Ellen G. White Estate

Minte Caracter şi Personalitate, vol. 2

ELLEN G. WHITE

Minte Caracter și Personalitate vol.2

Ellen G. White

Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați Ellen G. White Estate website pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai raspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Călăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White
Despre Ellen G. White Estate

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugam să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Cuprins

Informații despre această carte i
Secțiunea 9 — Relația dintre minte și trup 7
Capitolul 39 — Necesitatea unei activități armonioase a întregii ființe 8
Capitolul 40 — Influența trupului asupra minții 14
Capitolul 41 — Dieta și mintea 18
Capitolul 42 — Mintea și sănătatea 28
Capitolul 43 — Mintea și sănătatea spirituală 36
Secțiunea 10 — Sănătatea mintală 45
Capitolul 44 — Legile care guvernează mintea 46
Capitolul 45 — Individualitatea 53
Capitolul 46 — Relații interumane 60
Capitolul 47 — Igiena minții 69
Secțiunea 11 — Probleme emoționale 75
Capitolul 48 — Simțământul de vinovăție 76
Capitolul 49 — Întristarea 83
Capitolul 50 — Neliniștea și îngrijorarea 90
Capitolul 51 — Teama 98
Capitolul 52 — Depresia 105
Capitolul 53 — Controversele — aspecte pozitive și negative 119
Capitolul 54 — Suprasolicitarea intelectuală 127
Capitolul 55 — Durerea 130
Capitolul 56 — Mânia 136
Capitolul 57 — Ura și răzbunarea 144
Capitolul 58 — Credința 150
Secțiunea 12 — Corectarea defectelor 161
Capitolul 59 — Formarea caracterului 162
Capitolul 60 — Opoziție și conformism 171
Capitolul 61 — Funcțiile vitale ale legilor lui Dumnezeu . 177
(A) Decalogul 177
(B) Evidențierea Legii lui Dumnezeu în lumea naturală . 180
(C) Alte legi 183
Capitolul 62 — Comunicarea 186
Secțiunea 13 — Personalitatea 197

Capitolul 63 — Imaginația 198
Capitolul 64 — Obiceiurile 206
Capitolul 65 — Indolența 212
Capitolul 66 — Nevoile emoționale 216
Capitolul 67 — Înclinațiile 224
Capitolul 68 — Relații sociale 229
Capitolul 69 — Respingerea 237
Capitolul 70 — Spiritul de critică 242
Capitolul 71 — Fericirea 247
Secțiunea 14 — Gândurile și influența lor 257
Capitolul 72 — Tiparele de gândire 258
Capitolul 73 — Gândirea corectă 266
Capitolul 74 — Îndoielile 271
Capitolul 75 — Imaginația și boala 280
Capitolul 76 — Decizia și voința 283
Secțiunea 15 — Sisteme false de terapie 293
Capitolul 77 — Pseudoștiința 294
Capitolul 78 — Controlul minții de către o altă minte 300
Capitolul 79 — Hipnoza și pericolele ei 307
Capitolul 80 — Știința satanică a înălțării de sine 318
Secțiunea 16 — Principiile și aplicarea lor 325
Capitolul 81 — Terapie sănătoasă pentru minte 326
Capitolul 82 — Abordarea științei 333
Capitolul 83 — Geriatria 338
Secțiunea 17 — Psihologie practică 345
Capitolul 84 — Tratarea emoțiilor 346
Capitolul 85 — Lucrarea de consiliere 353
Capitolul 86 — Acordarea încrederii 364
Capitolul 87 — Psihologia și teologia 369
Capitolul 88 — Influențe negative asupra minții 376
Capitolul 89 — Influențe pozitive asupra minții 382
Apendice A 391
Sfat adresat unei femei aflate în perioada de mijloc a vieții 391
Apendice B 395
Încredere acordată fără a lua în considerare schimbările emoționale 395

Secțiunea 9 — Relația dintre minte și trup

Capitolul 39 — Necesitatea unei activități armonioase a întregii ființe

O relație tainică — Între minte și trup, există o relație tainică și minunată. Fiecare își exercită influența asupra celuilalt. Studiul principal al vieții noastre ar trebui să fie dedicat modului de păstrare a sănătății trupului, astfel încât organismul să devină din ce în ce mai puternic și fiecare componentă a acestuia să poată funcționa în mod armonios. A neglija trupul înseamnă a neglija mintea. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să aibă trupul bolnav și mintea obosită. Aceasta nu-I aduce slavă lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 3:485, 486 (1875).

Armonia depinde de conformarea cu niște legi precise — Armonia lumii create depinde de conformarea desăvârșită a tuturor ființelor și a tot ceea ce există, cu viață sau fără viață, cu legea Creatorului. Dumnezeu a stabilit legi care să guverneze nu numai ființele vii, ci și toate elementele naturii. Totul se află sub controlul unor legi precise, care nu pot fi ignorate. Dar, spre deosebire de elementele naturii, care sunt guvernate de legile naturii, omul este singura ființă de pe pământ care trebuie să se supună și să răspundă în fața Legii morale. — Patriarchs and Prophets, 52 (1890).

O harfă cu o mie de corzi — Înțelegerea legilor pe care Dumnezeu le-a stabilit în ființa umană nu este numai un privilegiu, ci și
[374] o datorie sfântă a tuturor.... Pe măsură ce vor ajunge să își înțeleagă mai bine propriul lor organism, ... oamenii se vor strădui să dezvolte o atitudine de supunere a trupului față de puterile nobile ale minții. Ei vor considera trupul ca fiind asemenea unei construcții uimitoare și minunate, ca o harfă cu o mie de corzi, realizată de către un Maestru Infinit și dăruită lor cu scopul de a o întreține și de a-i asigura o funcționare armonioasă. — The Health Reformer, 1 septembrie, 1871. (My Life Today, 148.)

Toate membrele sunt părți ale unui întreg — Noi suntem reprezentați ca membre ale unui singur trup, uniți în Hristos. În acest trup, există diferite componente și fiecare dintre ele îndeplinește

un rol specific.... Toate organele sunt la fel de necesare și la fel de importante, atât pentru alcătuirea întregului trup, cât și pentru realizarea activităților acestuia, prin contribuția armonioasă a fiecăruia. Mâinile au rolul lor, iar picioarele își au rolul lor. Nici unul dintre membre nu-i poate spune celuilalt: „Tu îmi ești inferior”; mâinile nu pot spune picioarelor: „Nu avem nevoie de voi”; ci toate sunt unite în trup și menite să realizeze o lucrare specifică, de aceea trebuie să fie respectate în aceeași măsură, pentru contribuția pe care o aduc la bunăstarea și funcționarea întregului trup. — Testimonies for the Church 4:128 (1876).

Dezvoltarea armonioasă a capacităților morale și spirituale — Dezvoltarea minții constituie o datorie pe care o avem față de noi înșine, față de societate și față de Dumnezeu. Dar mijloacele de cultivare a intelectului nu ar trebui să prejudicieze niciodată domeniile spiritual și moral. Cele mai înalte stadii ale perfecțiunii nu pot fi atinse decât printr-o dezvoltare armonioasă ce implică atât capacitățile mintale, cât și pe cele spirituale. — The Review and Herald, 4 ianuarie, 1881.

Lipsa unei activități armonioase aduce boala — Ceea ce duce la îmbolnăvirea organismului uman este lipsa unei activități armonioase a organelor trupului. Imaginația poate exercita o acțiune dăunătoare asupra celorlalte funcții ale corpului. Toate organele trebuie să funcționeze în mod armonios și fiecare dintre acestea, în special cele aflate la o distanță mai mare de inimă, au nevoie de o bună circulație a sângelui. Toate mădularele trupului au importanță și trebuie să primească o atenție deosebită. — Special Testimonies, Seria B 15:18, 3 aprilie, 1900. (Counsels on Health, 587.)

Prejudicierea unui organ afectează întregul organism — [375] Dacă unul dintre organele trupului rămâne inactiv sau dacă funcționarea lui normală suferă perturbări, planul lui Dumnezeu nu este împlinit. Toate organele trupului trebuie dezvoltate în mod corespunzător. Fiecăruia trebuie să i se acorde atenția cuvenită, deoarece fiecare are o înrâurire asupra celorlalte, iar pentru ca mintea să fie bine echilibrată, este necesar ca toate organele trupului să funcționeze bine.

Dacă prin activitățile lor copiii voștri folosesc excesiv unul sau două organe, orientând toate resursele intelectului într-o singură direcție, în timp ce alte capacități mintale sunt neglijate, aceștia vor

ajunge la maturitate cu caractere deformate și mintea dezechilibrată. Ei vor fi capabili și eficienți într-un anumit domeniu de activitate, dar foarte deficitari în alte domenii, la fel de semnificative. Deficiențele lor vor fi remarcate de alții și vor prejudicia întregul lor caracter. — Testimonies for the Church 3:26 (1872).

Dacă pastorii, profesorii și studenții depun un efort intelectual susținut, fără a acorda atenție efortului fizic, centrii nervoși ai emoției sunt solicitați, iar centrii coordonatori ai mișcării rămân inactivi. Povara așezată asupra organelor mintale face ca acestea să fie suprasolicitate și epuizate, în timp ce mușchii își pierd forța, datorită lipsei de activitate. Pe de altă parte, pierderea forței musculare face ca efortul fizic să devină obositor și tocmai acest fapt reduce dispoziția pentru angajare într-o activitate fizică. — Testimonies for the Church 3:490 (1875).

Avertisment cu privire la excesul în muncă — Aduceți-vă aminte că omul trebuie să-și utilizeze darurile intelectuale primite de la Dumnezeu numai în cadrul unei activități armonioase a întregului organism. Pentru a ne bucura de sănătate, avem nevoie de exercițiu fizic zilnic. Nu munca este aceea care duce la extenuarea oamenilor, ci excesul și lipsa odihnei, care pun în pericol puterile vieții. Cei ce muncesc excesiv vor ajunge curând în situația de a-și considera propria muncă drept un loc al supliciului.

Cel ce muncește pentru Domnul o face cu curaj și bună dispoziție. Dumnezeu dorește ca noi să aducem, în locul în care ne desfășurăm [376] activitatea, o atmosferă plină de speranță. Cei care lucrează cu mintea trebuie să acorde atenția cuvenită tuturor funcțiilor organismului, echilibrând solicitarea acestora. Dacă efortul fizic este combinat cu efortul intelectual în mod înțelept, întreaga ființă va fi menținută într-o stare de sănătate și va primi semnul aprobării lui Dumnezeu....

Aduceți în munca zilnică o atmosferă de curaj, de speranță și bună dispoziție. Nu vă suprasolicitați. Este mai bine să lăsați nerealizate unele lucruri plănuite pentru o anumită zi decât să vă suprasolicitați și să vă epuizați, pierzându-vă curajul necesar pentru cea mai bună îndeplinire a sarcinilor prevăzute pentru ziua care urmează. Dacă nu doriți să începeți ziua de mâine extenuați, nu încălcați legile naturii astăzi. — Letter 102, 1903.

Sfat adresat unuia care își îngăduie folosirea unui limbaj exagerat — Din lumina pe care mi-a descoperit-o Dumnezeu, știu

că tu ai dezvoltat o trăsătură de caracter negativă. În loc de a adopta o atitudine principială și de a cultiva obiceiuri corecte, tu nutrești sentimente și gânduri care te vor exclude din Împărăția lui Dumnezeu, pe tine și pe toți cei ce sunt părtași ai aceluiași spirit. Datorită ideilor pe care le cultivi, tu ți-ai format o mentalitate denaturată. Te avertizez să realizezi o schimbare hotărâtă în această privință. Verifică-ți limbajul exagerat, deoarece acesta distruge armonia minții.

Trupul are nevoie de o cultivare atentă, pentru ca sănătatea să fie păstrată în cele mai bune condiții. Tot astfel, mintea trebuie să fie bine disciplinată, pentru a nu fi excesiv dezvoltată în anumite privințe, în detrimentul celorlalte însușiri. Deoarece nu acorzi suficientă atenție acestor organe sensibile, nu vei fi capabil să înțelegi nici proporțiile răului pe care îl aduci asupra propriilor tale însușiri intelectuale, nici necesitatea ca acestea să fie echilibrate. Tu ești inconștient de răul pe care îl faci. Te preocupi de teorii lipsite de temeinicie, iar mintea îți este dedicată susținerii lor.

Modul greșit în care îți administrezi capacitățile intelectului te va epuiza. Dar tu nu ești în stare să înțelegi prejudiciul pe care ți-l provoci. Mai devreme sau mai târziu, tu și prietenii tăi veți vedea rezultatele nefavorabile ale ideilor și faptelor voastre. Stomacul [377] tău începe să dovedească greșita activitate a minții. O activitate intelectuală echilibrată și disciplinată ar aduce o schimbare benefică asupra funcțiilor digestive ale organismului tău. — Letter 29, 1897.

Eforturile complementare contribuie la armonia familiei (sfat adresat unui soț) — Noi nu putem avea toți aceeași mentalitate și nu putem împărtăși aceleași idei; dar fiecare este menit să aducă un beneficiu și o binecuvântare pentru ceilalți, deoarece, acolo unde unul este deficitar, altul poate suplini ceea ce lipsește. Datorită unora dintre înclinațiile și defectele tale de caracter, este de folos să te afli în relație cu cineva care gândește în mod diferit, astfel încât tendințele tale să fie echilibrate. În loc să fii atât de autoritar și exclusivist, tu ar trebui să-ți consulți soția și să ajungeți la concluzii comune. Tu nu încurajezi acțiunile independente în cadrul familiei tale; dar dacă îndrumările tale precise nu sunt respectate cu minuțiozitate, începi să cauți cât mai multe greșeli, iar aceasta se întâmplă prea des. — Testimonies for the Church 4:128 (1876).

Însușirile inferioare păstrate sub control — „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 9.) Rolul omului în

propria sa mântuire este acela de a avea o atitudine marcată de o seriozitate cutremurătoare și profundă, deoarece Însuși Dumnezeu este Acela care lucrează în el atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Dumnezeu îi oferă omului puteri fizice și intelectuale. Nici una dintre acestea nu este nenecesară. Nici una nu trebuie greșit utilizată sau suprasolicitată. Însușirile inferioare trebuie păstrate sub controlul puterilor nobile ale ființei. — Letter 139, 1898.

Sănătatea trupului și a minții — Viața lui Daniel reprezintă o ilustrare inspirată care ne arată ce înseamnă a avea un caracter sfințit. Ea ne prezintă o lecție valabilă pentru toți și în special pentru tineri. Conformarea strictă față de cerințele lui Dumnezeu este benefică atât pentru sănătatea trupului, cât și pentru sănătatea minții.

Dacă dorim să atingem cele mai înalte standarde ale realizării morale și intelectuale, este necesar să căutăm înțelepciune și putere din partea lui Dumnezeu și să urmărim o cumpătare strictă în toate [378] practicile obișnuite ale vieții. Experiența lui Daniel și a tovarășilor lui constituie o dovadă a triumfului principiilor asupra ispitei de a tolera apetitul. Ea ne demonstrează faptul că tinerii pot fi biruitori asupra poftelor trupului și pot rămâne statornici și loiali față de cerințele lui Dumnezeu, respectând principiile religioase chiar și atunci când aceasta presupune un mare sacrificiu. — The Review and Herald, 25 ianuarie 1881. (The Sanctified Life, 23.)

O viață sănătoasă favorizează desăvârșirea caracterului — O viață curată și sănătoasă constituie cadrul cel mai favorabil pentru desăvârșirea caracterului creștin și dezvoltarea puterilor minții și ale trupului. — The Review and Herald, 1 decembrie, 1896. (Counsels on Health, 41.)

Mintea, tendoanele și mușchii trebuie să funcționeze armonios — Printr-o utilizare corespunzătoare a puterilor noastre, astfel încât acestea să funcționeze la capacitatea lor maximă și să realizeze cele mai bune lucrări, prin păstrarea sănătății fiecărui organ și printr-o activitate care să asigure funcționarea armonioasă a minții și a mușchilor, noi ajungem capabili de a îndeplini cel mai valoros serviciu în slujba lui Dumnezeu. — The Youth's Instructor, 7 aprilie, 1898.

Fericirea este rezultatul activității armonioase a tuturor capacităților ființei — Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu cu sinceritate și loialitate vor constitui un popor special, un popor ales și

diferit de lume. Hrana lor nu va fi pregătită cu scopul de a încuraja îmbuibarea sau satisfacerea gusturilor pervertite, ci cu scopul de a le asigura cea mai mare putere fizică și, în consecință, cea mai bună condiție pentru dezvoltarea intelectuală....

Tatăl nostru ceresc a revărsat asupra noastră binecuvântarea unor învățături privitoare la reforma sănătății, pentru ca noi să Îi putem aduce slavă, prin îndeplinirea cerințelor pe care El ni le-a adresat în mod special.... Activitatea armonioasă a tuturor însușirilor noastre fizice și intelectuale conduce la fericire. Cu cât însușirile noastre sunt mai dezvoltate, mai curate și mai nobile, cu atât fericirea noastră va fi mai pură și mai desăvârșită. — The Review and Herald, 29 iulie, 1884. (Counsels on Health, 50, 51.)

O influență aducătoare de bucurie — Copiii lui Dumnezeu au de învățat multe lecții. Dacă își vor păstra gândurile îndreptate spre Acela care este mult prea înțelept și mult prea bun ca să poată greși sau să le provoace vreun rău, ei vor beneficia de o pace desăvârșită. Ei trebuie să absoarbă razele zâmbetului lui Dumnezeu și apoi să le [379] reflecte asupra celor din jur. Să înțeleagă strălucirea inimaginabilă a binelui pe care îl pot aduce în viețile semenilor lor și să păstreze o relație cu Dumnezeu care să fie la fel de apropiată ca a unor copii ce stau lângă tatăl lor, într-o companie plăcută și sfântă. Ei nu trebuie să uite niciodată că, pe măsură ce primesc iubirea și afecțiunea lui Dumnezeu, le revine obligația cea mai solemnă de a împărtăși altora aceeași iubire. Prin aceasta, ei pot exercita o influență aducătoare de bucurie, care să fie o binecuvântare pentru toți cei ce se află în preajma lor și pentru toți cei ce calcă pe urmele luminate de ei. — Letter 40, 1903. (Medical Ministry, 45.)

[380] ## Capitolul 40 — Influența trupului asupra minții

Relația strânsă dintre minte și trup — Între minte și trup există o relație deosebit de strânsă, de aceea, pentru a atinge cele mai înalte standarde ale realizării morale și intelectuale, este necesar să respectăm legile ce conduc existența noastră fizică. — Patriarchs and Prophets, 601 (1890).

Efortul intelectual este influențat de puterea fizică — Pentru îndeplinirea lucrării pe care o avem de făcut, este necesară implicarea tuturor puterilor de care dispune ființa noastră. Tot ceea ce consumă în mod inutil puterile noastre fizice slăbește capacitatea de efort intelectual. De aceea, orice practică nefavorabilă sănătății trupului trebuie abandonată în mod categoric.

Marele apostol Pavel spune: „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. Noi nu putem persevera în consacrarea față de Dumnezeu, degradându-ne în același timp sănătatea, prin îngăduirea conștientă a unui obicei greșit. Renunțarea la sine constituie o condiție nu numai în vederea acceptării noastre în slujba lui Hristos, ci și în vederea păstrării noastre în această lucrare. Domnul Însuși a enunțat într-un mod inconfundabil condițiile uceniciei: „Dacă dorește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”.

[381] Cu toate acestea, cât de mulți sunt aceia care se declară creștini, dar nu sunt dispuși să exercite renunțarea la sine nici măcar pentru cauza lui Hristos! Cât de adesea, atașamentul față de anumite plăceri degradante este mai puternic decât dorința de a avea o minte sănătoasă și un trup sănătos! Orele prețioase ale acestui timp de încercare sunt irosite, iar mijloacele dăruite nouă de Dumnezeu sunt risipite pentru plăcerea ochilor sau pentru satisfacerea apetitului. Mii de oameni sunt ținuți în sclavia senzualității și a lucrurilor lumești, prin practici care au devenit tradiții și obiceiuri. Mulți însă se lasă în mod conștient în voia acestor practici care îi înrobesc și nu doresc altceva mai bun. — The Signs of the Times, 1 iunie, 1882.

Capacitatea de a deosebi între bine și rău — Tot ceea ce prejudiciază puterea fizică slăbește mintea și o face mai puțin capabilă de a deosebi binele și răul. — Christ's Object Lessons, 346 (1900).

Obiceiurile greșite conduc la formarea unor concepții deformate — Frate, tu te încrezi prea mult în tine însuți și înțelegi unele lucruri într-o lumină greșită. Nutrești simțăminte de suspiciune, neîncredere și gelozie față de oameni. Crezi că toți ceilalți sunt hotărâți să îți facă rău, dar multe dintre dificultățile cu care te confrunți pornesc chiar de la tine însuți. Multe dintre lucrurile despre care crezi că te afectează sunt produsul propriei tale imaginații, în timp ce realitatea este cu totul diferită. Prin atitudinea ta greșită, tu însuți ești cel care îți produci cel mai mare rău.

Tu ești cel mai mare vrăjmaș al tău. Obiceiurile tale greșite îți dezechilibrează circulația sanguină, determinând un flux excesiv de sânge spre creier, fapt care te face să înțelegi totul într-o lumină greșită. Deși ai o fire impulsivă, nu cultivi stăpânirea de sine. ți se pare că voința și conduita ta sunt corecte. Dar, dacă nu îți vei vedea defectele caracterului și dacă nu îți vei spăla haina în sângele Mielului, vei pierde cu siguranță viața veșnică. Tu apreciezi și iubești teoria adevărului, dar nu o lași să-ți sfințească viața și nu te preocupi de aplicarea principiilor adevărului pe care îl mărturisești în comportamentul tău de zi cu zi. — Letter 27, 1872.

Stilul de viață greșit afectează creierul — Creierul este citadela ființei. Un stil de viață greșit afectează creierul și împiedică [382] realizarea țintei tuturor studenților — o bună disciplină intelectuală. Tinerii nu pot fi niște studenți plini de succes decât dacă sunt bine familiarizați cu învățăturile privitoare la modul de îngrijire a trupului și a minții. Nu studiul constituie cauza principală a epuizării intelectuale, ci dieta necorespunzătoare, mesele neregulate, lipsa exercițiului fizic și nerespectarea diferitelor aspecte ale legilor sănătății. Noi Îi putem cere lui Dumnezeu cu credință să ne binecuvânteze eforturile, numai dacă facem tot ceea ce ne stă în putință pentru a ne păstra sănătatea. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 299 (1913).

Petru, despre legătura dintre minte și trup — Apostolul Petru a înțeles legătura dintre minte și trup și le-a adresat fraților săi un avertisment: „Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul”.

(2 Petru 2, 11.) Mulți consideră că acest text vorbește doar împotriva imoralității; dar semnificația lui este mai vastă. El interzice orice satisfacere dăunătoare a apetitului sau pasiunii. Apetitul ne-a fost dat pentru un scop bun, nu pentru a deveni o unealtă a morții prin pervertire, degenerând în „pofte care se războiesc cu sufletul”. [Vezi următorul capitol, „Dieta și mintea”.] — Christian Temperance and Bible Hygiene, 53, 54, 1890. (Counsels on Diet and Foods, 166, 167.)

Greșita folosire a puterilor fizice dezechilibrează sistemul nervos — Greșita folosire a puterilor fizice scurtează perioada de timp în care viețile noastre pot sluji spre slava lui Dumnezeu. Astfel, noi ajungem incapabili de a realiza lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. (Îngăduind formarea unor obiceiuri greșite, culcatul la ore târzii, satisfacerea apetitului în detrimentul sănătății, punem temeliile suferinței și ale slăbiciunii. Prin neglijarea exercițiului fizic, prin suprasolicitarea minții sau a trupului, noi ne dezechilibrăm sistemul nervos.)

Aceia care își scurtează viețile în acest fel, ajungând incapabili [383] de a sluji datorită ignorării legilor naturii, sunt vinovați de jefuirea atât a lui Dumnezeu, cât și a semenilor lor. Stilul lor de viață greșit îi face să piardă ocazia de a-i binecuvânta pe ceilalți prin realizarea lucrării pe care Dumnezeu i-a trimis să o îndeplinească în lume. Mai mult decât atât, chiar și în timpul pe care l-au avut la dispoziție, scurtat datorită condiției de sănătate precară, ei realizează mai puțin decât ar fi putut realiza, dacă nu și-ar fi prejudiciat sănătatea. Dacă prin obiceiurile noastre dăunătoare privăm lumea de binele pe care ar fi trebuit să i-l oferim, Dumnezeu ne consideră vinovați. — Christ’s Object Lessons, 346, 347 (1900).

Lipsa activității fizice slăbește puterea creierului — Motivul pentru care tinerii dispun de o putere fizică și intelectuală atât de redusă este acela că ei se îndeletnicesc prea puțin cu îndeplinirea unor munci fizice utile. „Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și a celui lipsit. Ele s-au semețit, și au făcut urâciuni blestemate înaintea Mea; de aceea le-am nimicit, când am văzut lucrul acesta” (Ezechiel 16, 49.50.) — Testimonies for the Church 4:96 (1876).

Munca manuală relaxează mintea — Întregul organism are nevoie de influența înviorătoare a exercițiului fizic în aer liber. Câteva ore de muncă fizică pe zi ar contribui mult la înnoirea puterii trupului și la odihna și relaxarea minții. — Testimonies for the Church 4:264, 265 (1896).

Baia generală înviorează trupul și mintea — Indiferent dacă cineva este sănătos sau bolnav, baia generală eliberează și ușurează respirația. Mușchii devin mai flexibili, mintea și trupul sunt înviorate, intelectul este mai ascuțit și toate capacitățile ființei devin mai active. — Testimonies for the Church 3:70 (1872).

Odihnă în loc de stimulente — Obiceiurile greșite în stilul de viață afectează creierul și deteriorează starea generală a întregului organism. Unii încearcă să-și întărească nervii obosiți prin consumul de stimulente, dar aceasta nu îndepărtează sursa dificultăților.

Dacă nu are loc o schimbare decisivă în modul de viață și dacă nu se realizează o recunoaștere clară a necesității de a-i acorda creierului odihnă în locul stimulentelor, organismul uman își va [384] pierde capacitatea stăpânirii de sine și va aduce dezonoare cauzei lui Dumnezeu. — Letter 205, 1904.

Pacea minții — Noi ar trebui să dedicăm mai mult timp rugăciunii sincere și stăruitoare, cerând de la Dumnezeu înțelepciunea de care avem nevoie în vederea educării copiilor noștri în lumina învățăturilor și îndrumărilor Domnului. Sănătatea minții depinde de sănătatea trupului. În calitate de părinți creștini, suntem responsabili de a ne crește copiii în ascultare de legile vieții.

În Hristos, ei vor primi putere și speranță și nu vor fi tulburați de dorințe pasionate după lucruri care să le distreze mintea și să le satisfacă inima. Ei vor descoperi Mărgăritarul de mare preț și în mintea lor se va instaura pacea. Plăcerile lor vor avea un caracter curat, nobil, înălțător și ceresc. Ei nu vor suferi remușcări dureroase și simțăminte de vinovăție. Plăcerile curate nu slăbesc trupul și nici nu indispun mintea, ci conferă sănătate și putere întregii ființe....

Locuitorii cerului sunt desăvârșiți, deoarece voia Domnului este bucuria și satisfacția lor supremă. — Appeal to Mothers, 20-27.

[385]

Capitolul 41 — Dieta și mintea

Creierul trebuie să fie sănătos — Creierul este organul prin intermediul căruia mintea funcționează și conduce întregul organism. Pentru a avea un organism sănătos, avem nevoie de un creier sănătos. Dar, pentru a avea un creier sănătos, este necesar un sânge curat. Dacă sângele este menținut curat, prin obiceiuri alimentare corecte, creierul va fi hrănit în mod corespunzător. — Special Testimonies, Seria B 15:18, 13 aprilie, 1900. (Counsels on Health, 586, 587.)

Creierul primește viață și putere — Organismul uman este un mecanism complex, care funcționează într-un mod uimitor, dar aceasta nu înseamnă că nu poate suferi daune, din cauza unei întreținerii greșite.... Transformarea hranei în sânge constituie un proces minunat, de aceea toți oamenii trebuie să fie deosebit de atenți cu privire la acest aspect....

Pentru a-și îndeplini rolul în buna funcționare a trupului, fiecare organ are nevoie de elementele nutritive specifice. Marele Maestru lucrează în fiecare moment pentru a asigura viața și puterea necesare fiecărui țesut, de la creier și până la degetele mâinilor și picioarelor. — Letter 17, 1895.

Rezultatele încălcării legilor naturii — Dumnezeu i-a oferit poporului Său o mare lumină; cu toate acestea, noi nu suntem [386] feriți de posibilitatea de a fi ispitiți.... Unii bolnavi par conștiincioși, mulțumiți de sine și chiar bigoți, dar, în același timp, ei își manifestă în mod deschis disprețul față de legile sănătății și ale vieții, pe care le-am acceptat ca popor, prin călăuzirea harului divin. Ei pretind ca hrana pe care o consumă să fie pregătită într-o manieră care să le satisfacă poftele cele mai degradante. În loc să așeze pe mesele lor o hrană sănătoasă, ei preferă să frecventeze restaurantele, deoarece acolo își pot satisface apetitul fără nici o reținere. Deși par niște susținători fervenți ai cumpătării, ei ignoră tocmai principiile fundamentale ale acesteia. Acești bolnavi doresc vindecarea, dar refuză să o obțină cu prețul renunțării la sine.

Asemenea oameni se închină înaintea apetitului lor pervertit. Ei sunt niște idolatri. Puterile lor, care, sfințite și înnobilate, ar fi putut fi folosite spre slava lui Dumnezeu, au fost slăbite și aduse în situația de a nu fi în stare să realizeze decât un serviciu minor. Ca rezultat al disprețuirii legilor naturii, ei au un temperament iritabil, mintea lor este confuză, iar nervii le sunt slăbiți. Ei sunt ineficienți și nu pot fi demni de încredere. — Testimonies for the Church 5:196, 197 (1882).

Strânsa relație dintre alimentație și minte — Vorbind despre binecuvântările reformei sănătății și despre beneficiile unei alimentații corespunzătoare, compuse din alimente simple și hrănitoare, am făcut referire [într-un mesaj] la îndemnul apostolului Petru, de a uni „cumpătarea cu răbdarea”. În acest context, am stăruit asupra legăturii strânse care există între mâncare și băutură și starea minții și a temperamentului. Noi nu ne putem permite să îngăduim dezvoltarea unui temperament nefast, datorită obiceiurilor greșite în stilul nostru de viață. — The Review and Herald, 12 iulie, 1906.

Îngăduirea apetitului este cauza majoră a deficienței mintale — Îngăduirea apetitului constituie cauza majoră a deficiențelor mintale și fizice și pune temeliile slăbiciunii ce pare să se manifeste pretutindeni în jurul nostru. — Testimonies for the Church 3:487 (1875).

Mintea este confuză datorită unei alimentații necorespunzătoare — Noi nu ar trebui să pregătim pentru Sabat o hrană mai abundentă și mai variată decât pentru celelalte zile. În loc de a proceda astfel, în Sabat, ar trebui să consumăm o hrană mai simplă și în cantități mai mici, pentru ca mintea să poată fi limpede și capabilă [387] de a înțelege adevărurile spirituale. Supraalimentarea întunecă mintea. Ca urmare, cuvintele cele mai prețioase sunt auzite, dar nu sunt înțelese, deoarece mintea este confuză datorită unei alimentații necorespunzătoare. Prin consumul excesiv de hrană în ziua Sabatului, mulți participă la dezonorarea lui Dumnezeu într-o măsură mai mare decât își dau seama. — Testimonies for the Church 6:357 (1900).

Satana conduce mintea prin apetit — Satana preia conducerea minții și a întregii ființe prin intermediul apetitului. Mii de oameni, care ar fi putut trăi, au trecut prin grave dificultăți fizice, mintale și morale, deoarece și-au sacrificat toate puterile pe altarul îngăduirii

apetitului. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 37 (1890). (Counsels on Diet and Foods, 167.)

Organele digestive influențează fericirea vieții — Organele digestive au un rol important în realizarea fericirii noastre. Dumnezeu ne-a dăruit capacitatea de a gândi în mod inteligent, cu scopul de a învăța ce anume să folosim ca hrană. Oare noi, ca bărbați și femei dotați cu inteligență, nu vom căuta să cercetăm alimentele pe care le consumăm, pentru a ști dacă acestea sunt sănătoase sau dacă ne pot face rău? Oamenii care au un stomac leneș vor manifesta foarte adesea o dispoziție sufletească tristă. Acestora li se pare că totul le stă împotrivă și sunt înclinați spre iritare și nemulțumire. Dacă dorim ca pacea să existe în mijlocul nostru, ar trebui să acordăm o mai mare atenție nevoii de a avea un stomac liniștit. — Manuscript 41, 1908. (Counsels on Diet and Foods, 112.)

Sănătatea minții depinde de sănătatea trupului (sfat adresat scriitorilor și pastorilor) — Respectați principiile reformei sănătății și învățați-i și pe alții să procedeze la fel. Sănătatea minții este dependentă într-o mare măsură de sănătatea trupului, iar sănătatea trupului este dependentă de modul în care este tratat organismul. Consumați numai hrană care să-i asigure stomacului vostru cea mai bună stare de sănătate.

Aveți nevoie de o mai deplină cunoaștere a modului în care să purtați de grijă organismelor voastre din punct de vedere al alimentației. Organizați-vă programul de lucru în așa fel, încât să puteți lua masa la ore regulate. Trebuie să acordați o atenție specială [388] acestui aspect. Amintiți-vă că a trăi în adevăr, așa cum este el în Isus, implică multă disciplină de sine. — Letter 297, 1904.

Orele neregulate de masă și ignorarea legilor sănătății — Cel mai adesea, mintea nu obosește și nici nu ajunge la epuizare datorită efortului susținut și al studiului, ci datorită consumării unei hrane necorespunzătoare și la ore nepotrivite și datorită ignorării legilor sănătății.... Orele neregulate de masă și somn subminează puterile creierului. Apostolul Pavel declară că acela care dorește să aibă succes în atingerea unui înalt standard al sfințirii trebuie să fie cumpătat în toate lucrurile. Mâncarea, băutura și îmbrăcămintea au o înrâurire directă asupra progresului spiritual. — The Youth's Instructor, 31 mai, 1894.

Supraaglomerarea stomacului slăbește mintea — Fiți prevăzători cu privire la consumul exagerat de alimente, chiar și atunci când este vorba de alimente sănătoase. Natura nu poate folosi mai multă hrană decât este necesară susținerii și refacerii diferitelor organe ale trupului, iar excesul nu face decât să împovăreze organismul. De multe ori, s-a crezut că studenții au ajuns în stare de surmenaj datorită studiului peste măsură, în timp ce adevărata cauză era supraalimentarea. Dacă legilor sănătății li se acordă atenția cuvenită, pericolul suprasolicitării intelectuale este foarte mic, dar, în multe situații, așa-zisa cădere psihică nu este altceva decât o supraaglomerare a stomacului, care obosește organismul și slăbește mintea. — Education, 205 (1903).

Îngăduința de sine degradează însușirile nobile ale minții — Satisfacerea apetitului, prin consumul peste măsură de hrană, înseamnă necumpătare. Adesea, o varietate mare de alimente servite la o singură masă este suficientă pentru a deranja stomacul și pentru a provoca o stare de tulburare sufletească. De aceea, Dumnezeu pretinde ca fiecare om să coopereze cu El, în așa fel încât nici unul să nu-și depășească propriile limite în privința cantității și a felurilor de hrană pe care o consumă. Îngăduirea apetitului dezvoltă tendințele animalice și degradează însușirile nobile ale minții. Întreaga ființă degenerează, iar omul devine un sclav al apetitului, deoarece refuză să renunțe la satisfacerea pasiunilor lui senzuale cărora li se dedică. — Manuscript 113, 1898.

Supraalimentarea produce pierderi de memorie (sfat adresat unui gurmand) — Tu ești un gurmand. Aceasta este una dintre cauzele principale ale tendinței tale de a-ți pierde memoria. Spui lucruri pe care eu știu că le-ai spus, iar apoi îți schimbi poziția și declari ceva cu totul diferit. Eu cunosc acest fapt, dar îl trec cu vederea, deoarece îmi dau seama că este un rezultat sigur al supraalimentării. La ce bun să îl aduc în discuție? Tot nu ar putea repara răul. — Letter 17, 1895. (Counsels on Diet and Foods, 138.) [389]

Supraalimentarea paralizează emoțiile [Vezi *Dietă și hrană*, „A mânca în exces”, Patriarchs and Prophets, 131-142.] — Necumpătarea în mâncare, chiar și atunci când consumăm alimente de bună calitate, va avea o influență nefastă asupra întregului organism și va paraliza cele mai sensibile și mai sfinte emoții. Cumpătarea strictă în mâncare și băutură este esențială, în cel mai înalt grad, în vederea

menținerii unei activități sănătoase și viguroase a tuturor funcțiilor organismului.

Pentru aceia care sunt angajați în lucrarea pastorală, pentru editori și toți cei care desfășoară activități sedentare, obiceiul unei cumpătări stricte, asociat cu exercițiul fizic și intelectual, le va asigura atât vigoarea intelectuală, cât și cea fizică și le va conferi capacitatea de a fi răbdători. În ciuda convingerilor noastre, ca popor, cu privire la reforma sănătății, noi consumăm prea multă mâncare. Îngăduirea apetitului constituie cea mai mare cauză a deficienței fizice și mintale și pune bazele unei stări generale de slăbiciune ce pare să se vadă pretutindeni în jur. — Testimonies for the Church 3:487 (1875).

Restrângerea varietății alimentare — Este necesar să avem grijă de organele noastre digestive și să nu le suprasolicităm prin consumarea unei mari varietăți de alimente. Cei care își satisfac poftele, servind multe feluri de mâncare la masă, își fac un rău lor înșiși. Calitatea hranei este mai importantă decât satisfacerea gusturilor. Stomacul nostru nu are o fereastră prin care să putem vedea ce se întâmplă în interior; prin urmare, trebuie să ne folosim [390] mintea și să judecăm de la cauză la efect. Dacă vă simțiți rău și dacă vi se pare că ceva nu este în ordine, probabil că suferiți consecințele consumului unei varietăți prea mari de alimente. — Manuscript 41, 1908. (Counsels on Diet and Foods, 111, 112.)

Planul lui Dumnezeu pentru noi — Dumnezeu dorește ca, printr-o cumpătare strictă, să ne păstrăm mintea limpede și perspicace, pentru a fi capabili să distingem între ceea ce este sfânt și ceea ce este profan. Noi trebuie să ne străduim să înțelegem știința minunată a bunăvoinței și compasiunii inegalabile a lui Dumnezeu. Aceia care mănâncă prea mult sau care mănâncă o hrană nesănătoasă ajung incapabili de a-i sluji lui Dumnezeu. Consumul de carne este periculos, deoarece animalele suferă de multe boli grave. Cei care fac exces în consumul de carne își sacrifică spiritualitatea pe altarul unui apetit pervertit. Trupurile lor vor fi afectate de nenumărate boli. — Manuscript 66, 1901.

Consumul excesiv de carne diminuează activitatea intelectuală — Folosirea obișnuită a alimentelor cu carne degradează capacitățile intelectuale, morale și fizice. Mâncarea de carne afectează buna funcționare a organismului, întunecă mintea și desen-

sibilizează percepțiile morale. — Testimonies for the Church 2:64 (1900).

Alimentația influențează activitatea intelectuală — Noi suntem alcătuiți din alimentele pe care le mâncăm, iar consumul exagerat de carne va reduce activitatea intelectuală. Studenții ar fi realizat mult mai mult în domeniul învățatului, dacă nu ar fi gustat niciodată carne. Când însușirile animalice ale ființei umane sunt stimulate prin consumul de carne, capacitățile intelectuale își diminuează puterea într-o măsură proporțională.

Viața religioasă poate fi întreținută și dezvoltată cu mai mult succes dacă se renunță la alimentele cu carne, deoarece acestea stimulează și intensifică manifestarea tendințelor firești și slăbește însușirile morale și spirituale. „Firea pământească poftește împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești.” (Galateni 5, 17.)

Avem o mai mare nevoie de a încuraja, de a cultiva gânduri curate și nobile și de a întări puterile morale decât de a stimula [391] înclinațiile josnice și firești. Dumnezeu să ne ajute să ne eliberăm de poftele noastre! — Letter 72, 1896. (Medical Ministry, 277, 278.)

Consumul de carne și atitudinea față de Dumnezeu — Dumnezeu nu i-a oferit poporului Său din deșert posibilitatea de a consuma carne, deoarece știa că folosirea unei asemenea alimentații ar fi provocat boli și un spirit de nesupunere. Pentru a schimba atitudinea israeliților și pentru a stimula activitatea capacităților superioare ale minții lor, El a îndepărtat din mijlocul lor carnea animalelor moarte. — Manuscript 38, 1898. (Counsels on Diet and Foods, 375.)

Efectele consumului cărnii de porc — Consumarea cărnii de porc nu afectează doar sănătatea trupească, ci și mintea. Folosirea unor alimente grele diminuează sensibilitatea însușirilor morale. — Healthful Living, 58, 1865 partea întâi. (Counsels on Diet and Foods, 393.)

Imprudența în alimentație descalifică pentru o sfătuire înțeleaptă — Zahărul nu este benefic pentru stomac. El produce fermentație, iar aceasta întunecă mintea și generează stări de indispoziție sufletească. De asemenea, s-a dovedit că, pentru sănătatea organismului, este mai bine să mâncăm două mese pe zi în loc de trei. [Vezi în Dietă și hrană. „Numărul meselor”, Patriarchs and Prophets, 173-178.]

Din nefericire, adesea, când ar trebui exercitată cea mai serioasă stăpânire de sine, stomacul este aglomerat cu o mare cantitate de hrană nesănătoasă ce rămâne nedigerată. Suferința produsă stomacului afectează creierul. Acela care mănâncă fără să gândească nu își dă seama că, în felul acesta, nu mai poate da sfaturi înțelepte și nu mai poate realiza planuri care să contribuie la cea mai bună înaintare a lucrării lui Dumnezeu. Cu toate acestea, tocmai așa se întâmplă. El nu poate discerne lucrurile spirituale și, când se află la întrunirile comitetului, în loc să spună Da și Amin, așa cum ar trebui, el spune Nu. Propunerile lui sunt întru totul deplasate. Hrana pe care a mâncat-o i-a întunecat puterile minții.

Îngăduința de sine îl privează pe om de ocazia de a mărturisi pentru adevăr. Mulțumirea pe care I-o aducem lui Dumnezeu pentru [392] binecuvântările Sale este într-o mare măsură prejudiciată de hrana pe care am introdus-o în stomac. Îngăduirea apetitului este cauza disensiunilor, a certurilor, a discordiei și a altor rele. Se rostesc cuvinte pripite, se fac gesturi lipsite de amabilitate, se întreprind fapte necinstite și se manifestă atitudini nestăpânite — toate acestea, deoarece nervii sunt afectați prin abuzurile săvârșite împotriva stomacului. — Manuscript 93, 1901.

Cafeaua afectează capacitățile morale și intelectuale — Cafeaua este o plăcere dăunătoare. Ea exercită o influență temporar excitantă asupra minții ... dar, după încetarea efectului, se văd rezultatele: epuizarea, indispoziția și paralizia puterilor morale, mintale și fizice. Nervii sunt agitați și, dacă nu se face un efort hotărât de a renunța la obiceiul consumului de cafea, activitatea creierului va fi afectată în mod ireversibil. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 34, 1890. (Counsels on Diet and Foods, 421.)

O alimentație greșită conduce la o gândire greșită — Sănătatea trupului trebuie să fie considerată esențială pentru creșterea în har și pentru dobândirea unui temperament echilibrat. Dacă stomacul nu este îngrijit în mod corespunzător, nu se va ajunge la formarea unui caracter demn și moral. Creierul și nervii se află în legătură cu stomacul. O alimentație greșită va conduce la o gândire și o acțiune greșite. — Testimonies for the Church 9:160 (1909).

Neînțelegerea jertfei de ispășire — Când stilul nostru de viață — în mâncare, băutură și orice alte obișnuințe — ne slăbește puterea fizică și mintală, noi Îl dezonorăm pe Dumnezeu, deoarece Îl privăm

în mod abuziv de serviciul pe care El îl așteaptă din partea noastră. Când ne îngăduim satisfacerea apetitului cu prețul sănătății sau când ne satisfacem plăceri care slăbesc vitalitatea și puterea noastră intelectuală, noi nu mai putem înțelege înalta valoare a jertfei de ispășire și nu mai putem prețui corect lucrurile veșnice. Dacă mintea noastră este întunecată și parțial paralizată de boală, noi suntem învinși cu ușurință de ispitele lui Satana. — Letter 27, 1872.

Prea multe preocupări legate de alimentație — Este imposibil ca cineva să prescrie cu exactitate cantitatea de alimente ce ar trebui consumată. Nu este recomandabil să procedăm în acest fel, [393] deoarece mintea noastră va fi preocupată numai de propria persoană. Mâncarea și băutura pot deveni un subiect de gândire exagerată. Cei care nu fac din stomacul lor un zeu își vor înfrâna cu atenție apetitul. Ei vor mânca o hrană simplă și hrănitoare.... Vor mânca încet și vor mesteca bine alimentele. După masă, vor face puțin exercițiu fizic în aer liber. Asemenea persoane nu au nevoie să se gândească tot timpul la cantitățile precise de alimente pe care le consumă.

Există mulți care se preocupă în mod excesiv cu privire la cantitatea și calitatea alimentelor pe care trebuie să le mănânce pentru a împlini nevoile organismului. Unii, îndeosebi cei cu tulburări dispeptice, s-au îngrijorat atât de mult în legătură cu nevoile lor digestive, încât au ajuns să mănânce prea puțin pentru întreținerea organismului. Ei au adus mari prejudicii familiilor în care trăiesc și ne temem că și-au ruinat sănătatea. — Letter 142, 1900.

Mâncați în conformitate cu cea mai bună alegere și fiți liniștiți — Unii se tem în permanență că alimentele pe care le consumă le-ar putea face rău, în ciuda faptului că acestea sunt simple și sănătoase. Acestora, permiteți-mi să le spun astfel: nu vă gândiți că alimentația vă va dăuna; nu vă gândiți deloc cu privire la acest aspect. Mâncați în conformitate cu cea mai bună alegere pe care o puteți face; după ce ați cerut binecuvântarea Domnului asupra hranei, pentru ca trupurile voastre să fie întărite prin ea, aveți încredere că El a auzit rugăciunile voastre și fiți liniștiți. — The Ministry of Healing, 321 (1905).

Persoanele necumpătate nu pot fi răbdătoare — Faptul că în lume există atât de multe femei predispuse la nervozitate, care se plâng de tulburări digestive și de toate celelalte simptome consecutive, are la bază motive întemeiate. Efectul urmează întotdeauna

cauzei. Mai întâi de toate, ele trebuie să-și schimbe obiceiurile alimentare rele, să învețe să trăiască în mod sănătos, iar după aceea nu le va mai fi greu să fie răbdătoare.

Mulți oameni par să nu înțeleagă legătura care există între minte și trup. Dacă organismul este prejudiciat printr-o alimentație nesănătoasă, creierul și nervii suferă, iar modul de a înțelege lucrurile [394] este confuz pentru cei ce trăiesc astfel. Micile dificultăți li se par niște necazuri imense. Persoanele de felul acesta nu sunt potrivite pentru lucrarea de educare a copiilor lor. Viața lor va fi caracterizată de atitudini extreme, de la indulgență excesivă la severitate, iar ei își vor pedepsi copiii pentru lucruri care nu ar fi meritat nici o atenție. — Healthful Living, 41, 1865 (Partea a 2-a). (Selected Messages 2:434.)

Tulburările dispeptice produc iritabilitate — Tulburările dispeptice produc adesea o stare de iritare psihică. Un stomac leneș provoacă stări de indispoziție sufletească. Dacă doriți să faceți din trupul vostru un templu viu, în care să locuiască Duhul Sfânt, trebuie să-l țineți în stăpânire.... Fiți cumpătați în mâncare, chiar și atunci când mâncați o hrană sănătoasă. Faceți exercițiu fizic și veți simți că viața voastră este deosebit de valoroasă. — Letter 27, 1872.

Hrana nesănătoasă amorțește conștiința — Poporul nostru are multe rămâneri în urmă în privința reformei sănătății. Satana știe că, atunci când apetitul este ținut în stăpânire, nu poate avea o influență atât de mare asupra minții ca atunci când este manifestată îngăduința de sine, de aceea, el se străduiește fără încetare să-i îndemne pe oameni la necumpătare. Sub influența unei hrane nesănătoase, conștiința își pierde sensibilitatea, mintea este întunecată, iar capacitatea de a discerne sugestiile primite este diminuată....

Oare înțelege poporul nostru păcatul pervertirii apetitului? Vor respinge ei toate tendințele dăunătoare ale necumpătării, îngăduind ca resursele lor materiale să fie dedicate răspândirii adevărului? — Manuscript 5, 1875.

O definiție a cumpătării în mâncare — Principiile temperanței trebuie să fie aplicate într-o sferă mai largă decât prin simpla abținere de la consumul băuturilor alcoolice. Folosirea unei hrane stimulatoare pentru apetit, dar greu digerabilă, constituie adesea un prejudiciu pentru sănătate, la fel de mare ca și folosirea alcoolului, și, în multe situații, seamănă semințele plăcerii de a bea. Adevărata

cumpătare ne învață să renunțăm întru totul la orice este dăunător și să folosim în mod judicios ceea ce este sănătos. Sunt puțini aceia care înțeleg așa cum ar trebui cât de mare este influența obiceiurilor alimentare asupra sănătății, caracterului și asupra împlinirii chemării lor, atât în lumea aceasta, cât și în cea veșnică. Apetitul trebuie să fie întotdeauna subordonat însușirilor morale și intelectuale. Tru- [395] pul trebuie să slujească mintea, și nu mintea să slujească trupul. — Patriarchs and Prophets, 562 (1890).

Evitarea extremelor — Aceia care înțeleg legile sănătății și sunt guvernați de principii vor evita atât extrema necumpătării, cât și pe aceea a restricțiilor. Ei își aleg regimul alimentar nu pentru simpla satisfacere a apetitului, ci pentru sănătatea organismului lor. Ei caută să-și mențină toate însușirile în cea mai bună stare, pentru a aduce serviciul cel mai înalt în slujba lui Dumnezeu și a omului. Apetitul se află sub controlul rațiunii și al minții, iar ei sunt răsplătiți prin sănătatea trupului și a minții. Deși aceste persoane nu își impun concepțiile într-un mod ofensator, exemplul lor este o mărturie în favoarea principiilor corecte. Ele exercită o mare influență spre bine. — The Ministry of Healing, 319 (1905).

[396]

Capitolul 42 — Mintea și sănătatea

Mintea conduce întreaga ființă umană — Mintea conduce întreaga ființă umană. Toate acțiunile noastre, bune sau rele, își au originea în minte. Mintea este aceea care Îi aduce închinare lui Dumnezeu și ne așează în rândul ființelor cerești.... Toate organele trupului se supun minții, iar nervii constituie mesagerii ce transmit ordinele ei către fiecare parte a organismului, coordonând mișcarea acestei mașini vii....

Pentru sănătatea și dezvoltarea plenară a întregului organism, este necesară o activitate armonioasă a tuturor părților constitutive — creier, oase și mușchi. — Special Testimonies On Education, 33, c1897. (Fundamentals of Christian Education, 426.)

Energia electrică a creierului — Energia electrică a creierului, produsă de activitatea minții, vitalizează întregul organism și astfel aduce un aport neprețuit la rezistența față de boli. — Education, 197 (1903).

Puțini înțeleg puterea minții asupra trupului — Puțini înțeleg puterea pe care mintea o are asupra trupului. Multe dintre bolile care afectează omenirea își au originea în minte și nu pot fi vindecate decât prin redobândirea sănătății mintale. Numărul celor care sunt suferinzi din punct de vedere mintal este cu mult mai mare decât ne imaginăm. Tulburările afective produc mulți dispep-
[397] tici, deoarece necazurile au o influență paralizantă asupra organelor digestive. — Testimonies for the Church 3:184 (1872).

Victime ale unei imaginații bolnave — Mintea are o influență extrem de puternică asupra sănătății, de aceea este necesar să fie supravegheată. Adesea, imaginația constituie o călăuză greșită și, dacă nu este controlată, conduce la forme severe de boală ce se abat asupra celor întristați....

Pentru cei sensibili din punct de vedere psihic, iarna este anotimpul cel mai înspăimântător. Pentru ei este iarnă nu numai afară, ci și înăuntru. Dacă sunt nevoite să locuiască iarna, zi și noapte, în aceeași încăpere, aceste victime ale imaginației bolnave se încuie în

casă și închid ferestrele, gândindu-se că aerul le va afecta plămânii și capul. Imaginația lor este la lucru; ei sunt într-o continuă așteptare a bolii și, într-adevăr, se vor îmbolnăvi. Orice explicație rațională este inutilă pentru a-i face să înțeleagă absurditatea temerilor lor. Nu au dovedit ei că au dreptate? Nu s-au îmbolnăvit ei cu adevărat?

Deși este adevărat că s-au îmbolnăvit, aceasta nu este decât o față a lucrurilor, deoarece au ajuns să se îmbolnăvească tocmai în ciuda tuturor măsurilor de precauție. Sensibili ca niște copii, acești oameni nu sunt în stare să reziste nici unei intemperii; cu toate acestea, ei continuă să-și mențină atitudinea, închizând ferestrele și ușile și înghesuindu-se în jurul sobei pentru a-și savura suferința.

În mod sigur, ei dovedesc tocmai faptul că stilul de viață pe care îl adoptă nu îi poate vindeca, ci dimpotrivă, le mărește dificultățile. Oare de ce acești oameni nu îngăduie ca propria lor rațiune să le influențeze judecata și să le controleze imaginația? De ce nu încearcă să-și schimbe total modul de viață și, într-o manieră judicioasă, să se străduiască să facă exercițiu fizic în aerul curat de afară? — Testimonies for the Church 2:523-525 (1870).

Mintea împiedică circulația sângelui (sfat adresat unei persoane sensibile) — Dacă în mintea ta este întipărită ideea că o baie generală îți va afecta sănătatea, sugestiile minții vor fi comunicate tuturor nervilor trupului. Nervii controlează circulația sângelui; prin urmare, datorită impresiilor minții, sângele este blocat în vase, iar efectele benefice ale băii se pierd. Toate acestea sunt cauzate de faptul că mintea și voința împiedică circulația liberă a sângelui, care [398] este stimulată și îmbunătățită prin baia generală.

De exemplu, dacă nutrești gândul că o baie te va face să răcești, creierul trimite această informație către nervii din trup, iar vasele sanguine, care se supun voinței, nu-și pot îndeplini rolul, fapt care va produce o reacție negativă ca urmare a băii. — Testimonies for the Church 3:69, 70 (1872).

Rezultatele unei minți letargice și visătoare (sfat adresat unei tinere femei) — Tu ai o imaginație bolnavă. Ai crezut că ești afectată de boală, dar aceasta era mai degrabă imaginară decât reală. Tu nu ești cinstită față de tine însăți.... Păreai asemenea unei persoane neputincioase. Te sprijineai de cei de lângă tine, iar această poziție este necuvenită pentru o doamnă aflată în prezența altora.

Dacă te-ai fi gândit măcar la aspectul acesta, ai fi putut merge și ai fi putut sta în picioare la fel ca toți ceilalți.

Starea minții tale favorizează indolența și repulsia față de efortul fizic, deși tocmai efortul fizic s-ar dovedi unul dintre cele mai eficiente mijloace prin care ai putea să îți redobândești sănătatea. Dacă nu vei renunța la această stare letargică și visătoare a minții și dacă nu te vei decide să acționezi și să lucrezi cât este ziua de mare, nu te vei vindeca niciodată. Fă atât cât îți propui să faci. Abate-ți mintea de la planurile romantice. Tu amesteci religia cu un sentimentalism romantic și bolnăvicios, care nu numai că nu înnobilează, dar este înjositor. Exemplul și influența ta nu te afectează numai pe tine, ci și pe cei care se află în preajma ta. — Testimonies for the Church 2:248, 249 (1869).

Sănătatea sacrificată pe altarul simțămintelor (sfat adresat unei femei cu o voință puternică) — Dragă _____, tu ai o imaginație bolnavă. Prin faptul că îngădui ca simțămintele tale să aibă un control total asupra rațiunii și judecății, tu Îl dezonorezi pe Dumnezeu. Voința ta este puternică și aceasta face ca mintea ta să influențeze întregul organism, dezechilibrând circulația sângelui și determinând congestionarea unor organe interne. Tu îți sacrifici sănătatea pe altarul simțămintelor. — Testimonies for the Church 5:310 (1873).

[399] **Suferința mintală produsă de niște limbi nesfințite (discuții referitoare la moartea soției unui frate aflat în conducere)** — Sora _____ a fost atât de copleșită de supărare, încât și-a pierdut capacitatea de a raționa. Mă întreb, în ziua judecății, cine va fi tras la răspundere pentru spulberarea luminii acestei minți, care ar fi trebuit să strălucească astăzi? Cine va fi răspunzător, în ziua Domnului, pentru lucrurile care i-au provocat suferința și au adus boala asupra ei? Această soră a suferit luni de zile și soțul ei a suferit alături de ea. Iar acum, sărmana femeia s-a dus, lăsând în urmă doi copii fără mamă. Toate acestea, datorită lucrării săvârșite de niște limbi nesfințite. — Manuscript 54, 1904.

Suprasolicitarea mintală prejudiciază sănătatea trupului — Frații au investit bani pentru dobândirea unor drepturi de producător și pentru lansarea unor întreprinderi, pe care apoi le-au lăsat în grija altora, care nu erau capabili să înfrunte obstacolele și să poarte povara administrării afacerilor. Mintea lor suprasolicitată și plină de

temeri a afectat în mod serios sănătatea trupului lor deja suferind, iar ei au cedat descurajării, ajungând la disperare. Acești frați și-au pierdut întru totul încrederea în ei înșiși, au considerat că Dumnezeu i-a părăsit și nu au mai îndrăznit să creadă că El va fi milos față de ei. — Testimonies for the Church 1:304, 305 (1862).

Activitatea intelectuală aduce sănătate — Dumnezeu dorește ca slujitorii Lui să fie predicatori buni. Dar, pentru a îndeplini aceasta, ei trebuie să fie niște cercetători sârguincioși.... Obiceiul de a studia și o puternică legătură cu cerul îi vor califica pentru poziția de slujitori ai Evangheliei lui Hristos. Activitatea intelectuală le va aduce sănătate, iar ei se vor afla într-o situație mai bună decât aceea generată de o minte dezorganizată și neantrenată. Pe măsură ce înaintează în vârstă, mulți pastori ajung incapabili de a îndeplini lucrarea de slujire.... Dacă aceștia s-ar fi ocupat de dezvoltarea intelectuală de-a lungul anilor, la bătrânețe ar fi ajuns deosebit de eficienți. — Letter 33, 1886.

Energia electrică produsă de creier mărește rezistența față de boli — Unii intelectuali depun o activitate mintală excesivă. Adesea, ei își folosesc resursele intelectului în mod abuziv. În același timp, există o altă categorie de oameni a căror preocupare prioritară în viață este de natură fizică. Aceștia nu își exercită însușirile intelectuale. Mușchii sunt antrenați, dar creierul este privat de putere intelectuală, după cum mintea celor din prima categorie este bine dezvoltată, în timp ce trupul este privat de putere și vigoare, datorită neglijării exercițiului fizic.... [400]

Influența lor spre bine este mult mai redusă în comparație cu ceea ce ar fi putut realiza, dacă și-ar fi folosit atât creierul, cât și mușchii în mod echilibrat. Cei care nu își folosesc intelectul cedează mult mai repede în fața bolilor, deoarece energia electrică produsă de creier contribuie la mărirea rezistenței față de boli. — Testimonies for the Church 3:157 (1872).

Nemulțumirea aduce boală — Ceea ce aduce boala asupra trupului și asupra minții, aproape în toate cazurile, sunt simțămintele de insatisfacție și de nemulțumire. Aceste persoane nu au nici credință în Dumnezeu, nici speranța ce se ridică până dincolo de văl și este asemenea unei ancore sigure și statornice pentru suflet. Toți cei care au această speranță se vor curăți, după cum El Însuși este curat. Ei sunt eliberați de dorințe tulburătoare, de remușcări și de nemulțumiri;

ei nu caută fără încetare motive de supărare și nu se lamentează pentru tot felul de necazuri imaginare. Cu toate acestea, pretutindeni în jur, vedem o mulțime de oameni ce trec prin necazuri și încercări; fiecare pas le este marcat de teamă; ei par să nu găsească nici o mângâiere, ci își alimentează fără încetare teama, inventând primejdii înspăimântătoare. — Testimonies for the Church 1:566 (1867).

Atitudinea de nemulțumire este dăunătoare sănătății (sfat adresat unei femei neliniștite) — Domnul te iubește și îți poartă de grijă și, chiar dacă soțul tău nu se află întotdeauna alături de tine, tu ai parte de un tovarăș de viață minunat, așa cum ți-ai dorit la întemeierea căminului vostru. Încetează să nutrești o atitudine de nemulțumire, deoarece aceasta este dăunătoare sănătății. Trebuie să înțelegi că nimeni nu poate aduce mulțumirea în sufletul tău, în afară de tine însăți.

Tu ai tendința de a privi numai la aspectele descurajatoare. Aceasta este o trăsătură negativă a caracterului tău, care îți afectează starea sufletească și îi produce tristețe soțului tău.

Te lamentezi prea mult. Trebuie să faci tot ce îți stă la îndemână [401] pentru a-ți abate mintea de la propria ta persoană. Apreciază marele dar pe care Domnul Isus Hristos l-a făcut lumii noastre și îngăduie ca pacea, liniștea și dragostea să se manifeste, așa încât mintea ta să fie păstrată într-o stare de mulțumire deplină. Fiecare credincios trebuie să fie îmbrăcat în haina neprihănirii lui Hristos, iar această neprihănire ne vorbește despre lucruri mult mai frumoase decât sângele lui Abel. — Letter 294, 1906.

Incapacitatea de a gândi rațional — Un student își poate dedica toate puterile în vederea acumulării de cunoștințe; dar, dacă nu ajunge să-l cunoască pe Dumnezeu, dacă nu respectă legile care guvernează propria lui ființă, el se va distruge pe sine însuși. Prin obiceiuri greșite, el își pierde capacitatea aprecierii și a stăpânirii de sine. Un asemenea student nu poate raționa corect cu privire la lucruri legate de cele mai profunde interese ale sale. El este irațional și iresponsabil în modul de a-și trata mintea și trupul. Prin neglijarea cultivării unor principii corecte, el va fi pierdut atât pentru lumea aceasta, cât și pentru lumea viitoare. — The Ministry of Healing, 450 (1905).

Egoismul, o piedică în calea vindecării [Vezi capitolul 30, „Egoismul și înălțarea de sine”.] — Una dintre cele mai mari piedici

în calea vindecării celui bolnav este concentrarea atenției asupra lui însuși. Mulți suferinzi cred că toți cei din jur au obligația de a le acorda simpatia și ajutorul, dar, în realitate, nevoia lor este aceea de a-și îndepărta atenția de la propriile lor persoane și de a începe să se îngrijească de nevoile altora. — The Ministry of Healing, 256 (1905).

Abateți-vă mintea de la preocuparea față de sine — Exercițiul fizic va contribui la o mai bună digestie. O plimbare în aer liber, cu capul drept și umerii retrași, și puțin exercițiu fizic după masă vor aduce un mare beneficiu. Mintea va fi abătută de la preocuparea față de sine, spre frumusețile naturii. Cu cât se acordă o mai mică atenție stomacului după masă, cu atât este mai bine. Dacă nutriți o teamă continuă cu privire la faptul că alimentele ar putea să vă facă rău, în modul cel mai sigur, vă vor face rău. Uitați de voi înșivă și gândiți-vă la ceva plăcut. — Testimonies for the Church 2:530 (1870).

Înfăptuirea binelui transmite puteri binefăcătoare — Plăcerea de a face binele activează mintea și vibrează în întregul organism. În timp ce fețele oamenilor binevoitori sunt luminate de mulțumire și înfățișarea lor exprimă noblețea morală a minții, fețele celor răutăcioși sunt respingătoare, întunecate și posomorâte. Defectele morale se văd în înfățișarea lor. — Testimonies for the Church 2:534 (1870). [402]

Siguranța îmbunătățește sănătatea — Când oamenii care au cultivat obiceiuri rele și practici păcătoase se supun puterii adevărului divin, influența acestui adevăr asupra inimii reînvie puterile morale care păreau a fi paralizate. Primitorul dobândește o capacitate de înțelegere mai clară și mai profundă decât înainte de a-și ancora sufletul pe Stânca veacurilor. Chiar și sănătatea lui fizică este îmbunătățită, datorită siguranței pe care o are în Hristos. Binecuvântările deosebite ale lui Dumnezeu sunt sănătate și putere pentru acela care le primește. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 13 (1890). (Counsels on Health, 28.)

Efectele liniștitoare ale unui loc de muncă adecvat (sfat adresat unui conducător suprasolicitat) — Nu este sarcina mea aceea de a-ți stabili programul de lucru. Dar, pe cât posibil, tu ar trebui să muncești într-un loc în care mintea ta să-și regăsească echilibrul, să poți avea pace și liniște și în care să nu fii consultat

cu privire la nenumărate probleme. Mintea ta nu ar trebui să fie suprasolicitată. Aceasta ar însemna o mare pagubă pentru tine. Când ești confruntat cu prea multe solicitări, sângele năvălește în creier, simțămintele devin mai intense, iar sănătatea ta este pusă în pericol.

Găsește-ți un loc în care, dacă este posibil, să nu fii determinat să te îngrijorezi pentru munca altora.... Deoarece, atunci când vei fi nevoit să rezolvi probleme de interes major, faptul că te-ai ocupat de prea multe lucruri mărunte îți va crea o stare de confuzie, ce nu este benefică nici pentru tine personal, nici pentru binele lucrării lui Dumnezeu.

[403] Aceia care intenționează să te împovăreze cu nenumărate sarcini care necesită cea mai atentă preocupare fac o mare greșeală. Mintea ta are nevoie de liniște, deoarece tu ai de îndeplinit o lucrare ce solicită o gândire limpede. Păstrează-ți conștiința în temere de Dumnezeu, în acord cu standardul Bibliei, și vei face progrese sigure, așa încât să poți fi pregătit din toate punctele de vedere pentru lucrarea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu. — Letter 92, 1903.

O liniște a minții este calea spre sănătate — Conștiința înfăptuirii binelui este cel mai bun medicament pentru mintea și trupul bolnave. Binecuvântarea specială a lui Dumnezeu este sănătate și putere pentru cel care o primește. Liniștea minții și simțământul de satisfacție constituie calea ce duce la sănătate. Conștienta faptului că ochii Domnului sunt îndreptați asupra noastră și că urechile Lui sunt atente la rugăciunile noastre aduce o satisfacție neprețuită. A ști că avem un Prieten care nu ne părăsește niciodată și căruia Îi putem destăinui secretele sufletului nostru este un privilegiu pe care cuvintele nu îl vor putea exprima niciodată. — Testimonies for the Church 1:502 (1867).

Iubirea, speranța și bucuria sunt esențiale pentru sănătate — Pentru a avea o sănătate perfectă, inimile noastre trebuie să fie pline de speranță, de iubire și de bucurie. — Special Testimonies, Series B 15:18, 3 aprilie, 1900. (Counsels on Health, 587.)

Hristos este răspunsul — Numărul celor ce suferă de boli sufletești este cu mult mai mare decât al celor ce suferă de boli trupești, iar ei nu vor descoperi nici o cale de vindecare până când nu vor veni la izvorul vieții, Hristos. Atunci, simțămintele de singurătate și insatisfacție vor înceta. Bucurii pline de satisfacție vor oferi

vigoare minții și sănătate și putere de viață trupului. — Testimonies for the Church 4:579 (1881).

[404] ## Capitolul 43 — Mintea și sănătatea spirituală

Satisfacțiile vieții spirituale — Satisfacțiile trăite de cel ce are o viață spirituală sunt căutate de întreaga lume, dar nu vor fi obținute niciodată, fără o deplină predare față de Dumnezeu. — Letter 121, 1904.

Trupul, mintea și sufletul beneficiază în urma comuniunii cu Dumnezeu — Adevărata cunoaștere și adevărata dezvoltare își au sursa în cunoașterea lui Dumnezeu. Această cunoaștere este revelată în orice domeniu de cercetare spre care ne putem orienta, fizic, intelectual sau spiritual, cu excepția celor afectate de păcat. Oricare ar fi direcția în care s-ar îndrepta investigațiile noastre, dacă suntem motivați de o dorință sinceră de a descoperi adevărul, noi vom intra în contact cu o Inteligență puternică și nevăzută, care lucrează în toate și prin toate. Mintea omului este adusă în comuniune cu mintea lui Dumnezeu, ceea ce este finit intră în legătură cu Infinitul. Iar influența unei asemenea comuniuni asupra trupului, minții și sufletului este dincolo de orice evaluare. — Education, 14 (1903).

Iubirea față de Dumnezeu este esențială pentru sănătate — Dumnezeu este marele susținător al organismului uman. În grija față de trupurile noastre, noi avem nevoie de cooperarea lui Dumnezeu. Iubirea față de Dumnezeu este esențială pentru viață și sănătate. — Special Testimonies, Series B 15:18, 3 aprilie, 1900. (Counsels on Health, 587.)

[405] **Sănătatea trupului este importantă pentru sănătatea sufletului** — Noi trebuie să recunoaștem că Dumnezeu este Autorul ființei noastre și faptul că viața pe care ne-a dăruit-o El nu ne-a fost oferită pentru a ne bate joc de ea. Nepăsarea în domeniul obiceiurilor trupești dezvăluie nepăsarea față de caracterul moral. Sănătatea trupului trebuie să fie considerată esențială pentru creșterea în har și pentru dezvoltarea unui temperament echilibrat. — Manuscript 113, 1898.

Faptele bune conferă sănătate — Faptele bune constituie o dublă binecuvântare, deoarece datorită lor beneficiază atât cel pentru

care sunt realizate, cât și cel care le realizează. Conștiența înfăptuirii binelui este unul dintre cele mai bune medicamente pentru trupul și mintea bolnave. Când mintea este liberă și fericită, datorită simțământului datoriei bine îndeplinite și a satisfacției de a-i face pe alții fericiți, mulțumirea și influența înălțătoare răspândesc un suflu nou de viață în întreaga ființă. — The Ministry of Healing, 257 (1905).

Sfințirea în armonie cu legile sănătății — Aceia care umblă pe căile înțelepciunii și ale sfințirii descoperă că „evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare”. (1 Timotei 4, 8.) Ei se bucură de adevăratele plăceri ale vieții și nu sunt tulburați nici de regretele zadarnice pentru orele risipite din trecut, nici de prevestirile întunecate ale viitorului, așa cum sunt adesea cei lumești, atunci când nu se află sub influența amăgitoare a distracțiilor. Sfințirea nu se află în conflict cu legile sănătății, ci este în armonie cu ele. Teama de Domnul este temelia adevăratei prosperități. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 14 (1890). (Counsels on Health, 29.)

Lupta continuă împotriva închipuirilor rele ale minții — Oricine dorește să fie părtaș al naturii divine are nevoie să înțeleagă că trebuie să se ferească de imoralitatea care este în lume prin pofte. Este necesară o luptă continuă și stăruitoare a sufletului împotriva închipuirilor rele ale minții. Este nevoie de o rezistență statornică în fața ispitei de a păcătui atât în gândire, cât și prin fapte. Sufletul trebuie să fie ferit de orice cădere, prin credința în Cel care este în stare să ne ferească de orice cădere.

Trebuie să medităm la Scripturi, reflectând în mod obiectiv și serios asupra lucrurilor de care depinde mântuirea noastră veșnică. Harul și iubirea infinită a lui Isus, sacrificiul adus în locul nostru, solicită din partea noastră cea mai serioasă și mai solemnă cugetare. Noi trebuie să stăruim asupra caracterului Răscumpărătorului și Mijlocitorului nostru. Să căutăm să înțelegem pe deplin semnificația planului de mântuire. Să medităm la misiunea Celui care a venit pentru a salva pe poporul Său din păcatele lor. Printr-o contemplare consecventă a temelor cerești, credința și iubirea noastră vor deveni din ce în ce mai puternice. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888. [406]

Prejudicierea sănătății slăbește puterile morale — Tot ce ne prejudiciază sănătatea nu slăbește numai puterea fizică, ci tinde să slăbească și puterile mintale și morale. — The Ministry of Healing, 128 (1905).

Deoarece mintea și sufletul se manifestă prin intermediul trupului, atât puterea intelectuală, cât și cea spirituală sunt în mare măsură dependente de activitatea și starea fizică. Tot ce contribuie la sănătatea trupului contribuie și la dezvoltarea unei minți puternice și a unui caracter bine echilibrat. — Education, 195 (1903).

Trupul este mediul în care se manifestă mintea și sufletul — Trupul este cel mai important instrument prin intermediul căruia mintea și sufletul se dezvoltă în vederea zidirii caracterului. De aceea, vrăjmașul sufletelor își orientează ispitele în așa fel, încât să slăbească și să degradeze puterile trupului. Succesul lui în acest domeniu conduce adesea la supunerea întregii ființe în fața răului. Dacă nu sunt subordonate conducerii însușirilor superioare ale ființei, înclinațiile naturii noastre trupești ne vor duce în mod sigur la ruină și moarte. Trupul trebuie supus însușirilor superioare ale ființei. Pasiunile trebuie să fie conduse de voință, iar aceasta trebuie să se afle sub controlul lui Dumnezeu. Însușirile nobile ale rațiunii, sfințite prin harul divin, sunt menite să dețină conducerea vieții.

[407] Capacitatea intelectuală, rezistența fizică și lungimea vieții depind de niște legi neschimbătoare. Prin ascultarea față de aceste legi, omul poate fi biruitorul propriului lui sine, biruitorul propriilor lui înclinații, biruitorul „căpeteniilor, al domniilor, al stăpânirilor întunericului acestui veac” și al „duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6, 12.) — Prophets and Kings, 488, 489 (1917).

Energia vitală transmisă minții prin intermediul creierului — Domnul dorește ca mintea noastră să fie limpede și inteligentă, capabilă să înțeleagă aspectele profunde ale cuvintelor și slujirii Sale, să îndeplinească voia Sa, să depindă de harul Său și să realizeze lucrarea Sa cu o conștiință curată și cu un spirit mulțumitor. Acest fel de bucurie contribuie la buna circulație a sângelui. Energia vitală este transmisă minții prin intermediul creierului. De aceea, creierul nu trebuie să fie niciodată amorțit prin folosirea narcoticelor și nici excitat prin administrarea stimulentelor. Creierul, oasele și mușchii trebuie să fie antrenate într-o activitate armonioasă, astfel încât să funcționeze asemenea unei mașini bine reglate, fiecare componentă

acționând în armonie cu celelalte, fără ca vreuna dintre ele să fie suprasolicitată. — Letter 100, 1898.

Tulburările digestive provoacă un simțământ de incertitudine — Principiile reformei sănătății trebuie să fie aplicate în viața fiecărui creștin. Bărbații și femeile care ignoră aceste principii nu-I pot oferi lui Dumnezeu o consacrare curată, plină de viață, deoarece un stomac dispeptic sau un ficat leneș așează sentimentele religioase sub spectrul incertitudinii.

Consumul de carne are un efect dăunător asupra vieții spirituale. Când carnea devine un aliment principal, însușirile superioare ale ființei sunt învinse de pasiunile josnice. Aceste lucruri constituie o ofensă la adresa lui Dumnezeu și sunt cauza declinului vieții spirituale. — Letter 69, 1896.

Conștiența înfăptuirii binelui este cel mai bun medicament — Conștiența înfăptuirii binelui este cel mai bun medicament pentru trupul și mintea bolnave. Binecuvântarea lui Dumnezeu îi conferă primitorului sănătate și viață. O persoană a cărei minte este liniștită și mulțumită în Dumnezeu pășește pe calea care duce la sănătate....

Există unii care nu înțeleg că disciplinarea minții și educarea ei [408] pentru a stărui asupra unor subiecte plăcute, astfel încât să fie capabili de a răspândi lumină, nu întuneric și amărăciune, constituie o datorie religioasă. Astfel de oameni fie se vor afla în căutarea plăcerilor personale, prin conversații frivole, râsete și glume, antrenându-se fără încetare în nenumărate amuzamente, fie vor fi deprimați și vor trece prin conflicte interioare și mari tulburări sufletești, pe care puțini le-au experimentat sau le pot înțelege. Chiar dacă asemenea oameni pretind că sunt creștini, se înșeală singuri. Ei nu trăiesc un creștinism autentic. — The Health Reformer, 1 martie, 1872.

A lucra atât pentru suflet, cât și pentru trup — Cadrele noastre medicale trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru a vindeca atât suferințele trupului, cât și pe cele ale minții. Ele trebuie să vegheze, să se roage și să lucreze, oferindu-le celor pentru care trudesc nu numai bunăstarea fizică, ci și binecuvântări spirituale. Medicii care activează în oricare dintre instituțiile noastre de sănătate și care sunt cu adevărat slujitori ai lui Dumnezeu au de îndeplinit o lucrare deosebit de importantă pentru fiecare ființă umană suferindă cu care vin în contact. Ei nu trebuie să piardă nici o ocazie de a îndruma sufletele la Hristos, Marele Medic al trupului și al minții. Fiecare

medic este menit să fie un lucrător talentat în slujba lui Hristos. Interesul față de lucrurile spirituale nu trebuie să fie slăbit nici o clipă, deoarece astfel s-ar risipi puterea de a îndrepta gândurile spre Marele Medic. — Letter 223, 1905.

Medicul care tratează mintea și inimile abătute — Pentru a ști cum să abordeze nenumăratele cazuri dificile de boală mintală și trupească pe care este solicitat să le trateze, medicul are nevoie de o înțelepciune mai mult decât omenească. Dacă nu cunoaște puterea harului divin, el nu poate veni în ajutorul celor suferinzi și nu va face decât să agraveze situația acestora. Dar, dacă se află într-o temeinică relație de dependență față de Dumnezeu, medicul va fi capabil să trateze mintea bolnavă și abătută. El va putea să-și conducă pacienții către Hristos și să-i învețe să aducă la picioarele Marelui Purtător de poveri toate necazurile și îngrijorările lor. — Testimonies for the Church 5:444 (1885).

[409] **Hristos iluminează mintea** — Medicul nu trebuie să-i îndrume niciodată pe pacienții săi să își fixeze atenția asupra propriei lui persoane. Lucrarea sa este aceea de a-i învăța să se prindă, cu mâna tremurândă a credinței, de mâna întinsă a Mântuitorului. Atunci, mintea va fi iluminată de razele care izvorăsc din Acela care este Lumina lumii. — Letter 120, 1901.

Adevărul are o putere liniștitoare — Puterea liniștitoare a adevărului înțeles, trăit și respectat cu consecvență în toate privințele are atâta valoare pentru cei care suferă, încât nici o limbă omenească nu o poate descrie. Înfățișați fără încetare înaintea ochilor celor suferinzi compasiunea și duioșia lui Hristos; treziți în conștiința lor încrederea în puterea Lui de a vindeca boala; conduceți-i la credința în Cel ce este Marele Vindecător și veți salva un suflet și, adesea, o viață. — Letter 69, 1898. (Medical Ministry, 234, 235.)

Adevărata religie contribuie la restabilirea sănătății (cuvinte adresate vizitatorilor unui sanatoriu, în cadrul serviciului divin) — Domnul Hristos este Marele nostru Medic. Mulți bărbați și multe femei apelează la această instituție medicală [Sanatoriul St. Helena] cu speranța de a beneficia de un tratament care să le prelungească viețile. Pentru a veni aici, ei trec prin suferințe considerabile.

Ce i-ar împiedica, pe toți aceia care vin la sanatoriu pentru a fi ajutați din punct de vedere fizic, să vină la Hristos pentru a primi ajutor spiritual? De ce să nu te bucuri tu, fratele meu și sora mea,

de speranța că, primindu-L pe Hristos, El îi va binecuvânta pe aceia care se ocupă de restabilirea sănătății tale? De ce să nu împărtășești credința că El va coopera cu eforturile lor de a te vindeca, pentru că El dorește ca tu să te faci bine? El dorește ca tu să ai un creier limpede, ca să poți înțelege realitățile veșnice; El dorește ca tu să ai un trup sănătos, ca să poți glorifica Numele Lui, folosindu-ți puterea în slujba Sa. — Manuscript 80, 1903.

Sfat adresat unei persoane predispuse la melancolie — Tu ești tot atât de dator să lupți împotriva gândurilor apăsătoare și împotriva melancoliei, precum ești dator să te rogi. Tu trebuie să [410] contracarezi ispitele vrăjmașului și să exerciți un control hotărât asupra vorbirii și gândirii tale. Fiecare descurajare din viața ta, când simți o mare nevoie de har, se datorează faptului că organele digestive sensibile sunt inflamate și îți creează o stare de oboseală și îngrijorare.

S-ar putea să te surprindă lucrul acesta, dar a fi în permanență iritat și a-i irita și pe alții prin dispoziția ta de a le găsi greșeli și prin presimțiri întunecoase constituie o formă de blasfemie. Aceste simptome ale indigestiei sunt greu de suportat, dar stăpânește-ți vorbirea și nu vei mai păcătui nici împotriva celor care îți sunt prieteni, nici împotriva dușmanilor. — Letter 11, 1897.

Asigurarea aprobării lui Dumnezeu — Simțământul de siguranță cu privire la aprobarea lui Dumnezeu este benefic pentru sănătate. El fortifică sufletul împotriva îndoielii, a necazului și a îngrijorării excesive care subminează, atât de adesea, energiile vitale și generează boli nervoase dintre cele mai tulburătoare și mai grave. Domnul a făgăduit că ochiul Său va veghea asupra celor neprihăniți și urechea Sa va asculta rugăciunile lor, iar cuvântul Său nu rămâne neîmplinit. — Life Sketches of Ellen G. White, 270, 271 (1915).

Relația dintre păcat și boală — Între păcat și boală există o legătură prevăzută de Dumnezeu. Orice medic poate observa această relație, chiar și după o singură lună de practică. Deși este posibil ca medicul să ignore acest fapt sau să nu-l sesizeze, deoarece mintea sa este absorbită în alte direcții, totuși, dacă va fi atent și onest, el va descoperi că între păcat și boală există o relație de cauzalitate. Medicul trebuie să fie înțelept, să înțeleagă această relație și să acționeze în consecință.

După ce a câștigat încrederea pacientului, alinându-i suferințele și aducându-l înapoi de pe marginea mormântului, medicul îi poate explica faptul că boala este rezultatul păcatului și că există un vrăjmaș decăzut care caută să-l amăgească, antrenându-l în practici distrugătoare atât pentru sănătatea trupului, cât și a minții. Medicul [411] le poate sugera pacienților necesitatea renunțării la sine și a respectării legilor vieții și sănătății. El poate imprima aceste principii de viață corecte îndeosebi în mintea tinerilor.

Dumnezeu Își iubește creaturile cu o iubire duioasă, dar, în același timp, plină de forță. El a stabilit legi ale naturii, dar legile Sale nu sunt niște pretenții arbitrare. Fiecare „să nu”, indiferent dacă se referă la domeniul moral sau la cel trupesc, conține sau implică o făgăduință. Dacă îl respectăm, pașii noștri vor fi însoțiți de binecuvântări; dar dacă este respins, rezultatul va fi pericolul și nefericirea. Legile lui Dumnezeu au rolul de a-i aduce pe oameni mai aproape de Sine. El îi va salva de rău și îi va conduce la bine, dacă se vor lăsa conduși, însă Dumnezeu nu îi va obliga niciodată. Noi nu putem înțelege planurile lui Dumnezeu, dar trebuie să ne încredem în El și să ne manifestăm această credință prin fapte. — Testimonies for the Church 5:444, 445 (1885).

Evanghelia constituie tratamentul bolilor cauzate de păcat — Când este primită în toată puritatea și puterea ei, Evanghelia constituie un adevărat tratament pentru bolile cauzate de păcat. Soarele neprihănirii răsare, „și tămăduirea este sub aripile Lui”. (Maleahi 4, 2.) Nimic din această lume nu poate vindeca o inimă frântă, nu poate oferi pace minții, nu poate îndepărta îngrijorarea și nu poate alunga boala. Renumele, geniul, talentul — toate sunt lipsite de puterea de a înviora o inimă împovărată sau de a reface o viață distrusă. Viața lui Dumnezeu, primită în suflet, este singura speranță a omului. — The Ministry of Healing, 115 (1905).

Cerul este un loc al sănătății — Concepția susținută de unii, care spun că spiritualitatea este dăunătoare sănătății, este o invenție a lui Satana. Religia Bibliei nu este dăunătoare nici sănătății trupului, nici minții. Influența Duhului lui Dumnezeu este cel mai bun medicament pentru boală. Cerul este un loc al sănătății; cu cât influențele cerului sunt mai profund înțelese, cu atât mai sigură va fi vindecarea suferindului care crede. Adevăratele principii ale creștinismului deschid, pentru toți oamenii, accesul la sursa unei fericiri inesti-

mabile. Religia este un izvor nesecat, din care creștinul poate bea atât cât dorește, fără ca acesta să se epuizeze vreodată. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 13 (1890). (Counsels on Health, 28.)

Religia este adevărata știință a vindecării — Religia este un principiu al inimii, nu un cuvânt magic sau o amăgire a minții. Priviți numai la Isus. Aceasta este unica speranță, de a câștiga viața veșnică atât pentru tine, cât și pentru soțul tău. Aceasta este adevărata știință a vindecării trupului și a sufletului. Mintea nu trebuie să fie îndreptată asupra ființei omenești, ci spre Dumnezeu. — Letter 117, 1901. [412]

Iubirea față de Răscumpărătorul nostru risipește întunericul — Mintea este întunecată de epidemia senzualității. Gândurile au nevoie de purificare. Ceea ce nu au reușit încă să înțeleagă bărbații și femeile este faptul că vindecarea trupului este întru totul legată de vigoarea și curăția minții și inimii.

Adevăratul creștin beneficiază de o experiență care aduce sfințirea. În conștiința lui nu există nici o urmă de vinovăție, iar sufletul lui nu este pătat de imoralitate. Spiritualitatea Legii lui Dumnezeu și principiile ei sunt aplicate în viața sa zilnică. Adevărul luminează înțelegerea sa. Atmosfera iubirii desăvârșite față de Răscumpărătorul nostru risipește întunericul care s-a așezat între sufletul lui și Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu a devenit propria lui voință — curată, nobilă și sfântă. Înfățișarea lui dezvăluie lumina cerului. Trupul lui este un templu al Duhului Sfânt. Sfințenia împodobește caracterul lui. Dumnezeu poate comunica cu el, deoarece sufletul și trupul lui sunt în armonie cu El. — Letter 139, 1898. (The S.D.A. Bible Commentary 7:909.)

Iubirea lui Hristos este o putere ce revitalizează — Iubirea pe care Hristos o răspândește în întreaga ființă este o putere ce revitalizează. Fiecare parte vitală — creierul, inima, nervii — este atinsă de influența vindecătoare. Prin această iubire, puterile înalte ale ființei sunt trezite la viață. Ea eliberează sufletul de vinovăție, de tristețe, de teamă și de îngrijorare, care distrug energiile vieții. Ea aduce liniște și mulțumire și inspiră sufletului o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate distruge — bucuria în Duhul Sfânt — o bucurie dătătoare de sănătate și viață. — The Ministry of Healing, 115 (1905).

Secțiunea 10 — Sănătatea mintală

[413]

[414]

[415]

Capitolul 44 — Legile care guvernează mintea

Omul creat cu o minte perfect echilibrată — Dumnezeu l-a creat pe om desăvârșit încă din prima clipă a existenței. El era dotat cu o minte perfect echilibrată, iar dimensiunile și capacitatea tuturor organelor lui erau desăvârșit dezvoltate. Adam a fost prototipul perfect al ființei umane. Fiecare însușire a minții era bine proporționată, având un rol distinctiv, dar aflându-se, în același timp, într-o relație de dependență cu celelalte, astfel încât să asigure funcționarea corectă și eficientă a tuturor. — Testimonies for the Church 3:72 (1872).

Creatorul a stabilit legi ale minții — Cel care a creat mintea a stabilit, de asemenea, anumite legi care să-i asigure dezvoltarea. — Education, 41 (1903).

Marile legi ale lui Dumnezeu — Lumea naturii este condusă de legi fundamentale, iar viața spirituală este de asemenea guvernată de anumite legi, la fel de precise. Pentru a obține rezultatele dorite, este necesară folosirea unor mijloace corespunzătoare. Dumnezeu a prevăzut pentru fiecare om o lucrare care să corespundă abilităților personale. Prin educație și experiență, o persoană poate fi pregătită să facă față oricărei situații de criză ce ar putea surveni. Dar, pentru a beneficia de experiența necesară pregătirii în vederea asumării răspunderilor, fiecare trebuie să fie așezat în locul potrivit abilităților lui. — Testimonies for the Church 9:221, 222 (1909).

[416] **Nerespectarea legilor naturii este păcat** — Continua nerespectare a legilor naturii constituie o continuă nerespectare a Legii lui Dumnezeu. Povara suferinței și a temerilor pe care o întâlnim pretutindeni în zilele noastre, diformitatea, degradarea, boala și alienarea mintală care inundă lumea noastră fac ca aceasta să fie asemenea unei leprozerii în comparație cu ceea ce ar fi putut fi, în virtutea planului originar al lui Dumnezeu. Generația contemporană este epuizată din punct de vedere mintal, moral și fizic. Toată această nenorocire s-a acumulat de-a lungul generațiilor, datorită voinței degradate a omului, care încalcă Legea lui Dumnezeu. Păcate, în

formele cele mai odioase, se săvârșesc prin îngăduirea apetitului pervertit. — Testimonies for the Church 4:30 (1876).

Păcatul distruge armonia — Aceeași putere care susține natura este activă și în ființa umană. Aceleași mari legi care conduc stelele și atomii conduc și viața omului. Legile care guvernează activitatea inimii, reglând circulația fluxului de viață în trup, sunt legile Inteligenței infinite care deține jurisdicția asupra sufletului. El este sursa vieții. Adevăratul mediu de activitate al ființei umane nu poate fi găsit decât în El. Condiția este aceeași pentru toate obiectele creației Sale — o viață susținută prin viața pe care o primește de la Dumnezeu, o viață trăită în armonie cu voința Creatorului. Încălcarea acestei legi, indiferent de domeniu — fizic, mintal sau moral, — înseamnă distrugerea armoniei cu universul, insinuarea discordiei, a anarhiei și a ruinei. — Education, 99, 100 (1903).

Efectul urmează cauzei, fără excepții — În virtutea legilor stabilite de Dumnezeu în natură, efectul urmează cauzei, cu o certitudine invariabilă. Secerișul dovedește calitatea semănatului. În acest domeniu, nici o contrafacere nu poate fi reușită. Oamenii își pot înșela semenii și pot primi laude și premii pentru un serviciu pe care nu l-au îndeplinit. Dar, în natură, nu pot exista contrafaceri. Pentru gospodarul necredincios, secerișul aduce cu sine sentința de condamnare. Iar acest adevăr este valabil și în domeniul spiritual.

Răul are succes numai în aparență, nu și în realitate. Copilul [417] care lipsește de la școală, tânărul care este superficial în studiile sale, contabilul care își înșeală patronul, oameni, din orice domeniu de activitate și de orice profesie, care sunt necinstiți față de responsabilitățile ce le-au fost încredințate se pot lăuda cu faptul că, atâta timp cât greșelile lor sunt ascunse, ei reușesc să profite. Dar nu este așa; ei se înșeală singuri. Secerișul vieții este caracterul, iar acesta decide viitorul, atât al vieții de acum, cât și al vieții veșnice. — Education, 108, 109 (1903).

Puterea autoînșelării — Autoînșelarea deține o putere teribilă asupra minții umane. — Testimonies for the Church 4:88 (1876).

Mintea deține capacitatea de a discerne — Mintea omenească este dotată cu capacitatea de a discerne între bine și rău. Dumnezeu nu a prevăzut ca omul să ia decizii pe temeiul impulsurilor, ci în urma unei evaluări a dovezilor, comparând cu atenție scriptura cu scriptura. Dacă ar fi renunțat la prejudecățile lor și ar fi comparat

profeția scrisă cu faptele ce caracterizau viața lui Isus, iudeii ar fi descoperit armonia frumoasă care exista între declarațiile profetice și împlinirea lor în viața și lucrarea de slujire ale umilului Galilean. — The Desire of Ages, 458 (1898).

Mintea disciplinată are o mai mare putere de memorare — Obiceiul neglijenței trebuie învins în mod categoric. Mulți cred că uitarea constituie o scuză suficientă pentru greșelile lor. Dar nu dețin ei, asemenea tuturor celorlalți, aceleași însușiri ale intelectului? Prin urmare, acești oameni au nevoie să-și disciplineze mintea, astfel încât să fie capabili să memoreze. Uitarea și neglijența sunt păcate. Dacă vă formați obiceiul de a fi neglijenți, este posibil să ajungeți să vă neglijați chiar și mântuirea sufletului vostru și să descoperiți, în cele din urmă, că sunteți nepregătiți pentru Împărăția lui Dumnezeu. — Christ's Object Lessons, 358, 359 (1900).

Mintea se adaptează la preocupările familiare — Există o lege a minții, și anume că aceasta se dezvoltă sau se limitează în [418] raport cu dimensiunea preocupărilor cu care se familiarizează. Dacă nu sunt angajate într-o activitate perseverentă și serioasă de cercetare a adevărului, capacitățile intelectuale se vor diminua în mod sigur și își vor pierde abilitatea de a înțelege semnificațiile profunde ale Cuvântului lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 17 iulie, 1888. (Fundamentals of Christian Education, 127.)

Mintea se adaptează la lucrurile asupra cărora stăruie — Există o lege a minții, și anume că aceasta se adaptează treptat la subiectele asupra cărora este obișnuită să mediteze. Dacă este preocupată numai cu lucruri lipsite de valoare, ea va deveni slabă și incapabilă. Dacă nu este niciodată solicitată să se ocupe de probleme serioase, după un timp, își va pierde aproape în întregime orice capacitate de dezvoltare.

Din punct de vedere al influenței educative, Biblia este fără rival. În Cuvântul lui Dumnezeu, mintea descoperă subiecte care inspiră gândirea cea mai profundă și trezesc aspirațiile cele mai înalte. Biblia este cartea cea mai instructivă pe care au avut-o vreodată oamenii. Fântânile adevărului oferă învățături mereu actuale, iar mâna divină a păstrat acest adevăr în toată puritatea lui, de-a lungul veacurilor....

În Biblie, sunt descoperite datoriile fundamentale și destinul omului. Vălul care separă vizibilul de invizibil este dat la o parte,

iar noi privim conflictul puterilor antagoniste ale binelui și răului, de la prima apariție a păcatului și până la triumful final al neprihănirii și adevărului; toate acestea constituie revelația caracterului lui Dumnezeu. În contemplarea umilă și plină de respect a adevărurilor prezentate în Cuvântul Lui, cercetătorul este adus în comuniune cu mintea infinită. Un asemenea studiu nu numai că va înnobila și curăți caracterul, dar, în același timp, va dezvolta capacitățile intelectuale și le va conferi noi puteri. — Patriarchs and Prophets, 596-599 (1890).

Privind, suntem schimbați — Privind, suntem schimbați. Aceasta este o lege care funcționează atât în domeniul intelectual, cât și în domeniul moral. Mintea se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să mediteze. Ea devine asemenea lucrurilor pe care este obișnuită să le iubească și să le respecte. Omul nu se va ridica niciodată mai presus de propriul său statut al curăției, sfințeniei sau adevărului. Dacă

idealul său derivă din propriul lui sine, nu va ajunge niciodată [419]
mai sus, ci mai degrabă se va degrada încetul cu încetul, ajungând din ce în ce mai decăzut. Numai harul lui Dumnezeu are puterea de a înălța omul. Dacă este lăsat singur, cursul vieții omului va coborî în mod inevitabil pe treptele decăderii. — The Great Controversy, 555 (1888).

Legea substituirii dorinței — Lipsa hotărârii și a deciziilor ferme produce un mare rău. Am cunoscut părinți care le spuneau copiilor: Nu poți primi cutare sau cutare lucru; iar apoi, reveneau, gândindu-se că poate au fost prea stricți, și le ofereau copiilor tocmai lucrul pe care, la început, li l-au refuzat. O astfel de atitudine aduce un prejudiciu ale cărui urmări durează până la sfârșitul vieții. Există o lege a minții — o lege care nu trebuie uitată — și anume că, dacă un obiect dorit este refuzat atât de ferm, încât dispare orice speranță de a-l obține, mintea va înceta să-l dorească și se va ocupa de alte obiective. Dar, atâta timp cât mai există încă o speranță de a obține obiectul dorit, se vor face toate eforturile pentru a-l dobândi. — The Signs of the Times, 9 februarie, 1882. (Child Guidance, 283, 284.)

Convingerile caută exprimare — Există o lege stabilită de Dumnezeu, și anume că oricine crede adevărul așa cum este el în Isus îl va face cunoscut. Ideile și convingerile unei persoane caută exprimare. Oricine împărtășește necredința și spiritul de critică, oricine se consideră capabil să judece lucrarea Duhului Sfânt va

răspândi în jurul său acest spirit. Dorința criticilor de a se face auziți și simțiți stă în firea necredinței și a împotrivirii față de harul lui Dumnezeu. Mintea care este motivată de asemenea idei se va lupta întotdeauna să se remarce și să câștige adepți. Toți cei care se află de partea unui apostaziat se vor molipsi de spiritul lui și de dorința de a le împărtăși altora opiniile și rezultatele cercetărilor lor personale, precum și simțămintele care îi determină să acționeze. Din acest motiv, reprimarea principiilor care ne motivează la acțiune nu este un lucru ușor. — Special Testimonies, Seria A 6:39, 6 iulie, 1896. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 290, 291.)

Exprimarea întărește ideile și simțămintele — Ideile și simțămintele noastre sunt încurajate și intensificate pe măsură ce le exprimăm. Aceasta este o lege naturală. Cuvintele transmit idei, dar la fel de adevărat este și faptul că ideile se nasc din cuvinte.

[420] Cu cât ne mărturisim mai mult credința, cu cât ne bucurăm mai mult de binecuvântările pe care știm că le avem — marea iubire și harul din partea lui Dumnezeu, — cu atât vom avea mai multă credință și o bucurie mai mare. Nici o limbă nu poate exprima și nici o minte limitată nu poate concepe binecuvântarea care rezultă din aprecierea bunătății și a iubirii lui Dumnezeu. Chiar și aici, pe pământ, bucuria noastră poate ajunge asemenea unei fântâni care nu seacă niciodată, deoarece este alimentată de izvorul ce se revarsă de la tronul lui Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 251-253 (1905).

Mintea deține capacitatea de a alege — Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a alege, iar nouă ne revine obligația de a o exercita. Noi nu ne putem schimba inimile și nu ne putem controla gândurile, impulsurile și sentimentele. Noi nu ne putem curăți singuri și nu suntem capabili să-i slujim lui Dumnezeu. Dar putem alege să-i slujim, putem să-i încredințăm Lui voința noastră; iar El va lucra apoi în noi voința și înfăptuirea după cum dorește. Astfel, întreaga noastră fire va fi supusă conducerii lui Hristos. — The Ministry of Healing, 176 (1905).

Ispititorul nu ne poate obliga niciodată să facem răul. El nu poate stăpâni mintea decât dacă este încredințată conducerii lui. Înainte ca Satana să-și poată exercita puterea asupra noastră, credința noastră trebuie să slăbească, îngăduindu-ne să ne desprindem de Domnul Hristos. Dar fiecare dorință păcătoasă pe care o nutrim îi îngăduie lui

Satana să facă un pas înainte pe terenul inimii. Fiecare punct în care eșuăm în atingerea standardului divin este o ușă deschisă, prin care el poate pătrunde pentru a ne ispiti și pentru a ne distruge. Fiecare înfrângere pe care o suferim și fiecare greșeală îi oferă ocazia de a lansa reproșuri la adresa lui Hristos. — The Desire of Ages, 125 (1898).

Omul este un agent moral liber — Pentru a instiga la răzvrătire neamul omenesc decăzut, el [Satana] Îl prezintă pe Dumnezeu ca nedrept, pentru că a permis ca omul să încalce Legea Sa. Ispititorul iscusit spune: „De ce a îngăduit Dumnezeu ca omul să fie ispitit, să păcătuiască și să ajungă la nenorocire și moarte?”....

Mii de oameni din zilele noastre dau glas aceleiași nemulțumiri [421] răzvrătite împotriva lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg că a-l priva pe om de libertatea de a alege ar însemna a-i răpi prerogativele care îl așează în rândul ființelor inteligente, transformându-l într-un simplu robot. Dumnezeu nu a intenționat să exercite presiuni asupra voinței. Omul a fost creat ca agent moral liber. Asemenea locuitorilor altor lumi, el trebuia să treacă testul ascultării; dar nu a fost niciodată pus într-o situație în care neascultarea să devină o necesitate. Omul nu este niciodată supus vreunei ispite sau încercări căreia să nu-I poată rezista. Dumnezeu a prevăzut absolut toate resursele care erau necesare, așa încât omul să nu fie niciodată învins în conflictul cu Satana. — Patriarchs and Prophets, 331, 332 (1890).

Prezentul influențează deciziile viitoare — Întregul vostru viitor va fi influențat, spre bine sau spre rău, prin deciziile pe care le luați în prezent. — Letter 41, 1891.

Importanța simțământului valorii personale — Dumnezeu nu a prevăzut niciodată ca vreo minte omenească să se afle sub conducerea totală a unei alte minți.... Aceia care își propun să-i educe pe copii în așa fel, încât aceștia să vadă și să simtă puterea pe care o au în ei înșiși și în virtutea căreia pot deveni femei și bărbați principiali și capabili să ocupe orice poziție în viață, sunt educatorii cei mai folositori și cei mai plini de succes. Este posibil ca munca lor să nu se bucure de aprecierea celor care sunt niște observatori ignoranți și este posibil ca lucrarea lor să nu fie considerată la fel de eficientă și valoroasă ca aceea a profesorilor care țin mintea și voința elevilor lor sub o autoritate absolută; dar viitorul copiilor va demonstra roadele

unui program de educație mai bun. — Testimonies for the Church 3:134 (1872).

Mintea nedisciplinată își pierde puterea — Capacitățile trebuie dezvoltate la maximum; ele trebuie să fie fortificate și înnobilate prin cugetare asupra adevărurilor spirituale. Dacă minții i se permite să vagabondeze, oprindu-se asupra lucrurilor lipsite de valoare, ea devine slabă, frivolă și lipsită de putere spirituală. Aceasta este o lege naturală invariabilă. — Testimonies for the Church 5:272 (1885).

[422] **Prejudecata împiedică iluminarea minții** — Aceia care îngăduie ca prejudecata să le instige mintea împotriva primirii adevărului nu pot beneficia de iluminarea divină. Cu toate acestea, când este prezentată o concepție inspirată din Scriptură, mulți nu se întreabă: „Este adevărată? Este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu?” Ci: „Cine este cel care susține această idee?” Iar dacă ideea nu provine dintr-o sursă care să le convină, ei nu o acceptă. Acești oameni sunt atât de mulțumiți de propriile lor idei, încât nu vor cerceta dovezile Scripturii cu dorința de a învăța, ci vor refuza să fie interesați pur și simplu, datorită propriilor lor prejudecăți. — Gospel Workers, 125, 126 (1893). (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 105, 106.)

Fericirea depinde de armonia deplină cu legile lui Dumnezeu — Deoarece legea iubirii este temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor create depinde de armonia deplină a acestora cu marile principii ale neprihănirii. Dumnezeu așteaptă din partea tuturor creaturilor Sale o slujire motivată de iubire — o închinare izvorâtă dintr-o apreciere inteligentă a caracterului Său. El nu simte nici o plăcere de pe urma unei decizii impuse, ci garantează libertatea alegerii tuturor ființelor, pentru ca ele să-i poată sluji de bunăvoie. — Child Guidance, 493 (1888).

Capitolul 45 — Individualitatea [423]

Individualitatea este o putere — Fiecare ființă umană, creată după chipul lui Dumnezeu, este înzestrată cu o putere asemănătoare puterii Creatorului — individualitatea, capacitatea de a gândi și de a înfăptui. Cei care dezvoltă această putere sunt oameni care poartă responsabilități, care preiau conducerea întreprinderilor și influențează caractere. — Education, 17 (1903).

Fiecare om are o individualitate distinctă — Evanghelia li se adresează oamenilor în mod individual. Fiecare ființă umană are un suflet care fie va fi pierdut, fie va fi mântuit. Fiecare posedă o individualitate aparte și diferită de a celorlalți. Omul trebuie să se convingă, să se convertească și să împlinească voia lui Dumnezeu în mod personal. El trebuie să exercite propria sa capacitate de a alege. Nimeni nu poate realiza această lucrare prin intermediari. Nimeni nu poate prelua individualitatea altuia. Fiecare trebuie să I se supună lui Dumnezeu prin acțiunea sa proprie, experimentând taina evlaviei. — Manuscript 28, 1898.

Unitate în diversitate — Planul lui Dumnezeu presupune existența unității în diversitate. Nimeni nu poate constitui un criteriu pentru ceilalți. Responsabilitățile noastre diferite sunt proporționale cu abilitățile noastre. Am fost învățată în mod special că Dumnezeu îi înzestrează pe oameni cu însușiri diferite și apoi îi așează în [424] poziția în care pot îndeplini acea lucrare pentru care au fost pregătiți. Fiecare lucrător este menit să le acorde tovarășilor lui același respect pe care el însuși dorește să-l primească din partea lor. — Letter 111, 1903.

Mințile oamenilor sunt diferite — De ce avem nevoie de un Matei, de un Marcu, de un Luca, de un Ioan, de un Pavel și de toți ceilalți scriitori care și-au adus mărturia cu privire la viața Mântuitorului din timpul slujirii Sale pe pământ? De ce nu ar fi putut exista un raport complet, scris de către un singur ucenic, pentru ca noi să beneficiem de o descriere cursivă a vieții și lucrării lui Hristos?

Evangheliile diferă și totuși conținutul lor se întregește într-un raport armonios. Un scriitor evidențiază anumite aspecte pe care altul le ignoră. Dacă aceste aspecte sunt esențiale, de ce nu au fost menționate de toți scriitorii? Deoarece mințile oamenilor diferă și nu înțeleg lucrurile exact în același fel. Unele adevăruri exercită o influență mai puternică asupra minții unei anumite categorii de oameni. Altele se adresează altei categorii. Pentru unii, anumite aspecte par a fi mult mai importante decât pentru alții. Același principiu se aplică și în situația vorbitorilor. Unii insistă asupra unor idei pe care alții le parcurg mai rapid sau pe care nu le menționează deloc. Astfel, adevărul este prezentat mai clar atunci când există mai mulți scriitori, în locul unuia singur. — Manuscript 87, 1907.

Individualitatea nu trebuie nimicită — Dumnezeu nu dorește ca individualitatea noastră să fie nimicită; El nu a prevăzut ca înclinațiile și preferințele a două persoane să fie identice. Fiecare are anumite însușiri aparte, iar acestea nu trebuie distruse, ci educate și modelate după chipul lui Hristos. Domnul transformă aptitudinile și însușirile noastre naturale în mijloace folositoare. În cultivarea capacităților primite din partea lui Dumnezeu, talentele și aptitudinile se vor dezvolta, dacă omul înțelege faptul că toate acestea nu i-au fost dăruite pentru satisfacerea dorințelor lui egoiste, ... ci spre slava lui Dumnezeu și pentru binele semenilor. — Letter 20, 1894. (Our High Calling, 90.)

[425] **Fiecare copil are propria individualitate** — Copilul poate fi disciplinat în așa fel, încât să ajungă asemenea unui animal, fără voință personală și cu o individualitate care se pierde în individualitatea profesorului lui.... Atât cât este posibil, fiecare copil trebuie să fie educat în așa fel, încât să aibă încredere în sine. Prin exercitarea diferitelor lui aptitudini, el va învăța care sunt aspectele în care este bine înzestrat și care sunt aspectele deficitare. Un educator înțelept va acorda o atenție deosebită dezvoltării trăsăturilor deficitare, pentru ca, astfel, copilul să poată dobândi un caracter armonios și echilibrat. — The Review and Herald, 10 ianuarie, 1882. (Fundamentals of Christian Education, 57.)

Căsătoria nu distruge individualitatea — Nici soțul, nici soția nu trebuie să încerce să exercite un control arbitrar asupra celuilalt. Nu încerca să îl determini pe celălalt să cedeze dorințelor tale. Dacă vei proceda astfel, vei pierde dragostea partenerului tău. Fii bun,

răbdător și îndelung răbdător, amabil și curtenitor. Prin harul lui Dumnezeu, poți avea succes în dorința de a-ți face fericit tovarășul de viață, așa cum ai făgăduit când ai rostit legământul căsătoriei. — The Ministry of Healing, 361 (1905).

Soțul și soția trebuie să-și păstreze individualitatea (sfat adresat unor tineri căsătoriți) — În legătura care v-a unit pentru întreaga viață, dorințele fiecăruia trebuie să fie dedicate fericirii celuilalt. Fiecare este menit să slujească fericirii celuilalt. Aceasta este voința lui Dumnezeu cu privire la voi.

Dar, cu toate că ați devenit una, individualitatea nici unuia dintre voi nu trebuie să fie absorbită de individualitatea celuilalt. Dumnezeu este proprietarul ființei voastre. El este Acela pe care să-l întrebați: Ce este bine? Ce este rău? Cum aș putea împlini cât mai bine scopul pentru care am fost creat? „Nu știți că ... voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6, 19.20.)

Dragostea voastră pentru ceea ce este omenesc trebuie să fie subordonată iubirii față de Dumnezeu. Torentul bogat al simțămintelor voastre trebuie să curgă spre Acela care și-a dăruit viața pentru voi. Trăind pentru Dumnezeu, sufletul Îi consacră Lui cele mai bune și mai înalte sentimente. Se revarsă valul iubirii voastre spre Acela [426] care a murit pentru voi? Dacă este așa, dragostea voastră unul pentru celălalt va fi secundară în raport cu iubirea manifestată față de lucrurile cerești. — Testimonies for the Church 7:45, 46 (1902).

Noi avem o individualitate particulară, iar individualitatea soției nu trebuie să fie absorbită niciodată de individualitatea soțului ei. — Manuscript 12, 1895.

Consacrarea înfrumusețează individualitatea — O viață consacrată în slujba lui Dumnezeu va dezvolta și va înfrumuseța individualitatea. Nici o persoană nu își poate pierde individualitatea prin absorbirea ei de către o altă persoană, ci fiecare dintre noi, asemenea viței-de-vie, trebuie să fie altoit în mod personal în butucul originar, în care există unitate în diversitate. Marele Artizan nu a modelat două frunze identice în același copac; prin urmare, puterea Sa creatoare nu le conferă tuturor oamenilor minți identice. Ei sunt creați pentru o viață care durează de-a lungul veacurilor nesfârșite, iar în această viață, va exista o unitate desăvârșită, în care toate mințile se

vor completa reciproc; dar nu vor fi două persoane care să poarte același chip. — Manuscript 116, 1898.

Dumnezeu dă fiecăruia un rol specific — Lucrurile din lumea naturală trebuie să fie înțelese în așa fel, încât semnificația lor să aibă legătură cu creșterea în domeniul vieții spirituale. Fiecărui om, Dumnezeu — și nu omul — i-a oferit ceva de făcut. Aceasta este o lucrare individuală — formarea caracterului după asemănarea divină. Crinul nu trebuie să se forțeze să fie asemenea trandafirului. Modul în care se formează florile și fructele este diferit, dar toate își au originea, atât de variată, în Dumnezeu. Toate Îi aparțin Lui. Astfel, este intenția Sa ca nici măcar în cele mai importante aspecte oamenii să nu fie la fel. — Manuscript 116, 1898.

Respectul reciproc — Fiecare dintre noi are o lucrare de făcut. Deși este posibil să fim de naționalități diferite, totuși trebuie să fim una în Hristos. Dacă îngăduim ca particularitățile caracterului și predispozițiilor noastre personale să ne separe pe acest pământ, cum putem nutri speranța că vom locui împreună în cer? Noi suntem chemați să împărtășim dragostea și respectul reciproc. Unitatea pentru care S-a rugat Hristos trebuie să se manifeste în relația noastră. [427] Am fost cumpărați cu un preț, iar datoria noastră este aceea de a-l slăvi pe Dumnezeu în trupurile și în inimile noastre. — Manuscript 20, 1905.

Marea greșeală a copierii altora — Acela care încearcă să copieze caracterul vreunei ființe umane va săvârși o mare greșeală. Fiecare individ trebuie să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu în mod personal, pentru a cultiva cu credincioșie și loialitate talentele primite din partea Lui. „Duceți până la capăt mântuirea *voastră*, cu frică și cutremur.... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2, 12.13.) În tine lucrează Dumnezeu, frate, *în tine*; nu poate lucra în altul pentru tine. Tu ai nevoie de o experiență personală cu El. Pentru că tu ești cel ce va trăi bucuria mântuirii, nu altul. — Manuscript 116, 1898.

Fiecare minte are propriile ei calități — Mă doare să văd lipsa de considerație cu care sunt tratați unii bărbați pe care Domnul i-a folosit în lucrarea Sa și pe care îi va folosi, de asemenea, în viitor. Dumnezeu interzice ca mintea unui om să fie condusă prin gândirea minții unui alt om. Chiar dacă este posibil ca unii să considere

că mintea cuiva este superioară altora, totuși, fiecare minte își are propriile ei calități și defecte particulare. Calitățile unuia vor suplini deficiențele altuia. Dar, dacă toți poartă în inimă dorința de a realiza aceeași lucrare și dacă sunt încurajați să nu privească la oameni, ci la Dumnezeu, pentru a înțelege care este datoria ce le revine, prin călăuzirea Duhului Sfânt, vor progresa și vor lucra în unitate cu frații lor. Ei își vor suplini reciproc lipsurile. — Letter 80, 1897.

A nu modela mintea altora — Dumnezeu i-a încredințat fiecărui om o responsabilitate individuală: „duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur". Nimeni nu este chemat să înfăptuiască mântuirea altuia. El nu trebuie să devină copia nici unei alte minți. Fiecărui om i se cere să acționeze în raport cu abilitățile pe care Dumnezeu i le-a oferit în mod personal. Nici o persoană, indiferent de experiența pe care o are, indiferent de poziția pe care o ocupă, nu trebuie să creadă că realizează vreo lucrare minunată [428] prin faptul că influențează mintea vreunei alte persoane, încercând să o determine să urmeze modelul propriei sale minți și indicându-i simțămintele pe care ar trebui să le trăiască. Această greșeală a fost repetată de multe ori în detrimentul ființelor omenești. — Manuscript 116, 1898.

A nu fi umbra altora [Vezi capitolul 29, „Dependența și independența"] — Oh, cât de mulți lucrători au nevoie să fie schimbați și modelați de spiritul lui Hristos, asemenea lutului modelat în mâinile olarului! Când vor fi animați de acest spirit, nu va mai exista în mijlocul lor o atmosferă de neînțelegere; nimeni nu va mai fi atât de îngust în gândire, încât să vrea ca totul să se îndeplinească după propriile lui concepții și în conformitate cu propriile lui idei; nu vor mai exista simțăminte de discordie între el și colaboratorii lui care nu reușesc să atingă standardul său personal. Domnul dorește ca nici unul dintre copiii Lui să nu fie umbra altora; ci vrea ca fiecare să fie el însuși, sfințit, înnobilat și educat prin imitarea vieții și caracterului Marelui nostru Model. Spiritul îngust, limitat, închistat și exclusivist, care pretinde ca totul să se desfășoare după tiparul gândirii cuiva, a fost dintotdeauna un blestem pentru cauza lui Dumnezeu și va fi astfel, ori de câte ori va fi tolerat. — The Review and Herald, 13 aprilie, 1886.

Nimeni să nu-și abandoneze propria gândire — Dumnezeu îngăduie ca fiecare ființă umană să-și manifeste propria individu-

alitate. El nu dorește ca vreun om să-și abandoneze gândirea și să se lase condus de altcineva. Cei care vor ca mintea și caracterul lor să fie schimbat nu trebuie să privească la oameni, ci la Exemplul divin. Dumnezeu vă invită „*să aveți* în voi *gândul* acesta, care era în Hristos Isus”. Prin convertire și transformare, în minte este întipărit gândul lui Hristos. Fiecare om va trebui să stea înaintea lui Dumnezeu, în virtutea unei credințe personale și în virtutea unei experiențe personale, conștient fiind de faptul că Hristos, nădejdea slavei, a luat chip în el însuși. A imita exemplul vreunei alte persoane — chiar și al uneia pe care noi am putea să o considerăm aproape desăvârșită din punct de vedere al caracterului — ar însemna să ne punem în-
[429] crederea într-o ființă umană cu defecte, care nu este în stare să ne ofere nici măcar o iotă sau o frântură de desăvârșire. — The Signs of the Times, 3 septembrie, 1902.

Îndemnul de a avea o personalitate puternică — Faptul că fratele și sora _____ și de asemenea fratele și sora _____ au personalități puternice este bun. Fiecare trebuie să-și păstreze propria lui individualitate. Fiecare trebuie să cultive o individualitate care nu se va lăsa absorbită de individualitatea altora. Nici o ființă umană nu este menită să devină umbra alteia. Slujitorii lui Dumnezeu sunt chemați să lucreze împreună într-o unitate în care mințile se completează reciproc. — Letter 44, 1903.

Standardele individuale — Nimeni nu poate ajunge la maturitate spirituală în locul altuia. Fiecare om trebuie să atingă propriul lui standard individual. Dezvoltarea fiecăruia trebuie să se realizeze sub călăuzirea directă a lui Dumnezeu. — Manuscript 116, 1898.

Nici o altă ființă umană nu poate pătrunde pe deplin în viața noastră interioară — Privită din perspectivă omenească, viața este pentru toți oamenii o cale neumblată. Este o cale pe care, dacă ne gândim la experiențele noastre profunde, fiecare dintre noi pășește singur. Nici o altă ființă umană nu poate pătrunde pe deplin în viața noastră interioară. Pornim în această călătorie de mici copii, iar mai devreme sau mai târziu, fiecare va decide singur în problemele vieții, pentru veșnicie. Prin urmare, cât de stăruitor trebuie să fie efortul nostru de a orienta încrederea copiilor spre Acela care este o Călăuză și un Ajutor sigur! — Education, 255 (1903).

Caracterul este personal — Caracterul este personal. Fiecare dintre noi are o lucrare de realizat, atât pentru prezent, cât și pen-

tru veșnicie. Dumnezeu detestă indiferența cu privire la formarea caracterului. — Letter 223, 1903.

Recunoașterea drepturilor omului — Una dintre aplicațiile cele mai profunde ale acestor principii [referitoare la responsabilitățile personale], care presupun recunoașterea de către om a propriilor lui drepturi, exercitarea stăpânirii asupra propriei sale minți și datoria administrării propriilor lui talente, este dreptul fiecărui om de a primi și de a oferi altora, după propria sa voință, roadele muncii sale.

Instituțiile noastre vor fi puternice și influente numai dacă vor [430] respecta aceste principii în toate relațiile cu semenii, acordând atenția cuvenită îndrumărilor Cuvântului lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 7:180 (1902).

Dependența de Hristos — Fiecare om își are propria sa individualitate. Fiecare suflet trebuie să trăiască într-o comuniune neîncetată cu Hristos; pentru că Domnul spune: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. (Ioan 15, 5.) Principiile Sale trebuie să devină principiile noastre; deoarece ele constituie adevărul veșnic, proclamat în neprihănire, bunătate, milă și iubire. — Letter 21, 1901.

Păstrarea individualității în experiența creștină — Îndrumați fiecare suflet să se sprijine cu încredere pe brațul puterii infinite. În experiența creștină, fiecare om trebuie să-și păstreze individualitatea, deoarece nimeni nu poate fi scutit de propria sa responsabilitate. Fiecare suflet își are propriile lui bătălii de purtat și, în anumite privințe, trebuie să dezvolte propria lui experiență creștină, independent de alte suflete. Fiecare are de primit, din partea lui Dumnezeu, lecții pe care nici un alt suflet nu le poate învăța în locul lui. — Manuscript 6, 1889.

[431]

Capitolul 46 — Relații interumane

[Vezi capitolul 68, „Relații sociale”]

Legea dependenței reciproce — Noi suntem, cu toții, firele împletite în marea țesătură a umanității și tot ceea ce înfăptuim pentru binele celorlalți, se va reflecta în binecuvântările ce se vor revărsa asupra noastră însăne. Legea dependenței reciproce este activă în toate sferele societății. — Patriarchs and Prophets, 534, 535 (1890).

Ființele omenești au nevoie unele de altele — În planul lui Dumnezeu, ființele omenești au fost create astfel, încât să aibă nevoie unele de altele. Ce lucrare binecuvântată s-ar realiza, dacă toți oamenii ar face tot ceea ce le stă în putință pentru a-i ajuta pe cei ce au nevoie de ajutorul lor, în simpatie și dragoste. Fiecare este înzestrat de Dumnezeu cu propriile lui talente. Noi suntem chemați să folosim aceste talente pentru a ne sprijini semenii în umblarea pe calea cea strâmtă. În această lucrare, fiecare dintre noi este dependent de ceilalți și toți, laolaltă, depindem de Hristos. Talentele noastre se perfecționează și se dezvoltă numai prin îndeplinirea unei slujiri lipsite de egoism. — Letter 115, 1903. (Our High Calling, 182.)

Cel care îi ajută pe alții se ajută pe sine — Mulți oameni se află în întuneric. Ei și-au pierdut orientarea și nu știu în ce direcție să meargă. Cei care sunt derutați de dificultăți să caute pe alții, la fel de dezorientați, și să le adreseze cuvinte de încurajare și speranță.

[432] Dacă încep să realizeze această lucrare, lumina cerului le va descoperi calea pe care trebuie să o urmeze. Ei vor fi mângâiați tocmai prin cuvintele de mângâiere pe care le rostesc pentru cei împovărați de necazuri. Cei care îi ajută pe alții se vor ajuta pe ei înșiși să învingă propriile dificultăți. Bucuria va lua locul tristeții și amărăciunii. Inima, umplută de Duhul lui Dumnezeu, le va transmite căldură tuturor ființelor aflate în preajmă. Nici unul dintre aceia care procedează în felul acesta nu va mai continua să rămână în întuneric;

deoarece „întunericul” lor se va lumina „ca lumina zilei, la amiază”. — Manuscript 116, 1902. (The S.D.A. Bible Commentary 4:1151).

Influența noastră permanentă — Relația în care ne aflăm cu semenii noștri are implicații deosebit de solemne. Influența noastră contribuie fără încetare fie la pierderea, fie la salvarea sufletelor lor. Noi sau conlucrăm cu Hristos, sau Îi suntem împotrivă. Dacă nu dorim să-i abatem pe alții de la calea cea bună, trebuie să pășim cu umilință și să lăsăm înapoi urme corecte.

Fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă trebuie să păstreze caracterul celei mai stricte moralități. Să ne aducem aminte că Dumnezeu vede păcatele noastre ascunse. Chiar și cel mai bun dintre oameni este tulburat de gânduri și simțăminte care îi sunt sugerate de Satana; dar, dacă nu se lasă absorbit de ele, dacă le respinge cu oroare, sufletul lui nu este contaminat de vinovăție și nimeni nu va fi afectat de influența lor. Oh, dacă fiecare ar deveni o mireasmă de viață spre viață pentru aceia care se află în preajmă! — The Review and Herald, 27 martie, 1888.

Efectele imprevizibile ale influenței noastre — Noi nu vom ști niciodată, până la judecată, care a fost influența unui comportament amabil și curtenitor asupra celor nestatornici, impulsivi și lipsiți de demnitate. Dacă, atunci când se manifestă provocator și nedrept față de voi, vă purtați cu acești oameni așa cum v-ați purta cu o persoană nevinovată și dacă îi tratați cu bunătate, chiar dacă o faceți cu prețul suferinței, atunci v-ați îndeplinit datoria de creștin; iar ei vor fi surprinși, rușinați și își vor înțelege greșeala și egoismul, mai bine decât dacă le-ați fi prezentat în mod deschis caracterul nedorit al faptelor lor sau dacă i-ați fi mustrat. — Letter 20, 1892. (Medical Ministry, 209, 210).

Lipsa amabilității și influența acesteia — Mulți au calități pe care le țin ascunse și, în loc să atragă sufletele la Hristos, le resping. Dacă ar putea înțelege influența gesturilor lor nepoliticoase asupra celor necredincioși și cât de ofensator este un asemenea comportament în ochii lui Dumnezeu, aceste persoane și-ar schimba radical obiceiurile, deoarece lipsa amabilității este una dintre cele mai mari piedici în calea salvării păcătoșilor. Creștinii egoiști, nemulțumiți și triști sunt o piedică în calea păcătoșilor care, privind la ei, nu mai doresc să vină la Hristos. — The Review and Herald, 1 septembrie, 1885. (HC 229). [433]

Fiți atrăgători și ușor abordabili — Comportați-vă în așa fel, încât Domnul Hristos să fie văzut în tot ceea ce înfăptuiți, pentru ca toți cei din jur să înțeleagă faptul că voi sunteți niște epistole vii ale lui Isus.... Fiți atrăgători și ușor abordabili. Trăiți în așa fel, încât viața voastră să câștige inimile tuturor celor cu care veniți în contact. Noi realizăm în prezent mult prea puțin pentru a face ca adevărul să fie atrăgător pentru ceilalți. — Manuscript 6, 1889.

Fiecare persoană exercită o influență — Fiecare cuvânt pe care îl rostiți, fiecare faptă pe care o îndepliniți exercită asupra acelora care se află în legătură cu voi o influență fie spre bine, fie spre rău. Oh, cât de necesar este ca Hristos să locuiască în inimile voastre, astfel încât cuvintele voastre să fie cuvintele vieții și faptele voastre să fie roade ale iubirii. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888.

Responsabilitatea pentru influența pe care o exercităm — Fiecare om este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru influența pe care o cultivă în suflet și care se răsfrânge atât asupra lui însuși, cât și asupra celorlalți. Dumnezeu îi somează pe tineri să fie conștienți de modul în care își cultivă însușirile minții și ale trupului și să exercite cea mai strictă stăpânire de sine. Capacitățile lor se pot dezvolta numai dacă puterile lor sunt folosite în mod sârguincios și inteligent pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele semenilor. — Letter 145, 1897.

Înconjurați de atmosfera credinței — Pentru fiecare dintre noi, este de o importanță vitală să cultivăm în suflet o atmosferă a credinței. Prin atitudinea pe care o cultivăm în sufletul nostru, noi [434] ne decidem, zi de zi, propriul destin veșnic. Fiecare este răspunzător în mod personal pentru influența pe care o răspândește în jur. Consecințele cuvintelor și ale faptelor pe care le săvârșim depășesc limitele înțelegerii noastre.

Dumnezeu ar fi salvat cetatea Sodomei, dacă ar fi existat în ea zece oameni neprihăniți. Dar cât de mare ar fi influența spre bine ce ar putea fi exercitată prin credincioșia unui întreg popor al lui Dumnezeu, dacă fiecare dintre cei care își însușesc Numele lui Hristos ar fi îmbrăcat în neprihănire?

Dacă Dumnezeu a fost capabil să-i spună în mod exact lui Petru locul în care se afla sutașul roman și să-l conducă direct la acesta, cu siguranță că El cunoaște locurile în care trăim și muncim noi,

precum și felul nostru de viețuire. El știe dacă noi deschidem calea Regelui ceresc, eliberând-o de toate obstacolele, pentru ca El să poată îndruma sufletele noastre înainte și în sus, sau dacă, dimpotrivă, ne așezăm în mod egoist în spatele unor baricade, ridicând obstacole în calea păcătoșilor și împiedicându-i să găsească mântuirea sufletelor lor prețioase pentru care a murit Domnul Hristos. — Manuscript 66, 1895.

Tratarea diferitelor înclinații temperamentale — Domnul dorește ca noi să fim sfințiți. Deoarece suntem chemați să răspundem nevoilor unor persoane ce prezintă înclinații temperamentale diverse, este necesar să cunoaștem bine modalitățile de abordare a minții omenești. Noi trebuie să ne rugăm lui Hristos să ne inspire cuvinte ce vor constitui o binecuvântare. și, în timp ce ne vom strădui să le acordăm ajutor altora, noi înșine vom fi binecuvântați. — Manuscript 41, 1908.

O lucrare deosebit de importantă — Această activitate [de îndreptare a celor greșiți] este cea mai frumoasă și cea mai dificilă lucrare ce a fost îndeplinită vreodată de către ființele omenești. Ea necesită cea mai mare delicatețe și tact, cea mai sensibilă receptivitate, o cunoaștere a naturii umane, credință, o răbdare cerească și dispoziția de a lucra, de a veghea și de a aștepta. Nici o altă lucrare nu poate fi mai importantă decât aceasta. — Education, 292 (1903).

Activitatea delicată a lucrului cu mintea omenească — A [435] lucra cu mintea omenească constituie o activitate foarte delicată. Puteți fi aspri și inflexibili, dar nu veți reuși niciodată să sensibilizați inima; sau puteți să vă apropiați cu blândețe de sufletele împovărate și, cu o atitudine plină de iubire, să le salvați de pe câmpul de luptă al lui Satana; nu să le duceți acolo și apoi să le lăsați singure, ca să devină jucăria ispitelor lui. — Letter 102, 1897.

Fiecare trebuie să treacă prin încercările lui personale — Noi nu ne putem permite să fim, în nici un fel, o pricină de poticnire pentru alții. Fiecare trece prin propriile lui încercări și ispite, iar noi trebuie să fim aproape, pentru a-l întări și a-l ajuta pe cel ispitit. Misiunea noastră este aceea de a încuraja și, dacă este posibil, de a ridica pe cel slab în credință. Rostind făgăduințele lui Dumnezeu, uneori, putem îndepărta deznădejdea din mintea celor ce trec prin perioade dificile de criză. — Manuscript 41, 1908.

Sfat adresat unei soții, cu privire la relațiile cu semenii — Sunt îndrumată de Domnul să îți spun: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea” (Luca 13, 24). Domnul îți cere să stai aproape de El. Să vorbești așa cum ar vorbi El și să acționezi așa cum ar acționa El. Nu îngădui nimănui să îți tulbure mintea și să te determine să vorbești în mod necuvenit. Păstrează-ți sufletul curat, iar gândurile, nobile și sfinte. Nu rosti laude la adresa oamenilor, inspirându-le înălțarea de sine spre propriul lor rău, și nu te grăbi să-i condamni pe cei despre care consideri că nu acționează în mod înțelept. Poartă-te în așa fel, încât toți să vadă că Îl iubești pe Isus și că ai încredere în El. Dovedește-i atât soțului tău, cât și prietenilor tăi credincioși și necredincioși că dorești ca ei să înțeleagă frumusețea adevărului. Dar nu manifesta acea teamă supărătoare care, adesea, distruge o lucrare bună. — Letter 145, 1900.

Înțelegerea creștină — Aceia care folosesc la maximum ocaziile și privilegiile vieții vor fi oameni cu adevărat talentați și educați, nu doar din punct de vedere intelectual, ci și din punct de vedere al manierelor și comportamentului. Ei vor fi amabili, delicați, miloși [436] și sensibili. Domnul mi-a descoperit că astfel de oameni dorește în poporul Lui. Dumnezeu ne-a dăruit capacități pe care să le folosim, să le dezvoltăm și să le perfecționăm prin educație. Noi trebuie să gândim și să observăm cu atenție modul în care se manifestă relația dintre cauză și efect. Dacă s-ar proceda astfel, ar exista o mai mare atenție și grijă la cuvintele rostite și faptele săvârșite, pentru ca oamenii să poată împlini pe deplin planul urmărit de Dumnezeu prin crearea lor. — Manuscript 59, 1897.

Sinceritatea încurajează încrederea (sfat adresat unui medic) — Dacă ai fi manifestat mai multă sinceritate și deschidere și mai puțină discreție, dacă ai fi încurajat mai multă încredere frățească, dacă ar fi existat în tine mai puțin eu și mai mult din spiritul lui Hristos, dacă ai fi avut o credință vie în Dumnezeu, norii care apasă asupra minții tale, aduși de Satana, ar fi fost acum risipiți. — Letter 97, 1898.

Reformatori, nu bigoți — Lucrul pe care trebuie să îl aveți neîncetat în minte este că voi sunteți reformatori, nu bigoți. În relațiile de afaceri cu necredincioșii, să nu vă comportați ca niște oameni de nimic, demni de dispreț, deoarece, dacă vă veți pierde demnitatea,

târguindu-vă pentru sume mici, în cele din urmă, veți pierde sume mai mari. Ei vor spune despre voi: „Omul acela este un șmecher; dacă va putea, te va înșela, așa că fii atent când tratezi cu el”.

Dar dacă într-o afacere cineva beneficiază de o mică favoare din partea ta, la rândul lui, se va purta la fel de binevoitor față de tine. Cine este îngust, limitat și zgârcit va ajunge și mai îngust, mai limitat și mai zgârcit. Cei ce se poartă astfel nu înțeleg cât de respingători sunt în ochii celorlalți; îndeosebi ai celor ce nu sunt de credința noastră; iar cauza prețioasă a adevărului este pătată de defectul acesta. — Letter 14, 1887. (Evangelism, 90, 91).

Fiți onești, drecți și conciși — În afacerilor noastre, oricare ar fi ele, trebuie să fim întru totul onești, drecți și conciși. Noi nu ne putem permite să încălcăm nici una dintre poruncile lui Dumnezeu pentru vreun câștig lumesc. Cine suntem noi? Domnul Hristos le-a spus ucenicilor: „Voi sunteți sarea pământului; dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci [437] nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni”. — Manuscript 50, 1904.

Onestitatea este esențială — Cea mai strictă onestitate trebuie să fie manifestată în toate detaliile vieții. Lumea noastră nu este guvernată de aceste principii, deoarece Satana — înșelătorul, mincinosul și asupritorul — este stăpân aici, iar supușii lui îl urmează și îi îndeplinesc planurile. Dar creștinii se află în slujba unui alt Stăpân, iar acțiunile lor trebuie să fie aprobate de Dumnezeu, fără a lua în considerare nici un avantaj egoist.

Abaterea de la o corectitudine absolută în domeniul afacerilor poate părea ceva lipsit de însemnătate în mintea unora, dar Mântuitorul nostru nu o consideră astfel. Cuvintele Lui cu privire la acest subiect sunt clare și explicite: „Cel care este credincios în lucrurile mici, este credincios și în lucrurile mari” (Luca 16, 10). Dacă cineva își va prejudicia semenul într-o măsură cât de mică, o va face și într-o măsură mai mare, atunci când va apărea ispita. O prezentare falsă a unui amănunt neînsemnat este considerată drept o lipsă de onestitate tot atât de mare ca și o minciună privitoare la ceva important.

În lumea creștină din zilele noastre, frauda este practicată pe scară largă. Aceia care fac parte din poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu trebuie să demonstreze că sunt mai presus de asemenea lucruri. În viața celui ce pretinde a fi unul dintre credincioșii

adevărului prezent, este interzisă orice practică necinstită care ar afecta relațiile dintre semeni. Orice abatere de la integritate, oricât de mică, săvârșită de vreunul dintre copiii lui Dumnezeu, aduce un mare prejudiciu adevărului.

Poate că cineva nu are un aspect plăcut, poate că este deficitar în multe privințe, dar, dacă are reputația de a fi o persoană cinstită, va fi respectat. O integritate fermă acoperă multe trăsături de caracter discutabile. Acela care este loial adevărului va câștiga încrederea tuturor oamenilor. Nu numai frații de credință vor avea încredere în el, ci și necredincioșii vor fi nevoiți să recunoască faptul că este un om de onoare. — Letter 3, 1878.

O integritate nepătată este ca aurul curat — Uneori, slujitorii [438] lui Dumnezeu sunt în situația de a întreține relații de afaceri cu cei lumești, dar atunci când vând sau cumpără, ei trebuie să fie conștienți că ochiul lui Dumnezeu îi privește. Cântarele dereglate și greutățile false sunt o blasfemie la adresa Domnului. În orice tranzacție financiară pe care o întreprinde, creștinul va fi exact ceea ce dorește ca frații lui să creadă despre el. Comportamentul lui este călăuzit de principii fundamentale. El nu se eschivează, deoarece nu are nimic de ascuns.

Creștinul poate fi criticat, poate fi pus la încercare, dar integritatea sa nepătată va străluci ca aurul curat, deoarece cuvântul lui este demn de încredere. El nu este omul care să profite de pe urma semenilor, ci un prieten și un binefăcător al tuturor. Iar semenii au încredere în sfaturile lui. Dacă este în situația de a angaja lucrători ca să-i culeagă recoltele, el nu le va reține în mod fraudulos din banii greu câștigați. Dacă este în posesia unor sume de bani de care nu are nevoie imediat, el va veni în ajutorul fratelui său mai puțin norocos. El nu se străduiește să-și extindă proprietățile sau să-și umple buzunarele, exploatând situațiile critice prin care trece semenul lui. Scopul vieții lui este acela de a-și ajuta și binecuvânta aproapele.

Un om cu adevărat onest nu va profita niciodată de slăbiciunea de caracter sau de incompetența altuia pentru a-și umple portmoneul, ci va încasa un preț echitabil pentru ceea ce vinde. Dacă marfa vândută prezintă defecte, el le va declara în mod deschis fratelui sau semenului său, chiar dacă, procedând astfel, ar fi posibil să-și prejudicieze propriile sale interese financiare. — Letter 3, 1878.

A înțelege natura omenească — Acela care încearcă să schimbe natura umană trebuie mai întâi să o înțeleagă. Omul poate fi apropiat și ajutat numai prin simpatie, încredere și iubire. În această privință, Hristos S-a dovedit a fi Domnul învățătorilor. Dintre toți educatorii care au trăit vreodată pe pământ, El a fost singurul care a înțeles în mod absolut sufletul omenesc. — Education, 78 (1903).

În tratarea celor ce par a avea un caracter deosebit de fragil, există o adevărată știință. Dacă dorim să fim învățătorii altora, este necesar ca mai întâi noi să învățăm de la Hristos. Noi trebuie să fim oameni cu vederi largi, pentru a fi capabili să îndeplinim o lucrare [439] medicală misionară veritabilă și pentru a manifesta tact în relația cu mintea umană.

Aceia care au cel mai puțin nevoie de ajutor tind să beneficieze de cea mai mare atenție din partea noastră. Trebuie să ne purtăm cu o deosebită înțelepciune cu cei care par să fie inconștienți și ignoranți cu privire la situația în care se află. Unii nu înțeleg sfințenia lucrării lui Dumnezeu. Cei lipsiți de talent, ignoranți și nepăsători necesită o atenție specială însoțită de rugăciune. În tratarea celor ce par neștiutori și greșiți, este nevoie de mult tact. Ei trebuie ajutați să devină utili în lucrarea Domnului, printr-un efort perseverent din partea noastră. Dacă vor fi abordați cu răbdare, amabilitate și iubire, aceștia vor fi mult mai dispuși să răspundă la apelurile noastre.

Domnul dorește să cooperăm cu El în salvarea celor ineficienți și greșiți, ajutându-i să-și redobândească înțelepciunea și curăția de caracter. Această lucrare este la fel de importantă ca și aceea de propovăduire a Evangheliei. Dumnezeu ne solicită să manifestăm un interes neobosit și plin de răbdare pentru mântuirea celor ce au nevoie de educația divină. — Letter 20, 1892. (Medical Ministry, 209).

Nu discutați despre neajunsuri — „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați copii ai lui Dumnezeu”. Cine îi numește astfel? Toate ființele cerești inteligente. Prin urmare, nu încurajați nici un suflet ispitit să vă relateze neînțelegerile și resentimentele personale față de vreun frate sau soră. Spuneți-le că nu doriți să auziți reproșurile și criticile lor rele, deoarece Călăuzitorul vostru v-a învățat în Cuvântul Său că, dacă veți înceta să stârniți certurile și dacă veți deveni niște împăciuitori, veți fi binecuvântați. Spuneți-le că voi doriți cu ardoare să vă bucurați de această binecuvântare.

În Numele lui Hristos, vă rog, nu vorbiți sau gândiți răul. Fie ca Domnul să ne ajute nu numai să citim Biblia, ci și să aplicăm învățăturile ei. Omul care este credincios în lucrarea sa, care îmbină puterea cu amabilitatea și dreptatea cu iubirea, aduce multă bucurie în ceruri. Dacă ne străduim în mod cât se poate de serios să fim buni și să facem binele, vom primi cununa vieții, care nu se veștejește. — Manuscript 116, 1898.

[440] **A lucra pentru și în colaborare cu alții** — Când lumina strălucește în suflet, unii dintre aceia care par a fi cei mai adânc cufundați în păcat, vor deveni lucrători plini de succes pentru salvarea celor ce sunt la fel de păcătoși cum au fost ei cândva. Prin credință în Domnul Hristos, unii se vor ridica în poziții înalte ale slujirii și vor fi însărcinați să poarte responsabilități importante în lucrarea de salvare a sufletelor. Ei își înțeleg propria slăbiciune și își cunosc natura susceptibilă de cădere. Ei știu care este puterea păcatului și a obiceiurilor rele. Ei sunt conștienți de incapacitatea lor de a birui fără ajutorul lui Hristos și strigătul lor neîncetat către El este: „Îți încredințez ție, Doamne, sufletul meu neajutorat”. — The Ministry of Healing, 179 (1905).

Amabilitatea — Să nu încercăm să acționăm bazându-ne pe noi înșine sau pe alții, ci să cultivăm dependența de Duhul Sfânt. Purtați-vă cu amabilitate cu ființele omenești. Căutați să ajungeți la sufletele împovărate, având inimile pline de spiritul blândeții. Cuvintele voastre să fie îmbibate cu uleiul ceresc ce curge din cele două ramuri de măslin. Uleiul auriu trebuie să curgă în mod liber prin vase pregătite, pentru a ajunge la aceia care caută adevărul. Să ne amintim fără încetare că lucrarea se realizează „nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”. — Letter 200, 1899.

Capitolul 47 — Igiena minții [441]

[Vezi capitolul 42, „Mintea și sănătatea”.]

Puterea intelectuală depinde de sănătatea fizică — Sănătatea constituie o binecuvântare a cărei valoare nu este apreciată de mulți; cu toate acestea, eficiența noastră intelectuală și puterea fizică depind într-o mare măsură de ea. În trupurile noastre se nasc pasiuni și impulsuri și, dacă dorim să ne folosim talentele cu maximă eficiență, trebuie să ne păstrăm organismele în cea mai bună condiție și să exercităm asupra lor influența celei mai înalte spiritualități. Tot ce diminuează puterea fizică slăbește mintea și o face mai puțin capabilă de a face deosebire între bine și rău. — The Review and Herald, 20 iunie, 1912. (Messages to Young People, 235).

Toate talentele pot fi cultivate — Mulți nu reușesc să realizeze binele pe care l-ar putea înfăptui, deoarece își folosesc intelectul într-o singură direcție și neglijează acordarea unei atenții mai serioase altor lucruri pentru care se consideră necorespunzători. Astfel, multe dintre talentele lor sunt nedezvoltate și rămân în stare latentă, pentru că lucrările care le-ar pune în acțiune le sunt neplăcute. Toate capacitățile minții trebuie să fie exercitate și toate talentele trebuie să fie cultivate. Pentru ca mintea noastră să fie echilibrată, este necesar ca înțelegerea, judecata, memoria și toate celelalte însușiri ale [442] intelectului să beneficieze de aceeași atenție și să fie dezvoltate în măsură egală. — Testimonies for the Church 3:32, 33 (1872).

Nu neglijați părțile slabe — Exercitarea acelor aptitudini care sunt, în mod natural, mai pregnante, în detrimentul celor mai puțin dezvoltate și care au nevoie de cultivare, este plăcută, dar nu eficientă. Aptitudinile deficitare au nevoie de o atenție deosebită, pentru ca toate capacitățile intelectului să fie echilibrate și să-și poată îndeplini partea ce le revine, asemenea componentelor unei mașini bine reglate.

În lucrarea de cultivare a aptitudinilor, noi depindem de Dumnezeu. Creștinii sunt datori înaintea lui Dumnezeu să-și cultive mintea

în așa fel, încât toate talentele lor să fie pe deplin dezvoltate. Dacă neglijăm această lucrare, talentele noastre nu-și vor atinge niciodată scopul pentru care ne-au fost dăruite. Noi nu avem nici un drept să neglijăm vreuna dintre aptitudinile pe care ni le-a dat Dumnezeu.

Pretutindeni în țară întâlnim oameni obsedați de câte o idee. Adesea, ei reduc totul la un singur subiect. Motivul căruia i se datorează acest fapt este că și-au folosit o singură însușire a minții, în timp ce tuturor celorlalte li s-a îngăduit să rămână în stare latentă. Iar talentul care a fost exploatat în mod excesiv a ajuns epuizat și bolnav, iar întreaga ființă s-a degradat. Dumnezeu nu a fost glorificat printr-un asemenea mod de viață. Dacă și-ar fi exercitat toate aptitudinile în mod echilibrat, acești oameni ar fi beneficiat de o dezvoltare sănătoasă; ei nu și-ar fi investit toate resursele în exercitarea unui singur talent și, ca urmare, nici una dintre însușirile lor nu ar fi ajuns la extenuare. — Testimonies for the Church 3:33, 34 (1872).

O țintă stimulează mintea — Voi ar trebui să aveți un scop și o țintă în viață. Acolo unde nu există nici un scop, apare înclinația spre indolență; dar unde este urmărit un obiectiv suficient de important, toate puterile minții sunt activate în mod spontan. Pentru a avea succes în viață, gândurile nu trebuie lăsate să rătăcească în preocupări lipsite de importanță sau să se lase absorbite de plăcerea reveriilor, evitând asumarea responsabilităților, ci trebuie să fie orientate cu fermitate asupra unui scop bine definit. Făurirea castelelor de fum degradează mintea. — Testimonies for the Church 2:429 (1870).

[443] **Suprasolicitarea stomacului slăbește puterile intelectuale** — Copiii, în general, nu sunt educați cu privire la importanța timpului pentru masă, a modului de alimentație și a conținutului hranei pe care o consumă. Deoarece li se permite să-și satisfacă poftele ori de câte ori doresc, mâncând prăjituri, pâine cu unt, plăcinte și dulciuri, aproape în mod regulat, ei devin gurmanzi și suferă de tulburări digestive. Tratate ca niște mori care macină fără încetare, organele lor digestive ajung slăbite, iar energiile vitale, care ar fi trebuit să susțină activitatea creierului, sunt reorientate spre stomacul suprasolicitat. Ca urmare, puterile intelectului sunt slăbite. Stimularea nenaturală și risipirea energiilor vitale îi fac să devină nervoși, nerăbdători, nestăpâniți, răutăcioși și iritabili. — The Health Reformer, 1 mai, 1877. (Counsels on Diet and Foods, 181).

Dezvoltarea este rezultatul efortului — Copiii trebuie să fie învățați să-și dezvolte atât capacitățile intelectuale, cât și puterea fizică pe care le dețin; iar dezvoltarea este rezultatul efortului. — The Signs of the Times, 9 februarie, 1882 (Child Guidance, 206).

Legi imuabile — Obiceiurile corecte de viață promovează superioritatea intelectuală. Puterea minții, vigoarea trupului și longevitatea depind de anumite legi imuabile. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 28 (1890). (Counsels on Diet and Foods, 29).

Mintea se întărește ca rezultat al unui tratament corect — Oamenii care dețin poziții de răspundere au de luat, în fiecare zi, decizii ale căror rezultate sunt de mare importanță. Adesea trebuie să gândească rapid, iar aceasta nu poate fi realizat cu succes decât de aceia care practică o cumpătare strictă. Sub influența unui tratament corect al puterilor fizice și intelectuale, mintea se întărește. Dacă efortul nu este exagerat, fiecare nouă solicitare este întâmpinată cu o nouă vigoare.

Dar, adesea, lucrarea celor care trebuie să alcătuiască planuri importante și să ia decizii majore este afectată de relele produse de o alimentație necorespunzătoare. Un stomac tulburat generează o gândire dezordonată și o stare sufletească de nesiguranță. De multe ori, un plan care ar fi trebuit să constituie o binecuvântare pentru [444] lume a fost ignorat și au fost luate numeroase decizii nedrepte, constrângătoare și chiar crude, ca rezultat al stării de boală cauzate de obiceiurile alimentare greșite. — The Ministry of Healing, 309, 310 (1905).

Evitarea suprasolicitării — Am auzit despre lucrători a căror sănătate s-a prăbușit sub povara pe care o purtau. Aceasta nu ar fi trebuit să se întâmple. Dumnezeu dorește ca noi să ne aducem aminte că suntem niște ființe muritoare. Nu trebuie să ne angajăm într-o activitate care depășește capacitățile noastre. Nu trebuie să luăm asupra noastră poveri atât de mari, încât puterile intelectuale și fizice să ajungă la epuizare. Este nevoie de mai mulți lucrători, pentru ca unele responsabilități să poată fi preluate de la aceia care sunt atât de greu împovărați în prezent. — The Review and Herald, 28 aprilie, 1904. (Evangelism, 660).

Doi ani într-un an — Nu ar trebui să se îngăduie ca studenții să preia într-un singur an lucrările programate pentru doi ani de școală. Efectuarea unei munci duble înseamnă, pentru mulți, supra-

solicitarea minții și neglijarea exercițiului fizic. Nu este logic să presupunem că mintea poate asimila o cantitate suplimentară de hrană intelectuală; iar suprasolicitarea minții constituie un păcat la fel de mare ca și suprasolicitarea organelor digestive. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 296 (1913).

Studiul excesiv slăbește capacitatea stăpânirii de sine [Vezi capitolul 54, „Suprasolicitarea intelectuală”] — Datorită măririi fluxului sanguin spre creier, excesul în studiu creează o stare de excitabilitate ce tinde să slăbească capacitatea stăpânirii de sine și, foarte adesea, dă frâu liber impulsurilor sau capriciilor. Astfel, ușa imoralității este deschisă. Folosirea greșită sau nefolosirea puterilor fizice este în mare măsură cauza valului de imoralitate care se răspândește pretutindeni în lume. „Mândria, îmbuibarea și trândăvia” sunt dușmani la fel de periculoși pentru această generație, ca și atunci când au condus la distrugerea Sodomei. — Education, 209 (1903).

[445] **Alternarea subiectelor de gândire** — Prin orientarea exclusivă a gândirii într-o singură direcție, adesea, mintea se dezechilibrează. Dar, dacă puterile minții și ale trupului sunt solicitate în mod egal și dacă subiectele de gândire sunt alternate, fiecare însușire a intelectului va putea fi exercitată în afara oricărui pericol. — Education, 209 (1903).

Studiul științelor să nu fie neglijat — Dacă am fi fost conștienți de ocaziile și privilegiile pe care le-am avut, noi am fi putut realiza cu mult mai mult în privința educației autodidacte. Adevărata educație implică mai mult decât absolvirea unui colegiu. Deși studiul științelor nu trebuie neglijat, există o educație mai înaltă, care poate fi dobândită numai printr-o legătură vitală cu Dumnezeu. Fiecare student trebuie să studieze Biblia și să intre în comuniune cu Marele Învățător. Mintea trebuie să fie disciplinată și antrenată în cercetarea profundă a subiectelor serioase aflate în adevărul divin. — Christ’s Object Lessons, 334 (1900).

Aerul poluat afectează puterile intelectuale — Mulți se plâng neîncetat și suferă din cauza unor stări de indispoziție psihică. Aceasta se datorează, aproape întotdeauna, faptului că ei nu respectă legile sănătății și nu-și organizează activitatea în mod înțelept. Acești oameni petrec prea mult timp în încăperi închise, supraîncălzite și lipsite de aer curat. Ei studiază sau scriu într-un asemenea

mediu poluat, nu fac exercițiu fizic și nu-și alternează activitățile. Ca urmare, circulația sanguină este deficitară și puterile intelectuale slăbesc. — Testimonies for the Church 4:264 (1876).

Evitarea practicilor dăunătoare — Fiecare activitate ce afectează puterea fizică sau intelectuală îl face pe om incapabil de a-i sluji Creatorului său. — Child Guidance, 473 (1885).

Cum să ne menținem puterile intelectuale — Cel care va urmări simplitatea în toate activitățile sale obișnuite, stăpânindu-și apetitul și pasiunile, își va menține forța, vitalitatea și tenacitatea capacităților lui intelectuale, care vor răspunde cu promptitudine la orice solicitare, vor fi în stare să facă deosebire între sfânt și nesfânt și să se angajeze în orice activitate pentru slava lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea semenilor. — The Signs of the Times, 29 [446] septembrie, 1881. (The S.D.A. Bible Commentary 2:1006).

Energia electrică generată de creier influențează puterile vitale ale organismului — Lipsa activității fizice slăbește nu numai capacitățile intelectului, ci și pe cele morale. Rețeaua nervoasă a creierului, care este în legătură cu întregul trup, este instrumentul prin intermediul căruia cerul comunică cu omul și influențează aspectele cele mai profunde ale existenței. Tot ceea ce împiedică transmiterea în sistemul nervos a energiei electrice generate de creier slăbește puterile vitale și diminuează receptivitatea mintală, ceea ce face ca trezirea naturii morale să fie mai dificilă. — Education, 209 (1903).

Gândirea independentă și discernământul moral — Educația intelectuală care se axează pe antrenarea memoriei și care tinde să descurajeze gândirea independentă are repercusiuni morale a căror însemnătate este prea puțin luată în considerare. Dacă își sacrifică puterea de a raționa și de a judeca pentru sine, studentul ajunge incapabil de a face deosebire între adevăr și eroare și devine o pradă ușoară a minciunii. Astfel, este ușor de atras pe calea obiceiurilor și tradițiilor. — Education, 230 (1903).

Atingerea celui mai înalt grad de eficiență — Atât capacitățile fizice, cât și cele intelectuale, alături de simțăminte, trebuie să fie disciplinate în așa fel, încât să conducă la atingerea celui mai înalt grad de eficiență. — Pamflet, The Circulation of Our Health Journals, 1 (1901). (Counsels on Health, 445).

Studiul naturii întărește capacitățile intelectuale — În lecțiile izvorâte din natură, există o simplitate și o puritate care le

conferă cea mai înaltă valoare. Toți oamenii au nevoie de învățăturile desprinse din acest domeniu de cercetare. Frumusețea naturii, în sine, îndepărtează sufletul de păcat și de atracțiile lumești și îl călăuzește spre curăție și pace și spre Dumnezeu. Prea adesea, mintea studenților este ocupată cu teorii și speculații omenești, fals denumite știință și filozofie. Ei au nevoie să fie aduși într-o legătură strânsă cu natura. Învățați-i că lumea creată și creștinismul au același [447] Dumnezeu și ajutați-i să înțeleagă armonia dintre lumea naturală și cea spirituală. Tot ceea ce văd ochii lor și tot ceea ce întreprind mâinile lor trebuie să devină un mijloc de zidire a caracterului lor. În acest fel, capacitățile lor intelectuale li se vor dezvoltata și întreaga lor viață se va înnobila. — Christ's Object Lessons, 24, 25 (1900).

Studiul Bibliei conferă putere intelectuală [Vezi capitolul 11, „Studiul Bibliei și dezvoltarea minții"] — Aceia care flămânzesc după cunoaștere, pentru ca, la rândul lor, să-i poată binecuvânta pe semeni, vor fi ei înșiși binecuvântați de Dumnezeu. Prin studiul Cuvântului Său, puterile lor intelectuale vor fi stimulate la o activitate perseverentă. Va avea loc o extindere și o dezvoltare a tuturor capacităților, iar mintea va dobândi putere și eficiență. — Christ's Object Lessons, 334 (1900).

Convertirea îndepărtează din minte întunericul ignoranței — În Biblie este revelată voința lui Dumnezeu. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu constituie exprimarea directă a Celui Prea Înalt. Cel care face ca aceste adevăruri să fie o parte a vieții sale devine o creatură nouă, din toate punctele de vedere. Deși nu va fi înzestrat cu noi însușiri ale intelectului, întunericul, care prin ignoranță și păcat a împiedicat înțelegerea lui, va fi îndepărtat. Cuvintele „vă voi da o inimă nouă" înseamnă „vă voi da o minte nouă". Schimbarea inimii este întotdeauna însoțită de o convingere clară cu privire la datoria creștină și de înțelegerea adevărului. Acela care acordă Scripturilor o atenție însoțită de spiritul rugăciunii va dobândi o înțelegere cuprinzătoare și clară a adevărului și o judecată elocventă, deoarece, întorcându-se la Dumnezeu, a reușit să atingă un grad mai înalt de inteligență. — The Review and Herald, 18 decembrie, 1913. (My Life Today, 24).

Secțiunea 11 — Probleme emoționale

[448]

[449]

[450]

[451]

Capitolul 48 — Simțământul de vinovăție

Vinovăția afectează puterile vitale ale ființei — Teama, nemulțumirea, lamentarea, remușcarea, vinovăția și neîncrederea, toate tind să epuizeze puterile vitale ale ființei și să deschidă calea degradării și a morții. — The Ministry of Healing, 241 (1905).

Cum poate fi obținută eliberarea de vinovăție — Acest simțământ al vinovăției trebuie așezat la piciorul crucii de pe Calvar. Simțul păcătoșeniei otrăvește izvoarele vieții și adevărata fericire. Isus ne invită acum: „Lasă-Mi Mie povara vinovăției tale; Eu voi lua asupra Mea păcatele tale, Eu îți voi da pace. Încetează să-ți distrugi respectul de sine, pentru că Eu te-am cumpărat cu prețul sângelui Meu. Tu ești al Meu; Eu voi da putere voinței tale neputincioase; Eu voi îndepărta remușcările tale datorate păcatului".

Deci, întoarceți-vă la El cu inimile pline de mulțumire, cu inimile voastre care tremură în nesiguranță și puneți-vă încrederea în nădejdea care v-a fost înfățișată. Dumnezeu acceptă inima voastră zdrobită și plină de remușcări. El vă dăruiește iertarea. El dorește să vă adopte în familia cerească, harul Său este gata să vină în ajutorul neputinței voastre, iar bunul Isus vă va călăuzi pas cu pas, dacă vă veți prinde de brațul Lui cu o deplină încredere în dragostea Sa. — Letter 38, 1887.

Isus ne oferă iertarea — Satana se străduiește să ne abată mintea de la Cel ce este un Ajutor Puternic și caută să ne facă să privim doar la starea decăzută a sufletului nostru. În ciuda faptului că Isus [452] cunoaște vinovăția trecutului nostru, El ne oferă iertarea. Iar noi nu avem voie să-l dezonorăm, îndoindu-ne cu privire la iubirea Sa. — Letter 2, 1914. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 518).

Iubirea Lui ne eliberează de vinovăție — Iubirea pe care Hristos o transmite în întreaga noastră ființă constituie o putere de viață. Fiecare parte vitală a organismului — creierul, inima, nervii — este atinsă de mâna vindecătoare. Prin iubire, energiile cele mai înalte ale ființei sunt trezite la viață. Ea eliberează sufletul de vinovăția, de

întristarea, de teama și de îngrijorarea care devastează puterile vieții. Această iubire aduce pacea, seninătatea și mulțumirea. Ea inspiră sufletului o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate nimici — bucuria în Duhul Sfânt — o bucurie dătătoare de sănătate și viață. — The Ministry of Healing, 115 (1905).

Cel mai mare păcătos are nevoie de cel mai mare Mântuitor — Dacă ai simțământul că ești cel mai mare păcătos, Domnul Hristos este exact răspunsul de care ai nevoie; El este cel mai mare Mântuitor. Încetați să vă uitați la păcatul vostru și la voi înșivă; ridicați-vă capetele și priviți spre Mântuitorul înălțat. Încetați să vă mai gândiți la mușcăturile otrăvitoare ale șarpelui și priviți la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. — Letter 98, 1893.

El va oferi pacea — Domnul Isus a purtat povara vinovăției noastre. El va lua încărcătura care apasă pe umerii noștri obosiți și ne va oferi pacea. El va purta și povara îngrijorărilor și întristărilor noastre. Isus ne invită să așezăm pe umerii Lui toate grijile noastre, deoarece El ne poartă în inima Sa. — The Ministry of Healing, 71 (1905).

Nu toate păcatele sunt la fel de grave — Dumnezeu nu consideră toate păcatele ca fiind la fel de grave; în aprecierea Sa, există diferite grade de vinovăție, așa cum sunt evaluate și în aprecierea oamenilor; dar oricât de nesemnificativă ar părea în ochii oamenilor o faptă sau o greșeală, nici un păcat nu este mic în ochii lui Dumnezeu. Judecata omenească este părtinitoare, imperfectă, dar Dumnezeu apreciază toate lucrurile la adevărata lor însemnătate. Bețivul este disprețuit și i se spune că păcatul lui îl va exclude din cer; în timp ce mândria, egoismul și bârfa sunt adesea trecute cu vederea. Dar aceste păcate sunt deosebit de ofensatoare la adresa lui Dumnezeu, deoarece reprezintă opusul bunătății caracterului Său și al iubirii [453] neegoiste ce constituie însăși esența atmosferei universului necăzut. Poate că acela care cade în păcatele cele mai josnice își simte vinovăția și nevrednicia și înțelege nevoia de har din partea lui Hristos; dar mândria nu simte nici o nevoie și, prin aceasta, împietrește inima împotriva lui Hristos și a infinitelor binecuvântări pe care El a venit să le ofere. — Steps to Christ, 30 (1892).

Vinovăția are nevoie de o abordare pozitivă — Nimeni nu a fost făcut vreodată mai bun prin denunțare și incriminare. Faptul că îi vorbești sufletului ispitit despre vinovăția lui nu îi va inspira, în nici

un fel, dorința de a se purta mai bine. Conduceți sufletele descurajate și greșite la Acela care este în stare să-i salveze pe toți cei ce vin la El. Arătați-le ce ar putea deveni. Ajutați-i să înțeleagă că, deși în ei nu există nimic care să-i recomande înaintea lui Dumnezeu, Domnul Hristos a murit pentru ca ei să poată fi acceptați prin El. Inspirați-le speranță, spunându-le că, prin puterea lui Hristos, ei ar putea face ceva mai bun. Înfățișați-le posibilitățile de care dispun. Descrieți-le înălțimile la care pot ajunge. Ajutați-i să creadă în bunăvoința Domnului și să aibă încredere în puterea Sa iertătoare. Isus este în așteptare, pentru a prinde mâna lor șovăitoare și pentru a le oferi puterea de a trăi o viață nobilă și curată. — Manuscript 2, 1903.

Satana ne inspiră în mod abuziv simțăminte de vinovăție — Aici [în Zaharia cap. 3], poporul lui Dumnezeu este reprezentat asemenea unui răufăcător aflat la judecată. Iosua, în calitate de mare preot, cere binecuvântarea asupra poporului său care trece printr-o mare întristare. În timp ce Iosua pledează înaintea lui Dumnezeu în favoarea poporului, Satana se află la dreapta sa ca acuzator și învinovățește pe copiii lui Dumnezeu, înfățișând cazul lor astfel, încât să pară cât mai disperat cu putință. El prezintă înaintea Domnului faptele lor rele și defectele lor, dovedind greșelile și eșecurile lor, în speranța că ei vor părea în ochii lui Dumnezeu atât de răi, încât Domnul să nu le mai ofere nici un ajutor pentru situația lor disperată. Iosua, ca reprezentant al poporului lui Dumnezeu, este îmbrăcat în haine murdare și așteaptă condamnarea meritată. Conștient de păcatele poporului său, el este doborât de descurajare. Satana îi inspiră în mod abuziv un simțământ de vinovăție, care îl face să cadă într-o deznădejde totală. Cu toate acestea, ca reprezentant al poporului, Iosua rezistă atacurilor lui Satana. — Christ's Object Lessons, 166, 167 (1900).

[454]

Uitarea făgăduințelor lui Dumnezeu — De la acea dată, am înțeles că mulți pacienți ai azilelor de psihiatrie au ajuns acolo datorită unei experiențe asemănătoare cu cea trăită de mine. Conștiințele lor au fost copleșite de simțământul vinovăției, iar credința lor șovăitoare nu a îndrăznit să proclame iertarea făgăduită de Dumnezeu. Ei s-au gândit la descrierea ortodoxă a iadului, până când aceasta a invadat întreaga lor ființă, lăsând o impresie împovărătoare în mintea lor. Fie că dormeau, fie că erau treji, imaginea înspăimântătoare a iadului era fără încetare vie în fața ochilor lor, până ce

simțul realității le-a fost absorbit total de imaginație, iar ei nu au mai văzut altceva decât flăcările înfiorătoare ale unui foc incredibil și nu au mai auzit altceva decât strigătele celor blestemați. Rațiunea le-a fost detronată, iar mintea le-a fost copleșită de acest coșmar teribil. Cei care prezintă doctrina iadului veșnic ar face bine să cerceteze mai serios sursele de autoritate pe care își întemeiază o concepție atât de crudă ca aceasta. — Testimonies for the Church 1:25, 26 (1855).

Crizele ne îndrumă către Sursa puterii — Adesea, Dumnezeu îngăduie ca oamenii să treacă prin crize, pentru a le dovedi propria lor slăbiciune și pentru a-i îndruma către Sursa puterii. Dacă veghează în rugăciune, luptând cu curaj, punctele lor slabe vor deveni punctele lor tari. Experiența lui Iacov conține multe lecții valoroase. Dumnezeu l-a învățat pe Iacov că, prin propria lui putere, nu va câștiga niciodată biruința și că trebuie să lupte cu Dumnezeu, ca să primească putere de sus. — Manuscript 2, 1903.

Amintește-ți de harul lui Hristos — Când fugea din casa tatălui său, după ce l-a înșelat pe Esau, Iacov era copleșit de simțământul vinovăției. Singur și alungat, despărțit de tot ce-i era drag, singurul gând ce apăsa sufletul lui era teama că păcatul l-a separat de Dumnezeu și că a fost părăsit de Cer.

Plin de întristare, Iacov s-a așezat să se odihnească, întins pe [455]
pământul gol, înconjurat doar de stâncile golașe și străjuit deasupra de cerul luminat de stele. Îndată ce a adormit, o lumină ciudată i-a tulburat visul. Strălucind în întuneric, nenumărate stele păreau să alcătuiască o scară ce se sprijinea pe pământ și ducea în sus, până la porțile cerului; iar pe scară, îngerii lui Dumnezeu coborau și urcau, în timp ce, din slava cerească, auzea vocea divină rostind un mesaj de mângâiere și încurajare.

În felul acesta, lui Iacov i s-a descoperit un Mântuitor care vine în întâmpinarea nevoii disperate a sufletului. El a înțeles, plin de bucurie și mulțumire, calea prin care un păcătos poate fi readus în comuniune cu Dumnezeu. Scara ciudată din visul lui Iacov îl reprezenta pe Isus, unicul mijloc de comunicare dintre Dumnezeu și om. — Steps to Christ, 19, 20 (1892).

Povara vinovăției stă la originea multor boli — Omul paralizat a găsit în Domnul Hristos atât vindecarea trupului, cât și pe aceea a sufletului. Vindecarea spirituală a fost urmată de restabilirea

sănătății fizice. Această lecție nu trebuie trecută cu vederea. În zilele noastre, există mii de oameni care suferă de boli fizice și care, asemenea paraliticului, tânjesc după mesajul divin prin care să li se spună: „Păcatele îți sunt iertate”. Povara păcatului, cu dorințele lui continue și nesatisfăcute, stă la originea bolilor lor. Ei nu vor găsi nici o cale de vindecare, până când nu vor veni la Cel ce este Vindecătorul sufletului. Pacea, pe care numai El o poate oferi sufletului, va aduce putere minții și sănătate trupului. — The Desire of Ages, 270 (1898).

Ignoranța nu îndepărtează vinovăția — Dacă [cei ce L-au chinuit pe Isus] ar fi știut că Îl torturau chiar pe Acela care venise să salveze de la ruină veșnică neamul omenesc păcătos, ei ar fi fost copleșiți de remușcare și oroare. Dar ignoranța nu îi scutește de vinovăție, deoarece avuseseră deja suficiente ocazii de a-l cunoaște și de a-l primi pe Isus ca Mântuitor. — The Desire of Ages, 744 (1898).

Nu diminua vinovăția prin scuzarea păcatului — Nu trebuie să ne diminuăm vinovăția scuzându-ne păcatul, ci să-i acceptăm gravitatea așa cum este privită de Dumnezeu, iar în ochii lui Dumnezeu, [456] gravitatea păcatului este privită cu seriozitate. Numai Calvarul poate dezvălui enormitatea teribilă a păcatului. Dacă noi am fi fost nevoiți să purtăm povara propriei noastre vinovății, aceasta ne-ar fi doborât. Dar Cel fără de păcat a luat locul nostru; deși nu merita, El a purtat nelegiuirea noastră. „Dacă ne mărturisim păcatele”, Dumnezeu „este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”. (1 Ioan 1, 9.) — Thoughts from the Mount of Blessing, 116 (1896).

Sufletele umile înțeleg vinovăția păcatului — Cei care nu și-au umilit sufletele înaintea lui Dumnezeu, înțelegându-și propria vinovăție, nu au îndeplinit încă prima dintre condițiile acceptării lor. Dacă nu am experimentat acea pocăință care presupune mărturisirea păcatului cu o umilință adevărată a sufletului și cu un spirit zdrobit, plini de oroare față de păcat, noi nu am căutat niciodată cu adevărat iertarea și nu am descoperit încă pacea lui Dumnezeu. Singurul motiv pentru care este posibil să nu fi primit iertarea păcatelor din trecut este acela că nu am fost dispuși să ne umilim inimile noastre mândre și nu am dorit să respectăm condițiile cuvântului adevărului.

Cu privire la acest subiect, există îndrumări explicite. Mărturisirea păcatului, indiferent dacă este particulară sau publică, trebuie să fie exprimată în mod deliberat și sincer. Mărturisirea nu îi este impusă păcătosului și nu trebuie realizată în mod superficial și neatent. Ea nu poate fi cerută în mod obligatoriu din partea acelora care nu înțeleg și nu simt caracterul respingător al păcatului. Numai mărturisirea scăldată în lacrimi și amărăciune, care izvorăște din adâncul sufletului, reușește să ajungă la Dumnezeul milei infinite. Psalmistul spune: „Domnul este lângă cel cu inima zdrobită; și mântuiește sufletul întristat”. — Testimonies for the Church 5:636, 637 (1889).

Abandonarea păcatului este esențială — Motivul pentru care îți atragi condamnarea este acela că tu continui să păcătuiești. În puterea lui Hristos, încetează să păcătuiești. Au fost îndeplinite toate condițiile necesare pentru ca harul să fie cu tine, astfel încât păcatul să ți se pară întotdeauna atât de respingător, precum este în realitate. „Și dacă cineva a păcătuit”, nu trebuie să se lase pradă disperării, vorbind asemenea unuia care este pierdut pentru cauza lui Hristos. — Letter 41, 1893.

Dumnezeu îi iartă pe toți cei ce vin la El — Dumnezeu îi condamnă, după dreptate, pe toți cei care nu Îl au pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal, dar oferă iertare oricărui suflet care vine la El în credință și îl face capabil să înfăptuiască lucrările Lui și să fie, prin credință, una cu Hristos.... Domnul a pregătit toate căile prin care omul să poată primi, fără plată, o mântuire deplină și prin care să poată deveni desăvârșit în El. Planul lui Dumnezeu este ca toți copiii Săi să reflecte strălucirea razelor Soarelui neprihănirii, pentru ca toți oamenii să beneficieze de lumina adevărului. Pentru a oferi mântuire lumii, Dumnezeu a plătit un preț infinit, dăruind chiar pe unicul Său Fiu pentru aceasta. Apostolii întreabă: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8, 32.) Deci, dacă noi nu suntem mântuiți, Dumnezeu nu va avea nici o vină, ci noi vom fi vinovați, deoarece nu am folosit mijloacele pe care ni le-a oferit Dumnezeu. Alegerea noastră a fost diferită de dorința lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 1 noiembrie, 1892. (Selected Messages 1:375). [457]

Speranță pentru toți [Vezi *Calea către Hristos*, „Pocăința”, „Mărturisirea păcatelor”, „Credința și acceptarea”] — Nimeni nu

trebuie să se lase pradă descurajării și disperării. Satana poate veni la tine, încercând să-ți inspire gândul teribil că „situația ta este lipsită de speranță și că ești irecuperabil”. Dar, în Hristos, există speranță pentru tine. Dumnezeu nu ne cere să biruim prin propriile noastre puteri, ci ne invită să venim mai aproape de El, alăturându-ne cauzei Sale. Oricare ar fi dificultățile în care ne aflăm și care apasă trupul și sufletul nostru, El este gata să ne elibereze. — The Ministry of Healing, 249 (1905).

Capitolul 49 — Întristarea [458]

Epuizează puterile vieții — Tristețea, teama, nemulțumirea, regretul, simțământul vinovăției, neîncrederea, toate tind să epuizeze puterile vieții și să favorizeze decăderea și moartea.... Curajul, speranța, credința, simpatia și iubirea conferă sănătate și prelungesc viața. — The Ministry of Healing, 241 (1905).

Împiedică circulația sanguină — Întristarea împiedică circulația sângelui și activitatea nervilor și încetinește acțiunea ficatului. Ea afectează digestia și nutriția și tinde să epuizeze resursele interioare ale întregului organism. — Letter 1, 1883.

Nu poate repara nici măcar un singur rău — Tristețea și teama nu numai că nu pot repara nici măcar un singur rău, dar pot produce mari daune. Pe de altă parte, speranța și voioșia luminează căile altora și sunt „viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor”. (Proverbe 4,22.) — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885. (The Adventist Home, 431.)

Ajutor prevăzut pentru orice situație — Nu trebuie să îngăduim ca viitorul, cu toate problemele lui grele și perspectivele lui nedorite, să ne tulbure inimile, să ne facă genunchii să tremure și mâinile să atârne neputincioase în semn de descurajare. Cel Atotputernic ne spune: „Să se încreadă în puterea Mea”, „Să caute ocrotirea Mea și să facă pace cu Mine”. (Isaia 27, 5.) Aceia care [459] își încredințează viețile lui Dumnezeu, pentru a fi călăuziți de El și pentru a-i sluji Lui, nu se vor afla niciodată în situații dificile, pentru care Domnul să nu fi pregătit deja ajutorul. Oricare ar fi situația în care ne-am afla, dacă suntem împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, noi avem un Îndrumător care ne călăuzește pașii; oricare ar fi dificultățile cu care ne-am confrunta, noi avem un Sfătuitor sigur; oricare ar fi necazul, pierderea sau singurătatea pe care le-am putea îndura, avem un Prieten care simte împreună cu noi. — The Ministry of Healing, 248, 249 (1905).

Anticiparea necazului dublează povara — Trăim într-o lume a suferinței. Dificultatea, necazul și întristarea ne așteaptă la fiecare

pas, pe calea către căminul ceresc. Dar, prin anticiparea necazului, mulți oameni își fac povara vieții de două ori mai insuportabilă. Atunci când se confruntă cu situații potrivnice sau dezamăgiri, ei cred că totul este pierdut, că greutățile lor sunt cele mai grele din lume și că, în mod sigur, au ajuns la capătul puterilor. Prin urmare, se lasă copleșiți de descurajare și răspândesc o atmosferă apăsătoare asupra tuturor celor din jur. Viața însăși devine o povară pentru ei.

Dar nu trebuie să se întâmple așa. Schimbarea modului lor de gândire necesită un efort hotărât al voinței. Totuși, această schimbare este posibilă. Fericirea lor, atât pentru viața prezentă, cât și pentru cea viitoare, depinde de măsura în care își vor concentra gândurile asupra lucrurilor îmbucurătoare. Acești oameni trebuie să-și abată privirile de la scena întunecată, care este rodul propriei lor imaginații, să contemple binecuvântările pe care Dumnezeu le-a presărat pe cărarea lor și să privească dincolo de cele prezente, spre cele nevăzute și veșnice. — The Ministry of Healing, 247, 248 (1905).

Răspândirea umbrelor — Nu este înțelept să adunăm toate amintirile neplăcute ale trecutului — dezamăgirile și nedreptățile — pentru a discuta despre ele și a ne plânge de ele, până când ajungem copleșiți de descurajare. Un suflet descurajat este plin de întunecime, alungă lumina lui Dumnezeu din propria sa inimă și răspândește umbre întunecoase pe căile altora. — Steps to Christ, 117 (1892).

A vorbi mai mult despre binecuvântări și mai puțin despre necazuri — Bunătatea Domnului față de noi este mare. El nu-I [460] va lăsa niciodată și nici nu-I va părăsi pe aceia care se încred în El. Dacă am cugeta și dacă am vorbi mai puțin despre necazurile noastre și mai mult despre harul și bunătatea lui Dumnezeu, noi ne-am ridica deasupra confuziei și a multor dificultăți pe care le suferim. Frații mei și surorile mele, voi, care simțiți întunericul abătându-se asupra căilor voastre, luați-vă harfele agățate în ramurile copacilor și, asemenea robilor Babilonului, faceți ca încercarea să devină un cântec al mulțumirii.

Poate că veți spune: „Cum pot cânta, când întunericul se așterne în calea mea și când povara durerii și a însingurării apasă în sufletul meu?” Dar, oare, necazurile noastre L-au îndepărtat de la noi pe Prietenul plin de putere pe care-L avem în Isus? Nu ar trebui ca dragostea uimitoare a lui Dumnezeu, manifestată prin darul Fiului Său iubit, să fie motivul unei bucurii neîncetate pe care să o trăim?

Când aducem cererile noastre înaintea tronului harului, să nu uităm să le însoțim cu cuvinte de mulțumire. „Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește”. (Psalmii 50, 23.) Atâta timp cât trăiește Mântuitorul nostru, noi avem un motiv pentru care să înălțăm laude și mulțumiri neîncetate. — The Review and Herald, 1 noiembrie, 1881. (Selected Messages 2:268, 269.)

Încetați să vă lăsați pradă întristării (sfat adresat unei familii îndurerate) — Asemenea lui Iov, voi ați simțit că aveți un motiv de întristare și nu puteți fi mângâiați. Oare a fost justificată atitudinea voastră? Voi știți că moartea este o putere căreia nimeni nu i se poate opune, dar, prin întristarea voastră zadarnică, ați îngăduit ca viețile voastre să ajungă aproape lipsite de orice semnificație. Simțămintele voastre au ajuns aproape de răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Am văzut că, stăruind asupra descurajării, v-ați lăsat în voia unor simțăminte intense, până când exprimarea zgomotoasă a durerii voastre i-a determinat pe îngeri să-și acopere fețele și să plece din locul în care erați.

Oare, în timp ce vă exprimați simțămintele fără nici o stăpânire de sine, vă aminteați voi că aveți un Tată în cer, care și-a dat unicul Fiu să moară pentru noi, astfel încât moartea să înceteze a fi un somn veșnic? Vă aminteați voi că Domnul vieții și al slavei a pășit în mormânt și l-a luminat prin prezența ființei Lui? Nu spunea ucenicul iubit: „Scrie: «Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» — «Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează»”? Apostolul știa bine ce spunea atunci când scria aceste [461] cuvinte; dar, dacă voi vă lăsați în voia unei întristări nestăpânite, este atitudinea voastră în armonie cu mângâierea pe care o exprimă aceste cuvinte? — Testimonies for the Church 5:313 (1885).

A te gândi prea mult la propria persoană înseamnă egoism (sfat adresat unui pastor copleșit de întristare) — Așadar, frate _____, a te gândi prea mult la propria ta persoană reprezintă o formă de egoism. Nu toți trec prin experiența apostolului Pavel care, deși a fost un om al suferinței, considera propria persoană ca fiind ultimul lucru la care să se gândească. Apostolul Pavel a trecut prin încercări pe care tu nu le-ai îndurat și nici nu vei fi chemat să le înduri vreodată, dar el nu stăruia asupra încercărilor, ci slăvea harul lui Dumnezeu.

Soția ta a fost lovită de boală și moarte. Durerea ta a fost la fel de intensă ca și celelalte necazuri pe care le-ai suferit. Tu ai strâns tristețea în suflet, ai simțit plăcere să insiști, gândindu-te la aceasta, și ai îngăduit ca mintea să-ți fie absorbită în mod egoist de propria ta întristare, până când, drept consecință, sănătatea ți-a fost afectată. Apoi, a urmat decesul fiicei tale, ceea ce a însemnat într-adevăr o lovitură dureroasă, dar și alții au trecut prin situații asemănătoare și chiar mai dureroase. Tu ai îngăduit ca acest necaz să te doboare aproape în totalitate; ai stăruit asupra lui, ai vorbit despre el și ți-ai împovărat sufletul, suferind pentru o situație în care nu mai puteai face nimic. Modul în care ai reacționat la toate aceste necazuri a fost un păcat.

Eu știu ce îți spun. Dacă minții i se îngăduie să se lase copleșită de întristare, digestia este împiedicată, iar ca rezultat, întregul organism încetează să fie hrănit. — Letter 1, 1883.

Întristarea determină intensificarea circulației sângelui în creier (o experiență personală) — În timp ce îmi desfășuram activitatea, scriind și vorbind, am primit de la Battle Creek niște scrisori cu un caracter descurajator. În timp ce le citeam, am simțit o stare depresivă inexprimabilă, ce se intensifica în mintea mea, provocându-mi o agonie interioară care părea să paralizeze, pentru scurt timp, toate energiile mele vitale. Timp de trei nopți, nu am dormit aproape deloc. Gândurile mele erau tulburate.

Mi-am ascuns simțămintele cât am putut de bine față de soțul [462] meu și față de familia binevoitoare cu care eram. Nimeni nu cunoștea povara ce apăsa sufletul meu și pe care căutam să o așez asupra Marelui Purtător de poveri, cu ocazia momentelor devoționale de dimineață și seară, când eram împreună cu familia. Dar, datorită tristeții pe care nu o puteam stăpâni, rugăciunile mele erau fragmentate și lipsite de coerență. Sângele îmi năvălea în creier, provocându-mi adesea stări de amețeală și leșin. Am avut hemoragii nazale de repetate ori, îndeosebi după ce încercam să scriu. Mă simțeam tentată să abandonez scrisul, dar nu reușeam să mă eliberez de povara temerilor și a responsabilității ce apăsa asupra mea. — Testimonies for the Church 1:576, 577 (1867).

Ce să facem cu supărarea — Te simți cumva copleșit de supărare astăzi? Îndreaptă-ți privirea către Soarele neprihănirii. Nu încerca să învingi toate dificultățile, ci întoarce-ți fața spre lumina ce

izvorăște din tronul lui Dumnezeu. Ce vei vedea acolo? Curcubeul legământului; făgăduința adevărată venită din partea lui Dumnezeu. Sub el, se află tronul harului, și oricine dorește să se bucure de bogățiile harului care a fost pregătit și să-și însușească meritele vieții și ale morții Domnului Hristos primește, în virtutea simbolului reprezentat de curcubeul legământului, asigurarea binecuvântată a acceptării de către Tatăl. O asigurare la fel de temeinică, precum este însuși tronul lui Dumnezeu.

Credința este tot ceea ce ai nevoie. Nu lăsa credința să ți se clatine. Luptă lupta cea bună a credinței și nădăjduiește în viața cea veșnică. Lupta va fi aspră, dar luptă cu orice preț, deoarece, în Hristos Isus, făgăduințele lui Dumnezeu sunt Da și Amin. Așează-ți mâna în mâna lui Hristos. Chiar dacă sunt dificultăți de întâmpinat, îngerii care excelează în putere vor conlucra cu poporul lui Dumnezeu. Privește spre Sion și pornește pe drumul care duce către sfânta cetate. Fiecare biruitor este așteptat acolo, pentru a primi o coroană a slavei și o haină împletită în războaiele de țesut ale cerului. Chiar dacă Satana ți-ar întuneca drumul, de la un capăt la altul, și chiar dacă ar încerca să ascundă dinaintea ochilor tăi scara tainică ce unește pământul cu tronul lui Dumnezeu, pe care coboară și urcă îngerii care sunt duhuri slujitoare ale celor ce vor fi moștenitorii mântuirii, croiește-ți drumul spre cer și, pas cu pas, înaintează până [463] la tronul Celui Infinit. — Manuscript 66, 1895.

Cei ce ne simpatizează nu ne sunt întotdeauna prieteni — Dacă cei apropiați sunt din categoria oamenilor care nu încearcă să-ți abată gândurile și conversația spre lucruri mai bune, ci îți încurajează impresiile greșite, ca și când acestea ar fi adevărate, este mai bine să nu beneficiezi de compania unor asemenea prieteni. Domnul dorește să fii voios.

Este adevărat că ai ajuns să participi la înmormântarea prietenilor tăi dragi; și eu am trecut prin aceeași situație, dar nu am îndrăznit să întreb: „De ce mă treci, Doamne, printr-o asemenea suferință? De ce am fost atât de des întristată?” Răspunsul Domnului îmi este oferit deja în aceste cuvinte: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”. (Ioan 13, 7.)

Planurile lui Dumnezeu sunt adesea învăluite în mister; ele sunt de neînțeles pentru mintea noastră limitată; dar Acela care cunoaște sfârșitul încă de la început știe mai bine decât noi. Ceea ce trebuie să

împlinim noi este să ne eliberăm de spiritul lumesc, să ne desăvârșim caracterul creștin, ca să putem fi îmbrăcați în haina neprihănirii lui Hristos. — Letter 1, 1883.

Lucrarea pentru alții atenuează întristarea — Apostolul a pierdut din vedere suferințele pe care tocmai urma să le îndure, preocupându-se de cei pe care avea să-i lase să înfrunte singuri prejudecata, ura și persecuția. El se străduia să-i întărească și să-i încurajeze pe cei câțiva creștini care l-au însoțit până la locul de execuție, repetându-le făgăduințele adresate celor prigoniți pentru cauza neprihănirii și asigurându-i că nici unul dintre cuvintele Domnului cu privire la credincioșii Săi copii încercați nu vor rămâne neîmplinite.

Chiar dacă se va întâmpla să treacă, pentru puțină vreme, prin greutăți și diferite ispite, chiar dacă vor fi lipsiți de compasiunea oamenilor, ei vor putea primi curaj, gândindu-se la asigurarea loialității lui Dumnezeu și spunând: „Știu în Cine am crezut, și sunt încredințat că El este în stare să păstreze ceea ce I-am încredințat”. Noaptea [464] încercărilor și a suferinței se va sfârși curând, iar atunci vor răsări zorile fericite ale zilei păcii depline. — The Review and Herald, 4 ianuarie, 1912.

Cei mai buni mângâietori — Aceia care au trecut prin cele mai mari necazuri sunt adesea cei care oferă cea mai mare mângâiere altora, purtând cu ei strălucirea, oriunde se află. Asemenea oameni au fost sensibilizați prin suferințele lor. Când au fost asaltați de necazuri, ei nu și-au pierdut încrederea în Dumnezeu, ci s-au legat și mai mult de iubirea Sa ocrotitoare. Aceste persoane sunt niște mărturii vii ale purtării duioase de grijă a lui Dumnezeu, care face ca întunericul să strălucească asemenea luminii și ne încearcă pentru binele nostru. Domnul Hristos este Lumina lumii; în El nu există întuneric. Ce prețioasă lumină! Să trăim în această lumină! Să spunem adio tristeții și resentimentelor! „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” — The Health Reformer, 1 octombrie, 1877. (Selected Messages 2:274.)

Un antidot pentru întristare — Dumnezeu a pregătit un balsam alinător pentru fiecare rană. Există un balsam în Galaad, există un medic acolo. Nu ați dori să studiați Scripturile, așa cum nu le-ați mai studiat niciodată până acum? Căutați pe Domnul, ca să primiți de la El înțelepciune pentru orice situație de criză. Implorați-l să vă

descopere calea prin care să ieșiți din orice necaz și modul în care să aplicați, pentru situația voastră, făgăduințele vindecătoare ce au fost scrise în Cuvântul Lui.

În acest fel, vrăjmașul nu va mai găsi nici o cale de a vă conduce la necredință și lamentare, ci veți avea în schimb speranța și curajul în Domnul. Duhul Sfânt vă va dărui un discernământ clar, ca să înțelegeți și să vă însușiți orice binecuvântare care să lucreze asemenea unui antidot al întristării, asemenea unei atingeri vindecătoare pentru orice picătură de amărăciune pe care trebuie să o sorbiți. Fiecare picătură de amărăciune va fi amestecată cu dragostea lui Isus, iar în locul nemulțumirii și lamentării, veți înțelege că harul și iubirea lui Isus sunt în așa fel amestecate cu întristarea, încât aceasta se va transforma într-o bucurie sfântă și liniștită. — Letter 65a, 1894. (Selected Messages 2:273, 274).

Despărțirea de Dumnezeu produce groază în suflet — Ceea ce a făcut ca suferințele lui Hristos să fie atât de intense a fost groaza despărțirii de favoarea Tatălui Său.

Pe măsură ce agonia Îi cuprindea sufletul, „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ”. (Luca 22, 44.) [465] Groaza teribilă pe care o îndura, datorită gândului că Dumnezeu Îl părăsise în acel ceas al neputinței, descrie groaza pe care o va îndura păcătosul, când își va da seama, prea târziu, că Duhul lui Dumnezeu S-a retras de la el. — Manuscript 134, 1905.

Vom înțelege atunci când ne vom plimba în paradis — Pământul are o istorie pe care omul nu o va înțelege decât atunci când se va plimba în paradisul lui Dumnezeu, însoțit de Răscumpărătorul lui. „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 7, 17). — Manuscript 28, 1898.

[466]

Capitolul 50 — Neliniștea și îngrijorarea

Nu munca, ci îngrijorarea ucide — Nu munca este cea care ucide, ci îngrijorarea. Singura cale de a evita îngrijorarea este aceea de a aduce fiecare necaz la Hristos. Să nu privim la partea întunecată a lucrurilor, ci să cultivăm o stare de voioșie. — Letter 208, 1903.

A stărui asupra dificultăților — Unii se tem în permanență și sunt foarte receptivi la tot felul de necazuri. Deși, în fiecare zi, sunt înconjurați de dovezile incontestabile ale iubirii lui Dumnezeu, deși, în fiecare zi, se bucură de darurile nemeritate ale providenței Sale, ei trec cu vederea toate binecuvântările prezente. Mintea lor este preocupată fără încetare cu privire la tot felul de situații dezagreabile de care se tem că ar fi posibil să apară în viitor; sau cu privire la anumite dificultăți ce există în realitate, dar care, în ciuda faptului că sunt minore, le orbesc ochii, împiedicându-i să vadă nenumăratele motive de mulțumire pe care le au. În loc de a-i călăuzi mai aproape de Dumnezeu, singura lor sursă de ajutor, dificultățile pe care le întâmpină îi despart de El, deoarece ei sunt neliniștiți și plini de resentimente. — Steps to Christ, 121, 122 (1892).

Îngrijorarea mărește greutatea poverii — Am o mare temere cu privire la faptul că suntem în pericolul de a ne făuri noi înșine juguri care apasă pe umerii noștri, datorită îngrijorării. Să nu ne îngrijorăm; deoarece, în felul acesta, noi ne asprim jugul și mărim greutatea poverilor. Noi nu trebuie să ne îngrijorăm în nici una dintre acțiunile pe care le întreprindem, ci să facem totul cu încredere
[467] în Hristos. Cercetați cuvintele Sale, care spun astfel: „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi”. (Matei 21, 22.) Aceste cuvinte susțin că tot ceea ce poate fi oferit de către un Mântuitor atotputernic, le va fi dăruit acelora care se încred în El. Ca ispravnici ai harului ceresc, noi trebuie să cerem cu credință și să așteptăm plini de încredere mântuirea din partea lui Dumnezeu. Nouă nu ni se pretinde să ne înfățișăm înaintea Lui, încercând să realizăm, prin propriile noastre puteri, tot ceea ce dorim, ci să cerem în Numele

Lui și apoi să acționăm plini de încredere în posibilitatea Lui de a ne răspunde în maniera cea mai eficientă. — Letter 123, 1904.

Nu este voia lui Dumnezeu — Nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie doborât de îngrijorare. — Steps to Christ, 122 (1892).

Teama duce la suferință și boală — După ce practicile greșite au fost corectate, noi putem înfățișa nevoile celor bolnavi înaintea Domnului, având o încredere liniștită, după cum ne îndeamnă Duhul Său. El cunoaște fiecare persoană pe nume și Se îngrijește de fiecare, ca și când nu ar exista nici o altă ființă pe pământ pentru care să-l fi dăruit pe Iubitul Lui Fiu. Cel suferind trebuie încurajat să se încreadă în Dumnezeu și să fie voios, deoarece iubirea Lui este atât de mare și de statornică. Teama cu privire la sine tinde să producă slăbiciune și boală. Dacă bolnavii se înalță deasupra descurajării și confuziei, perspectivele lor de însănătoșire vor fi mai mari; deoarece „ochiul Domnului privește” ... „peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui”. (Psalmii 33, 18.) — The Ministry of Healing, 229 (1905).

Încetează să te îngrijorezi (sfat adresat unui prieten aflat în pragul morții) — Mă gândesc neîncetat la situația ta și sunt întristată pentru că mintea ta este tulburată. Dacă mi-ar fi cu putință, aș dori să-ți aduc mângâiere. Nu a fost Domnul Isus, iubitul nostru Mântuitor, de atâtea ori, un ajutor prezent în vreme de nevoie? Încetează să te îngrijorezi, ca să nu întristezi pe Duhul Sfânt. De atâtea ori le-ai adresat acest sfat altora. Primește acum cuvintele de încurajare din partea celor ce nu sunt bolnavi, asemenea ție. Mă rog ca Domnul să te ajute. — Letter 365, 1904. (Selected Messages 2:253).

Îngrijorarea cu privire la faptul că am încetat să fim ocrotiți de Isus — Dacă ne-am fi educat sufletele să aibă mai multă credință, mai multă iubire, o mai mare răbdare și o mai deplină încredere în Tatăl nostru ceresc, am avea mai multă pace și fericire atunci când trecem prin conflictele vieții acesteia. Domnul nu este mulțumit dacă noi suntem înspăimântați și ne îngrijorăm cu privire la faptul că am încetat să fim ocrotiți de El. Isus este singurul izvor al oricărui har, împlinirea tuturor făgăduințelor și înfăptuirea tuturor binecuvântărilor.... Peregrinajul nostru ar fi într-adevăr zadarnic, dacă nu ar fi pentru cauza lui Isus. El ne făgăduiește: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”. (Ioan 14, 18.) Să primim cu bucurie cuvintele [468]

Lui, să credem în făgăduințele Lui, să le repetăm zi de zi, să medităm la ele noapte de noapte și să fim fericiți. — Manuscript 75, 1893. (Our High Calling, 120.)

Odihna în iubirea lui Hristos — Să ne retragem din praful și căldura toridă a aglomerațiilor vieții și să ne odihnim la umbra iubirii Domnului Hristos. Aici găsim putere pentru a suporta încercarea. Aici învățăm cum pot fi ușurate povara și îngrijorarea și cum să vorbim și să cântăm spre slava lui Dumnezeu. Fie ca toți cei necăjiți și împovărați să învețe de la Domnul Hristos lecția încrederii liniștite. Dacă doresc să aibă pacea și odihna Sa, ei au nevoie să se așeze la umbra lui Isus. — Testimonies for the Church 7:69, 70 (1902).

Responsabilitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea mea — Când începem să ne ocupăm pe cont propriu de realizarea tuturor lucrurilor pe care le avem de făcut și să depindem de propria noastră înțelepciune pentru succes, noi luăm asupra noastră o povară pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o și încercăm să o purtăm fără ajutorul Lui. Ne asumăm responsabilități ce Îi aparțin lui Dumnezeu și, astfel, ne așezăm realmente în locul Său. În aceste condiții, suntem îndreptățiți să ne temem și să anticipăm pericolele și eșecul, deoarece ele vor veni în mod sigur asupra noastră. Dar, dacă credem cu adevărat că Dumnezeu ne iubește și ne dorește binele, vom înceta să ne îngrijorăm cu privire la viitor. Dacă ne vom încrede în Dumnezeu, așa cum se încrede un copil în părintele lui, atunci necazurile și crizele vieții noastre vor dispărea, deoarece voința noastră este cufundată în voința lui Dumnezeu. — Thoughts from the Mount of Blessing, 100, 101 (1896).

[469] **Îngrijorarea și neliniștea** — Dacă ne încredem fără încetare în Dumnezeu, vom avea sentimentul de siguranță; frica neîncetată de relele viitoare va înceta. Nu vor mai exista îngrijorare și neliniște imaginară. Noi avem un Tată ceresc care Se îngrijește de copiii Lui și dorește să le ofere suficient har pentru orice vreme de nevoie. — Testimonies for the Church 2:72 (1868).

A lăsa viitorul în grija lui Dumnezeu — Deși nevoile lor prezente sunt împlinite, mulți nu sunt dispuși să se încreadă în Dumnezeu pentru nevoile viitoare și sunt neliniștiți fără încetare ca nu cumva sărăcia să se abată asupra lor, astfel încât copiii lor să sufere lipsuri. Unii anticipează întotdeauna răul sau măresc imaginea dificultăților care există în realitate și, astfel, ochii lor sunt orbi față

de binecuvântările pentru care ar trebui să fie mulțumitori. Obstacolele pe care le întâmpină — în loc de a-i determina să caute ajutorul la Dumnezeu, singurul izvor al puterii — îi despart de El, deoarece ei sunt neliniștiți și plini de resentimente....

Isus este prietenul nostru; tot cerul este preocupat de bunăstarea noastră; iar îngrijorarea și teama noastră Îl întristează pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Noi nu avem voie să ne lăsăm în voia stărilor de anxietate, care nu fac altceva decât să producă spaime și să ne împovăreze, fără a ne fi de nici un ajutor în suportarea necazurilor. Acea neîncredere în Dumnezeu, care ne determină să facem ca pregătirea pentru nevoile viitoare să devină obiectivul primordial al vieților noastre, ca și când fericirea ar consta în lucrurile acestea pământești, nu trebuie să ocupe nici cel mai mic loc în sufletul nostru. — Patriarchs and Prophets, 293, 294 (1890).

O neliniște nejustificată — Dumnezeu nu condamnă prudența și spiritul de prevedere în administrarea lucrurilor acestei vieți; dar grija febrilă și neliniștea nejustificată cu privire la cele lumești nu sunt în armonie cu voia Sa. — The Review and Herald, 1 martie, 1887. (Counsels on Stewardship, 159).

Neliniștea slăbește puterile fizice — Încercările și neliniștea pe care le-a suferit apostolul Pavel i-au doborât sănătatea trupească. — The Acts of the Apostles, 488 (1911).

Creștini cu inimi pline de neliniște — Mulți dintre aceia care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos au inimile pline de neliniște și îngrijorare, deoarece le este frică să se încreadă în Dumnezeu. Ei [470] nu se consacră întru totul lui Dumnezeu, deoarece le este teamă de consecințele pe care le-ar putea implica o asemenea consacrare. Cu toate acestea, dacă nu vor experimenta o consacrare deplină, nu pot găsi pacea. — The Ministry of Healing, 480, 481 (1905).

Minut cu minut — Există un aspect cu privire la care doresc să adresez un avertisment. Nu vă înspăimântați și nu vă îngrijorați; nu merită să procedați astfel. Nu încercați să faceți prea mult. Dacă nu vă veți propune să realizați mai mult decât este posibil, veți reuși să îndepliniți cu mult mai mult decât dacă încercați să aduceți la îndeplinire prea multe planuri. Amintiți-vă fără încetare cuvintele lui Hristos: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită”. (Marcu 14, 38.) Domnul Hristos este Mântuitorul vostru personal. Aveți încredere în faptul că puterea Lui salvatoare este cu voi minut cu

minut, oră de oră. El este de partea voastră în orice vreme de nevoie. — Letter 150, 1903.

Nu ridicați poduri înainte de vreme — Noi dorim să trăim asemenea unor oameni răscumpărați prin sângele lui Hristos; trebuie să ne bucurăm pentru iertarea păcatelor și pentru jertfa Domnului Hristos. Aceasta este responsabilitatea noastră și fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne abatem gândurile de la imaginile întunecate și să ne îndreptăm privirea către lucrurile care ne luminează mintea. Aș vrea să vă citesc un alt pasaj din Scriptură: „Nu vă îngrijorați de nimic". (Filipeni 4, 6.) Ce înseamnă aceasta? De ce să ridici un pod înainte de a avea nevoie de el? Nu anticipați timpul de strâmtorare. Fraților, curând, veți ajunge la el. Noi trebuie să ne gândim la prezent și, dacă ne vom îndeplini bine datoriile zilei de azi, vom fi pregătiți pentru responsabilitățile zilei de mâine. — Manuscript 7, 1888.

Atingerea standardelor lumești — Inimile multor oameni trudesc din greu sub povara îngrijorării, deoarece luptă să atingă standardele lumii acesteia. Ei au ales să trăiască în slujba lumii, au acceptat greutățile și au adoptat obiceiurile ei. Astfel, caracterul lor s-a pătat, iar viața lor a devenit o povară. Pentru a-și satisface [471] ambițiile și dorințele lumești, acești oameni își rănesc conștiința și se încarcă, în plus, cu povara vinovăției și remușcării. Continua lor îngrijorare le devastează puterile vieții.

Domnul nostru dorește ca asemenea oameni să abandoneze jugul acesta al robiei. El îi invită să accepte jugul Său, spunându-le astfel: „Jugul Meu este ușor, și povara Mea nu este grea". El îi îndeamnă să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa și le făgăduiește că le vor fi dăruite toate lucrurile care le sunt necesare în viața aceasta.

Îngrijorarea este oarbă și nu poate desluși viitorul, dar Isus cunoaște sfârșitul încă de la început. Indiferent de situația dificilă prin care vom trece, El are deja pregătită o cale de rezolvare. — The Desire of Ages, 330 (1898).

Credința poate fi invincibilă — Nu vă îngrijorați. Dacă priviți la aparențe și vă lamentați, atunci când asupra voastră se abat dificultăți și suprasolicitări, voi dovediți că aveți o credință bolnăvicioasă și slabă. Demonstrați, prin cuvintele și atitudinea voastră, că încrederea voastră este invincibilă. Bogățiile Domnului sunt nelimitate. El este proprietarul lumii. Priviți la El, căci Domnul are

lumină, putere și slavă. El îi va binecuvânta pe toți cei ce doresc să primească și să ofere lumină și dragoste. — Testimonies for the Church 7:212 (1902).

Plantele nu cresc datorită unui efort conștient — În loc să vă îngrijorați din ce în ce mai mult datorită constatării că nu creșteți în har, preocupați-vă doar să îndepliniți fiecare datorie prezentă. Purtați povara pentru sufletele care se află în inima voastră și căutați să-i salvați pe cei pierduți, prin orice mijloace care vă stau la îndemână. Fiți amabili, binevoitori și miloși; vorbiți cu umilință despre fericita voastră nădejde; mărturisiți dragostea lui Isus; spuneți despre bunătatea, harul și neprihănirea Lui; și încetați să vă mai îngrijorați cu privire la propria voastră creștere în har. Plantele nu cresc în virtutea unui efort conștient și intenționat. Ele nu se dezvoltă datorită unei griji neîncetate cu privire la propria lor creștere; ele cresc, pur și simplu, sub ocrotirea lui Dumnezeu. — The Youth's Instructor, 3 februarie, 1889. (My Life Today, 103).

Remediu pentru neliniște — Dumnezeu Se îngrijește de toate lucrurile și susține întreaga creație.... Nici o lacrimă nu cade fără a fi observată de El. Nici un zâmbet nu răsare fără a fi remarcat de El. [472]

Dacă nu am face nimic altceva decât să credem pe deplin acest fapt, toate neliniștile noastre ar fi risipite. Viețile noastre ar înceta să fie atât de pline de dezamăgiri, deoarece toate lucrurile, mari sau mici, ar fi încredințate în mâinile lui Dumnezeu, care nu este tulburat de multitudinea grijilor și nici suprasolicitat de greutatea lor. Prin urmare, noi ar trebui să ne bucurăm de acea bucurie a sufletului care, pentru nenumărați oameni, a rămas multă vreme necunoscută. — Steps to Christ, 86 (1892).

Credința alungă neliniștea — Cu toții suntem atât de neliniștiți cu privire la faptul că nu vom găsi fericirea, dar puțini sunt aceia care o descoperă uneori, deoarece o căutăm prin metode greșite, în loc să luptăm pentru ea. Dacă ne străduim, în modul cel mai stăruitor, să îmbinăm credința cu dorințele noastre, fericirea se va strecura în ființele noastre pe căi aproape neobservate.... Dacă, neținând cont de circumstanțele neplăcute în care ne aflăm, putem fi liniștiți și încrezători în iubirea lui Dumnezeu, dacă ne închidem în cămăruța inimii noastre pentru a rămâne singuri în compania lui Dumnezeu, odihnindu-ne plini de pace în iubirea Lui, simțământul prezenței Sale ne va inspira o bucurie profundă și liniștitoare. Această experiență

ne ajută să dobândim o credință ce ne va face capabili să nu ne înspăimântăm și să nu ne îngrijorăm, ci să ne bazăm pe o putere care este nelimitată. — Letter 57, 1897. (My Life Today, 184).

Unicul principiu — Aceia care acceptă principiul unic de a face din slujirea și onoarea lui Dumnezeu voința supremă a ființei lor vor descoperi că toate obstacolele dispar și înaintea pașilor lor se deschide o cale liberă și ușor de urmat. — The Desire of Ages, 330 (1898).

A trăi fiecare zi în mod distinct, principiul cel mai important — Îndeplinirea cu credincioșie a datoriilor zilei de azi este cea mai bună pregătire pentru provocările zilei de mâine. Nu adunați toate grijile și posibilitățile zilei de mâine pentru a le adăuga poverilor zilei de azi. „Ajunge zilei necazul ei”. (Matei 6, 34.) — The Ministry of Healing, 481 (1905).

Nouă nu ne aparține decât câte o singură zi, și în această zi trebuie să trăim pentru Dumnezeu. Noi trebuie să încredințăm în mâna lui Hristos, printr-o consacrare solemnă, toate planurile și obiectivele [473] noastre pentru această singură zi, așezând întreaga povară a grijilor pe umerii Lui, pentru ca Domnul să le îndeplinească în favoarea noastră. „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.” „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră; în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” (Ieremia 29, 11; Isaia 30, 15.) — Thoughts from the Mount of Blessing, 101 (1896).

Să nu ne tulburăm, deznădăjduind pentru poverile zilei de mâine. Să purtăm cu curaj și cu voioșie poverile zilei de azi. Astăzi este ziua care ne-a fost încredințată și trebuie să avem credință. Nouă nu ne este cerut să trăim decât câte o singură zi. Acela care ne oferă putere pentru ziua de azi ne va da putere și mâine. — The Signs of the Times, 5 noiembrie, 1902. (In Heavenly Places, 269.)

Putere pentru orice încercare — Tatăl nostru ceresc măsoară și cântărește fiecare încercare, înainte de a îngădui ca aceasta să se abată asupra celui credincios. El ia în considerare circumstanțele și puterile aceluia care urmează să se confrunte cu testul prin care va fi verificat de Dumnezeu, iar Domnul nu îngăduie niciodată ca ispitele să fie mai mari decât capacitatea omului de a rezista. Dacă sufletul este împovărat peste puterile sale, dacă persoana ajunge să fie învinsă, Dumnezeu nu va putea fi niciodată învinovățit pentru

faptul că nu i-ar fi oferit suficientă putere și har, ci cel ispitit, deoarece nu a vegheat, nu s-a rugat și nu și-a însușit, prin credință, bogățiile harului pe care Dumnezeu le-a pregătit din abundență pentru el. Domnul Hristos nu a părăsit niciodată un om aflat în momentele sale de luptă. Dacă va invoca făgăduințele Sale și va înfrunta vrăjmașul în Numele Domnului, cel credincios nu va ajunge niciodată să știe ce înseamnă înfrângerea. — Manuscript 6, 1889.

[474]

Capitolul 51 — Teama

Milioane de oameni cuprinși de teamă — Milioane de ființe umane sunt subjugate de religii false, legate în lanțurile sclaviei fricii și ale unei pasivități marcate de indiferență. Trudind asemenea unor animale de povară, ele sunt lipsite de speranță, de bucurie sau de aspirații pentru viața aceasta, iar cu privire la viața viitoare, nu trăiesc decât o teamă ascunsă. Numai Evanghelia harului lui Dumnezeu poate înălța sufletul aflat într-o asemenea stare. — The Desire of Ages, 478 (1898).

Mii de temeri datorate neîncrederii în Dumnezeu — Mulți neglijează să-și adune o comoară în cer, prin înfăptuirea binelui pe care l-ar putea realiza folosind mijloacele pe care Dumnezeu li le-a încredințat. Datorită neîncrederii în Dumnezeu, ei nutresc mii de temeri cu privire la viitor. Asemenea copiilor lui Israel, inimile lor rele sunt lipsite de credință.

Dumnezeu le-a oferit celor din poporul Său din abundență tot ce le era necesar pentru împlinirea nevoilor lor, dar ei continuau să se îngrijoreze în mod nejustificat cu privire la viitor. Pe parcursul călătoriei lor, israeliții erau nemulțumiți, murmurau și se lamentau că Moise i-a scos în pustie ca să-i ucidă prin înfometare, pe ei și pe copiii lor. Dorințele lor imaginare le orbiseră ochii și inimile, astfel încât nu vedeau bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, care îi însoțea în călătorie, și erau lipsiți de recunoștință față de toate darurile primite din partea Lui.

Tot așa sunt și cei neîncrezători, care pretind a fi poporul lui
[475] Dumnezeu în acest veac al necredinței și degenerării. Aceștia se tem că ei, copiii sau nepoții lor ar putea ajunge săraci și lipsiți de mijloace de existență. Nu îndrăznesc să-și pună nădejdea în Dumnezeu și nu manifestă nici un fel de încredere în Acela care i-a înzestrat cu binecuvântările și bunurile vieții și le-a dăruit talente spre a le folosi pentru slava Lui și pentru progresul cauzei Sale. — Testimonies for the Church 2:656, 657 (1871).

Satana încearcă să domine prin intermediul fricii — Dumnezeu nu exercită niciodată presiuni asupra voinței sau asupra conștiinței; dar instrumentul neîncetat de constrângere al lui Satana — pentru a prelua controlul asupra celor pe care nu-I poate învinge prin nici o altă modalitate — este reacția omului în fața terorii. Satana se străduiește să domine conștiința și să-și asigure supremația prin forță și frică. Pentru a-și atinge aceste scopuri, el acționează prin intermediul autorităților, atât civile, cât și religioase, influențându-le să impună în mod abuziv legi omenești, care se află în contradicție cu legile lui Dumnezeu. — The Great Controversy, 591 (1888).

A te lăsa călăuzit de temeri — Dacă ne lăsăm călăuziți de îndoielile și temerile noastre sau dacă încercăm să rezolvăm toate dificultățile pe care nu reușim să le înțelegem cu claritate, fără a avea credință în suflet, problemele noastre nu vor face decât să devină mai mari și mai accentuate. Dar, dacă venim la Dumnezeu, cu simțămintele noastre de neajutorare și dependență, așa cum suntem de fapt, și dacă, în umilință și cu încredere, Îi facem cunoscute nevoile noastre Aceluia a cărui cunoaștere este infinită, care veghează asupra întregii creații și guvernează totul prin voința și prin cuvântul Său, El va asculta strigătul nostru și, în puterea Sa, va face ca lumina să strălucească în inimile noastre. Prin rugăciune sinceră, noi intrăm în legătură cu Cel Infinit. Poate că, în clipa în care privirea Răscumpărătorului nostru se îndreaptă spre noi plină de compasiune și dragoste, nu observăm nici o dovadă vizibilă, dar aceasta se întâmplă întocmai. Poate că nu simțim atingerea Lui evidentă, dar brațul Său ocrotitor este întins asupra noastră cu iubire și înțelegere duioasă. — Steps to Christ, 96, 97 (1892).

Cauza suferințelor trupești și mintale — Ceea ce aduce boala asupra trupului și a minții, aproape în toate cazurile, sunt simțămintele de insatisfacție și resentimentele încărcate de [476] nemulțumire. Asemenea oameni trăiesc fără Dumnezeu și fără nădejdea care străbate dincolo de văl și care este asemenea unei ancore sigure și statornice pentru suflet. Toți cei ce nutresc această nădejde se sfințesc, după cum El este sfânt. Ei sunt eliberați de dorințe nestăpânite, de remușcări și de nemulțumire; ei nu caută fără încetare răul și nu se plâng de necazuri imaginare. Adesea, întâlnim mulți oameni care trec înainte de vreme prin timpul de încercare; teama este înti-

părită aproape în toate trăsăturile chipului lor; ei par să nu descopere nici o mângâiere, dar caută neîncetat să găsească motive de spaimă și îngrijorare. — Testimonies for the Church 1:566 (1867).

Frica nu aduce nici un beneficiu sufletului — Tu ai nevoie de o înțelegere clară a Evangheliei. Viața religioasă nu este caracterizată de tristețe și apăsare, ci este o viață a bucuriei și a păcii, însoțite de demnitatea creștină și de o solemnitate sfântă. Mântuitorul nostru nu ne încurajează să nutrim îndoieli, temeri și previziuni tulburătoare; acestea nu aduc nici un beneficiu sufletului și trebuie respinse imediat. Noi putem avea o bucurie negrăită și o slavă deplină. — Manuscript 6, 1888. (Evangelism, 180).

Credința se dezvoltă, luptând împotriva fricii și a îndoielii — Adesea, Domnul ne așează în situații dificile, cu scopul de a ne provoca la o activitate mai intensă. În providența Sa, uneori, în viața noastră apar neplăceri prin care ne sunt încercate răbdarea și credința. Dumnezeu ne învață lecțiile încrederii. El a prevăzut ca noi să primim aceste lecții în circumstanțe care ne fac să simțim nevoia de ajutor și putere. În acest fel, noi ajungem la o cunoaștere practică a voinței Sale divine, de care avem o atât de mare nevoie în viață. Credința se întărește în condițiile celei mai serioase lupte împotriva fricii și a îndoielii. — Testimonies for the Church 4:116, 117 (1876).

Teama dezvăluie necredința — Așa cum Domnul Isus a găsit pacea prin încrederea în purtarea de grijă a Tatălui, tot astfel și noi trebuie să fim liniștiți, având încredere în purtarea de grijă a Mântuitorului. Dacă ar fi avut încredere în El, ucenicii ar fi rămas liniștiți. [477] Frica lor în fața pericolului le-a dezvăluit necredința. Încercând să-și salveze viața cu disperare, ei L-au uitat pe Isus; și numai după aceea, când încrederea în sine s-a năruit, ei s-au întors la El pentru a fi ajutați.

Cât de adesea trăim și noi experiența ucenicilor! Când suntem asaltați de ispite, când asupra noastră se abat tunete înspăimântătoare, când valurile amenință să ne scufunde, noi luptăm cu furtuna singuri, uitând că alături de noi Se află Acela care ne-ar putea oferi ajutor. Noi ne încredem în propriile noastre puteri, până când pierdem și cea din urmă speranță și simțim că suntem la un pas de pierzare. Abia apoi ne amintim de Domnul Isus și, dacă strigăm către El să ne scape, glasul nostru nu va rămâne neauzit. Deși ne mustră cu durere pentru necredința noastră și pentru încrederea în noi înșine, Domnul

nu întârzie să ne ofere ajutor în vreme de nevoie. Fie că suntem pe mare sau pe uscat, nu trebuie să ne temem. Dacă ne încredem în El, Răscumpărătorul va liniști valurile zbuciumate ale vieții și ne va elibera de pericole prin cele mai bune mijloace posibile, în virtutea puterii Sale. — The Desire of Ages, 336 (1898).

Pericolul de a manifesta frica în salonul bolnavilor — Cei ce se ocupă de îngrijirea bolnavilor trebuie să înțeleagă importanța acordării unei deosebite atenții legilor sănătății. Nicăieri nu este mai importantă respectarea acestor legi ca în salonul bolnavilor. Nimeni nu depinde mai mult de credincioșia în lucrurile mici, așa cum depind cei bolnavi. În cazurile grave de boală, o mică neglijență, o ușoară neatenție față de nevoile sau pericolele specifice pacientului, manifestarea fricii, a agitației sau nervozității și chiar a lipsei de simpatie pot dezechilibra balanța ce atârnă între viață și moarte și pot determina agravarea irecuperabilă a stării unui pacient care, în alte condiții, ar fi putut fi vindecat. — The Ministry of Healing, 219 (1905).

Frica Îl întristează pe Duhul Sfânt — A avea credință înseamnă a-l crede pe Dumnezeu pe cuvânt, fără a pune sub semnul întrebării declarațiile Sale și fără a insista în încercarea de a înțelege rostul experiențelor dificile cu care te confrunți. Dar multora le lipsește credința. Ei se tem în permanență, inventând necazuri posibile. Deși sunt înconjurați zilnic de dovezi ale iubirii lui Dumnezeu și se bucură de binefacerile providenței Sale, ei trec cu vederea [478] aceste binecuvântări. Iar dificultățile pe care le întâmpină, în loc să-i conducă la Dumnezeu, îi despart de El, copleșindu-i de neliniște și resentimente.... Isus este Prietenul lor. Tot cerul este interesat de bunăstarea lor, iar frica și resentimentele lor Îl întristează pe Duhul Sfânt. Noi nu trebuie să ne încredem în Dumnezeu numai în situația în care vedem sau simțim că El ne ascultă. Noi trebuie să ne bazăm pe făgăduințele Lui. Când venim la El prin credință, să fim convinși că fiecare dintre cererile noastre este tratată cu o deosebită considerație de către Isus. O dată ce am cerut binecuvântările Sale, noi trebuie să credem că le-am și primit și să mulțumim pentru ele. Apoi, să ne întoarcem la treburile noastre cu siguranța că binecuvântările cerute ne vor fi trimise atunci când va fi cea mai mare nevoie de ele. Dacă ne vom obișnui să procedăm astfel, vom trăi cu conștienta faptului că rugăciunile noastre sunt ascultate. Dumnezeu

ne va răspunde „cu prisosință”, „după bogățiile slavei Sale” și prin „lucrarea atotputerniciei Sale”. — Gospel Workers, 261, 262 (1915).

Eliberarea de vinovăție aduce eliberarea de frică — Atât Aaron, cât și poporul căutau să evite întâlnirea cu Moise și „le era frică să vină înaintea lui”. Observând confuzia și teama lor, dar neștiind care era motivul, Moise i-a invitat să se apropie. El a mijlocit pentru împăcarea cu Dumnezeu și i-a asigurat de recăpătarea favorii Sale. Nesimțind în tonul vocii sale nimic altceva decât iubire și înțelegere, în cele din urmă, unul dintre cei prezenți a îndrăznit să se apropie de el. Prea înspăimântat pentru a rosti vreun cuvânt, acesta și-a îndreptat tăcut mâna spre Moise, indicând mai întâi înfățișarea feței lui și apoi înălțimile cerului. Marele conducător a înțeles mesajul. Conștienți de vinovăția lor și copleșiți de simțământul respingerii din partea cerului, ei nu puteau suporta lumina divină care, dacă ar fi fost ascultători față de Dumnezeu, ar fi trebuit să-i umple de bucurie. În simțământul vinovăției există teamă. Sufletul care este liber de păcat nu va dori să se ascundă de lumina cerului. — Patriarchs and Prophets, 329, 330 (1890).

Ce să facem când suntem cuprinși de teamă — Numai simțământul prezenței lui Dumnezeu risipește acea teamă care poate [479] transforma viața unui copil timid într-o adevărată povară. El trebuie ajutat să-și întipărească bine în memorie făgăduința lui Dumnezeu: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie”. (Psalmii 34, 7.) Îndemnați-l să citească minunata povestire despre Elisei și puternica oștire îngerească ce înconjura cetatea montană asediată de armatele vrăjmașului. Să citească despre Petru, atunci când se afla condamnat la moarte în închisoare și despre îngerul care a apărut în celulă în miez de noapte și l-a condus pe slujitorul lui Dumnezeu, în siguranță, dincolo de gărzile înarmate și dincolo de poarta masivă de fier, cu toate încuietorile și lacătele ei.

Să citească scena aceea de pe mare, când Pavel, prizonierul, aflat în călătorie spre locul persecuției și al procesului de judecată, le-a adresat următoarele cuvinte de curaj și speranță marinarilor și greu încercaților soldați obosiți de trudă, veghere și foame: „Fiți cu voie bună; pentru că nici unul dintre voi nu va pieri.... Pentru că un înger al Dumnezeului meu, căruia Îi slujesc, mi s-a arătat azi-noapte, și mi-a zis: «Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea

Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine.»" Încrezător în această făgăduință, Pavel și-a asigurat tovarășii: „Nu vi se va pierde nici un fir de păr din cap". Și așa s-a întâmplat. Pentru că, pe acea corabie, se afla un bărbat prin care Dumnezeu Își putea îndeplini lucrarea, au fost salvați toți pasagerii, soldații și marinarii păgâni. „Ei au ajuns cu toții teferi la uscat". (Faptele Apostolilor 27, 22-24.34.44.) — Education, 255, 256 (1903).

Dumnezeu lucrează deschis — Domnul nostru nu ne amăgește. El nu ne spune: „Nu aveți nici un motiv de teamă; nu există nici un pericol în calea voastră". El știe că există pericole și încercări și ne abordează în mod onest și deschis. El le promite copiilor Săi că îi va lua din lumea păcatului și a răului și îi îndrumă spre o cetate de scăpare care nu va cădea niciodată. Rugăciunea Lui pentru ucenici a fost: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău". El spune: „În lume veți avea necazuri: dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea". (Ioan 17, 15; 16, 33.) — Steps to Christ, 122, 123 (1892).

Îndepărtați-vă atenția de la voi înșivă — Îndepărtați-vă atenția de la voi înșivă și îndreptați-vă privirea spre Isus. Chiar dacă simțiți că nu sunteți decât niște păcătoși, totuși este privilegiul vostru acela de a-l recunoaște pe Hristos ca Mântuitor. El nu a venit în lume ca să-i cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși. Satana va prezenta înaintea minții omenești dificultăți și sugestii menite să îi slăbească credința și să îi distrugă curajul. El se folosește de ispite nenumărate și foarte diverse, care vă vor invada mintea, una după alta; dar a acorda o prea mare atenție propriilor emoții și a-ți descătușa simțămintele fără nici un discernământ înseamnă a spune bun-venit îndoielii. Procedând astfel, vă aruncați în mod deliberat în pânzele de păianjen ale confuziei și disperării. Poate că vă întrebați: Ce trebuie să fac cu aceste gânduri înspăimântătoare? Alungați-le din minte, privind și contemplând inegalabila profunzime a iubirii Mântuitorului. Nu vă exacerbați sentimentele, vorbind despre ele și închinându-vă înaintea lor, indiferent dacă acestea sunt bune sau rele, triste sau încurajatoare. — Letter 41, 1893. [480]

A învinge teama prin încrederea în Isus — Isus ne invită să venim la El, iar El va ridica povara grea de pe umerii noștri și va așeza în locul ei jugul Său, care este ușor, și povara Sa, care nu este grea. Dacă am umbla fără încetare pe calea pe care ne invită Isus

să umblăm, nu am ajunge niciodată să trăim simțăminte de panică. Suntem asaltați de dificultăți și încercări dureroase numai atunci când ne abatem de pe calea datoriei. Sacrificiile pe care suntem nevoiți să le facem pentru a-l urma pe Hristos nu sunt altceva decât pașii pe care trebuie să-i facem pentru a ne întoarce pe calea luminii, a păcii și a fericirii. Îndoielile și temerile cresc atunci când sunt tolerate și, cu cât persistăm mai mult în această atitudine, cu atât vor fi mai greu de învins. Noi nu suntem în siguranță decât dacă renunțăm la soluțiile noastre omenești și ne agățăm de brațul Aceluia care i-a salvat pe ucenicii aflați în corabia ce se scufunda în marea furtunoasă. — Testimonies for the Church 4:558 (1881).

Hristos este purtătorul poverilor — Împărtășiți-I Domnului toate dorințele, bucuriile, necazurile, grijile și temerile voastre. Prin aceasta, El nu va fi prea împovărat și nici nu-L vom putea face să obosească.... Inima Lui iubitoare este sensibilă față de suferințele noastre și este mișcată de strigătul durerilor noastre. Să venim la El [481] cu toate dificultățile care ne tulbură gândurile. Nici o povară nu este prea grea pentru El, deoarece Dumnezeu este susținătorul tuturor lumilor, El conduce toate lucrările universului. Nimic din ceea ce ar putea tulbura în vreun fel pacea noastră nu este prea mărunt pentru a nu fi observat de El. Nici un capitol al experienței noastre nu este atât de întunecat și de șters, încât să nu poată fi citit de El și nu există nici o încurcătură pe care El să nu o poată dezlega. Nici o nenorocire nu se poate abate chiar și asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi; nici o teamă nu poate tulbura sufletul; nici o rază de bucurie și nici o rugăciune sinceră nu poate fi rostită de buzele noastre, fără ca Tatăl ceresc să nu le observe îndată pe toate.... Relația dintre Dumnezeu și un suflet omenesc este atât de distinctă și de plenară, ca și când acela ar fi singurul suflet care există pe întregul pământ, singurul suflet căruia îi este acordată întreaga atenție și purtare de grijă și pentru care El a dăruit viața Preaiubitului Său Fiu. — Steps to Christ, 100 (1892).

Capitolul 52 — Depresia [482]

[Vezi Anexa A și Anexa B.]

Boli rezultate datorită depresiei mintale — O atitudine mulțumită și un spirit voios înseamnă sănătate pentru trup și putere pentru suflet. Depresia, tristețea și confuzia reprezintă cauza cea mai prolifică a bolilor fizice. — Testimonies for the Church 1:702 (1868).

Multe dintre bolile care afectează sănătatea oamenilor sunt rezultatul depresiei mintale. — The Ministry of Healing, 241 (1905).

Înlăturarea depresiei psihice grăbește vindecarea fizică — Deoarece iubirea lui Dumnezeu este atât de mare și atât de statornică, bolnavii trebuie încurajați să se încreadă în El și să fie voioși. Anxietatea tinde să producă slăbiciune și boală. Dacă bolnavii își vor învinge stările depresive și teama, perspectiva vindecării lor va fi mai bună, deoarece „ochiul Domnului privește peste cei ce ... nădăjduiesc în bunătatea Lui”. (Psalmii 33, 18.) — The Ministry of Healing, 229 (1905).

Depresia ca rezultat al unei mândrii respingătoare — Unii manifestă un spirit distant și rece și o mândrie respingătoare, care îi inhibă pe cei ce se află în sfera lor de influență. Această atitudine este [483] contagioasă; ea creează o atmosferă care risipește bunele intenții; blochează spiritul natural al simpatiei, cordialității și iubirii omenești și, sub influența ei, oamenii sunt frustrați, iar dorința lor de a fi sociabili și generoși este anihilată.

Această stare de depresie nenaturală afectează nu numai sănătatea spirituală, ci și sănătatea fizică. Confuzia și răceala unei asemenea atmosfere nesociabile se reflectă în înfățișarea exterioară. Fețele celor ce sunt binevoitori și înțelegători vor străluci de lumina adevăratei bunătăți, în timp ce înfățișarea acelora care nu cultivă gânduri bune și motive neegoiste va trăda sentimentele ascunse din inimile lor. — Testimonies for the Church 4:64 (1876).

Depresia mintală cauzată de lipsa aerului proaspăt din încăperile închise — Efectele produse de lipsa aerului și a ventilației în încăperile închise sunt următoarele: organismul își pierde vigoarea și sănătatea, circulația sanguină este precară, sângele circulă cu dificultate în organism, deoarece nu este purificat și vitalizat de aerul curat și proaspăt de afară. Mintea devine confuză și deprimată, iar sistemul nervos este iritat, fiind posibilă apariția stărilor febrile și a altor suferințe acute. — Testimonies for the Church 1:702, 703 (1868).

Confuzia și depresia rezultate din insuficiența oxigenului — Plămânilor trebuie să li se asigure o cât mai mare libertate. Capacitatea lor de respirație depinde de libertatea de mișcare, și dacă plămânii sunt comprimați sau blocați, această capacitate se diminuează. De aceea, cei ce desfășoară o activitate sedentară vor suferi efecte negative, în special dacă obișnuiesc să stea încovoiați. Această poziție face imposibilă o respirație profundă. Respirația superficială devine curând un obicei instinctiv, iar plămânii își pierd elasticitatea....

Ca urmare, organismul va fi alimentat cu o cantitate insuficientă de oxigen. Sângele va deveni mai vâscos și va circula greu. Substanțele toxice care ar fi trebuit eliminate prin expirație vor fi [484] reținute în corp, iar sângele va deveni impur. Nu numai plămânii sunt afectați datorită respirației deficitare, ci și stomacul, ficatul și creierul. Pielea își pierde suplețea, digestia este întârziată, inima obosește, creierul este întunecat, gândurile devin confuze, tristețea se așterne în suflet, întregul organism ajunge deprimat și inactiv și este deosebit de predispus la boală. — The Ministry of Healing, 272, 273 (1905).

O respirație bună liniștește nervii — Pentru a beneficia de un sânge bun, trebuie să respirăm bine. Inspirarea profundă și amplă a aerului curat, care umple plămânii cu oxigen, purifică sângele. Acesta dobândește o culoare deschisă și transmite un flux dătător de viață fiecărei părți a organismului. O respirație bună liniștește nervii; stimulează apetitul și asigură o digestie mai bună; iar somnul va fi profund și odihnitor. — The Ministry of Healing, 272 (1905).

Hidropizia și o suferință cardiacă tindeau să producă stări depresive lui Ellen White. [Vezi Selected Messages 2:233-245, „Fortitude and Affliction”.] — Suferința fizică mă apăsa greu. Ani de zile am fost afectată de o suferință cardiacă, ce avea tendința

de a-mi provoca stări depresive și de a risipi credința și curajul. — Testimonies for the Church 1:185 (1859).

Folosirea unor puteri împrumutate conduce la depresie — Datorită obiceiurile necumpătate cultivate în cămin, organele digestive devin incapabile de a prelucra hrana care, în curând, va înceta să satisfacă apetitul. O dată înrădăcinate, obiceiurile nesănătoase generează dorințe nestăpânite după o alimentație mai excitantă. Ceaiul și cafeaua produc un efect imediat. Sub influența acestor otrăvuri, sistemul nervos este iritat și, în anumite situații, în perioada de început, intelectul pare înviorat și imaginația mai vie. Datorită faptului că aceste stimulente produc rezultate atât de agreabile, mulți ajung la concluzia că au realmente nevoie de ele, dar întotdeauna există reacții adverse.

Sistemul nervos nu face decât să împrumute, pentru prezent, putere din resursele viitoare, iar aceste stări de înviorare temporară sunt urmate de stări depresive. Senzația imediată de bunăstare, obținută în urma consumului de ceai sau cafea, constituie o dovadă a faptului că ceea ce pare a fi putere nu este decât excitație nervoasă și, prin urmare, reprezintă un prejudiciu adus sistemului nervos. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 31 (1890). (Child Guidance, 403). [485]

O atitudine respingătoare și rece în căsătorie este o cauză a depresiei — Când te-ai căsătorit, soția ta te-a iubit. Organismul ei era deosebit de sensibil; cu toate acestea, cu eforturi din partea ta și cu mai mult curaj din partea ei, sănătatea ei nu ar fi trebuit să ajungă în starea în care se află acum. Dar atitudinea ta rece și respingătoare, asemenea unui aisberg, a înghețat canalele iubirii și afecțiunii. Spiritul tău distant și dispoziția ta de a căuta greșeli au fost asemenea brumei ce cade peste o floare sensibilă. Aceasta i-a înghețat petalele și aproape că a distrus viața plantei. Dragostea ta pentru lume consumă toate trăsăturile bune ale caracterului tău.

Soția ta are o fire total diferită și este mult mai binevoitoare. Dar atunci când și-a manifestat înclinațiile ei generoase, chiar și în lucrurile nesemnificative, tu te-ai simțit ofensat și ai mustrat-o. Datorită spiritului tău ranchiunos, ai făcut ca soția ta să simtă că este o povară costisitoare pentru tine și că nu are nici un drept să-și manifeste generozitatea pe cheltuiala ta. Toate aceste lucruri sunt atât de descurajatoare, încât ea a ajuns disperată și neajutorată și, neavând curajul și energia de a se opune, nu poate decât să se consume în

interiorul ei până la epuizare. Nervii ei sunt chinuiți de suferință. Dacă viața ei de cămin ar fi fost bună, soția ta s-ar fi bucurat de sănătate. Dar în viața ta de cămin, demonii au fost asemenea unor oaspeți de seamă, triumfând datorită nefericirii familiei voastre. — Testimonies for the Church 1:696 (1868).

Stările depresive, rezultate ale excesului sexual — Foarte multe familii trăiesc într-o stare dintre cele mai nefericite, deoarece soțul și tatăl permite ca instinctele animalice ale firii să domine asupra naturii morale și intelectuale. Ca rezultat, adesea, atmosfera căminului este marcată de un simțământ de deprimare și letargie, [486] dar rareori este conștientizat faptul că la originea acestei stări se află propria lor conduită necorespunzătoare. Dumnezeu ne-a încredințat o responsabilitate sfântă, aceea de a ne păstra spiritul și trupul în curăție, ca să putem fi o binecuvântare pentru omenire și să fim capabili de a îndeplini o lucrare desăvârșită în slujba Lui.

Apostolul a rostit un mesaj de avertizare: „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui”. (Romani 6, 12.) El continuă să ne avertizeze, spunându-ne că „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări” (1 Corinteni 9, 25.) Apostolul îi îndeamnă pe toți cei ce pretind că sunt creștini să înfățișeze înaintea Domnului trupurile lor ca pe o „jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu”. (Romani 12, 1.) El spune despre sine: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. (1 Corinteni 9, 27.) — Testimonies for the Church 2:381 (1870).

Succesul poate fi urmat de o depresie temporară — Ilie a suferit una dintre reacțiile ce pot urma adesea după o perioadă de manifestare a unei credințe puternice și după un mare succes. El s-a temut că reforma începută pe Carmel nu va fi durabilă și era copleșit de descurajare. Pe vârful Pisga fusese plin de entuziasm, dar acum se afla în vale. Când se afla sub influența inspirației Celui Atotputernic, Ilie a înfruntat cea mai severă încercare a credinței, dar în acest timp al descurajării, încolțit de amenințările răsunătoare ale Izabelei, când Satana părea să câștige prin uneltirile acestei femei imorale, el și-a pierdut simțământul siguranței și al dependenței de Dumnezeu. Ilie a trecut printr-o perioadă de entuziasm excesiv, iar reacția depresivă era teribilă. — Prophets and Kings, 161, 162 (1917).

Stăpânirea de sine în perioadele depresive — Mama poate și trebuie să facă totul pentru a-și stăpâni nervii și atitudinea în perioadele de depresie; chiar și atunci când este bolnavă, dacă învață să-și exercite stăpânirea de sine, ea poate fi binevoitoare și voioasă și va fi capabilă să suporte mai mult zgomot decât și-ar fi imaginat că este posibil. Mama nu trebuie să se comporte în așa fel, încât mintea tânără și sensibilă a copiilor să fie tulburată datorită stărilor ei depresive, determinându-i să se simtă în căminul lor ca într-un mormânt, iar în camera mamei, ca și cum s-ar afla în cel mai întunecat loc de pe fața pământului. Prin exercitarea voinței, mintea și nervii își pot recăpăta buna dispoziție și forța. În multe situații, puterea voinței se va dovedi cel mai eficient calmant al nervilor. — Testimonies for the Church 1:387 (1863). [487]

Două extreme ale comportamentului — Aceia care nu consideră că a-și disciplina mintea, astfel încât aceasta să stăruie numai asupra unor subiecte plăcute, reprezintă o datorie religioasă se vor afla într-una dintre următoarele două extreme: fie vor fi exaltați printr-o antrenare continuă în amuzamente, distracții, conversații frivole, râsete și glume, fie vor fi deprimați, trecând prin încercări și conflicte sufletești ciudate, pe care puțini le-au experimentat sau le pot înțelege. Aceștia pot pretinde că sunt creștini, dar se înșeală singuri. — The Signs of the Times, 23 octombrie, 1884. (Counsels on Health, 628, 629).

Puterea descurajatoare sau încurajatoare a unei pagini — Soțul meu a depus o muncă neobosită pentru a aduce domeniul publicațiilor în stadiul prezent de prosperitate. Am văzut că el a beneficiat din partea fraților săi de mult mai multă simpatie și dragoste decât crezuse. Ei cercetează publicațiile cu nerăbdare, pentru a găsi articolele semnate de el. Dacă în scrierile sale există un ton de simpatie și înțelegere și dacă transmit un mesaj încurajator, inimile lor sunt ușurate, iar unii își exprimă prin lacrimi simțămintele de bucurie. Dar, dacă articolele sunt marcate de tristețe și confuzie, înfățișarea fraților și surorilor care le citesc devine tristă, iar spiritul ce caracterizează scrierile se reflectă asupra cititorilor. — Testimonies for the Church 3:96, 97 (1872).

Un om descurajat este o povară pentru sine însuși (sfat adresat unui student la medicină) — Mi s-a descoperit faptul că în clasele voastre de misionari medicali există unii participanți care ar

trebui să se străduiască, mai înainte de toate, să se înțeleagă pe ei înșiși, să evalueze eforturile necesare pentru realizarea obiectivelor propuse, iar atunci când încep să zidească, să fie siguri că vor pu-
[488] tea duce lucrarea la bun sfârșit. Să nu-L dezonorăm pe Dumnezeu epuizând omul în procesul de educare; deoarece un om descurajat și istovit este o povară pentru el însuși.

Dacă în cadrul pregătirii școlare, cineva își asumă un efort intelectual suprasolicitant și se expune pericolului de a-și pierde sănătatea și viața prin încălcarea legilor naturii, crezând că Dumnezeu îl va susține în toate planurile lui, el acționează împotriva luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Natura nu tolerează abuzurile. Ea nu va ierta nici unul dintre prejudiciile aduse minunatei și delicatei mașinării a organismului omenesc. — Letter 116, 1898. (Medical Ministry, 79.)

Disperarea ascunsă sub aparența bravadei — Un copil care este pedepsit prea des pentru o anumită greșeală ajunge să considere acea greșeală ca fiind ceva inevitabil și împotriva căruia nu mai are nici un rost să lupte. În felul acesta, apar descurajarea și disperarea, ascunse adesea sub aparența indiferenței sau a bravadei. — Education, 291 (1903).

Biruința costă efort (sfat adresat unei familii) — Voi puteți fi o familie fericită, dacă faceți lucrarea ce v-a fost dată de Dumnezeu și dacă vă îndepliniți datoria care v-a fost încredințată de El. Domnul nu va realiza în locul vostru partea pe care v-a lăsat-o vouă s-o faceți. Fratele C. este demn de milă. El s-a simțit nefericit atât de mult timp, încât viața însăși a devenit o povară. Nu trebuia să se întâmple astfel. Imaginația lui este bolnavă, iar el și-a ocupat atenția atât de mult timp cu imagini întunecate, încât, dacă se confruntă cu situații potrivnice sau dezamăgiri, el își imaginează că totul se prăbușește, că va ajunge nevoiaș, că totul va merge împotriva lui și că încercările lui sunt mai grele decât ale oricărui alt om de pe pământ. În felul acesta, viața sa este ruinată. Cu cât se adâncește într-un asemenea mod de gândire, cu atât își înrăutățește atât propria lui viață, cât și pe a acelora din preajma lui.

El nu are nici un motiv să gândească astfel; simțămintele lui sunt rezultatul lucrării lui Satana. El nu trebuie să îngăduie ca mintea să-i fie condusă în felul acesta de către vrăjmaș, ci să-și abată atenția în mod categoric de la scenele întunecate și confuze și să-și îndrepte privirile spre imaginea iubirii Mântuitorului, spre slava cerului și

spre bogățiile moștenirii pregătite pentru toți cei umili și ascultători, care au inimi mulțumitoare și o încredere statornică în făgăduințele [489] lui Dumnezeu. Pentru o asemenea schimbare vor fi necesare eforturi și o luptă serioasă din partea lui; dar ea trebuie realizată. Atât fericirea voastră prezentă, cât și cea viitoare depind în întregime de modul în care vă orientați atenția în mod hotărât spre lucrurile plăcute și încurajatoare, îndepărtându-vă privirile de la imaginile întunecate și ireale, spre binecuvântările pe care Dumnezeu le-a presărat pe calea vieții voastre și dincolo de acestea, spre cele nevăzute și veșnice. — Testimonies for the Church 1:703, 704 (1868).

Roadele unor previziuni întunecoase — Viața ta este acum extrem de nefericită și plină de previziuni rele. Imagini confuze și întunecoase se desfășoară înaintea ochilor tăi și ești copleșit de necredință. Pe măsură ce vorbești în favoarea necredinței, întunericul din jurul tău devine tot mai dens, iar tu te complaci în meditația asupra unor subiecte neplăcute. Dacă alții încearcă să rostească cuvinte încurajatoare, tu stingi în ei orice simțământ de speranță, vorbindu-le într-un mod aspru și afectat. Încercările și necazurile tale o determină pe soția ta să sufere tortura sufletească a gândului că, din cauza bolii ei, ea însăși este o povară pentru tine. Dacă adori disperarea și întunericul, tu vorbești despre ele, stărui asupra lor și îți chinuiești sufletul, acumulând în imaginația ta tot ceea ce îți poate oferi un motiv de a murmura împotriva familiei și împotriva lui Dumnezeu și tot ceea ce poate face ca inima ta să semene cu un câmp pârjolit de foc, lipsit de orice urmă de vegetație și rămas pustiit, cenușiu și gol. — Testimonies for the Church 1:699 (1868).

Învingerea instabilității emoționale — Tu faci parte dintr-o familie ai cărei membri au o gândire dezechilibrată, confuză, deprimată, afectată de circumstanțe și receptivă la influențele exterioare. Dacă nu vei cultiva un mod de gândire optimist, mulțumitor, fericit și voios, este posibil ca Satana să ia în stăpânire voința ta. Dar dacă vei asculta îndrumările Domnului și nu te vei lăsa stăpânit de sentimente, dacă te vei lăsa condus de principii, poți deveni un sprijin puternic pentru biserica din care faci parte. Să nu îngădui niciodată ca de pe buzele tale să iasă vreun cuvânt de nemulțumire, deoarece acesta va fi ca o grindină devastatoare pentru cei din jurul tău. Buzele tale să rostească numai cuvinte iubitoare, cuvinte de mulțumire și bucurie. — Testimonies for the Church 1:704 (1868).

[490] **Nu trebuie să fiți sclavii stărilor depresive** — Aduceți-vă aminte că viața voastră religioasă nu este menită să fie doar o influență printre altele, ci o influență care domină asupra tuturor celorlalte. Împotriviți-vă tuturor ispitelor. Nu faceți nici o concesie cu vrăjmașul. Nu ascultați nici una dintre sugestiile pe care acesta le așează pe buzele unor bărbați sau femei. Ținta voastră este biruința păcatului și noblețea caracterului; dar acestea nu pot fi obținute dacă sunteți deprimați și descurajați. Rupeți legăturile cu care sunteți înlănțuiți de Satana. Nu trebuie să fiți sclavii lui. Domnul a spus: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu”. — Letter 228, 1903. (Medical Ministry, 43.)

Un remediu sugerat unui pastor suferind de depresie — Trebuie să muncești cu atenție și să respecți perioadele de odihnă. Procedând astfel, îți vei păstra vigoarea fizică și intelectuală și îți vei asigura o activitate mult mai eficientă. Frate F., dumneata ești o persoană nervoasă și acționezi în mare măsură sub imperiul impulsului. Perioadele de depresie mintală îți influențează foarte mult activitatea. Uneori simți o dorință de eliberare și crezi că aceasta se datorează faptului că alții sunt în întuneric sau greșesc sau altor cauze pe care cu greu le poți preciza, iar presiunile pe care le exerciți asupra unor persoane pot produce mari daune. Dacă, în aceste perioade de nervozitate, te-ai liniști, te-ai odihni, ai aștepta în mod calm intervenția lui Dumnezeu și ți-ai pune întrebarea dacă nu cumva problema se află tocmai în tine însuți, ai evita rănirea propriului tău suflet și prejudicierea prețioasei cauze a lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 1:622 (1867).

O atenție orientată cu insistență spre lucruri dezagreabile — Nedreptatea, pe care o vedem pretutindeni în jur, ne face să fim mult mai fericiți, gândindu-ne la faptul că Isus este Mântuitorul nostru și că noi suntem copiii Lui. Prin urmare, de ce să privim la nedreptatea din jurul nostru și să stăruim gândindu-ne la partea întunecată a lucrurilor? Dacă nu le putem rezolva, să vorbim despre ceva mai înalt, mai bun și mai nobil....

Am putea coborî într-o pivniță, am putea rămâne acolo, cercetând colțurile ei întunecoase, am putea vorbi despre întuneric, spunând: „Oh, este atât de întuneric aici!” și am putea continua să discutăm
[491] despre acesta la nesfârșit. Dar va deveni locul mai luminos? Oh, nu! Ce ar trebui să facem? Să ieșim din pivniță; să ieșim din întuneric

și să urcăm în camerele luminoase de deasupra, în care sălășluiește lumina strălucitoare a feței lui Dumnezeu.

Știți că trupul nostru este alcătuit din hrana pe care o asimilează. Ei bine, același lucru se întâmplă și cu mintea. Dacă gândurile noastre stăruie asupra aspectelor dezagreabile ale vieții, ne vom pierde orice speranță, dar noi dorim să stăruim asupra imaginilor plăcute ale cerului. Apostolul Pavel spune: „Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă”. (2 Corinteni 4, 17.) — Manuscript 7, 1888.

Simpatia Domnului Hristos (încurajare adresată unei creștine în vârstă care suferea de depresie) — Draga mea soră _____, mă doare mult faptul că ești bolnavă și suferi. Dar încrede-te în Acela pe care L-ai iubit și căruia I-ai slujit atât de mulți ani. El și-a dăruit propria Sa viață pentru omenire și îi iubește pe toți cei ce se încred în El. Domnul suferă împreună cu cei ce suferă durerile și tristețea bolii. El simte temerile și panica trăite de aceia pe care îi iubește. Găsește-ți liniștea și pacea în brațele Sale și recunoaște-L ca Mântuitor și Prieten al tău, iar El nu te va părăsi și nici nu te va uita niciodată. Mulți ani, ai trăit într-o continuă dependență de El, iar sufletul tău se poate odihni în speranță.

Curând vei ieși în față și vei păși în rândul celor care au crezut în El și Îl vei lăuda cu glas triumfător. Tot ce ai de făcut acum este să te încrezi în mod liniștit în iubirea Lui. Nu te teme, Isus te iubește, iar acum, când treci prin suferință și slăbiciune, El te ia în brațele Sale, asemenea unui tată iubitor care își ridică micuții în brațe. Ai încredere în El, căci Domnul este Acela în care ai crezut întotdeauna. Oare nu te-a iubit El și nu ți-a purtat El de grijă de-a lungul întregii tale vieți de până acum? Așadar, liniștește-te și odihnește-te în făgăduințele Sale prețioase. — Letter 299, 1904.

A nu da frâu depresiei — În timpul meditației mele din noapte, conversam cu tine și îți spuneam că sunt foarte mulțumită de faptul că locuiești într-o zonă atât de favorabilă în apropierea sanatoriului. [492] Nu da frâu depresiei, ci îngăduie ca influența mângâietoare a Duhului Sfânt să fie binevenită în inima ta, pentru a-ți aduce consolare și pace....

Sora mea, dacă dorești să câștigi victorii importante, privește lumina care radiază de la Soarele neprihănirii. Vorbește despre speranță, despre credința și mulțumirile cuvenite lui Dumnezeu.

Fii voioasă, plină de speranță în Hristos. Formează-ți obiceiul să Îl lauzi pe Dumnezeu. Acesta este un mare remediu atât pentru bolile sufletului, cât și pentru bolile trupului. — Letter 322, 1906.

O atmosferă de depresie — Dacă pastorii prin care lucrează Dumnezeu vin la amvon când sunt deprimați și descurajați, vă spun că atunci atmosfera din jurul lor va fi asemenea unei perdele de ceață care acoperă cerul. Noi trebuie să inspirăm încredere. Buzele noastre să rostească: „Sufletul meu Îl mărește pe Domnul, duhul meu se bucură în Dumnezeu, Mântuitorul meu”.

Noi trebuie să dăm pe față un simțământ al prezenței Mântuitorului, încrederea că Domnul este la cârmă și că El va avea grijă ca nobila corabie să ajungă cu bine în port. Să fim conștienți de faptul că, prin noi înșine, nu ne vom putea salva nici propriile suflete și nici pe ale altora. Noi nu avem nici o putere de a-i salva pe cei care pier. Isus, Răscumpărătorul, este Cel care mântuiește. Noi nu suntem decât niște instrumente ale lucrării Sale și, în fiecare moment, depindem de Dumnezeu. Menirea noastră este aceea de a descoperi și de a înălța puterea Sa înaintea poporului Său ales și înaintea lumii, datorită marii mântuiri pe care ne-a dăruit-o prin sacrificiul ispășitor și prin sângele Său. — Letter 19a, 1892.

Nu voi fi descurajată — Uneori sunt foarte încurcată cu privire la lucrurile pe care trebuie să le îndeplinesc, dar nu mă voi descuraja. Sunt hotărâtă să adun în viața mea toată strălucirea pe care o pot aduna. — Letter 127, 1903.

Inima mea are multe motive de întristare, dar încerc să nu vorbesc într-o manieră descurajatoare, deoarece aceia care ascultă cuvintele mele ar putea fi triști, iar eu nu trebuie să fac nici un gest care să le mărească tristețea. — Letter 208, 1903.

[493] **A străbate prin credință dincolo de întuneric** — Dacă ar trebui să privesc la norii întunecați — necazurile și dificultățile ce apar în calea lucrării mele, — nu aș mai avea timp să fac nimic altceva. Dar eu știu că dincolo de nori se află lumină și slavă. Prin credință, privirile mele străbat dincolo de întuneric și zăresc gloria. Uneori sunt nevoită să trec prin dificultăți financiare. Dar nu mă îngrijorez pentru bani. Dumnezeu Se îngrijește de toate nevoile mele. Eu fac tot ce îmi stă în putere, iar când Domnul consideră că cel mai bun lucru pentru mine este să am bani, El mi-i trimite. — Manuscript 102, 1901.

Credința este o necesitate — Când am vizitat Sanatoriul din Paradis Valley, cu aproximativ trei ani în urmă, în fiecare dimineață, la ora cinci, le-am vorbit lucrătorilor și, la o oră mai târzie, pacienților. Printre pacienți, se afla un om care părea deprimat aproape în permanență. Am înțeles că, teoretic, el accepta doctrinele Bibliei, dar nu putea exercita credința de care avea nevoie pentru a-și însuși făgăduințele lui Dumnezeu.

Dimineață după dimineață, le-am vorbit pacienților despre credință și i-am îndemnat să se încreadă în cuvintele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, sărmanul om părea incapabil să conștientizeze propria credință pe care o avea. Am stat de vorbă cu el în particular. I-am prezentat adevărul în toate modalitățile posibile, apoi l-am întrebat dacă nu ar putea crede faptul că Hristos este Mântuitorul lui personal și dacă aceasta nu l-ar ajuta. Mântuitorul nostru le-a spus tuturor celor împovărați și trudiți: „Luați jugul Meu asupra voastră". Nu purtați jugul propriilor voastre poveri. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre". (Matei 11, 28.29.)

În cele din urmă, a venit timpul să plec și l-am întrebat: „Acum, prietene, ai învățat să te încrezi în Mântuitorul, care a îndurat suficient de multă suferință pentru a putea veni în ajutorul nevoilor fiecărui suflet? Poți și vrei să crezi în El? Poți să-mi spui că ai primit puterea de a crede în Dumnezeu?"

El a privit în sus și a răspuns: „Da, cred. Am credință".

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu", am răspuns eu. „Am simțit că, deși acolo erau prezente și alte persoane care ascultaseră [494] conversațiile mele particulare cu acest om, credința lui era pentru mine o răsplată deplină pentru toate eforturile mele". — Manuscript 41, 1908.

Favorizarea intereselor lui Satana — Nu vă adresați altora, mărturisindu-le încercările și ispitele pe care le suferiți; Dumnezeu este singurul care vă poate ajuta. Dacă îndepliniți condițiile incluse în făgăduințele lui Dumnezeu, aceste făgăduințe se vor împlini pentru voi. Dacă mintea voastră este ancorată în Dumnezeu, atunci când asupra voastră vin încercări și ispite, nu veți cădea dintr-o stare de extaz, direct în valea disperării. Voi nu le veți vorbi altora despre îndoieli și nefericire. Nu veți spune: „Nu știu ce să fac cu privire la aceasta sau aceea. Nu mă simt fericit. Nu sunt sigur că mă aflu în po-

sesia adevărului”. Nu veți proceda astfel, deoarece ancora sufletului vostru va fi sigură și statornică.

Când vorbim despre descurajări și nefericire, Satana ascultă cuvintele noastre cu o bucurie diabolică, deoarece lui îi face plăcere să știe că vom fi legați cu lanțurile sale. Satana nu poate cunoaște gândurile noastre, dar poate observa acțiunile noastre, poate auzi cuvintele noastre și, din îndelungata sa experiență în cunoașterea neamului omenesc, el își poate modela ispitele, astfel încât să profite de punctele slabe ale caracterului vostru. Foarte adesea, noi îi dezvăluim secretele care l-ar ajuta să câștige biruința asupra noastră. Oh, dacă am putea să ne stăpânim cuvintele și acțiunile! Cât de puternici am deveni, dacă cuvintele noastre ar fi formulate astfel, încât să nu ne fie rușine să ne confruntăm cu ele în rapoartele ce vor fi prezentate în ziua judecății! Cât de diferite vor părea ele în ziua Domnului, față de modul în care ni s-au părut atunci când le-am rostit! — The Review and Herald, 27 februarie, 1913.

Isus înțelege simțămintele de disperare — În ultimele clipe ale agoniei de pe cruce, credința și speranța lui Hristos se cutremurau, deoarece Dumnezeu îndepărtase de la El asigurarea acceptării și a aprobării care-I fusese acordată până atunci, în calitate de Fiu Preaiubit al Său. Atunci, pe cruce, Răscumpărătorul lumii și-a ancorat credința în dovezile care Îl întăriseră de fiecare dată înainte și care I-au dat siguranța că Tatăl acceptase eforturile Lui și fusese mulțumit de lucrarea Lui. În agonia Sa de moarte, în timp ce Își dăruia viața Sa prețioasă, Hristos a fost susținut doar de încrederea [495] în Acela a cărui slujire a fost dintotdeauna marea Lui bucurie. În acele momente, nu I-a fost acordat nici un răspuns evident, nici o rază luminoasă de speranță nu a venit din nici o direcție. În jurul Său, totul era învăluit de întuneric și apăsare. În mijlocul întunericului insuportabil pe care l-a îndurat, luând asupra Lui natura umană, Răscumpărătorul a golit până la drojdie cupa amară și tainică. Uitând până și cea mai strălucitoare speranță și asigurare a triumfului pe care avea să-l primească în viitor, El a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul”. Domnul cunoștea caracterul Tatălui Său, cunoștea spiritul Lui de dreptate, mila și marea Lui iubire și, într-un act de supunere totală, și-a predat întreaga ființă în mâinile Lui. În mijlocul convulsiilor naturii, spectatorii uimiți ai

acestor scene au auzit ultimele cuvintele ale Omului ce murea pe Calvar. — Testimonies for the Church 2:210, 211 (1869).

Dumnezeu nu S-a schimbat — Noi nu trebuie să respingem simțământul de siguranță, ci să-l lăudăm pe Dumnezeu pentru aceasta. Iar când ne simțim deprimați, să nu credem că Dumnezeu S-a schimbat. Să-l lăudăm tot atât de mult, pe temeiul încrederii în cuvântul Său, și nu în raport cu simțămintele noastre. Voi ați făcut legământ să trăiți prin credință, nu să fiți conduși de sentimente, deoarece sentimentele se schimbă în funcție de circumstanțe. — Letter 42, 1890. (Our High Calling, 124.)

Nu încurajați dispoziția de exprimare a îndoielii — Noi trebuie să tindem spre desăvârșirea caracterului creștin, prin meritele lui Hristos și prin neprihănirea care ne este atribuită prin credință. Lucrarea noastră de fiecare zi și în fiecare oră este exprimată în cuvintele apostolului astfel: „Să privim la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre”. Dacă procedăm astfel, gândurile noastre devin mai limpezi și credința noastră mai puternică, iar speranța noastră este împlinită; noi suntem atât de absorbiți de imaginea purității Sale, a iubirii Sale și a sacrificiului pe care l-a adus pentru a ne împăca cu Dumnezeu, încât nu mai avem nici o dispoziție sufletească pentru a vorbi despre îndoieli și descurajări. — Testimonies for the Church 5:744 (1889).

Adevăratul creștin și depresia — Adevăratul creștin nu îngăduie interpunerea nici unui raționament omenesc între sufletul lui și Dumnezeu. Influența poruncii lui Dumnezeu deține autoritatea asupra simțămintelor și acțiunilor lui. Cât de ușoară ar deveni calea [496] spre cer, dacă fiecare căutător al Împărăției lui Dumnezeu și al neprihănirii Sale ar fi întotdeauna gata de a face lucrările lui Hristos! Binecuvântările lui Dumnezeu s-ar revărsa în sufletul lui și laudele la adresa Domnului s-ar afla neîncetat pe buzele lui. Atunci I-ați sluji lui Dumnezeu din principiu. Este posibil ca simțămintele voastre să nu fie întotdeauna de bucurie; uneori, orizontul experienței voastre este întunecat de nori; dar speranța creștină nu se întemeiază pe nisipurile mișcătoare ale sentimentelor. Aceia care acționează în virtutea principiilor vor privi spre slava lui Dumnezeu, dincolo de umbre și întuneric, și se vor încrede în cuvântul temeinic al făgăduinței. Ei nu vor fi împiedicați să-l onoreze pe Dumnezeu, oricât de mare ar fi întunericul ce se așterne în calea lor. Împotrivirile și încercările nu

vor face decât să le ofere noi ocazii de a-și demonstra sinceritatea credinței și a iubirii lor.

Faptul că sufletul este cuprins de descurajare nu înseamnă că Dumnezeu S-a schimbat. El este „același ieri, astăzi și în veci”. Când vedeți razele luminoase ale Soarelui neprihănirii, vă simțiți siguri de favoarea lui Dumnezeu, dar când norii se abat asupra sufletului vostru, nu trebuie să simțiți că sunteți părăsiți. Credința voastră trebuie să străpungă dincolo de întuneric. Dacă ochiul tău este ațintit în această direcție, tot trupul tău va fi plin de lumină. Bogățiile harului lui Hristos trebuie păstrate neîncetat în minte. Credința voastră să fie asemenea credinței lui Iov, astfel încât să puteți declara: „Chiar dacă mă va nimici, eu tot mă voi încrede în El”. Încredeți-vă în făgăduințele Tatălui vostru ceresc și Aduceți-vă aminte de felul în care ați fost tratați de El în trecut, voi și ceilalți slujitori ai Săi; „fiindcă toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu”. — The Review and Herald, 24 ianuarie, 1888.

Capitolul 53 — Controversele — aspecte pozitive și negative [497]

Unitatea este un rod al relației cu Dumnezeu — Dumnezeu este întruparea bunăvoinței, a milei și a iubirii. Aceia care se află într-o relație autentică cu El nu pot fi în conflict cu semenii. Locuind în suflet, Duhul Său va crea armonie, iubire și unitate. Opusul acestora există doar printre copiii lui Satana. Stârnirea invidiei, a certurilor și a geloziei este lucrarea lui Satana. În Numele Domnului, îi întreb pe toți aceia care pretind că sunt urmași ai lui Hristos: Ce fel de roade aduceți? — Testimonies for the Church 5:28 (1882).

Semănarea disensiunilor și roadele lor — Acela care răspândește semințele disensiunii și certurilor va culege, în propriul lui suflet, roadele mortale ale acestora. Însuși actul de a căuta să descoperi răul la alții dezvoltă acest rău tocmai în cel care îl caută. — The Ministry of Healing, 492 (1905).

Satana este încântat de dispute — Satana se străduiește fără încetare să provoace neîncredere, înstrăinare și răutate printre oamenii lui Dumnezeu. Adesea, vom fi ispitiți să simțim că drepturile ne sunt încălcate în mod abuziv, când, de fapt, nu există nici o cauză reală pentru asemenea simțăminte.... Disputele, certurile și acțiunile în justiție între frați sunt o dezonoare pentru cauza adevărului. Aceia care întreprind astfel de acțiuni expun biserica la batjocurile vrăjmașilor ei și determină triumful puterilor întunericului. Ei Îl străpung din nou pe Hristos, expunându-L în fața rușinii publice. — Testimonies for the Church 5:242, 243 (1882).

Controversele duc la conflicte — Specialitatea lui Satana a fost [498] dintotdeauna aceea de a stârni controverse care să degenereze în certuri inutile. El știe foarte bine că o asemenea lucrare va ocupa în întregime gândurile și timpul oamenilor. Ea dă naștere unei atmosfere de conflict, care stinge în mintea multora simțământul convingerii, atrăgându-le atenția asupra diferitelor opinii, acuzații și prejudecăți, care vor închide ușa inimii lor în fața adevărului. — The Review and Herald, 11 septembrie, 1888. (Evangelism, 155).

Certurile dintre frați întârzie cea de-a doua venire — Necredința, murmurarea și răzvrătirea, manifestate timp de patruzeci de ani, au închis porțile țării Canaanului în fața poporului Israel din vechime.... Necredința, spiritul lumesc, neconsacrarea și certurile dintre cei ce se declară a fi poporul Domnului sunt tocmai ceea ce ne-a ținut și ne ține încă în această lume a păcatului și durerii atât de mulți ani. — Manuscript 4, 1883. (Evangelism, 696.)

Nu este timp pentru conflicte și certuri — Bărbații și femeile care declară că Îi slujesc Domnului se mulțumesc să-și ocupe timpul interesându-se de lucruri de mică importanță și complăcându-se într-o atmosferă conflictuală. Dacă ar fi consacrați lucrării Maestrului, nu s-ar antrena în disensiuni și certuri asemenea unor copii recalcitranți și indisciplinați. Fiecare resursă personală ar fi implicată total în slujire. Fiecare persoană și-ar ocupa postul la datorie, lucrând cu trup și suflet ca misionar al crucii lui Hristos.... Lucrătorii ar răspândi, în activitatea lor de slujire, spiritul rugăciunilor și al compasiunii unei biserici redeșteptate. Ei ar urma călăuzirea Domnului Hristos și nu ar avea timp pentru conflicte și certuri. — The Review and Herald, 10 septembrie, 1903.

Nu vă angajați în controverse cu privire la lucruri lipsite de importanță. Duhul iubirii și harului Domnului Isus Hristos va uni inimă cu inimă, dacă fiecare inimă va deschide ferestrele spre cer și le va închide pe cele orientate către cele pământești. — Letter 183, 1899.

[499] **Conflictele s-ar putea liniști** — Puterea harului lui Dumnezeu va face pentru un suflet mai mult decât ar putea face o controversă care durează o viață întreagă. Câte lucruri ar putea fi rezolvate prin puterea adevărului și câte conflicte încărunțite de ani și-ar putea găsi liniștea, prin acceptarea unor căi de tratare mai bune! Mărețul principiu „pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” va fi aplicat cu mult mai eficient, dacă aceia care cred în Hristos conlucrează cu Dumnezeu. Atunci, lucrurile mărunte de care unii se ocupă cu precădere, dar care nu sunt stabilite în mod definit prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, vor înceta să prevaleze în fața lucrurilor cu adevărat importante. — Letter 183, 1899.

Controversa stârnește spiritul de apărare — Prin modul în care S-a comportat față de Toma, Domnul Isus le-a oferit urmașilor Lui o lecție. Exemplul Lui ne învață cum să-i tratăm pe aceia care

sunt slabi în credință și își manifestă în mod evident îndoiala. Domnul Isus nu l-a mustrat pe Toma și nici nu S-a angajat în controversă cu el, ci S-a descoperit pe Sine Însuși înaintea celui ce se îndoia. Toma fusese total lipsit de înțelepciune în stabilirea condițiilor credinței lui, dar Domnul, prin atenția și iubirea Sa generoasă, a înlăturat toate barierele. Necredința este rareori învinsă prin controverse. Controversele nu fac decât să declanșeze un spirit de apărare și determină căutarea unor noi puncte de sprijin și argumente în favoarea necredinței. Dar, dacă în iubirea și harul lui Isus îngăduim ca El să Se descopere pe Sine ca fiind Mântuitorul cel răstignit, de pe multe buze lipsite de bunăvoință se va auzi recunoașterea rostită de Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu”. — The Desire of Ages, 808 (1898).

Nici o controversă în preajma celor bolnavi — Când ne aflăm alături de cei suferinzi, nu trebuie să rostim nici un cuvânt sau părere care să genereze controverse. Bolnavii trebuie să fie îndrumați spre Acela care este doritor să-i mântuiască pe toți cei ce vin la El prin credință. Cu răbdare și amabilitate, să ne străduim să venim în ajutorul sufletului care se luptă între viață și moarte. — The Ministry of Healing, 120 (1905).

Controversa este inutilă — Noi nu suntem chemați să intrăm în controversă cu cei care susțin teorii false. Controversa este inutilă. Domnul Hristos nu a intrat niciodată în conflict. Singura armă [500] folosită de Răscumpărătorul lumii au fost cuvintele „stă scris”. Declarațiile Domnului Isus și ale solilor Lui să fie singurele noastre argumente. Noi știm că mărturia lor este adevărată. — Life Sketches of Ellen G. White, 93 (1915).

Controversa nu convinge — Predicile combative, însoțite de multe argumente, rareori înmoaie inima și cuceresc sufletul. — Letter 15, 1892. (Evangelism, 172).

Abordarea pozitivă este mai convingătoare — Nu cultivați un spirit de controversă. Discursurile care condamnă nu realizează prea mult bine. Cea mai sigură cale de a învinge doctrinele false este aceea de a predica adevărul. Urmăriți o abordare pozitivă și lăsați ca adevărurile prețioase ale Evangheliei să fie cele care să distrugă forța răului. Manifestați un spirit amabil și binevoitor față de cei ce greșesc și apropiați-vă de inimile lor. — Letter 190, 1902. (Evangelism, 304).

O controversă care trezește mintea — Solii aleși ai lui Dumnezeu au fost respinși și persecutați în toate timpurile. Dar, în ciuda încercărilor suferite de ei, cunoașterea lui Dumnezeu a fost răspândită pretutindeni. Fiecare ucenic al lui Hristos trebuie să intre în rânduri și să ducă mai departe aceeași lucrare, știind că vrăjmașul ei nu poate face nimic împotriva adevărului și că toate atacurile lui nu fac decât să favorizeze acest adevăr. Dumnezeu dorește ca adevărul să fie scos în evidență și să devină subiectul cercetărilor și dezbaterilor, chiar dacă uneori este disprețuit. Mintea oamenilor trebuie să fie stârnită; fiecare controversă, fiecare respingere, fiecare efort de a restrânge libertatea conștiinței constituie mijloace prin care Dumnezeu intenționează să trezească mintea, care altfel ar fi putut rămâne adormită. — Thoughts from the Mount of Blessing, 33 (1896).

Influența neînțelegerilor dintre părinți asupra copiilor — În mare parte, părinții creează atmosfera căminului lor, și acolo unde există neînțelegeri între tată și mamă, copiii devin părtași ai aceluiași spirit. Faceți ca atmosfera căminului vostru să strălucească de amabilitate și duioșie. Dacă v-ați înstrăinat de Dumnezeu și nu ați reușit să fiți niște creștini adevărați, pocăiți-vă; deoarece caracterul pe care [501] îl dezvoltați înaintea timpului strâmtorării va fi același caracter pe care îl veți avea la venirea lui Hristos. — Letter 18b, 1891. (The Adventist Home, 16).

Încăpățânarea aduce necazuri — Familia voastră poate fi fericită sau nenorocită. Totul depinde de voi înșivă. Comportamentul vostru va decide viitorul vostru. Amândoi aveți nevoie de o cizelare a asperităților caracterului. Nu rostiți cuvinte de care să vă fie rușine în ziua Domnului.... Dacă insistați asupra unor lucruri care nu merită atenția, rezultatul va fi neprielnic. Calea spre cer este o cale a păcii. Această cale este atât de ușoară și simplă, pentru ca omul umil, care se teme de Dumnezeu, să poată umbla pe ea fără să se împiedice și fără să alunece. Este o cale strâmtă, iar oamenii cu temperamente diferite pot merge pe ea umăr lângă umăr numai dacă pășesc pe urmele Căpeteniei mântuirii lor. — Testimonies for the Church 4:502, 503 (1880).

Criticile generează răzvrătire — Cuvintele aspre și furioase nu își au originea în cer. Criticile și frecușurile nu sunt de nici un folos. Dimpotrivă, ele stârnesc cele mai neplăcute simțăminte în

inima omului. Când copiii voștri se răzvrătesc și greșesc și sunteți tentați să le vorbiți și să-i tratați cu asprime, nu vă grăbiți să-i certați. Dați-le ocazia să reflecteze și așteptați până când starea voastră de spirit se liniștește.

Dacă veți discuta calm, cu bunătate și duioșie cu copiii voștri, atât voi, cât și ei veți fi binecuvântați de Domnul. Și puneți-vă întrebarea: „Cine va regreta în ziua judecății lui Dumnezeu că a fost răbdător și bun cu copiii lui?” — Manuscript 114, 1903. (Child Guidance, 246.)

Apropierea de Hristos conduce la unitate — A provoca dezbinare în familie și în biserică înseamnă a te despărți de Hristos. A veni la Hristos înseamnă a te apropia de semeni. Secretul adevăratei unități în biserică și în familie nu este diplomația, nu este abilitatea tactică, nu este un efort supraomenesc de a învinge dificultățile — deși va fi multă nevoie de toate acestea, — ci este unirea cu Hristos.

Imaginați-vă un cerc larg, cu multe raze care îl traversează de la margine spre centru. Pe măsură ce se apropie de centru, razele se apropie tot mai mult una de cealaltă. [502]

Așa se întâmplă și în viața creștinului. Cu cât ne apropiem de Hristos, cu atât vom fi mai aproape unul de celălalt. Dumnezeu este slăvit atunci când poporul Lui se unește într-o activitate armonioasă. — Letter 49, 1904. (The Adventist Home, 179.)

Armonia între părinți este esențială — Între soț și soție trebuie să se manifeste o încredere desăvârșită. Ei trebuie să-și stabilească împreună responsabilitățile și să conlucreze pentru cel mai mare bine al copiilor lor. Niciodată părinții nu trebuie să-și critice reciproc planurile sau să-și pună la îndoială părerile în prezența copiilor. Soția să fie atentă pentru a nu îngreuia misiunea tatălui pentru copiii lor. Iar soțul să susțină eforturile soției, oferindu-i sfaturi înțelepte și încurajări iubitoare. — The Ministry of Healing, 393, 394 (1905).

Nici un conflict — Dacă tații și mamele se află în conflict, acționând unul împotriva celuilalt și contracarându-și reciproc influența, atmosfera din familie va fi deprimantă și nici tatăl, nici mama nu vor beneficia de respectul și încrederea care sunt esențiale unei familii bine organizate.... Copiii sunt foarte receptivi în sesizarea oricărui lucru care poate pune sub semnul îndoielii regulile și buna orânduială a casei și îndeosebi acele reguli care se opun

acțiunilor lor. — The Review and Herald, 13 martie, 1894. (The Adventist Home, 312.)

O educație pozitivă în cămin — Nu aveți nici un drept să tulburați fericirea copiilor voștri, înconjurându-i cu o atmosferă întunecată printr-un spirit de critică și prin pedepsirea aspră a micilor lor greșeli. Caracterul greșit al unei fapte trebuie prezentat în adevăratele lui dimensiuni, iar pentru a preveni repetarea ei, este necesară o atitudine statornică și perseverentă; dar copiii nu trebuie să rămână într-o stare de disperare, ci să li se inspire curajul și credința că pot fi mai buni și pot beneficia de aprobarea și încrederea voastră. Este posibil ca ei să dorească să facă binele; ei își pot propune în inimile lor să fie ascultători, dar au nevoie de încurajare și ajutor. — The Signs of the Times, 10 aprilie, 1884. (Child Guidance, 279.)

[503] **Pace în biserică** — Faceți să existe pace în cămin și va fi pace și în biserică. Dacă această experiență prețioasă va fi trăită în biserică, ea va constitui modalitatea de a instaura o atmosferă de bunăvoință și amabilitate. Neînțelegerile vor înceta. Iar în relațiile dintre membri se va observa adevărata politețe creștină. Cunoscând acest lucru, lumea va ști că ei au fost cu Isus și că au învățat de la El. Ce impresie ar face biserica în ochii lumii, dacă membrii ei ar trăi ca niște adevărați creștini! — Manuscript 60, 1903. (Child Guidance, 549.)

Moartea șterge simțămintele de disensiune — Cât de repede dispar simțămintele de disensiune, când moartea face ca ochii să se închidă și când mâinile sunt împreunate peste pieptul tăcut! Nu mai există resentimente. Nu mai există ranchiună. Greșelile și ofensele sunt iertate și uitate. Câte cuvinte iubitoare le sunt adresate celor decedați! Cât de multe lucruri bune din viața lor ne vin în memorie! Aprecierile și laudele sunt acum exprimate fără rețineri; dar cuvintele răsună în urechi care nu aud și ajung la inimi care nu le simt.... Cât de mulți sunt aceia care, stând tăcuți și înmărmuriți la căpătâiul celui decedat, își amintesc cu rușine și durere cuvinte și fapte ce au adus tristețe inimii care de acum a încetat pentru totdeauna să bată!

De aceea, să apreciem toată frumusețea, iubirea și bunătatea de care ne putem bucura atâta timp cât suntem în viață. Să fim mulțumitori, răbdători, amabili și iertători în relațiile noastre unii cu alții. Să îngăduim ca toate acele gânduri și simțăminte care își găsesc expresia atunci când ne aflăm în preajma celor care mor să

fie exprimate în relația noastră de zi cu zi față de frații și surorile care trăiesc. — Testimonies for the Church 5:490 (1889).

În cer nu există conflict — Nimeni să nu creadă că, dacă este întemeiat din punct de vedere teoretic în adevărul prezent, nu va greși. Dar, dacă face greșeli, să fie gata să le corecteze. Să evităm tot ce ar putea genera neînțelegeri și ceartă, deoarece înaintea noastră se află cerul, iar acolo nu vor exista conflicte între locuitori. — The Review and Herald, 8 august, 1907. (Counsels on Health, 244.)

Mai multă iubire și mai puțină critică — Diferențele de opinie vor exista întotdeauna, deoarece nici o minte nu este construită astfel încât să gândească identic cu o alta. Tendințele, ereditare și cultivate, trebuie să fie supravegheate cu atenție, deoarece altfel vor conduce la controverse chiar și asupra unor lucruri minore. Lucrătorii lui Hristos trebuie să se asocieze într-un spirit de simpatie amabilă și iubire. Nimeni să nu creadă că a-și menține propriile lui păreri și a presupune că el este singura ființă care a primit de la Domnul discernământ și intuiție reprezintă o virtute. Bunătatea creștină acoperă nenumărate lucruri pe care unii le pot considera ca fiind defectele celuilalt. Este nevoie de mult mai multă iubire și de mult mai puțin spirit de critică. Când Duhul Sfânt lucrează în mod vizibil în inimile slujitorilor Domnului, ei manifestă amabilitatea și dragostea lui Hristos. — Letter 183, 1898. [504]

Atacul la persoană — Unii dintre frații noștri au rostit și scris lucruri care ar putea fi interpretate drept opoziție față de guvernarea și legile țării. A ne expune pericolului de a fi greșit interpretați constituie o greșeală. Nu este înțelept să căutăm fără încetare greșeli în actele îndeplinite de cei ce ne guvernează. Nu este lucrarea noastră aceea de a ataca instituții sau personalități publice. Dacă nu dorim să fim considerați ca niște răzvrătiți împotriva autorităților civile, va trebui să exercităm o mai mare atenție în exprimare. Este adevărat că lucrarea noastră presupune o luptă, dar armele noastre trebuie să fie acelea care se găsesc într-un clar „așa zice Domnul”. Lucrarea noastră este aceea de a pregăti un popor care să stea în picioare în marea zi a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să ne lăsăm atrași în acte care ar putea încuraja controverse și ar da naștere la conflicte în rândul celor ce nu împărtășesc convingerile noastre religioase. — Testimonies for the Church 6:394 (1900).

În fața necredinței și a învățătorilor care dezbină — Mi s-a arătat că îngerii răi se vor preface în credincioși și vor acționa în mijlocul lor, pentru a inspira un puternic spirit de necredință. Să nu îngăduim ca aceasta să ne descurajeze, ci să venim cu inimile deschise la Domnul, pentru a primi ajutor împotriva agenților lui Satana. Aceste puteri ale răului vor participa la întrunirile noastre nu pentru a [505] primi o binecuvântare, ci pentru a lupta împotriva influenței Duhului lui Dumnezeu. Nu acceptați nici o intervenție pe care ar putea să o întreprindă acestea, ci aduceți-vă aminte și repetați făgăduințele bogate ale lui Dumnezeu, care sunt „da și amin” în Hristos Isus. Noi nu trebuie să dăm atenție acelor cuvinte omenești care ar putea confirma lucrarea îngerilor răi, ci să repetăm cuvintele lui Hristos. — Letter 46, 1909.

Capitolul 54 — Suprasolicitarea intelectuală [506]

Păstrarea puterilor creierului — Am încredere că Domnul ascultă rugăciunile mele și sunt convinsă că aceste rugăciuni sunt inspirate de El, de aceea sunt plină de curaj și pornesc la lucru ca și cum răspunsul mi-ar fi fost deja acordat. Să nu suprasolicităm puterea pe care ne-o dăruiește Domnul. Noi trebuie să ne păstrăm puterile creierului. Dacă abuzăm de această putere, nu vom avea nici o rezervă de care să ne folosim în timp de criză. — Letter 150, 1903.

Necesitatea înțelepciunii în alegerea hranei intelectuale — Foarte adesea, colecționarea unui număr mare de cărți în vederea studiului interpune între Dumnezeu și om o cantitate de cunoștințe care slăbește puterea minții și o face incapabilă de a asimila îndemnurile Lui. Mintea își pierde agerimea. Pentru a discerne corect informațiile care provin de la nenumărați autori de cele inspirate din Cuvântul vieții, este nevoie de înțelepciune, astfel încât omul să fie capabil să mănânce trupul și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 7:205 (1902).

Scurtarea vieții — Celor care vor să devină lucrători eficienți pentru cauza lui Dumnezeu, aș dori să le spun următoarele: dacă vă suprasolicitați creierul printr-o muncă intelectuală peste măsură, crezând că, dacă nu studiați tot timpul, veți pierde din influență, trebuie să schimbați imediat această părere și practică. Dacă nu se [507] exercită o mai mare atenție în această privință, mulți vor coborî în mormânt înainte de vreme. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 296 (1913).

Concentrarea excesivă a atenției slăbește organele vitale — Puterea de a ne concentra mintea asupra unui subiect este bună până la o anumită limită; dar exercitarea continuă a acestei capacități slăbește organele solicitate; acestea sunt supuse unor eforturi prea mari, iar rezultatul este incapacitatea de a înfăptui binele în cea mai mare măsură posibilă. Povara activității cade în special asupra unor anumite organe, în timp ce celelalte rămân inactive. În felul acesta,

mintea nu poate funcționa în condiții sănătoase și, în consecință, viața este scurtată. — Testimonies for the Church 3:34 (1872).

O minte suprasolicitată deschide porțile ispitei — Studenții care se dedică în exclusivitate muncii intelectuale desfășurate în sălile de curs își prejudiciază întregul organism datorită lipsei exercițiului fizic. Creierul obosește, iar Satana îl atrage într-o mulțime de ispite, inspirându-i dorințe interzise prin care să-și schimbe activitatea, pentru a se elibera de presiune. Dacă cedează acestor ispite, ei își fac rău lor înșiși și îi tulbură și pe cei din jur. Aceasta se poate întâmpla printr-un comportament ușuratic. Creierul este incitat, iar studenții simt plăcerea de a juca farse. Dar când cedează ispitei și se angajează în asemenea fapte, întotdeauna cineva trebuie să sufere datorită comportamentului lor. — Letter 103, 1897.

Suprasolicitarea minții generează o imaginație bolnavă — Mi-a fost descoperit că, pentru aplicarea metodelor corespunzătoare de prevenire a suprasolicitării intelectuale, studenții trebuie să-și exercite în mod proporțional și echilibrat toate capacitățile organismului, atât cele mintale, cât și cele fizice. Activitatea intelectuală continuă constituie o greșeală. Aș dori să pot explica întreaga situație în cele mai potrivite cuvinte. Suprasolicitarea minții generează o imaginație bolnavă, care conduce la îngăduință de sine față de senzualitate. Un singur an de educație echilibrată și cuprinzătoare face mai mult decât cinci ani de educație care solicită în exclusivitate mintea. — Letter 76, 1897.

[508] **Prea mult studiu conduce la degradare morală** — Evitați excitarea creierului. Prea mult studiu stimulează creierul și mărește fluxul sanguin spre acesta. Rezultatul inevitabil este degradarea morală. Dacă este solicitat peste măsură, creierul va genera gânduri și acțiuni întinate. Întregul sistem nervos va fi afectat, iar aceasta conduce la imoralitate. Puterile mintale și fizice se degradează, iar templul Duhului Sfânt își va pierde puritatea. Apariția unor practici păcătoase va avea rezultate imprevizibile. Mă simt obligată să vorbesc în mod deschis despre această problemă. — Letter 145, 1897.

Inima și mintea au nevoie de odihnă (sfat adresat unui pastor suprasolicitat) — Căile de pătrundere a influenței Duhului Sfânt trebuie menținute libere și deschise. Indiferent de împrejurările care

ar putea surveni, păstrează-ți gândurile îndreptate spre Dumnezeu și nu-ți pierde discernământul.

În timp ce vorbeam cu tine în viziune, am văzut că mintea ta este obosită și ți-am spus: Așează-ți toate poverile asupra Domnului; căci El îți poartă de grijă. Încredințează-I Marelui Purtător de poveri toate îngrijorările și necazurile tale. A avea în inimă pacea lui Hristos este ceva mai valoros decât orice alt lucru....

Te avertizez să fii atent. Te rog să te despovărezi; să te eliberezi de numeroasele poveri și îngrijorări care te împiedică să beneficiezi de odihnă pentru inima și mintea ta. Adu-ți aminte că este necesar să acorzi atenție lucrurilor de importanță veșnică. — Letter 19, 1904.

Boli datorate suprasolicitării intelectuale — Aceia care au suferit datorită muncii intelectuale trebuie să se odihnească, evitând solicitarea minții; dar ei nu trebuie făcuți să creadă că orice utilizare a capacităților mintale este întru totul periculoasă. Mulți sunt înclinați să creadă că se află într-o stare foarte rea, dar, în realitate, starea lor nu este chiar atât de rea pe cât o consideră ei. O asemenea atitudine mintală nu este favorabilă vindecării, iar aceste persoane au nevoie de încurajare.

Pastorii, profesorii, studenții și alți oameni care își desfășoară activitatea într-un domeniu intelectual suferă adesea datorită unor solicitări mintale severe, care nu sunt asociate cu exercițiul fizic. Aceste persoane au nevoie de o viață mai activă din punct de vedere [509] fizic. Înfrânarea strictă a obiceiurilor, asociată cu exercițiul fizic adecvat, le va asigura vigoarea intelectuală și fizică și le va conferi puterea de a rezista la efort intelectual. — The Ministry of Healing, 238 (1905).

Echilibrarea activităților intelectuale și fizice — Pierderea sau dezvoltarea puterilor noastre fizice depinde de modul în care ne tratăm organismul. Dacă dedicăm o mare parte din timp muncii intelectuale, creativitatea și imaginația își pierd puterea și prospețimea, iar organele fizice își pierd tonusul. Printr-o solicitare neîntreruptă, creierul ajunge într-o stare de excitație dăunătoare, iar sistemul muscular slăbește datorită lipsei de exercițiu. Aceasta se manifestă prin pierderea vigorii intelectuale și diminuarea eficienței, care, în timp, vor exercita o influență directă asupra creierului. Pentru păstrarea sănătății întregului organism, pe cât posibil, trebuie să menținem un echilibru între munca intelectuală și cea fizică. — Letter 53, 1898.

[510]

Capitolul 55 — Durerea

Nu Dumnezeu provoacă suferința — Nu Dumnezeu este Acela care provoacă suferința și durerea, ci omul a adus asupra lui însuși această situație, prin propria lui ignoranță și prin păcat. — Testimonies for the Church 6:280 (1900).

Suferința este produsă de păcat — Neascultarea continuă a omului, de-a lungul a șase mii de ani de păcat, a adus boala, suferința și moartea și toate roadele acestora. Iar pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, ispitele care promovează îngăduirea plăcerilor și a apetitului vor fi mult mai puternice și mult mai greu de învins. — Testimonies for the Church 3:492 (1895).

Durerile și suferințele sunt protestul organismului — Mulți trăiesc într-o continuă stare de încălcare a legilor sănătății și nu sunt conștienți de legătura dintre menținerea sănătății și obiceiurile lor cu privire la mâncare, băutură și muncă. Ei nu-și vor da seama de caracterul greșit al stilului lor de viață, până când natura nu va protesta, prin dureri și suferințe, față de abuzurile la care este supusă. Ei vor ajunge să trăiască în mod corect abia după ce ajung suferinzi și vor începe să apeleze la mijloacele simple de întreținere a sănătății pe care le-au neglijat — folosirea apei și a unei diete corespunzătoare — și care nu fac altceva decât să-i ofere organismului ajutorul pe care ar fi trebuit să-l primească cu mult timp înainte. Dacă se va apela la această modalitate de tratare, în general, bolnavul va fi vindecat fără a suferi dezechilibre. — Healthful Living, 61, 1865 (Partea a 3-a). (Selected Messages 2:451.)

[511] **Necumpătarea este o cauză a suferințelor** — Mulți sunt atât de dedați la necumpătare, încât nimic nu i-ar putea determina să facă vreo schimbare a stilului de viață și a îngăduinței lor față de pofte. Acești oameni ar prefera mai degrabă să-și sacrifice sănătatea și să moară prematur decât să-și înfrâneze apetitul necumpătat. Există, de asemenea, mulți ignoranți cu privire la relația dintre sănătate și alimentație. Dacă ar fi luminați, aceștia ar avea curajul moral de a renunța la apetit și s-ar hrăni cu mai multă grijă, alegând doar

alimente sănătoase, iar stilul de viață i-ar scuti de multă suferință. — Spiritual Gifts 4a:130 (1864). (Counsels on Diet and Foods, 158.)

Dureri cauzate de procesul de refacere — Deseori, efortul organismului de a transmite viață și vigoare acelor părți ale trupului care au ajuns parțial atrofiate datorită inactivității produce dureri. — Testimonies for the Church 3:78 (1872).

Suferințe exagerate de imaginație — Dacă ai fi renunțat la gustul pentru lecturi ușoare și pentru satisfacerea plăcerilor personale și dacă ai fi dedicat mai mult timp exercițiului fizic și ai fi fost mai preocupat de folosirea unei alimentații sănătoase și corespunzătoare nevoilor organismului, ai fi evitat multă suferință. O parte a acestei suferințe era rezultatul imaginației. Dacă ți-ai fi propus și te-ai fi străduit să reziști tendinței de a te lăsa în voia slăbiciunilor tale, nu ai fi suferit aceste spasme nervoase. Mintea ta trebuie să fie abătută de la propria persoană, spre îndatoririle casnice pe care le ai, în păstrarea curățeniei, a ordinii și a bunului gust. — Testimonies for the Church 2:434 (1870).

Cei bolnavi tind să fie nerăbdători — Există lucruri pe care nimeni nu le poate face pentru cei suferinzi atât de bine cum le pot face ei înșiși. Ei trebuie să înceapă să se elibereze de povara pe care au așezat-o asupra organismului lor. Trebuie să îndepărteze cauza suferințelor lor. Să postească puțin și să-i ofere stomacului posibilitatea de a se odihni. În stări febrile, să folosească apa și compresele umede, pentru a scădea temperatura corpului. Aceste remedii vor veni în sprijinul organismului, în efortul lui de a elimina impuritățile.

Dar, în general, persoanele care suferă dureri devin nerăbdătoare. [512] Ele nu sunt dispuse să exercite renunțarea la sine și să suporte puțină foame și nici să aștepte desfășurarea lentă a procesului prin care natura recuperează energiile consumate prin suprasolicitare. Aceste persoane sunt hotărâte să se vindece dintr-o dată și de aceea își administrează medicamente puternice. — Healthful Living, 60, 1865 (Partea a 3-a). (Selected Messages 2:450, 451.)

Suferințe independente de voința personală — Există unii care au o gândire și o conștiință curate, dar suferă din motive absolut independente de voința lor. — An Appeal to Mothers, 23 (1864). (Child Guidance, 445.)

Isus cunoaște suferința — Ce gând minunat este acela că Isus cunoaște toate durerile și suferințele noastre! El a suferit în toate lucrurile ca și noi. Unii dintre prietenii noștri nu știu nimic despre durerea și suferința umană. Ei nu sunt niciodată bolnavi și prin urmare nu pot înțelege pe deplin simțămintele celor bolnavi. Dar Isus este sensibil față de simțămintele noastre de neputință. — Manuscript 19, 1892. (Selected Messages 2:237.)

Dumnezeu este interesat în mod vital de suferința omului — Cel care neglijează tratarea bolnavilor în Sabat nu va fi considerat fără vină. Ziua de odihnă sfântă a lui Dumnezeu a fost creată pentru om, iar actele de milă sunt într-o armonie perfectă cu scopul Sabatului. Dumnezeu nu dorește ca ființele create de El să sufere nici măcar o oră din durerea care ar putea fi ușurată în Sabat și în oricare altă zi. — The Desire of Ages, 207 (1898).

Încredere în timpul durerilor — Din cauza durerilor pe care le suporți, mintea ta poate fi adesea străbătută de gânduri confuze. Prin urmare, nu încerca să gândești, ci odihnește-te și dovedește faptul că sufletul tău I-a fost consacrat lui Dumnezeu, ca unui Creator loial. Este privilegiul tău ca, atunci când treci prin slăbiciuni și suferințe, să nu arăți nici o umbră de neîncredere cu privire la iubirea lui Dumnezeu față de tine și cu privire la credincioșia cu care El Își împlinește făgăduințele; și este privilegiul tău să dovedești că ți-ai încredințat sufletul și trupul în mâinile Lui, cu convingerea că El va păzi ceea ce I-a fost încredințat.

[513] Îngăduie ca mintea ta să mediteze îndelung la bunătatea lui Dumnezeu și la marea iubire pe care El a manifestat-o față de noi în lucrarea Sa răscumpărătoare. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi iubit și dacă nu ne-ar fi considerat prețioși, nu ar fi adus pentru noi marele sacrificiu de pe cruce. El este plin de bunătate și har în toate lucrările Sale. Îngăduie ca inima și mintea ta să se liniștească și odihnește-te asemenea unui copil în brațele mamei sale. Brațele Lui veșnice sunt întinse spre tine. Isus a suferit în toate lucrurile ca și noi....

Dacă vă manifestați încrederea în Dumnezeu, cel slab nu va pune la îndoială credința și convingerile voastre. Isus a trimis pacea Sa peste voi.

„Cel care primește puterea lui Dumnezeu prin veșnicul Lui Fiu este tare”....

Cuvântul harului este asemenea manei pentru sufletul credincios. Făgăduințele prețioase ale Cuvântului sunt viață, pace și bucurie. — Letter 16, 1896.

Suferința nu este o scuză pentru acțiunile necreștinești — În ultimele nopți, nu am dormit decât foarte puțin. Am încercat să-l caut pe Isus și să-mi încredințez viața în mâinile Marelui Medic. El mi-a spus: „Harul Meu îți este de ajuns”. Harul lui Hristos îi învață pe oameni să rostească cuvinte frumoase, indiferent de circumstanțe. Oricât de grea ar fi, suferința nu este o scuză pentru acțiuni necreștinești. — Manuscript 19, 1892.

A te ridica deasupra durerii — Adesea, cei bolnavi pot rezista în fața bolii prin simplul fapt de a refuza alimentația și rămânerea într-o stare de inactivitate. Pentru a se ridica deasupra durerilor lor, lăsați-i să se implice în activități potrivite cu puterea lor. Printr-o astfel de activitate și cu ajutorul aerului curat și al razelor soarelui, mulți bolnavi aflați într-o stare de slăbiciune avansată își vor putea recăpăta sănătatea și puterea. — The Ministry of Healing, 246 (1905).

Folosirea mijloacelor de tratament nu este o dovadă a necredinței — Aceia care cred că, dacă se roagă pentru vindecare, nu ar trebui să folosească mijloacele simple de tratament, oferite de Dumnezeu pentru ușurarea suferințelor și pentru sprijinirea naturii în lucrarea ei de recuperare a sănătății, pe motivul că aceasta ar fi o dovadă a necredinței, se află pe o poziție neînțeleaptă. Folosirea tratamentelor medicale nu este o negare a încrederii, ci se află într-o armonie perfectă cu planurile lui Dumnezeu.

Când Ezechia era bolnav, profetul lui Dumnezeu i-a adus vestea că trebuie să moară. El a strigat către Domnul, iar Domnul a ascultat rugăciunea slujitorului Său, înfăptuind o minune pentru el și trimițându-i mesajul că viața îi va fi prelungită cu cincisprezece ani. Deși un singur cuvânt al lui Dumnezeu, o singură atingere a degetului divin ar fi fost suficientă pentru vindecare, totuși lui Ezechia i-au fost date îndrumări speciale, și anume să ia o turtă de smochine și să o pună pe locul afectat de boală. Respectând aceste îndrumări, Ezechia a fost vindecat. Noi trebuie să acționăm în conformitate cu lucrările Providenței în toate aspectele vieții. — Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 54 (1882). (Counsels on Health, 381, 382.) [514]

Plăcerea de a provoca dureri este satanică — Faptul că „toată firea suspină și suferă durerile nașterii” (Romani 8, 22) se datorează păcatului omului. Prin păcat, suferința și moartea au venit nu numai asupra neamului omenesc, ci și asupra tuturor animalelor. De aceea, omul este cel căruia îi revine datoria de a căuta să ușureze, și nu să mărească povara suferinței pe care a adus-o prin păcat asupra creaturilor lui Dumnezeu. Acela care se poartă violent cu animalele, pe motivul că acestea se află în stăpânirea lui, este un laș și un tiran.

Plăcerea de a provoca dureri altora, indiferent dacă este vorba de oameni sau de animale, este satanică. Mulți cred că, deoarece sărmanele animale nu-și pot descrie suferințele îndurate din partea lor, acestea nu vor fi niciodată dezvăluite. Dar dacă ochii lor s-ar deschide asemenea ochilor lui Balaam, ei ar vedea că îngerul lui Dumnezeu este prezent și va depune mărturie împotriva lor în curțile cerului. Raportul faptelor lor este trimis în cer și vine ziua în care se va pronunța o pedeapsă împotriva tuturor celor care se poartă brutal cu creaturile lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 443 (1890).

Nu provocați dureri adânci — Oh, nu îngăduiți rostirea nici unui cuvânt care să producă dureri adânci! Sufletului împovărat de o viață a păcatului, care nu știe unde să mai găsească alinare, faceți-i cunoștință cu Mântuitorul cel plin de compasiune. Luați-l de mână, ridicați-l, vorbiți-i cuvinte de încurajare și speranță. Ajutați-l să se prindă de brațul Mântuitorului. — The Ministry of Healing, 168 (1905).

Teroarea sufletească îndurată de Hristos a fost mai mare decât durerea fizică — Durerea sfâșietoare nu a fost decât o mică [515] parte a agoniei iubitului Fiu al lui Dumnezeu. Păcatele lumii se aflau asupra Lui și, în timp ce suferea pedeapsa pentru călcarea legii, inima Lui era chinuită de simțământul mâniei lui Dumnezeu. Acestea au fost durerile care au sfâșiat sufletul Său. Simțământul că Tatăl Își întorsese fața de la El — că propriul Lui Părinte iubit L-a lepădat — a adus asupra Lui o stare de disperare.

Omul nevinovat care suferea pe Calvar a trăit pe deplin și adânc separarea pe care păcatul o realizează între Dumnezeu și om. El a fost împresurat de forțele întunericului și lupta cu Satana, care declara că Hristos Se află în mâinile sale, că puterea lui este superioară puterii Fiului lui Dumnezeu, că Tatăl și-a repudiat propriul Lui Fiu și că de acum a încetat să se bucure de aprecierea Tatălui, care nu Îl va

trata cu nimic mai favorabil decât pe el însuși. El strecura îndoială, insinuând că, dacă Tatăl L-ar fi iubit, nu L-ar lăsa să moară, deoarece Dumnezeu ar fi putut să-l salveze. — Testimonies for the Church 2:214 (1869).

[516]

Capitolul 56 — Mânia

Mânia deschide porțile inimii pentru Satana — Aceia care se consideră îndreptățiți să-și exprime mânia sau resentimentele la orice provocare aparentă deschid porțile inimii pentru Satana. Dacă dorim să trăim în armonie cu Cerul, trebuie să alungăm din suflet amărăciunea și ostilitatea. — The Desire of Ages, 310 (1898).

Robi ai păcatului — „Voi sunteți robii aceluia de care ascultați". (Romani 6, 16.) Dacă ne îngăduim mânia, pofta, invidia, ura, egoismul sau oricare alt păcat, devenim robi ai păcatului. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni". (Matei 6, 24.) Dacă îi slujim păcatului, nu putem să-i slujim lui Hristos. Creștinii vor simți imboldurile păcatului, deoarece carnea poftește împotriva Duhului; dar Duhul luptă împotriva cărnii și Se află într-un război continuu cu aceasta. Aici este necesar ajutorul din partea Domnului Hristos. Slăbiciunea omenească unită cu puterea divină declară prin credință: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința, prin Domnul nostru Isus Hristos". (1 Corinteni 15, 57.) — The Review and Herald, 3 mai, 1881. (The Sanctified Life, 92, 93.)

Mânia generată de sensibilitatea morală — Este adevărat că și în viața urmașilor lui Hristos există situații care justifică o anumită atitudine de indignare. Când văd că Dumnezeu este dezonorat și că lucrarea Lui este făcută de rușine, când văd că cei nevinovați [517] sunt nedreptățiți, în sufletul lor se trezește o indignare sfântă. O asemenea mânie, generată de sensibilitatea față de valorile morale, nu este păcat. — The Desire of Ages, 310 (1898).

Mânia lui Moise — Sfărâmarea tablelor de piatră nu era altceva decât o reprezentare a faptului că Israel încălcase legământul pe care tocmai îl făcuse cu Dumnezeu. Această manifestare a fost exprimarea unei indignări juste împotriva păcatului, o indignare ce izvora din zelul pentru slava lui Dumnezeu, și nu acea mânie instigată de iubirea de sine sau de ambiția rănită. Felul în care s-a mâniat Moise este cel la care se referă Biblia când spune: „Mâniați-

vă, și nu păcătuiți” — The Review and Herald, 18 februarie, 1890. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 101.)

Mânia sfântă a lui Dumnezeu — Indignarea Domnului Hristos era îndreptată împotriva ipocriziei, a păcatelor flagrante prin care oamenii își nimiceau propriile suflete, înșelând poporul și dezonorându-L pe Dumnezeu. Dincolo de aparențele care ascundeau adevăratele interese ale preoților și conducătorilor, El a văzut lucrarea unor agenți satanici. Domnul a denunțat păcatul în mod deschis și tăios, dar nu a rostit nici un cuvânt jignitor și răutăcios. El simțea o mânie sfântă împotriva prințului întunericului, dar nu manifesta o stare de spirit iritată. Tot astfel, creștinul care trăiește în armonie cu Dumnezeu și are atributele plăcute ale iubirii și harului va simți o indignare justă împotriva păcatului; dar nu se va lăsa condus de pasiune în replicile adresate acelora care îl provoacă. Chiar și atunci când discută cu unii care se dovedesc a fi mânați de o pasiune josnică în susținerea unor erori, în Hristos, creștinul va continua să-și păstreze calmul și stăpânirea de sine. — The Desire of Ages, 619, 620 (1898).

Unii oameni cultivă mânia — Mulți privesc doar partea negativă a lucrurilor; ei amplifică presupusele lor motive de indignare, își stimulează mânia și se lasă invadați de un spirit răzbunător și de simțăminte de ură, în timp ce, în realitate, nu a existat nici o cauză obiectivă a nemulțumirii.... Dacă rezistați în fața unor asemenea simțăminte, veți experimenta o mare schimbare în relațiile pe care le cultivați cu semenii voștri. — The Youth’s Instructor, 10 noiembrie, 1886.

Nerăbdarea produce un rezultat dezastruos — Rostirea cuvintelor pripite în familie are un efect devastator asupra acesteia, deoarece cuvintele pripite ale unuia determină manifestarea aceluiași spirit în comportamentul celorlalți. Apoi, urmează represaliile și justificările, iar asemenea conversații se transformă într-o povară sufletească extrem de apăsătoare. Toate cuvintele răutăcioase se întorc împotriva celui ce le-a rostit și au un rezultat dezastruos pentru sufletul lui. — The Review and Herald, 27 februarie, 1913. (The Adventist Home, 439.) [518]

Cuvintele aspre și jignitoare pătrund în inima celor cărora le sunt adresate și trezesc în ei cele mai rele porniri ale sufletului, ispitindu-i să încalce poruncile lui Dumnezeu.... Aceste cuvinte sunt asemenea

unor semințe care vor rodi mai târziu. — Letter 105, 1893. (The Adventist Home, 439.)

Membrii multor familii au obiceiul de a rosti în mod necugetat cuvinte jignitoare la adresa celorlalți și, pe măsură ce este tolerat, obiceiul de a ironiza sau de a vorbi aspru devine din ce în ce mai puternic. În felul acesta, sunt rostite tot mai multe cuvinte cu caracter discutabil, care par a fi inspirate mai degrabă de Satana decât de Dumnezeu.... În ochii lui Dumnezeu și ai sfinților îngeri, cuvintele rostite sub influența mâniei sunt considerate asemenea unor blasfemii. — The Youth's Instructor, 20 septembrie, 1894. (The Adventist Home, 439.)

Primii trei ani ai copilăriei — Dacă îngăduiți manifestarea liberă a egoismului, a mâniei și a pornirilor impulsive în primii trei ani de viață ai copilului, mai târziu va fi greu să îl învățați să exercite deplina stăpânire de sine. Dispoziția lui sufletească va tinde spre răutate și va simți plăcere în realizarea dorințelor personale, disprețuind disciplina din partea părinților. Aceste înclinații rele se vor dezvolta pe măsură ce crește, iar la maturitate, egoismul și lipsa stăpânirii de sine vor face din el o victimă lipsită de orice mijloc de rezistență în fața relelor ce se dezlănțuie în lumea noastră. — The Health Reformer, 1 aprilie, 1877. (Temperance, 177.)

Nu mustrați sub influența mâniei — Dumnezeu manifestă o grijă plină de duioșie față de copii și dorește ca ei să fie biruitori în fiecare zi. Să ne străduim cât mai mult să-i ajutăm pe copii să devină [519] niște biruitori. Să nu îngăduim ca ei să sufere din partea membrilor propriilor lor familii. Să nu permitem ca acțiunile și cuvintele noastre să fie de o asemenea natură, încât să provoace ură în inimile copiilor. Cu toate acestea, ei trebuie să fie disciplinați în mod consecvent și corectați atunci când greșesc, dar niciodată sub influența mâniei. — Manuscript 47, 1908.

Unii părinți își dau frâu liber mâniei în fața copiilor, iar apoi se întreabă de ce aceștia sunt atât de greu de stăpânit. Dar la ce altceva s-ar putea aștepta? Copiii imită repede și nu fac decât să aplice lecțiile pe care le-au învățat din izbucnirile de mânie ale părinților....

Este posibil să fiți nevoiți să-i pedepsiți pe copii folosind nuiaua. Uneori, acest lucru este esențial. Dar niciodată, niciodată să nu-I bateți când sunteți furioși. A-i disciplina într-o asemenea stare de spirit înseamnă a comite două greșeli, în loc de a trata una singură.

Amânați pedepsirea și vorbiți mai întâi cu Dumnezeu. Întrebați-vă: Mi-am supus eu propria voință voinței lui Dumnezeu? Sunt eu într-o asemenea poziție, încât să pot fi condus de Dumnezeu? Cereți-I lui Dumnezeu să vă ierte pentru faptul că le-ați transmis copiilor voștri tendințe atât de greu de tratat. Cereți-I Lui să vă dea înțelepciunea de care aveți nevoie pentru a trata comportamentul copilului într-o asemenea manieră, încât acesta să se apropie mai mult de voi și de Tatăl ceresc. — The Review and Herald, 8 iulie, 1902.

Emoțiile violente pun în pericol viața — Dezlănțuirea violentă a emoțiilor pune în pericol viața. Mulți mor din cauza izbucnirilor de ură și pasiune și trec prin asemenea stări datorită propriei educații. Toate acestea pot fi prevenite prin exercitarea voinței, dar aceasta presupune hotărâre și perseverență pentru biruirea comportamentelor greșite. Cultivarea voinței trebuie să constituie o parte a educației primite în școală, deoarece noi suntem proprietatea lui Dumnezeu. Templul sfânt al trupului trebuie păstrat în stare de curăție, pentru ca Duhul Sfânt să poată locui în el. — Letter 103, 1897. (Our High Calling, 265.)

Roadele fiecărei izbucniri a mâniei — Există o categorie de oameni care au ajuns total lipsiți de stăpânire de sine; ei nu și-au înfrânat temperamentul și limba; iar unii dintre aceștia pretind că sunt urmași ai lui Hristos, dar nu sunt. Domnul Isus nu-I recomandă ca exemple.... Ei sunt lipsiți de înțelegere și nu se lasă ajutați și [520] convinși; sunt pur și simplu iraționali și nesănătoși mintal. De un timp, se află sub stăpânirea deplină a lui Satana. Fiecare manifestare a mâniei le slăbește sistemul nervos și puterea morală și este din ce în ce mai greu să reziste în fața provocărilor. — The Youth's Instructor, 10 noiembrie, 1886. (Sons and Daughters of God, 142).

Intoxicați de mânie — Cât de încântat este Satana atunci când i se oferă posibilitatea de a stârni în suflet incendiul devastator al mâniei! Orice aparență, un mic gest, o anumită intonație sunt sesizate și exploatate imediat de către Satana, care le poate transforma în săgeți otrăvitoare ce rănesc inimile deschise și lipsite de apărare.

Acela care îngăduie ca spiritul mâniei să i se strecoare în suflet, din prima clipă, este tot atât de intoxicat ca și omul care duce paharul cu otravă la gură.

Domnul Hristos a privit mânia ca pe un act de ucidere.... Cuvintele irascibile sunt o mireasmă de moarte spre moarte. Cel care le

rostește nu conlucrează cu Dumnezeu pentru mântuirea semenilor lui. În cer, un asemenea mod de vorbire este așezat în rândul celor mai josnice blasfemii. Sufletul în care ura este îngăduită și cultivată nu deține nici măcar o iotă din iubirea lui Dumnezeu. — Letter 102, 1901. (Our High Calling, 235.)

Persoanele care cultivă o stare de iritare sunt rareori mulțumite — Nimeni altcineva în afară de noi înșine nu poate diminua influența pe care o exercităm asupra celor din jur prin intermediul îngăduinței față de propria stare de spirit nestăpânită. Persoanele înclinate din fire spre o stare de iritare nu știu ce înseamnă adevărata fericire și sunt rareori mulțumite. Ele se află într-o continuă așteptare a unei poziții mai favorabile sau unei schimbări a circumstanțelor care să le confere pacea și liniștea minții. Viața lor pare împovărată de încercări și greutăți imposibile, deși, dacă și-ar fi stăpânit temperamentul și dacă și-ar fi înfrânat limba, multe dintre aceste greutăți ar fi putut fi evitate. „Un răspuns blând potolește mânia”. (Proverbe 15,1.) Răzbunarea n-a învins niciodată un dușman. Un temperament echilibrat exercită o influență bună pretutindeni în jur; dar „cel care nu-și stăpânește spiritul este asemenea unei cetăți cu zidurile sfărâmate”. — Testimonies for the Church 4:367, 368 (1879).

Este mai ușor să te dezlănțui înaintea unei mulțimi — Exprimarea simțămintelor de dezaprobare în public, în mijlocul unei [521] mari adunări, tunând la adresa cuiva și a tuturor, este ceva rău, cu mult mai rău decât a merge la persoanele care probabil că au greșit și a le adresa mustrarea în mod personal. Caracterul ofensator al unei asemenea denunțări severe și arogante, într-o adunare publică, în locul unei mustrări particulare, este, în ochii lui Dumnezeu, o faptă pe atât de gravă, pe cât de mare este numărul celor prezenți, iar forma de exprimare este mai generală. Întotdeauna a fost mai ușor să dăm glas simțămintelor de dezaprobare în fața unei mulțimi decât să ne adresăm în particular celui greșit și să-l confruntăm în mod deschis, direct și precis cu propriile sale greșeli.

Dar a răspândi în casa lui Dumnezeu o atmosferă încărcată de simțăminte puternice împotriva unor anumite persoane și a-i trata pe cei prezenți ca și cum toți ar fi vinovați, provocându-le suferință, constituie o manieră de lucru pe care Dumnezeu nu o aprobă și care produce mai mult rău decât bine. Discursurile critice și pline de

mustrări au fost prea adesea rostite în fața unei întregi adunări. Iar aceste discursuri nu încurajează spiritul dragostei în mijlocul fraților. Ele nu au darul de a-i determina să fie mai spirituali și de a-i conduce către sfințire și cer, ci nu fac decât să le inspire amărăciune. Anumite predici foarte puternice, rostite într-un spirit de discernământ, sunt uneori necesare pentru a lansa un semnal de alarmă și pentru a trezi și convinge conștiințele. Dar dacă nu poartă semnul explicit al faptului că sunt dictate de Duhul lui Dumnezeu, asemenea predici produc mult mai multe pagube decât binele pe care l-ar putea face. — Testimonies for the Church 3:507, 508 (1880).

O rațiune detronată de mânie — Sper că te vei comporta cu atenție și vei cugeta la prima ta tentativă de a încălca regulamentul colegiului. Studiază în mod critic caracterul sistemului de conducere a școlii noastre. Nici una dintre regulile impuse aici nu este prea strictă. Dar, datorită cultivării unui spirit de nemulțumire, la un moment dat, rațiunea ta a fost detronată de mânie și inima ta a căzut pradă unor pasiuni de nestăpânit. Înainte de a fi conștient de acest fapt, tu ai făcut deja un pas pe care, cu câteva ore în urmă, nu l-ai fi făcut, oricât de mari ar fi fost presiunile ispitei. Impulsurile tale interioare au luat locul unei gândiri raționale și nu vei putea repara pagubele pe care ți le-ai produs ție însuți și instituției lui Dumnezeu. [522] Singura noastră sursă de siguranță, în oricare dintre circumstanțele în care ne-am afla, este aceea de a fi stăpâni pe propriile noastre ființe în puterea lui Isus, Răscumpărătorul nostru. — Testimonies for the Church 4:431 (1880).

Răzbunarea nu poate aduce nimic altceva decât răul — Este cu mult mai bine să suferim datorită unei acuzații false decât să ne supunem pe noi înșine torturilor provocate de dorința de răzbunare împotriva dușmanilor. Spiritul urii și al răzbunării își are originea în Satana și nu poate aduce nimic altceva decât răul celui ce îl cultivă. Smerirea inimii, acea smerenie care este rodul rămânerii în Hristos, este adevăratul secret al binecuvântării: „Domnul slăvește pe cei nenorociți, mântuindu-i”. (Psalmii 149, 4.) — Thoughts from the Mount of Blessing, 17 (1896).

Cum să răspundem la provocări — Cei care se enervează ușor să refuze să răspundă atunci când le sunt adresate cuvinte care îi deranjează. Să se îndrepte spre Domnul în rugăciune, cerându-I să le arate cum să lucreze pentru sufletele care pier în păcat. Cel care

perseverează în lucrarea încredințată va fi atât de pătruns de Spiritul lui Dumnezeu, încât comportamentul, vocea și întreaga lui viață vor fi o revelare a lui Hristos. Încercați aceasta, fraților, încercați. Răstigniți-vă eul, în loc de a căuta să vă răstigniți frații. „Dacă voiește cineva să vină după Mine”, a spus Domnul Hristos, „să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. (Matei 16, 24.) — Letter 11, 1905.

Mânia întâmpinată prin tăcere — În tăcere sălășluiește o putere miraculoasă. Când vi se adresează cuvinte pripite și jignitoare, nu răspundeți. De obicei, răspunsul dat unei persoane înfuriate are efectul unei biciuiri, care produce o mai mare dezlănțuire a furiei. Dar mânia întâmpinată prin tăcere se risipește îndată. Creștinii trebuie să-și înfrâneze limba, hotărându-se în mod ferm să nu rostească cuvinte pripite și aspre. Dacă își controlează vorbirea, ei vor putea fi biruitori asupra oricărei încercări a răbdării pe care sunt chemați să o suporte cu succes. — The Review and Herald, 31 octombrie, 1907. (Messages to Young People, 135, 136.)

Cultivarea unui spirit împăciuitor — Cu privire la relațiile voastre actuale cu biserica, eu v-aș sfătui să faceți tot ce este posibil din partea voastră pentru a restabili armonia cu frații. Cultivați un spirit binevoitor, împăciuitor și nu permiteți nici unui simțământ de [523] răzbunare să se strecoare în mintea și în inima voastră. Nu mai avem mult timp de petrecut pe acest pământ, prin urmare, să lucrăm atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea veșnică. Străduiți-vă să fiți siguri de chemarea și alegerea voastră. Căutați să nu comiteți nici o greșeală prin care să pierdeți moștenirea care v-a fost pregătită în Împărăția Domnului Hristos. Dacă numele vostru este scris în cartea vieții Mielului, atunci totul va fi bine în ceea ce vă privește. Fiți pregătiți și atenți pentru a nu îngădui nici un păcat nemărturisit și nepărăsit, pentru că greșelile și păcatele voastre pot ajunge înainte de vreme la judecată și pot păta imaginea caracterului vostru. — Testimonies for the Church 5:331 (1885).

Un temperament necontrolat poate fi învins — Aplicarea învățăturilor Domnului Hristos în viața de zi cu zi va înnobila oamenii, oricât de umili ar fi pe scara valorilor morale ale lui Dumnezeu. Cei care se străduiesc să-și învingă defectele naturale de caracter nu pot fi încoronați decât dacă vor lupta până la împlinirea deplină a legii; dar cei care se află adesea în rugăciune vor dezvolta un caracter

asemenea celui divin. Comportamentul nepoliticos și temperamentul necontrolat vor fi aduse în armonie cu legea divină. — Letter 316, 1908.

Împotriviți-vă simțămintelor de mânie — Există un singur remediu. Stăpânirea de sine în orice situație. Efortul de a ajunge într-o situație mai favorabilă, în care eul să nu fie tulburat, poate avea succes pentru un timp; dar Satana știe unde să găsească aceste suflete sărmane și le va ataca în punctele lor sensibile din nou și din nou. Atâta timp cât se concentrează numai asupra propriului lor sine, ei vor fi tulburați neîncetat.... Dar există speranță. Viața aceasta, atât de furtunoasă și frământată de conflicte și îngrijorări, trebuie să fie adusă în legătură cu Hristos, iar apoi, eul va înceta să pretindă supremația.... Ei trebuie să se umilească, rostind în mod sincer: „Am greșit. Ai vrea să mă ierți? Pentru că Dumnezeu a spus că nu trebuie să lăsăm ca soarele să apună peste mânia noastră”. Aceasta este singura cale care ne poate conduce în mod sigur la biruință. Mulți ... cultivă ura și sunt plini de spiritul răzbunării.... Opuneți-vă unor asemenea simțăminte și veți experimenta o mare schimbare în relațiile voastre cu semenii. — The Youth’s Instructor, 10 noiembrie, 1886. (Sons and Daughters of God, 142).

[524]

Capitolul 57 — Ura și răzbunarea

Gândurile ascund fapte — Spiritul urii și al răzbunării și-a avut originea în Satana, și acest spirit l-a determinat să-l omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Oricine cultivă lipsa bunătății și dorința de a face rău altora împărtășește același spirit, iar roadele lui vor duce la moarte. Așa cum planta există în germenul seminței, tot astfel fapta cea rea există în gândul răzbunării. „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.” (1 Ioan 3, 15.) — Thoughts from the Mount of Blessing, 56 (1896).

Spiritul urii este înjositor — Mi-a fost arătat că Satana a fost, la început, un înger fericit și nobil. Apoi, mi-a fost arătat așa cum este el acum. Satana continuă să aibă o înfățișare regească. Trăsăturile lui sunt încă nobile, deoarece este un înger căzut. Dar expresia feței lui este marcată de anxietate, îngrijorare, nefericire, răutate, ură, furie, viclenie și toate celelalte trăsături rele.... Am văzut că, până în prezent, Satana s-a dedicat pe deplin răului și că toate trăsăturile lui pozitive au fost degradate și fiecare însușire rea a fost dezvoltată. — Early Writings, 152 (1882).

Istoria lumii este un conflict dintre ură și iubire — Vrăjmășia lui Satana împotriva Domnului Hristos a fost și este manifestată și împotriva urmașilor Lui. Aceeași ură îndreptată contra Legii lui Dumnezeu și aceeași strategie de înșelare, prin care eroarea este prezentată astfel încât să pară adevăr, prin care legile lui Dumnezeu
[525] sunt înlocuite cu legi omenești, iar oamenii sunt îndrumați să se închine creaturii în locul Creatorului, pot fi observate de-a lungul întregii istorii de până acum. Eforturile lui Satana de a denatura imaginea caracterului lui Dumnezeu, de a-i determina pe oameni să-și formeze o concepție falsă despre Creator, pentru ca, în acest fel, oamenii să-l privească cu teamă și ură în loc de iubire; eforturile de a înlătura legea divină, îndrumându-i pe oameni să se considere liberi de responsabilitatea de a respecta cerințele ei; persecuția celor care au îndrăznit să reziste în fața înșelăciunilor lui, toate s-au desfășurat

în mod sistematic de-a lungul tuturor veacurilor. Ele pot fi observate atât în timpul patriarhilor și profeților, cât și în timpul apostolilor, martirilor și reformatorilor. — The Great Controversy, x (1888).

Fărădelegea așează pe om în armonie cu Satana — Când omul a încălcat legea divină, natura lui a devenit rea și el a ajuns în armonie, nicidecum în dezacord cu Satana. — The Great Controversy, 505 (1888).

Ura va exista atât cât va exista păcatul — Ura față de principiile curate ale adevărului și reprimarea și persecuția susținătorilor lor vor exista atâta timp cât vor exista păcatul și păcătoșii. Urmașii lui Hristos și supușii lui Satana nu se pot împăca. — The Great Controversy, 507 (1888).

Dezaprobarea păcatului trezește ură — Același spirit care a instigat răzvrătirea în cer continuă să inspire răzvrătirea de pe pământ.... Dezaprobarea păcatului încă mai trezește spiritul urii și al opoziției. Când soliile de avertizare ale lui Dumnezeu se adresează conștiinței, Satana îi determină pe oameni să se justifice și să caute simpatia altora care comit păcatul. În loc să-și corecteze greșelile, ei își manifestă indignarea împotriva persoanei care le adresează mustrarea, ca și când aceasta ar fi singura cauză a dificultății. Acesta este spiritul care s-a evidențiat dintotdeauna împotriva celor ce îndrăznesc să condamne păcatul, din zilele neprihănitului Abel și până în timpul nostru. — The Great Controversy, 500 (1888).

Invidia trezește ură — Deși Saul era într-o permanentă alertă, pentru a găsi ocazia de a-l distruge pe David, în prezența lui era plin de teamă, întrucât era evident că Domnul este cu David. Caracterul [526] nepătat al lui David stârnea furia regelui; chiar viața și prezența lui însemnau pentru el o mustrare directă, deoarece, prin contrast, propriul lui caracter era așezat într-o lumină nefastă. Ceea ce făcea ca viața lui Saul să fie foarte nefericită și punea în pericol cauza tronului său nu era altceva decât propria lui invidie.

Cât de nespus de mari sunt dezastrele pe care le-a produs această trăsătură rea de caracter în lumea noastră! Vrăjmășia care a existat în inima lui Saul este aceeași vrăjmășie care a stârnit inima lui Cain împotriva fratelui lui Abel, pentru că faptele lui Abel fuseseră neprihănite și pentru că Dumnezeu l-a onorat pe Abel, iar faptele lui Cain fuseseră rele, iar Domnul nu l-a putut binecuvânta. Invidia este rodul mândriei, iar dacă este nutrită în inimă, aceasta va conduce la

ură și chiar la răzbunare și crimă. Instigând furia lui Saul împotriva lui David, care nu-I făcuse niciodată vreun rău, Satana și-a dezvăluit încă o dată propriul său caracter. — Patriarchs and Prophets, 651 (1890).

Un simțământ păcătos — Legea lui Dumnezeu condamnă gelozia, invidia, ura, răutatea, răzbunarea, pofta și ambiția care invadează sufletul, dar care nu și-au găsit exprimarea în fapt, nu pentru că nu ar fi existat voința, ci pentru că nu s-a ivit ocazia. Toate aceste simțăminte păcătoase vor fi luate în considerare în ziua în care „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău". (Eclesiastul 12, 14.) — The Signs of the Times, 15 aprilie, 1886 (Selected Messages 1:217).

Uciderea există mai întâi în inimă — Domnul Isus abordează fiecare poruncă în mod separat și explică profunzimea și amploarea cerințelor ei. În loc de a diminua o iotă din forța morală a poruncilor, El arată cât de cuprinzătoare sunt principiile legii și dezvăluie greșeala fatală pe care o înfăptuiesc evreii printr-o ascultare superficială și exterioară. Domnul declară că Legea lui Dumnezeu este încălcată prin gândul rău sau prin privirea păcătoasă. Cel care ia parte chiar și la cel mai mic act de nedreptate încalcă legea și își degradează propria lui natură morală. Uciderea există mai întâi în [527] minte. Cel care îngăduie urii să se strecoare în inimă pășește pe calea uciderii și darurile lui de bunăvoie sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. — The Desire of Ages, 310 (1898).

O încălcare a poruncii a șasea — Toate actele de nedreptate care tind să scurteze viața — spiritul urii și răzbunării sau îngăduirea oricărei pasiuni care duce la fapte ce produc rău altora sau care ne determină chiar și numai să dorim răul cuiva (pentru că „oricine urăște pe fratele său este un ucigaș") — ... sunt, într-o măsură mai mare sau mai mică, încălcări ale celei de a șasea porunci. — Patriarchs and Prophets, 308 (1890).

Satana inspiră cu propriile lui resurse de ură — Când lui Satana i se permite să modeleze voința, el se folosește de aceasta pentru a-și realiza propriile lui scopuri. El sugerează teorii ale necredinței și stârnește inima omenească să lupte împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Printr-un efort perseverent și insistent, el caută să le inspire oamenilor propriile lui resurse de ură și vrăjmășie împotriva lui

Dumnezeu și să-i organizeze împotriva rânduielilor și a cerințelor Cerului și împotriva lucrărilor Duhului Sfânt. Satana înrolează sub stindardul lui toate instrumentele răului și, sub conducerea lui ingenioasă, le duce pe câmpul de luptă împotriva binelui. — The Review and Herald, 10 februarie, 1903. (Messages to Young People, 54.)

Lumea L-a urât pe Domnul Hristos deoarece era diferit — Deosebirea dintre caracterul Domnului Hristos și caracterul celorlalți oameni din zilele Lui era evidentă în toate privințele și, datorită acestei deosebiri, lumea L-a urât. Lumea L-a urât pentru bunătatea Lui și pentru integritatea Lui fermă. Iar Domnul Hristos a declarat că cei care manifestă aceleași atribute vor fi urâți în același fel. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, această ură față de urmașii lui Hristos va fi din ce în ce mai accentuată și mai evidentă.

Domnul Hristos a luat natura umană și a suportat ura lumii pentru a le putea descoperi oamenilor că este posibil să trăiască fără păcat, iar cuvintele, acțiunile și spiritul lor pot fi sfinte în ochii lui Dumnezeu. Dacă vom experimenta această putere în viețile noastre, vom deveni creștini desăvârșiți. Dacă vom rămâne fără încetare în lumina cerului, Îl vom reprezenta pe Domnul Hristos. Ceea ce a [528] făcut ca Domnul Hristos să fie deosebit de lume și a provocat ura acesteia a fost neprihănirea revelată în viața Lui. — Manuscript 97, 1909.

Ura izvorăște din dorința de răzbunare — Satana a contrazis toate afirmațiile făcute de Fiul lui Dumnezeu și a folosit oameni ca agenți ai săi pentru a umple viața Mântuitorului cu necazuri și suferințe. Înșelăciunile și falsurile prin care Satana căuta să împiedice lucrarea Domnului Isus, ura manifestată prin fiii neascultării, acuzațiile lui nemiloase împotriva Aceluia a cărui viață era reprezentarea unei bunătăți incomparabile, toate izvorau dintr-o adâncă dorință de răzbunare. Focul invidiei și răutății, urii și răzbunării a izbucnit împotriva Fiului lui Dumnezeu pe Calvar, în timp ce toți priveau scena cu o oroare tăcută. — The Great Controversy, 501 (1888).

Ura față de părinți (sfaturi adresate unei tinere) — În mod deosebit, trebuie să-ți mărturisești cu umilință lipsa ta de respect față de părinți. Nu există nici o justificare pentru atitudinea ta necorespunzătoare în relațiile tale cu ei. Aceasta este pur și simplu de natură satanică, iar tu ți-ai permis să te comporți astfel, deoarece mama ta

nu te-a pedepsit. Simțămintele tale depășesc limita unei dezaprobări neofensatoare; ele sunt o manifestare categorică a lipsei de respect, a urii, răutății, invidiei și geloziei, care se evidențiază în acțiunile tale și produc suferință și necaz părinților tăi. Tu nu îi faci fericiți și nici măcar puțin mulțumiți. Sentimentele tale sunt schimbătoare. Uneori, inima ta se înmoaie, iar apoi, când le observi greșelile, se închide total față de ei, iar îngerii nu-ți pot inspira nici măcar un singur simțământ de iubire.

Ești stăpânită de un demon și ești plină de ură. Dumnezeu a notat toate cuvintele tale marcate de ură și lipsă de considerație, toate faptele tale răutăcioase la adresa părinților, pe care El ți-a poruncit să-i respecți, iar dacă nu vei recunoaște acest mare păcat și nu te vei pocăi, te vei prăbuși din ce în ce mai adânc, până când nu vei mai putea fi salvată din căile tale rele. — Testimonies for the Church 2:82, 83 (1868).

[529] **Satana se bucură când stăpânește mintea copiilor** — Cât de dureros este să vezi copii ai unor părinți temători de Dumnezeu, care sunt neascultători și indisciplinați, nemulțumitori și răutăcioși, plini de dorința de a-și satisface propriile lor înclinații și indiferenți față de suferința și necazul pe care le produc părinților lor. Satana se bucură atunci când reușește să pună stăpânire pe inimile copiilor și, dacă i se permite, el le va inspira propriul lui spirit marcat de ură. — The Youth's Instructor, 10 august, 1893. (Messages to Young People, 333.)

Spiritul urii este condamnat — Nimeni nu-și poate urî fratele și nici chiar vrăjmașul, fără a suporta condamnarea din partea lui Dumnezeu. — The Youth's Instructor, 13 ianuarie, 1898.

Răzbunarea nu aduce satisfacții — Aduceți-vă aminte că replicile răzbunătoare nu vor face pe nimeni să se simtă ca și când ar fi câștigat o victorie. Îngăduiți-I lui Hristos să vorbească prin voi. Nu pierdeți binecuvântarea care vine din faptul că refuzați să gândiți răul. — Testimonies for the Church 7:243 (1902).

Întunecarea puterii de înțelegere — Mândria, iubirea de sine, egoismul, ura, invidia și gelozia v-au întunecat puterea de înțelegere, iar adevărul, care ar fi putut să vă ofere o înțelepciune care duce la mântuire, și-a pierdut capacitatea de a vă impresiona și conduce mintea. — Testimonies for the Church 2:605, 606 (1871).

Untdelemnul iubirii vindecă amărăciunea — Nu îngăduiți ca resentimentul să vă conducă la răutate. Nu permiteți ca jignirea pe care ați suferit-o să se transforme într-o rană din ce în ce mai adâncă și să genereze cuvinte otrăvitoare, care întinează gândurile celor ce le aud. Nu îngăduiți gândurilor amare să vă umple mintea fără încetare.... Mergeți la fratele vostru și, cu umilință și sinceritate, vorbiți cu el despre lucrurile care v-au nemulțumit....

Conversația dintre cel jignit și cel care a greșit se află în atenția întregului cer.... Untdelemnul iubirii vindecă amărăciunea și durerile provocate de o greșeală. Spiritul lui Dumnezeu unește inimă cu inimă, și când armonia se instaurează în relațiile dintre frați, cerul cântă de bucurie. — Testimonies for the Church 7:261, 262 (1902).

Inima în care ura este înlocuită de iubire — Nu poziția socială, naționalitatea sau originea familială și nici poziția și privilegiile religioase sunt cele ce dovedesc faptul că suntem membri ai familiei [530] lui Dumnezeu; ci iubirea, o iubire ce cuprinde întreaga omenire. Chiar și păcătoșii, a căror inimă Îl respinge în mod categoric pe Duhul lui Dumnezeu, vor răspunde la bunătate; deoarece, dacă ei răspund cu ură față de ură, vor putea răspunde, de asemenea, cu iubire față de iubire. Dar numai Duhul lui Dumnezeu este Acela care poate înlocui ura cu iubirea. A fi binevoitor cu cel nemulțumitor și cu cel rău, a face binele fără să aștepți nimic în schimb este semnul regalității cerului și certificatul prin care copiii Celui Prea Înalt își dezvăluie statutul nobil pe care îl dețin. — Thoughts from the Mount of Blessing, 75 (1896).

[531]

Capitolul 58 — Credința

O definiție a credinței — Credința care duce la mântuire trebuie să fie învățată. Definiția acestei credințe în Isus Hristos poate fi exprimată în câteva cuvinte: ea este un act al sufletului, prin care întreaga ființă umană se așează la dispoziția supravegherii și călăuzirii Domnului Isus Hristos. Sufletul rămâne în Hristos și Hristos rămâne în el, ca Domn suprem, prin credință. Credinciosul își consacră sufletul și trupul lui Dumnezeu și poate declara în deplină siguranță: Hristos este în stare să păzească în ziua încercării ceea ce I-am încredințat. Toți cei ce vor proceda astfel vor fi salvați pentru viața veșnică. Ei vor avea asigurarea că sufletul lor, spălat în sângele lui Hristos și îmbrăcat în neprihănirea Lui, este deosebit de prețios în ochii lui Isus. Gândurile și speranțele noastre sunt îndreptate spre a doua venire a Domnului nostru. Aceasta este ziua în care Judecătorul întregului pământ va răsplăti încrederea poporului Lui. — Manuscript 6, 1889.

Alte definiții — Prin credință, noi primim harul lui Dumnezeu, dar credința nu este în ea însăși mântuitorul nostru. Ea nu reprezintă un merit, ci este doar mâna pe care o întindem spre Domnul Hristos pentru a primi meritele Lui. — The Desire of Ages, 175 (1898).

Credința este manifestarea încrederii în Dumnezeu — încrederea că El ne iubește și știe ce este cel mai bine pentru noi. Astfel, ea
[532] ne determină să alegem voința Lui în locul propriei noastre voințe. Credința acceptă înțelepciunea lui Dumnezeu, în locul propriei noastre înțelepciuni; puterea Lui, în locul propriei noastre slăbiciuni; neprihănirea Lui, în locul propriei noastre păcătoșenii. Viețile noastre și întreaga noastră ființă Îi aparțin Lui; credința recunoaște faptul că Dumnezeu este Proprietarul nostru și acceptă binecuvântările primite. Adevărul, demnitatea și puritatea au fost considerate secretele succesului vieții. Iar credința este tocmai aceea care ne face posesorii acestor principii. — Education, 253 (1903).

Un exemplu de exercitare a credinței — Credința este simplă în ceea ce privește exercitarea ei, dar plină de putere din punct de

vedere al rezultatelor. Mulți așa-ziși creștini, care cunosc Cuvântul sfânt și sunt convinși cu privire la adevăr, nu reușesc să manifeste acea încredere copilărească, esențială în trăirea religiei lui Isus. Ei nu reușesc să se apropie de Isus pentru a primi atingerea divină, care aduce vindecare sufletului. — Redemption: The Miracles of Christ 3:97 (1874). (The S.D.A. Bible Commentary 6:1074).

Umilința nu înseamnă credință — Umilința, smerenia și ascultarea nu înseamnă credință; dar acestea sunt efectele sau roadele credinței. — Testimonies for the Church 5:438 (1885).

Credința oferă simțământul valorii personale — Aceste lucruri [relatările privitoare la încrederea lui Pavel în Dumnezeu] nu au fost scrise doar pentru ca noi să le citim și se ne minunăm, ci pentru ca aceeași credință care s-a manifestat în viețile oamenilor din trecut să lucreze și în viețile noastre. Ori de câte ori există inimi credincioase și dispuse să devină canale ale puterii lui Dumnezeu, această credință va lucra în același fel, fără a se deosebi în nici o privință anume.

Cei descurajați, a căror lipsă a simțământului valorii personale îi determină să se sustragă de la asumarea unor sarcini și responsabilități, trebuie să fie învățați să se încreadă și să depindă de Dumnezeu. Dacă s-ar proceda astfel, mulți dintre cei care nu ar reprezenta decât niște nulități în această lume și care, probabil, nu ar fi decât niște neajutorați și niște poveri pentru alții ar deveni capabili să declare asemenea apostolului Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește”. (Filipeni 4, 13.) — Education, 256 (1903).

Credința este necesară la fiecare pas al vieții — În lucrurile mici ale vieții, manifestarea credinței nu este mai puțin necesară decât în problemele importante. Printr-o încredere neîntreruptă, puterea susținătoare a lui Dumnezeu devine o realitate evidentă în toate preocupările și interesele noastre de zi cu zi. — Education, 255 (1903). [533]

Învățarea credinței — Noi trebuie să cunoaștem și să le prezentăm celorlalți, într-o manieră cât se poate de clară, modul în care trebuie exercitată credința. Fiecare făgăduință rostită de Dumnezeu implică anumite condiții. Dacă suntem dispuși să împlinim voia Lui, toate puterile Lui ne sunt date. Indiferent de darul la care se referă făgăduința, acel dar se regăsește tocmai în conținutul făgăduinței. „Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu”. (Luca 8, 11.) La fel de sigur

precum stejarul se află în ghindă, tot astfel darul lui Dumnezeu se află în făgăduință. În clipa în care acceptăm făgăduința prin credință, putem considera că avem darul. — Education, 253 (1903).

Credința conține lecții prețioase pentru copii — Credința conține lecții prețioase pentru copilul ... care este înclinat să răspundă impulsiv față de actele de nedreptate. Dispoziția de a se opune răului sau de a sancționa imediat o greșeală este adesea determinată de un simț acut al dreptății și de un spirit activ și energic. Un astfel de copil trebuie să fie învățat că Dumnezeu este un supraveghetor veșnic al binelui. El tratează cu o grijă duioasă ființele omenești, deoarece le-a iubit atât de mult, încât a dăruit viața Iubitului Său Fiu pentru salvarea lor. El este Cel care îi va pedepsi pe toți făcătorii de rele. — Education, 256, 257 (1903).

Mintea să fie educată în vederea exercitării credinței — Credința lucrează prin iubire și curăță sufletul de orice formă de egoism. Astfel, sufletul ajunge desăvârșit în iubire. Dacă, prin sângele prețios al Domnului nostru Hristos, am descoperit harul și mila, cum putem fi atât de lipsiți de duioșie, bunătate și milă? „Prin har ați fost mântuiți, prin credință.” (Efeseni 5, 8.) În loc de a cultiva îndoiala, suspiciunea și gelozia, mintea trebuie să fie educată în vederea exercitării credinței. Noi suntem prea înclinați să considerăm piedicile ca fiind niște imposibilități.

A avea credință în făgăduințele lui Dumnezeu, a înainta prin credință, străduindu-ne în mod insistent să nu ne lăsăm conduși de împrejurări, constituie o lecție greu de învățat. Dar, chiar dacă este greu de învățat, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să învețe această lecție, iar aceasta constituie o necesitate imperativă. Harul lui Dumnezeu, dăruit prin Hristos, trebuie să fie cultivat în orice împrejurare, deoarece el ne-a fost dăruit ca singură cale de a ne apropia de tronul lui Dumnezeu. Credința în cuvintele lui Dumnezeu, [534] rostite de Domnul Hristos, care era învăluit în stâlpul de nor, ar fi putut să-i înzestreze pe copiii lui Israel cu puterea de a înregistra un progres zilnic în experiența înnoirii caracterului lor. Ceea ce a făcut ca istoria lor să fie atât de labilă și plină de tulburări a fost tocmai lipsa lor de credință în Dumnezeu. — Manuscript 43, 1898.

Credința și încumetarea — Unii au pretins că au o mare credință în Dumnezeu, daruri deosebite și răspunsuri speciale la rugăciunile lor, deși nu puteau prezenta nici un fel de dovezi în

susținerea pretenției lor. Ei au confundat credința cu încumetarea. Rugăciunea rostită cu credință nu rămâne niciodată fără răspuns, dar a pretinde că răspunsul a fost întotdeauna exact cel așteptat este o încumetare arogantă. — Testimonies for the Church 1:231 (1861).

Încumetarea este o contrafacere a lui Satana — Credința nu se asociază cu încumetarea sub nici o formă. Doar cel care deține adevărata credință este în siguranță împotriva ispitei încumetării, deoarece încumetarea este contrafacerea lui Satana pentru credință. Credința apelează la făgăduințele lui Dumnezeu și evidențiază roadele ascultării. Încumetarea apelează de asemenea la făgăduințele lui Dumnezeu, dar le folosește în același mod în care le-a folosit și Satana, și anume pentru a scuza neascultarea.

Credința i-ar fi determinat pe primii noștri părinți să aibă încredere în iubirea lui Dumnezeu și să respecte poruncile Lui. Încumetarea i-a condus la încălcarea Legii Sale, crezând, în același timp, că marea Lui iubire îi va scăpa de consecința păcatului lor. A cere favoarea Cerului, fără a îndeplini condițiile în virtutea cărora harul urmează a fi oferit, nu înseamnă credință. Credința veritabilă se întemeiază pe făgăduințele și prevederile Scripturii. — The Desire of Ages, 126 (1898).

Cultivarea credinței — Cei care vorbesc despre credință și care cultivă credința vor manifesta credință; dar cei care nutresc și exprimă cuvinte de îndoială vor manifesta îndoiala. — Testimonies for the Church 5:302 (1885).

Să nu credeți că, datorită greșelilor pe care le-ați săvârșit în trecut, trebuie să trăiți sub povara unei continue condamnări, deoarece acest lucru nu este necesar. Nu îngăduiți ca valoarea adevărului să fie pusă la îndoială în mintea voastră datorită faptului că aceia care pretind că dețin acest adevăr nu trăiesc în conformitate cu el. Manifestați încredere în adevărul celor trei solii îngerești, deoarece, dacă nu [535] cultivați această credință, importanța adevărului își va pierde treptat locul în mintea și inima voastră. Veți trăi experiența fecioarelor neînțelepte, care nu și-au asigurat rezervele de ulei pentru lămpile lor, iar lumina lor, în cele din urmă, s-a stins. Credința trebuie să fie cultivată și dezvoltată. Dacă a devenit slabă, ea este asemenea unei plante veștejite care are nevoie să fie așezată la lumina soarelui, udată și îngrijită cu atenție. — Letter 97, 1895.

Credința se ridică deasupra umbrelor — Când umbrele se aștern între sufletul vostru și Dumnezeu, când toate circumstanțele sunt potrivnice și întunecoase, când vrăjmașul este gata să distrugă loialitatea sufletului vostru față de Dumnezeu și față de adevăr și când greșeala pare atât de acceptabilă și atrăgătoare, atunci este timpul pentru rugăciune și pentru exercitarea credinței în Dumnezeu.... Prin cultivarea credinței, sufletul este făcut în stare să se ridice deasupra limitelor personale și să străpungă norii întunecați pe care vrăjmașul îi adună, umbrind calea sufletului ce se luptă pentru o cunună nepieritoare. — Letter 30, 1896. (Our High Calling, 126.)

Credința se întemeiază pe dovezi — Mulți acceptă cu teamă și nesiguranță Cuvântul pe care Domnul îl rostește prin intermediul slujitorilor Lui. Și mulți vor amâna ascultarea lor față de avertismentele și mustrările primite, așteptând până când va fi înlăturată orice umbră de nesiguranță din mintea lor. Necredința care pretinde o cunoaștere desăvârșită nu va ceda niciodată în fața dovezilor pe care Dumnezeu este dispus să le ofere. El cere din partea poporului Lui o credință care se bazează pe temeinicia dovezilor, dar aceasta nu înseamnă o cunoaștere desăvârșită. Acei urmași ai lui Hristos care acceptă lumina trimisă de Dumnezeu trebuie să asculte glasul divin care le vorbește în mijlocul nenumăratelor voci ce se împotrivesc cu tărie. Aceasta necesită discernământ, pentru a deosebi cu claritate vocea lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 3:258 (1873).

Noi trebuie să cunoaștem în mod personal ce anume constituie creștinismul; să cunoaștem adevărul și credința pe care am acceptat-o; să știm care sunt principiile Bibliei — principii ce ne-au fost date din partea celei mai înalte autorități. Există mulți oameni care cred, [536] fără să dețină un fundament rațional al credinței lor și fără să aibă suficiente dovezi în susținerea unui adevăr. Dacă le este prezentată o idee care se armonizează cu propriile lor opinii preconcepute, ei sunt întru totul dispuși să o accepte. Acești oameni nu gândesc în conformitate cu principiul cauzei și efectului. Credința lor nu este întemeiată pe o temelie veritabilă, iar când va veni timpul de strâmtorare, ei vor descoperi că au clădit pe nisip. — Letter 4, 1889.

Credința trebuie exprimată — Dacă ne-am exprima mai des credința, dacă ne-am bucura mai mult pentru binecuvântările pe care știm că le avem — marele har, îndurarea și iubirea lui Dumnezeu, — am dobândi o putere care ar spori zi de zi. Oare cuvintele prețioase

rostite de Domnul Hristos, Prințul lui Dumnezeu, cu privire la faptul că Tatăl nostru ceresc dorește să le ofere Duhul Sfânt celor ce I-l cer, mai mult decât doresc părinții să le ofere daruri bune copiilor lor, nu conțin o asigurare și o putere care ar trebui să aibă o mai mare influență asupra noastră? — Letter 7, 1892. (Selected Messages 2:243).

Credința nu trebuie confundată cu sentimentele — Mulți au făcut confuzii în înțelegerea credinței și, ca urmare, nu se bucură de privilegiile pe care le-ar putea avea. Ei confundă credința cu sentimentele și mintea lor este fără încetare abătută și încurcată, deoarece Satana profită de orice avantaj posibil care provine din lipsa lor de cunoaștere și de experiență.

Dacă nu-L vom accepta pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal, vom eșua în încercarea noastră de a fi niște biruitori. A crede că noi nu putem experimenta iertarea iubitoare a lui Dumnezeu, asemenea vecinilor sau prietenilor noștri care Îl recunosc pe Isus ca Mântuitor personal, nu este o justificare a faptului de a rămâne departe de El. Noi trebuie să credem că suntem aleși de Dumnezeu, pentru a fi mântuiți prin exercitarea credinței, prin harul lui Hristos și prin lucrarea Duhului Sfânt; și trebuie să-i aducem slavă lui Dumnezeu și să-l lăudăm pentru nenumăratele manifestări uimitoare ale favorii Sale nemeritate față de noi.

Iubirea lui Dumnezeu este puterea care atrage sufletul spre Hristos, ca să fie primit cu duioșie de către El și recomandat înaintea Tatălui. Prin lucrarea Duhului, legătura divină dintre Dumnezeu și păcătos este restabilită. Tatăl spune: „Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Îmi voi arăta dragostea Mea iertătoare față de ei [537] și voi revărsa bucuria Mea peste ei. Ei vor fi comoara Mea; pentru că acest popor pe care l-am ales ca să fie al Meu va vesti lauda Mea”. — The Signs of the Times, 2 ianuarie, 1893. (Our High Calling, 77.)

Credința și sentimentul sunt lucruri diferite — Credința și sentimentul sunt tot atât de diferite, precum este estul de vest. Credința nu este dependentă de sentimente. Noi trebuie să ne consacrăm lui Dumnezeu în fiecare zi și să credem că Domnul Hristos înțelege și acceptă jertfa noastră, fără să ne cerceteze ca să vadă dacă trăim acea intensitate a sentimentelor despre care noi credem că ar trebui să corespundă credinței noastre. Nu avem noi asigurarea că Tatăl nostru ceresc dorește să ofere Duhul Sfânt celor ce I-l cer prin

credință, mai mult decât doresc părinții să ofere daruri bune copiilor lor? Trebuie să înaintăm ca și când am fi auzit deja, din partea Aceluia ale cărui făgăduințe nu rămân niciodată neîmplinite, un răspuns la fiecare rugăciune pe care o înălțăm spre tronul lui Dumnezeu. Chiar și atunci când suntem cuprinși de tristețe, avem privilegiul de a lăsa ca inimile noastre să cânte înaintea lui Dumnezeu. Când procedăm astfel, norii care ne înconjoară vor fi risipiți și, străpungând vălul de umbre și întuneric, ne vom scălda în lumina limpede a prezenței Sale. — Manuscript 75, 1893. (Our High Calling, 120.)

Credința nu aparține domeniului impulsurilor — Mulți oameni își petrec ani îndelungați în întuneric și îndoială, deoarece simțămintele lor nu sunt acelea pe care le-ar dori ei. Dar simțămintele nu au nici o legătură cu credința. Acea credință care lucrează prin iubire și care purifică sufletul nu ține de domeniul impulsurilor. Ea înaintează în necunoscut, bazându-se pe făgăduințele lui Dumnezeu și crezând cu tărie că Dumnezeu este capabil să aducă la îndeplinire tot ce a rostit. Sufletele noastre pot fi educate să creadă și pot fi învățate să se întemeieze pe Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt declară că „cel neprihănit va trăi prin credință” (Romani 1, 17), și nu prin sentimente. — The Youth’s Instructor, 8 iulie, 1897. (Our High Calling, 119.)

Nu vă bazați pe sentimente — Să îndepărtăm din inimile noastre tot ce seamănă cu neîncrederea și lipsa credinței în Domnul Isus. Să începem să trăim o viață caracterizată de o credință simplă, asemenea încrederii copilărești, și să nu ne bazăm pe simțăminte, ci pe credință. Nu Îl dezonorați pe Domnul Isus prin manifestarea îndoielii față de făgăduințele Lui prețioase. Isus dorește ca noi să manifestăm față de El o credință fără rezerve. — Letter 49, 1888. (Our High Calling, 119.)

[538] **Acționați prin credință** — Păstrați-vă privirile ațintite spre Domnul Isus, înălțând rugăciuni tăcute, cu credință și bazați-vă pe puterea Lui, indiferent dacă trăiți sau nu vreun simțământ deosebit. Înaintați ca și când fiecare rugăciune înălțată este înregistrată la tronul lui Dumnezeu și ca și când ar fi primit răspunsul din partea Aceluia ale cărui făgăduințe nu rămân niciodată neîmplinite. Pășiți înainte pe cale, cântând și bucurându-vă în inimile voastre înaintea lui Dumnezeu, chiar și atunci când vă simțiți împovărați și cuprinși de tristețe și descurajare. Vă spun din propria mea experiență că

lumina nu va întârzia să coboare asupra voastră, veți fi bucuroși, norii și întunericul vor fi risipiți și sufletul vostru va fi eliberat de sub puterile întunericului și se va desfăta în lumina limpede a prezenței lui Dumnezeu. — Letter 7, 1892. (Selected Messages 2:242, 243).

Credința este dovada creștinismului — Când primiți ajutor și vă simțiți încurajați, cântați și lăudați-l pe Dumnezeu. Vorbiți cu Dumnezeu. Astfel, veți deveni prietenii lui Dumnezeu. Vă veți baza pe El și veți primi o credință care se va manifesta, indiferent dacă trăiți sau nu sentimentul că sunteți în siguranță. Aduceți-vă aminte că sentimentele nu constituie o dovadă a faptului că sunteți creștini. Credința în El constituie prin ea însăși o dovadă incontestabilă că sunteți copii ai lui Dumnezeu. El nu vă va dezamăgi niciodată. Domnul vă spune: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”. (Ioan 14, 18.19.) Noi nu Îl vedem pe Isus în persoană. Dar, prin credință, privim la El. Credința noastră se prinde de făgăduințele Lui. Acesta a fost modul în care a umblat Enoh cu Dumnezeu. — Manuscript 27, 1901.

Credința este ceva real — Moise nu numai că s-a gândit la Dumnezeu, ci L-a și văzut pe Dumnezeu. El a trăit în prezența permanentă a lui Dumnezeu și nu a uitat niciodată imaginea feței lui Dumnezeu.

Credința lui Moise nu era o simplă speculație, ci o realitate. El a crezut că Dumnezeu conduce propria lui viață în mod special și a înțeles intervenția lui Dumnezeu în toate detaliile vieții. Moise s-a încrezut în Dumnezeu pentru a primi puterea de a rezista fiecărei ispite. — Education, 63 (1903).

Credință în Isus, nu în haina lui Isus — Pe când trecea El, femeia suferindă a reușit să se apropie și să se atingă de poala hainei Lui. În acel moment, ea a știut că este vindecată. Credința ei era îndreptată nu spre haină, ci spre Acela care purta haina. În acea singură atingere era concentrată credința întregii ei vieți și, deodată, durerea și starea de slăbiciune au dispărut. Într-o clipă, ea s-a simțit zguduită de o putere asemănătoare electricității, care a străbătut fiecare fibră a ființei ei. Apoi, în trupul ei s-a instaurat o stare de sănătate desăvârșită. „Și îndată, ... a simțit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală”. (Marcu 5, 29.) — Letter 111, 1904. [539]

Credința nu se adresează obiectelor — În hainele lui Isus nu exista nici o putere vindecătoare. Credința în Persoana care purta haina a fost ceea ce a restabilit sănătatea ei. — Manuscript 105, 1901.

Credința are o capacitate discriminatorie — Credința constituie instrumentul prin care sunt întipărite în minte atât adevărul, cât și eroarea. Adevărul sau eroarea sunt acceptate de minte prin intermediul unui act intelectual similar, dar deosebirea constă în alegerea noastră de a crede, fie Cuvântul lui Dumnezeu, fie spusele omenești. Când Domnul Hristos i S-a descoperit în mod personal lui Pavel și când Pavel a fost convins că Îl persecuta pe Isus în persoana sfinților Lui, el a acceptat adevărul așa cum era el în Isus. În mintea și în caracterul lui s-a manifestat o putere transformatoare, iar Pavel a devenit un om nou în Isus Hristos. El a primit adevărul în totalitate, astfel încât nici pământul, nici locuința morților nu ar fi putut zgudui credința lui. — The Signs of the Times, 5 iunie, 1893. (Selected Messages 1:346).

Credința este un vindecător puternic — Credința este la fel de puternică precum moartea. Dacă cel bolnav poate fi ajutat să-și îndrepte privirile spre Marele Vindecător, în credință, vom asista la rezultate uimitoare. Credința va aduce viață trupului și sufletului. — The Ministry of Healing, 62 (1905).

Exercitarea zilnică a credinței — Am descoperit că este necesar să lupt lupta cea bună a credinței în fiecare zi. Eu trebuie să [540] exercit la maximum propria mea credință și să nu mă orientez în funcție de simțăminte; trebuie să acționez ca și când aș ști că Domnul m-a auzit, mi-a răspuns și m-a binecuvântat. Credința nu este o plutire plăcută pe aripile sentimentului, ci este actul prin care noi acceptăm pur și simplu Cuvântul lui Dumnezeu — convinși fiind că El Își va împlini făgăduințele, pentru că a declarat în mod clar că o va face. — Letter 49, 1888. (Our High Calling, 119.)

O credință activă — Îndemnul de a privi la Calvar nu are scopul de a ne liniști conștiința în timp ce neglijăm îndeplinirea responsabilităților; nu are scopul de a ne pregăti pentru un somn liniștit, ci are menirea de a genera credință în Domnul Isus; o credință vie și lucrătoare, ce purifică sufletul de orice urmă, oricât de vagă, a egoismului. Când ne bazăm pe Hristos prin credință, lucrarea noastră abia începe.

Fiecare om își are propriile lui obiceiuri păcătoase, care trebuie învinse printr-o luptă încrâncenată. Fiecărui suflet i se cere să lupte lupta credinței. Un urmaș al lui Hristos nu poate fi aspru în relațiile cu semenii, nu poate fi lipsit de bunătate și simpatie. El nu poate fi vulgar în vorbire. Nu poate fi plin de orgoliu și îngâmfare. El nu poate fi nerăbdător și nici nu poate folosi cuvinte aspre pentru a mustra și pentru a condamna. — Manuscript 16, 1890. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1111).

Modelarea vieții — Viața noastră este modelată de credință. Dacă lumina și adevărul se află la îndemâna noastră, iar noi neglijăm să căutăm noi și noi ocazii de a-l asculta și de a-l înțelege, în mod implicit, respingem acest adevăr și alegem mai degrabă întunericul decât lumina. — The Great Controversy, 597 (1888).

Credința făgăduiește succesul — Dacă vom înainta în credință, hotărâți să împlinim lucrarea lui Dumnezeu în mod înțelept, vom avea succes. Nu trebuie să ne permitem să fim împiedicați de oamenii care se complac în a rămâne de partea negativismului, manifestând foarte puțină credință. Lucrarea misionară a lui Dumnezeu va fi dusă mai departe prin oameni cu multă credință și va crește tot mai mult în putere și eficiență. — Letter 233, 1904.

Credința purifică sufletul — Noi trebuie să avem credință, o credință vie, o credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul. Trebuie să învățăm să aducem totul înaintea Domnului cu simplitate [541] și cu o credință stăruitoare. Cea mai mare povară pe care suntem nevoiți să o purtăm în această viață este sinele. Dacă nu învățăm în școala lui Hristos să fim smeriți, vom pierde prețioasele ocazii și privilegii de a deveni prieteni ai lui Isus. Sinele este cel mai dificil lucru pe care suntem nevoiți să-l administrăm. Când așezăm poverile noastre asupra Lui, să nu uităm să lăsăm și eul nostru la picioarele lui Hristos.

Încredințați-vă pe voi înșivă lui Isus, ca să fiți modelați de El, pentru a face din voi niște vase de cinste. Ispitele voastre, ideile voastre, sentimentele voastre, toate trebuie să fie abandonate la piciorul crucii. Atunci, sufletul va fi pregătit să asculte sfaturile divine. Domnul Isus vă va da să beți din apa ce curge în râul lui Dumnezeu. Sub influența Duhului Său, care temperează și înmoaie inima, răceala și indiferența vor dispărea. Domnul Hristos va fi în voi un izvor

ale cărui ape vă vor împrospăta sufletul pentru viața cea veșnică. — Letter 57, 1887.

Dezvăluie secretele succesului vieții — Adevărata credință și adevărata rugăciune — cât de puternice sunt! Acestea sunt cele două brațe cu care cel smerit se prinde de puterea Infinitei Iubiri. A avea credință înseamnă a avea încredere în Dumnezeu — a fi convins că El ne iubește și știe ce anume poate contribui la binele nostru suprem. Astfel, în loc de a ne lăsa să urmăm propriile noastre căi, credința ne determină să alegem calea Lui. În locul ignoranței noastre, credința acceptă înțelepciunea Lui; în locul slăbiciunii noastre, puterea Lui; în locul păcătoșeniei noastre, neprihănirea Lui. Viețile noastre, noi înșine, sunt deja proprietatea Lui; credința recunoaște acest fapt și acceptă binecuvântările Lui. Adevărul, demnitatea, curăția și loialitatea sunt recomandate ca fiind secretele succesului vieții. Iar credința este tocmai aceea care face din noi posesorii acestor însușiri. Fiecare pornire spre bine și fiecare aspirație constituie darul lui Dumnezeu; credința primește din partea lui Dumnezeu acea viață unică ce poate produce adevărata dezvoltare și eficiență. — Gospel Workers, 259 (1915).

Secțiunea 12 — Corectarea defectelor

[542]

[543]

[544]

[545]

Capitolul 59 — Formarea caracterului

Fiecare faptă influențează caracterul — Fiecare faptă a vieții, oricât de lipsită de importanță ar fi, își are propria ei influență în formarea caracterului. Un caracter bun este mai prețios decât posesiunile trecătoare, iar formarea acestuia este cea mai nobilă lucrare în care se pot angaja oamenii. — Testimonies for the Church 4:657 (1881).

Mintea este grădina, caracterul constituie roadele — Fiecare însușire a omului conlucrează la zidirea caracterului, atât pentru viața prezentă, cât și pentru veșnicie. Zidirea crește cu fiecare zi ce trece, indiferent dacă posesorul este conștient sau nu de acest fapt. Caracterul poate constitui fie un avertisment serios al pericolului, datorită diformității lui, fie un edificiu pe care Dumnezeu și îngerii îl vor admira pentru armonia cu Modelul Divin.

Caracterul nu este reprezentat de însușirile morale pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Acestea sunt talente pe care noi trebuie să le dezvoltăm și care vor forma un caracter nobil numai dacă sunt cultivate în mod corespunzător. Un om poate ține în mână semințe prețioase, dar acele semințe nu sunt o livadă de pomi fructiferi. Înainte de a deveni copac, sămânța trebuie să fie plantată. Mintea este grădina; caracterul constituie roadele. Dumnezeu ne-a dăruit însușiri pe care noi urmează să le cultivăm și să le dezvoltăm. Conduita noastră ne determină caracterul. Cultivarea acestor însușiri, astfel [546] încât să se armonizeze și să formeze un caracter de valoare, este o lucrare pe care nimeni altcineva nu o va putea realiza în locul nostru. — Testimonies for the Church 4:606 (1881).

Un caracter nobil se formează în bătălii aspre cu sinele — Domnul Hristos nu ne-a asigurat în nici un fel că ajungerea la desăvârșirea caracterului este o lucrare ușoară. Un caracter nobil și bine dezvoltat nu constituie o moștenire ereditară. El nu apare în mod întâmplător, ci se dobândește printr-un efort personal, prin meritele și harul lui Hristos. Dumnezeu oferă talente, capacități intelectuale, dar noi ne formăm caracterul. Caracterul se formează

în bătălii grele și aspre cu eul. Împotriva tendințelor ereditare trebuie lansate atacuri neîntrerupte. Este necesar să ne cercetăm pe noi înșine în mod riguros și nici o trăsătură nefavorabilă de caracter nu trebuie să rămână necorectată. — Christ's Object Lessons, 331 (1900).

Meditația și acțiunea sunt esențiale — Meditația abstractă nu este suficientă; acțiunea susținută nu este suficientă — în formarea unui caracter creștin, ambele sunt esențiale. — Testimonies for the Church 5:113 (1882).

Dezvoltarea unor obiceiuri de gândire corecte — Dacă dorim să dezvoltăm un caracter pe care Dumnezeu să-l accepte, este nevoie să ne formăm obiceiuri corecte în viața religioasă. Rugăciunea zilnică constituie un factor la fel de esențial pentru creșterea în har și pentru viața spirituală propriu-zisă, precum este hrana pentru bunăstarea trupului. Trebuie să ne obișnuim să înălțăm adesea gândurile spre Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea noastră este rătăcitoare, trebuie să o disciplinăm; iar în cele din urmă, prin eforturi perseverente, vom realiza aceasta cu ușurință. Despărțiți de Hristos, nu putem fi în siguranță nici măcar o singură clipă. Putem să ne bucurăm de prezența lui Dumnezeu la fiecare pas, dar numai dacă respectăm condițiile stabilite de El. — The Review and Herald, 3 mai, 1881. (The Sanctified Life, 93.)

Seriozitatea în atingerea scopurilor și o integritate statornică sunt esențiale — Pentru a avea succes în lucrarea de zidire a caracterului, este necesară o conștiinciozitate riguroasă. Aducerea la îndeplinire a planului Marelui Arhitect necesită perseverență [547] în atingerea obiectivelor. Structura trebuie să fie solidă. O lucrare superficială sau o neglijență, oricât de mică, sunt inacceptabile, deoarece ar putea ruina întreaga zidire. Toate capacitățile ființei trebuie angajate în lucru. Pentru aceasta, este nevoie de putere și o energie serioasă; nu există nici o rezervă care să poată fi risipită pentru lucruri lipsite de importanță.... Pentru a ne desprinde de obiceiuri, de tradiții și de atașamentul față de cele lumești, este necesar un efort perseverent, statornic și bine direcționat. O gândire profundă, o voință bine determinată și o integritate statornică sunt elemente esențiale. — Special Testimonies On Education, 75, 76, c1897. (Counsels to Parents, Teachers, and Students, 62).

A avea privirea îndreptată spre ținta finală — Apostolul Petru spune: „Să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni”. (2 Petru 1, 5-7.)...

Toate aceste etape succesive nu trebuie să constituie niște obiective prestabilite spre care să ne îndreptăm în mod specific. Dacă privirile voastre vor fi ațintite spre Domnul Hristos, având un singur scop, și anume acela de a-i da slavă lui Dumnezeu, veți progresa pas cu pas. Nu puteți ajunge la statura plinătății lui Hristos într-o singură zi și, dacă veți privi la toate greutățile cu care va trebui să vă confruntați și pe care să le învingeți, vă veți prăbuși în descurajare. Voi trebuie să purtați disputa cu Satana, iar el va căuta să folosească toate modalitățile posibile pentru a vă îndepărta gândurile de la Hristos. — The Youth’s Instructor, 5 ianuarie, 1893. (Messages to Young People, 45, 46).

Credincioșia în lucrurile mici (sfat adresat unui tânăr) — În anumite privințe, cazul tău este asemănător lui Naaman. Tu nu consideri că, pentru a dezvolta un caracter creștin, este necesar să iei hotărârea de a fi credincios în lucrurile mici. Deși lucrurile care îți sunt încredințate ar putea fi de mică însemnătate în ochii tăi, totuși ele constituie îndatoriri pe care va trebui să le îndeplinești până la sfârșitul vieții. Neglijarea unuia dintre aceste lucruri va produce o deficiență majoră în caracterul tău. Dragul meu băiat, trebuie să te obișnuiești să fii credincios în lucrurile mici. Nu vei fi plăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă nu vei proceda astfel. Până când nu vei asculta întocmai și cu plăcere și voioșie sfaturile primite, nu te vei putea [548] bucura de iubire și de afecțiune. Dacă dorești să fii iubit de către cei alături de care îți petreci existența, trebuie să manifești dragoste și respect față de ei. — Testimonies for the Church 2:310 (1869).

Testarea caracterelor — Calitatea materialului folosit pentru zidirea caracterului este esențială. Mult așteptata zi a lui Dumnezeu va testa lucrarea fiecărui om. „Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Corinteni 3, 13.) După cum focul dezvăluie deosebirea dintre aur, argint, pietre prețioase și lemn, fân, trestie, tot astfel ziua judecății va testa caracterele, dezvăluind deosebirea dintre cele ce sunt formate după chipul lui Hristos și cele care sunt întemeiate de o inimă egoistă. Egoismul și toate religiile false își vor arăta adevă-

rata lor față. Materialul lipsit de valoare va fi consumat de foc; dar aurul adevărului, credința umilă și simplă nu-și vor pierde valoarea. Acestea nu pot fi mistuite de flăcări, deoarece sunt nepieritoare. O singură oră de păcat va fi înțeleasă ca fiind o mare pierdere, în timp ce frica de Domnul va fi dovedită ca fiind începutul înțelepciunii. Plăcerea îngăduinței de sine va pieri asemenea paielor, dar aurul principialității statornice, păstrate cu orice preț, va rezista pentru veșnicie. — The Review and Herald, 11 decembrie, 1900. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1087, 1088.)

Caracterele nedisciplinate sunt contradictorii — Caracterele formate la voia întâmplării sunt schimbătoare și contradictorii. Posesorii acestora nu au nici o țintă înaltă și nici un scop în viață. Ei nu exercită nici o influență înnobilatoare asupra caracterelor altora, ci sunt dezorientați și lipsiți de putere. — Testimonies for the Church 4:657 (1881).

Nimeni nu poate afecta caracterul nostru atât de mult pe cât o putem face noi înșine — Ne putem aștepta să fie răspândite rapoarte false cu privire la noi; dar dacă avem o conduită corectă și consecventă și dacă rămânem indiferenți față de acest fapt, nici ceilalți nu-I vor acorda atenție. Să-l lăsăm pe Dumnezeu să Se îngrijească de reputația noastră.... Clevetitorii pot fi aduși la tăcere prin modul nostru de viețuire, și nu prin expresiile noastre de indignare. Singura noastră grijă să fie aceea de a acționa în temere de Dumnezeu și de a demonstra prin comportamentul nostru falsitatea acelor [549] rapoarte.

Nimeni nu poate afecta caracterul nostru atât de mult pe cât o putem face noi înșine. Pomii cei firavi și casele șubrede trebuie sprijinite continuu pentru a nu se prăbuși. Dacă ne arătăm prea interesați în protejarea reputației noastre împotriva atacurilor din afară, vom lăsa impresia că aceasta nu este întocmai lipsită de pete înaintea lui Dumnezeu și, în consecință, trebuie mereu sprijinită. — Manuscript 24, 1887. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1160, 1161).

Conduși de voință — Nu aveți capacitatea de a vă determina după dorință propriile impulsuri sau sentimente, dar puteți să vă controlați voința și puteți produce o schimbare totală în viețile voastre. Prin supunerea voinței față de Domnul Hristos, viața voastră va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și se va alia puterii care este mai

presus de toate domniile și de toate stăpânirile. Veți avea din partea lui Dumnezeu o putere care vă va lega strâns de puterea Lui; și veți avea acces la o nouă lumină, lumina unei credințe vii.... Atunci, vor fi în voi o putere, o perseverență și o simplitate care vă vor face instrumente desăvârșite în mâna lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:514, 515 (1889).

Defectele pot fi învinse — Nimeni să nu zică: „Nu pot să-mi corectez defectele de caracter". Dacă ajungeți la o asemenea concluzie, veți eșua în mod sigur în dobândirea vieții veșnice. Imposibilitatea rezidă în propria voastră alegere. Dacă nu vreți, nu puteți învinge. Adevărata dificultate izvorăște dintr-o inimă coruptă și nesfântă și din lipsa dispoziției de a se supune conducerii lui Dumnezeu. — Christ's Object Lessons, 331 (1900).

Pentru inima care a fost curățită, lucrurile sunt total diferite. Transformarea caracterului constituie, pentru cei din jur, o mărturie a locuirii lăuntrice a lui Hristos. Spiritul lui Dumnezeu produce în suflet o viață nouă, aducând gândurile și dorințele în ascultare de voința lui Hristos, iar omul dinăuntru este înnoit după chipul lui Dumnezeu. Bărbați și femei, slabi și supuși greșelii, demonstrează [550] înaintea lumii faptul că puterea răscumpărătoare a harului poate face ca un caracter defectuos să se dezvolte și să ajungă echilibrat și plin de roade. — Prophets and Kings, 233 (1917).

Caracterele defectuoase sunt uneori moștenite — Copiii și tinerii au tot felul de caractere de care trebuie să ne ocupăm, iar mintea lor este influențabilă. Mulți dintre copiii care frecventează școlile noastre nu au beneficiat de o educație corespunzătoare în cămin. Unii au fost lăsați să facă tot ce le-a plăcut; alții au fost etichetați greșit și descurajați. Ei au fost tratați cu foarte puțină înțelegere și bunătate; li s-au adresat prea puține cuvinte de apreciere. Acești copii au moștenit caracterele defectuoase ale părinților lor, iar educația din cămin nu le-a fost de nici un folos în formarea unui caracter corect. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 192 (1913).

Defectele se accentuează o dată cu trecerea anilor — Copiii învață lecții care nu pot fi ușor dezvățate. Ori de câte ori sunt supuși la restricții cu care nu au fost obișnuiți în trecut sau când li se cere să studieze cu seriozitate, ei apelează la părinții lor lipsiți de înțelepciune, solicitând simpatie și îngăduință. Astfel este încurajat

un spirit nemulțumit și recalcitrant, întreaga școală suferă datorită influenței demoralizatoare a acestora, iar povara profesorilor este mult îngreuiată. Dar cea mai mare pierdere o constituie chiar victimele acestei educații părintești deficitare. Defectele de caracter, pe care o educație corespunzătoare le-ar fi corectat, sunt lăsate să se accentueze o dată cu trecerea anilor, pentru ca, în cele din urmă, să prejudicieze grav și chiar să distrugă rodnicia posesorului lor. — The Review and Herald, 21 martie, 1882. (Fundamentals of Christian Education, 65).

Indulgența dezechilibrează caracterul — În anumite familii, dorința copilului este lege. Acestuia i se oferă tot ce dorește. Tot ce îi displace, este încurajat să îi displacă. Se consideră că aceste îngăduințe sunt destinate să îl facă pe copil fericit, dar tocmai aceste lucruri sunt cele care îl fac să fie nemulțumit, recalcitrant și imposibil de satisfăcut. Indulgența i-a distrus plăcerea pentru hrana simplă și sănătoasă și pentru folosirea benefică a timpului; satisfacerea [551] gusturilor a dus la dezechilibrarea caracterului lui, atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie. — Manuscript 126, 1897. (Child Guidance, 272).

Mintea și inima au nevoie de disciplină — Copiii cărora li se îngăduie să-și urmeze propriile gusturi nu sunt fericiți. Inima lor nestăpânită nu deține elementele necesare păcii și mulțumirii interioare. Pentru armonizarea caracterului cu legile înțelepte care guvernează ființa noastră, mintea și inima trebuie să fie disciplinate și supuse unei stăpâniri de sine corespunzătoare. Neliniștea și nemulțumirea sunt roadele îngăduinței de sine și egoismului. Dacă nu sunt plantate semințele unor flori prețioase, care să fie apoi cultivate și îngrijite, solul inimii, asemenea unei grădini, va produce buruieni și mărăcini. Ceea ce vedem în natură se întâmplă și în sufletul omenesc. — Testimonies for the Church 4:202, 203 (1876).

Obiceiurile formate în copilărie marchează întreaga viață — Fiecare tânăr își decide propria istorie a vieții, prin gândurile și simțămintele cultivate în anii copilăriei. Obiceiurile virtuoase, corecte și demne, formate în tinerețe, vor deveni o parte a caracterului și, de obicei, marchează întregul curs al existenței unei persoane. Tinerii pot deveni virtuoși sau vicioși, după cum aleg. Ei pot fi evidențiați fie pentru faptele lor bune și nobile, fie pentru mari crime

și răutăți. — The Signs of the Times, 11 octombrie, 1910. (Child Guidance, 196).

Experiența de zi cu zi — Intelectul este modelat fără încetare de ocaziile și avantajele de care beneficiază, în funcție de modul în care acestea sunt folosite. Zi de zi, noi formăm caractere care îi vor așeza pe elevi fie ca soldați bine antrenați sub stindardul Prințului Emanuel, fie ca pe niște rebeli sub steagul prințului întunericului. Cărei categorii îi vor aparține? — Manuscript 69, 1897. (Child Guidance, 199, 200).

Cum se formează caracterul — A te ocupa de mintea oamenilor constituie o lucrare foarte delicată. Disciplina care trebuie [552] aplicată unuia, pe altul ar putea să-l rănească; prin urmare, părinții trebuie să cerceteze felul de a fi al copiilor lor. Să nu acționeze niciodată imprevizibil sau sub imperiul impulsului de moment.

Am văzut o mamă smulgând din mâna copilului ei un obiect care îi făcea o deosebită plăcere, iar copilul nu putea înțelege motivul acestei deposedări. Micuțul a izbucnit în plâns, deoarece s-a simțit prejudiciat și tratat în mod abuziv. Apoi, părintele, pentru a-l face să înceteze, l-a mustrat cu severitate și, atât cât se putea observa, se pare că bătălia se încheiase. Dar, în mintea delicată a copilului, bătălia și-a lăsat urmele ei, iar acestea nu vor putea fi șterse cu ușurință. I-am spus mamei: „Ai comis o mare greșeală față de copilul tău. I-ai rănit sufletul și ai pierdut încrederea lui. Nu știu cum vei putea să o redobândești”.

Această mamă a fost foarte neînțeleaptă; ea și-a urmat propriile simțăminte și nu a acționat într-o manieră prevăzătoare, raționând de la cauză la efect. Tratamentul ei aspru și incorect a stârnit în inima copilului cele mai rele porniri. A acționa sub imperiul impulsului de moment în conducerea unei familii constituie procedura cea mai greșită. Când părinții se luptă cu propriii lor copii într-o asemenea manieră, are loc cea mai inechitabilă confruntare. Cât de nedrept este să-ți folosești forța de adult împotriva unui copilaș lipsit de apărare și neștiutor! Fiecare manifestare a furiei din partea părinților înăsprește răzvrătirea din inima copilului.

Caracterul nu se formează în urma unei singure fapte, ci printr-o repetare a faptelor se stabilesc obiceiuri care îl modelează. Pentru a avea un caracter creștin, este necesar să acționezi asemenea unui creștin. Creștinii vor manifesta un temperament sfânt, iar acțiunile

și impulsurile lor vor fi inspirate de Duhul Sfânt. — The Signs of the Times, 6 august, 1912.

Importanța perseverenței — În desăvârșirea unui caracter creștin, este esențial să perseverezi în facerea binelui. Aș dori să întipăresc în mintea tinerilor noștri importanța perseverenței și a efortului energic în lucrarea de formare a caracterului. Încă din primii ani, este necesar să imprimăm caracterului principiile unei [553] integrități ferme, pentru ca tinerii să poată atinge cele mai înalte standarde ale maturității. Ei trebuie să-și amintească fără încetare că au fost răscumpărați cu un preț și sunt chemați să-l slăvească pe Dumnezeu în trupul și mintea lor, care sunt ale Lui. — The Youth's Instructor, 5 ianuarie, 1893. (Messages to Young People, 45).

Reușita depinde de deciziile personale — Deși părinții sunt răspunzători pentru formarea caracterului, precum și pentru educația și pregătirea fiilor și fiicelor lor, totuși este la fel de adevărat că poziția noastră și reușita personală în lume depind într-o mare măsură de propria noastră conduită. Daniel și tovarășii lui s-au bucurat în primii ani ai vieții de beneficiile unei educații corecte, dar aceste avantaje nu ar fi fost suficiente pentru a-i face să ajungă în pozițiile pe care le-au ocupat mai târziu. La un moment dat, în viața lor a venit un timp în care ei au fost nevoiți să acționeze pe cont propriu — un timp în care viitorul lor a depins în exclusivitate de propria lor conduită. Atunci, ei au decis să rămână loiali față de lecțiile pe care le primiseră în copilărie. Teama de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii, a constituit izvorul măreției lor. Duhul Lui i-a întărit pentru împlinirea fiecărei ținte veritabile, a fiecărei hotărâri nobile. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 28 (1890). (Counsels on Diet and Foods, 29).

O filozofie falsă și periculoasă — Spiritismul afirmă că oamenii sunt niște semizei necăzuți în păcat; că „fiecare minte se va judeca pe ea însăși"; că „adevărata cunoaștere îi așează pe oameni mai presus de lege"; că „toate păcatele comise sunt nevinovate"; deoarece, „indiferent care ar fi faptele săvârșite de om, acestea sunt juste", iar „Dumnezeu nu le condamnă". Spiritismul afirmă, de asemenea, că spiritul ființelor umane este la fel de pur ca și cum ar fi în cer și că va fi înălțat la cer. Prin urmare, spiritismul le spune tuturor oamenilor: „Nu contează ce ești; trăiește așa cum îți place, cerul este căminul tău". În felul acesta, mulțimile sunt făcute să creadă

că dorința personală reprezintă cea mai înaltă lege, că îngăduința de sine înseamnă libertate și că omul nu este răspunzător în fața nimănui, în afară de propriul sine. — Education, 227, 228 (1903).

Cum să fim biruitori — Noi trebuie să ne confruntăm cu toate [554] obstacolele așezate în fața noastră și să le biruim unul câte unul. Dacă biruim primul obstacol, vom fi mai puternici pentru a ne confrunta cu următorul și, cu fiecare efort, vom fi mai bine pregătiți pentru progres. Privind la Isus, noi putem fi biruitori. Slăbiciunea și lipsa credinței se datorează faptului că privirile noastre sunt îndreptate numai către dificultăți și evităm să purtăm o bătălie serioasă pentru obținerea biruinței. — The Youth's Instructor, 5 ianuarie, 1893. (Messages to Young People, 46).

Angajare totală în responsabilitățile fiecărei zile — Înaintând pas cu pas, pot fi escaladate cele mai înalte culmi și orice munte poate fi urcat până la vârf. Nu vă descurajați privind munca imensă pe care trebuie să o realizați de-a lungul întregii vieți, pentru că nu vi se cere să faceți totul dintr-o dată. Angajați toate resursele ființei voastre în împlinirea acelei lucrări destinate zilei de azi; folosiți la maximum fiecare ocazie favorabilă din prezent; apreciați și mulțumiți pentru ajutorul pe care-L primiți din partea lui Dumnezeu și înaintați, treaptă cu treaptă, pe scara progresului. Aduceți-vă aminte fără încetare că nu aveți de trăit mai mult de o singură zi o dată; că Dumnezeu vă pune la dispoziție doar câte o singură zi, iar rapoartele cerului vor dezvălui modul în care ați valorificat privilegiile și ocaziile fiecărei zile. Folosiți atât de bine fiecare zi primită din partea lui Dumnezeu, încât, în cele din urmă, să puteți auzi din partea Maestrului: „Bine, rob bun și credincios". (Matei 25, 21.) The Youth's Instructor, 5 ianuarie, 1893. (Messages to Young People, 46.)

Capitolul 60 — Opoziție și conformism [555]

Încercările depășite cu bine dezvoltă statornicia — În mijlocul opoziției, viața spirituală este întărită. Încercările suportate cu bine vor dezvolta statornicia caracterului și calități spirituale valoroase. Adesea, roadele desăvârșite ale credinței, umilința și iubirea se maturizează cel mai bine trecând prin furtuni și întunecime. — Christ's Object Lessons, 61 (1900).

Angajați în război — Bătăliile în care suntem angajați nu sunt niște simulări. Noi purtăm un război al cărui deznodământ are urmări veșnice. Ne confruntăm cu vrăjmași nevăzuți. Îngerii răi luptă pentru dominarea fiecărei ființe umane. — The Ministry of Healing, 128 (1905).

Opoziția și încercările nu sunt provocate de Hristos — Timpul în care trăim este un timp solemn. Dacă nu realizăm importanta lucrare necesară pentru sufletele noastre și pentru sufletele celorlalți, ne vom confrunta cu o pierdere infinită. Noi trebuie să fim transformați de harul lui Dumnezeu sau vom pierde cerul și, datorită influenței noastre, și alții îl vor pierde alături de noi.

Îngăduiți-mi să vă asigur că luptele și opoziția pe care suntem nevoiți să le îndurăm în împlinirea datoriei noastre, renunțarea la sine și sacrificiile care trebuie făcute pentru a rămâne loiali lui Hristos nu sunt provocate de El. Acestea nu ne sunt impuse în virtutea unei [556] porunci arbitrare și inutile și nu se datorează unei vieți aspre, pe care Domnul ar pretinde să o trăim în serviciul Lui. Încercările vor rezulta o putere mai mare și vom câștiga mult mai mult decât dacă am fi refuzat să ascultăm de Hristos și am fi devenit slujitori ai lui Satana și sclavi ai păcatului. — Testimonies for the Church 4:557, 558 (1881).

Viața este o luptă — Această viață este o luptă, iar noi avem un dușman care nu adoarme niciodată și care urmărește fără încetare să ne distrugă mintea și să ne îndepărteze de Mântuitorul nostru, care și-a dat viața pentru noi. — Life Sketches of Ellen G. White, 291 (1915).

Pregătirea sufletului pentru pace — Domnul îngăduie opoziția pentru a pregăti sufletul nostru pentru pace. — The Great Controversy, 663 (1888).

Experiența religioasă dobândită numai prin luptă — Tinerii noștri trebuie să îndeplinească cu tenacitate și conștiinciozitate cerințele care le-au fost încredințate, iar aceasta va constitui o garanție a succesului lor viitor. Acei tineri care nu au avut niciodată succes în îndeplinirea datoriilor trecătoare ale vieții vor fi nepregătiți pentru a se angaja în îndeplinirea altor îndatoriri mai înalte. Experiența religioasă este dobândită numai prin luptă, prin suferirea dezamăgirilor, printr-o disciplină severă a sinelui și prin rugăciune stăruitoare. Calea spre cer trebuie urmată pas cu pas și fiecare pas înainte oferă puterile necesare următorului pas. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 100 (1913).

Fii fericit acum — Eu nu aștept să fiu fericită abia la capătul drumului; sunt fericită atâta timp cât merg înainte. Privesc spre Isus și nu iau în considerare faptul că trec prin încercări și suferințe. Locurile periculoase și grele sunt tocmai acelea în care El este mai mult ca oricând alături de noi, iar noi putem să comunicăm cu El, putem așeza asupra Purtătorului de poveri toate greutățile noastre și putem spune: „Iată, Doamne, eu nu mai pot continua să duc aceste poveri”. Apoi, El ne răspunde: „Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11, 30.) Credeți lucrul acesta? Eu l-am experimentat. Îl iubesc pe Isus; Îl iubesc. Văd în El un farmec neasemuit. Și doresc să-l laud în Împărăția lui Dumnezeu. — Life Sketches of Ellen G. White, 292 (1915).

[557] **Două principii antagoniste** — Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel, încât să fie văzută de toți. Evanghelia harului lui Dumnezeu, cu spiritul ei de renunțare la sine, nu va putea fi niciodată în armonie cu spiritul lumii. Cele două principii sunt antagoniste. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”. (1 Corinteni 2, 14.) — The Desire of Ages, 509 (1898).

În privința principiilor, nu vă conformați obiceiurilor — Asemenea lui Israel, foarte adesea, creștinii cedează în fața influenței lumii și se conformează principiilor și obiceiurilor lor, cu scopul de

a-și asigura prietenia celor necredincioși, dar, în final, se va dovedi că acești pretinși prieteni sunt cei mai periculoși dușmani.

Biblia ne învață în mod clar că nu poate exista nici o armonie între poporul lui Dumnezeu și lume. „Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.” (1 Ioan 3, 13.) Mântuitorul nostru spune: „Știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră”. (Ioan 15, 18.) Satana lucrează prin intermediul unor oameni lipsiți de credință, deghizați în așa-ziși prieteni, pentru a atrage în păcat pe poporul lui Dumnezeu, astfel încât să-i poată îndepărta și despărți de El; iar când apărarea lor este anihilată, Satana îi va face pe agenții lui să se întoarcă împotriva lor și va căuta să-i distrugă cu desăvârșire. — Patriarchs and Prophets, 559 (1890).

Foc profan și foc sfânt — adevărul lui Dumnezeu nu a fost înălțat în viața celor din poporul Său, deoarece ei nu l-au aplicat în experiența lor personală. Ei se conformează obiceiurilor lumii și depind de ea pentru a-și exercita influența. Ei îngăduie lumii să-i modeleze și, în locul unui foc sfânt, aduc în lucrarea lor un foc profan, pentru a corespunde standardelor lumești.

Asemenea eforturi de a imita obiceiurile lumești nu trebuie să existe. Acesta nu este un foc sfânt, ci unul profan. Pâinea vieții nu trebuie doar admirată, ci și consumată. Acea pâine care vine din cer va conferi viață sufletului. Aluatul este cel ce absoarbe toate trăsăturile caracterului, le înglobează și le unește cu caracterul lui Hristos și modelează tendințele cultivate și moștenite, transformându-le după chipul caracterului divin. — Manuscript 96, 1898. [558]

Hristos și conformismul — Cât de minunată este lucrarea harului asupra inimii omenești! El conferă putere minții și înțelepciunea de a folosi talanții binecuvântărilor materiale nu în scopul satisfacțiilor egoiste, ci pentru înaintarea lucrării misionare, prin renunțarea la sine. Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost un misionar în lumea noastră. El spune: „Cel ce dorește să Mă urmeze, să se lepede de sine”. Nu puteți să-l iubiți pe Hristos și, în același timp, să copiați modele lumii sau să vă bucurați de societatea lumească. — Letter 238, 1907.

Conformismul coboară standardele — Conformismul față de obiceiurile lumești transformă biserica după chipul lumii, dar nu va transforma niciodată lumea după chipul lui Hristos. Familiarizarea cu păcatul va face, în mod inevitabil, ca acesta să pară mai puțin

respingător. Cel care alege să se asocieze cu slujitorii lui Satana va înceta în scurt timp să se mai teamă de stăpânul lor. Dacă, pe calea datoriei, ajungem în încercări, așa cum s-a întâmplat cu Daniel la curtea regală, putem fi siguri că Dumnezeu ne va proteja; dar dacă ne așezăm în mod deliberat pe terenul ispitei, mai devreme sau mai târziu, vom cădea. — The Great Controversy, 509 (1888).

Conformismul pervertește treptat principiile corecte — Ceea ce face ca poporul nostru să-și piardă puterea de a influența spre bine este tocmai conformismul cu lumea. Pervertirea principiilor nu se produce dintr-o dată. Îngerul Domnului mi-a prezentat acest fapt prin intermediul simbolurilor. Părea că un hoț se strecura tot mai aproape și tot mai aproape și treptat, dar sigur, răpește identitatea lucrării lui Dumnezeu, prin influențarea fraților noștri spre conformarea cu procedeele lumești.

Mintea omului a luat locul care Îi aparține în mod legitim lui Dumnezeu. Indiferent de poziția pe care o poate deține un om, oricât de înaltă ar fi această poziție, el trebuie să acționeze ca și când [559] Hristos S-ar afla în locul lui. El trebuie să fie asemenea lui Hristos în vorbire și caracter în fiecare situație critică a lucrării pe care o îndeplinește. — Manuscript 96, 1902.

Unitate, dar nu cu prețul conformismului — Unii dintre aceia care pretind că sunt loiali Legii lui Dumnezeu s-au îndepărtat de credință și au umilit amarnic poporul Lui, reprezentându-l ca pe un popor lumesc. Dumnezeu a văzut și a notat lucrul acesta. A sosit timpul în care trebuie să ocupăm, cu orice preț, poziția pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o.

Acum este timpul în care adventiștii de ziua a șaptea sunt chemați să se evidențieze ca un popor aparte și diferit, un popor nominalizat de către Dumnezeu ca fiind al Său. Până când ei nu vor împlini lucrul acesta, El nu-I va putea glorifica. Adevărul și eroarea nu pot realiza un parteneriat. Să ne așezăm chiar acum în locul în care Dumnezeu a declarat că trebuie să ne aflăm.... Noi trebuie să luptăm pentru unitate, dar nu o unitate bazată pe nivelurile scăzute ale conformismului cu procedeele și practicile lumești și ale unirii cu bisericile populare. — Letter 113, 1903.

O linie de demarcație — În Biserica Adventistă de Ziua a șaptea, este necesară o lucrare de reformă profundă și cuprinzătoare. Lumii nu trebuie să i se îngăduie să corupă principiile poporului

păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Credincioșii sunt chemați să exercite o influență care să fie o mărturie a puterii principiilor cerești. Cei care se unesc cu biserica trebuie să dea dovadă de o schimbare a vechilor lor principii de viață. Dacă acest lucru nu a fost realizat, dacă linia de demarcație dintre biserică și lume nu este menținută cu atenție, în cele din urmă, se produce asemănarea cu lumea.

Solia prezentă pentru biserica și instituțiile noastre este: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”. (Matei 3, 2.) Dacă sunt cultivate atributele caracterului lui Dumnezeu, vor deveni o putere în viețile celor ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu. — Manuscript 78, 1905.

Obiceiurile sunt în opoziție cu natura organismului uman — Civilizația noastră artificială încurajează rele care distrug principiile solide. Obiceiurile și moda sunt în opoziție cu natura organismului omenesc.

Practicile pe care oamenii le adoră și plăcerile pe care le cultivă [560] slăbesc încetul cu încetul atât puterile fizice, cât și pe cele mintale și așează asupra rasei umane o povară insuportabilă. Necumpătarea și crima, boala și nelegiuirea se răspândesc pretutindeni. — The Ministry of Healing, 125, 126 (1905).

Când nu sunt încălcate principiile, respectați obiceiurile — Când practicile oamenilor nu se află în contradicție cu Legea lui Dumnezeu, puteți să vă conformați. Dacă lucrătorii nu reușesc să înțeleagă și să respecte obiceiurile oamenilor, nu numai că își vor îngreuia lucrarea, dar vor așeza obstacole serioase în calea celor pentru care lucrează și îi vor împiedica în acceptarea adevărului. — The Review and Herald, 6 aprilie, 1911.

Avertizez poporul nostru să se comporte în mod atent și înțelept înaintea lui Dumnezeu. În măsura în care obiceiurile în îmbrăcăminte sunt în conformitate cu principiile sănătății, respectați-le. Surorile noastre să se îmbrace simplu, așa cum se îmbracă majoritatea, iar îmbrăcămintea să fie confecționată din material de bună calitate, rezistent și potrivit timpului, dar să nu îngăduie ca problema hainelor să le ocupe mintea în totalitate. Aspectul îmbrăcămintei să fie modest și să exprime decență și seriozitate. Oferiți lumii o ilustrare vie cu privire la podoaba lăuntrică a harului lui Dumnezeu. — Manuscript 167, 1897. (Child Guidance, 414).

Diferiți de obiceiurile lumești — După cum Dumnezeu și-a făcut cunoscută voința Sa față de captivii evrei, a căror viață era foarte diferită de obiceiurile și practicile lumii care zăcea în nelegiuire, tot astfel Domnul le va trimite lumina cerească tuturor celor ce doresc să respecte un „așa zice Domnul". Aceștia sunt cei cărora le va descoperi în mod explicit voia Lui. Cei a căror gândire este eliberată de ideile lumești și a căror conduită este lipsită de vanitate, de mândrie, de plăcerea de a epata și de a se evidenția; cei care se disting ca popor al lui Dumnezeu și sunt zeloși în realizarea de fapte bune — aceștia sunt cei cărora El le va dezvălui înțelesul și semnificațiile Cuvântului Lui. — Letter 60, 1898. (Counsels to Writers and Editors, 101, 102).

Motive pentru nonconformism (un mesaj adresat credincioșilor) — De ce suntem noi, cei care ne numim creștini, atât de asemănă-
[561] tori lumii și atât de amestecați cu lumea, încât pierdem din vedere veșnicia, Îl pierdem din vedere pe Isus Hristos și Îl pierdem din vedere pe Tatăl? De ce, vă întreb, există atât de multe familii lipsite de Duhul lui Dumnezeu? De ce există atât de multe familii care reprezintă atât de puțin din viața și iubirea lui Isus Hristos și atât de puțin din asemănarea cu El? Motivul este acela că nu Îl cunosc pe Dumnezeu. Dacă L-ar cunoaște pe Dumnezeu și dacă ar privi țintă spre El, prin credința în Isus Hristos, care a venit în lumea noastră ca să-și dea viața pentru om, atunci ar descoperi în persoana Fiului lui Dumnezeu un farmec inegalabil care, în timp ce este privit, i-ar transforma, făcându-i asemenea Lui. Acum, înțelegeți ce anume este greșit în conformarea cu lumea? — Manuscript 12, 1894.

Aplicarea adevăratelor principii în toate domeniile vieții — Conformismul cu lumea poate fi prevenit cu ajutorul adevărului, prin hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu, prin aplicarea principiilor lui în toate domeniile acestei vieți și prin împlinirea lui în formarea caracterului personal. Prin cuvintele apostolului Ioan, Domnul Hristos ne avertizează „să nu iubim lumea, nici lucrurile care sunt în lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el". (1 Ioan 2, 15.) Acest limbaj este simplu, dar constituie întocmai etalonul cu care Dumnezeu va evalua caracterul fiecărui om. — Manuscript 37, 1896.

Capitolul 61 — Funcțiile vitale ale legilor lui Dumnezeu [562]

(A) Decalogul

Cunoașterea vinovăției — Cunoașterea pe care Dumnezeu nu a dorit ca primii noștri părinți să o dobândească a fost cunoașterea vinovăției. Iar când ei au acceptat afirmația lui Satana, care era falsă, neascultarea și încălcarea legii au pătruns în lumea noastră. Această neascultare față de porunca expresă a lui Dumnezeu și acceptarea minciunilor lui Satana au deschis porțile unui potop de nenorociri, care au invadat lumea. — The Review and Herald, 5 aprilie, 1898.

Natura umană a fost subminată — Nefericirea și moartea, cu toate efectele lor, sunt rezultatul încălcării Legii lui Dumnezeu. Prin neascultare, capacitățile omului au fost pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Natura umană a ajuns atât de degradată, încât a devenit imposibil ca omul să reziste puterii răului, iar ispititorul și-a văzut împlinit planul de a deturna planul divin în crearea omului și de a umple pământul cu suferință și nefericire. Oamenii și-au ales un domn care i-a legat cu lanțuri, târându-i înapoia carului lui ca pe niște prizonieri de război. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 33 (1913).

Legea lui Dumnezeu este ușor de înțeles — În Legea lui Dumnezeu nu există mistere. Chiar și cel mai neînzestrat intelect este capabil să înțeleagă regulile care ordonează viața și formează caracterul în conformitate cu Modelul Divin. Dacă copiii oamenilor s-ar strădui, cu toate puterile lor, să respecte această lege, ei ar dobândi o mai mare putere intelectuală și discernământul necesar pentru a [563] înțelege mai bine planurile și scopurile lui Dumnezeu. Acest progres nu se desfășoară doar pe parcursul vieții prezente, ci va continua de-a lungul veacurilor, în veșnicie. — The Review and Herald, 14 septembrie, 1886.

Uimitoare prin simplitate — Cât de uimitoare este Legea lui Iehova în simplitatea, în desăvârșirea și vastitatea ei atotcuprinză-

toare! În planurile și lucrările lui Dumnezeu există taine pe care mintea limitată nu este capabilă să le înțeleagă. Dar tocmai faptul că nu putem pătrunde secretele infinitei înțelepciuni și puteri ne umple de respect față de Cel Prea Înalt. — The Review and Herald, 14 septembrie, 1886.

Armonia desăvârșită dintre Lege și Evanghelie — Legea lui Dumnezeu și Evanghelia lui Isus Hristos se află într-o armonie desăvârșită. Marele Învățător spune: „Eu și Tatăl una suntem". Evanghelia lui Hristos este Vestea Bună a harului sau favorii prin care omul poate fi eliberat de condamnarea pentru păcat și prin care este făcut în stare să asculte de Legea lui Dumnezeu. Evanghelia ne îndrumă spre codul moral ca fiind o lege a vieții. Iar Legea, prin faptul că pretinde o ascultare precisă, îl îndrumă fără încetare pe cel păcătos spre Evanghelie, pentru a primi iertare și pace.

Marele apostol Pavel spune: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea!" (Romani 3, 31.) Și din nou, el declară că „Legea este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună" (Romani 7, 12.) Manifestarea iubirii supreme față de Dumnezeu și manifestarea unei iubiri asemănătoare față de semenii noștri sunt indispensabile, atât pentru a-i da slavă lui Dumnezeu, cât și pentru fericirea umană. — The Review and Herald, 27 septembrie, 1881.

O lege completă a vieții — În Legea Sa, Dumnezeu i-a dat omului o lege completă, ce cuprinde toate aspectele vieții. Dacă o va respecta, omul va trăi prin ea, prin meritele lui Hristos. Dacă o va încălca, ea are rolul de a-l condamna. Legea îi îndrumă pe oameni la Domnul Hristos, iar Domnul Hristos îi îndrumă înapoi la Lege. — The Review and Herald, 27 septembrie, 1881. (Our High Calling, 138.)

[564] **Cuprinzătoare în ceea ce privește cerințele** — Așa cum este prezentată în Scripturi, Legea lui Dumnezeu este vastă și cuprinzătoare în cerințele ei. Fiecare principiu este sfânt, drept și bun. Legea îi obligă pe oameni față de Dumnezeu; ea pătrunde până în domeniul gândurilor și al simțămintelor; și va produce o convingere cu privire la păcat în mintea fiecărui om care este conștient de încălcarea cerințelor ei. Dacă legea este aplicată numai la nivelul comportamentului exterior, oamenii nu se vor simți vinovați pentru gândurile, dorințele și planurile lor rele. Dar legea cere ca sufletul însuși să fie

curat, iar mintea să fie sfântă, pentru ca gândurile și simțămintele să poată fi în armonie cu standardul iubirii și al neprihănirii. — The Review and Herald, 5 aprilie, 1898. (Selected Messages 2:211).

Prin sine însuși, omul este neascultător — Prin sine însuși, omul este un călcător al legilor lui Iehova. Când Domnul poruncește naturii să mărturisească despre lucrurile făcute de El, acestea dovedesc îndată slava lui Dumnezeu. — Manuscript 28, 1898. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1144).

Toți sunt chemați să asculte de Legea lui Dumnezeu — Exemplul de conformare desăvârșită față de legile lui Dumnezeu, oferit de Domnul Hristos la venirea Sa, este valabil pentru toți — de la Adam, primul om, și până la ultima ființă umană care va trăi pe pământ. El a declarat că misiunea Lui nu a fost aceea de a nimici legea, ci de a o împlini într-o ascultare desăvârșită în toate aspectele ei. În felul acesta, Isus a înălțat legea și a făcut-o demnă de cinste. Prin viața Lui, Domnul a dezvăluit natura spirituală a legii. El a împlinit principiile vaste și profunde ale acestei legi înaintea tuturor ființelor cerești și înaintea lumilor necăzute.

Isus Hristos a venit pentru a demonstra faptul că omenescul, unit prin credință cu divinul, poate păzi toate poruncile lui Dumnezeu. El a venit pentru a dovedi în mod clar caracterul neschimbător al legii și pentru a declara că neascultarea și încălcarea legii nu pot fi niciodată răsplătite cu viață veșnică. Hristos a venit ca om, pentru ca prin natura umană să poată realiza o comunicare directă cu ceea ce este uman, în timp ce prin divinitatea Lui să poată aduce omul în legătură cu tronul lui Dumnezeu.

Dar, în nici un caz, Domnul nu a venit pentru a micșora obligația [565] oamenilor de a manifesta o ascultare desăvârșită. El nu a anulat validitatea Vechiului Testament, ci a împlinit ceea ce fusese prezis de Însuși Dumnezeu. Isus Hristos nu a venit pentru a-i elibera pe oameni de lege, ci pentru a le crea posibilitatea de a o respecta și de a-i învăța și pe semeni să facă la fel. — The Review and Herald, 15 noiembrie, 1898.

Dumnezeu nu-și abrogă propria lege — Domnul nu-I mântuiește pe păcătoși prin abrogarea legii care este temelia guvernării Lui în cer și pe pământ. Dumnezeu este un judecător, un apărător al justiției. Încălcarea Legii lui Dumnezeu, chiar și într-o manieră simplă, în cele mai mici aspecte, este păcat. Dumnezeu nu

Se poate dispensa de Legea Lui și nu poate înlătura nici cel mai mic articol, cu scopul de a trece cu vederea păcatul. Justețea, excelența morală a legii trebuia menținute și validate înaintea întregului univers. Și această lege sfântă nu putea fi validată cu nici un alt preț mai mic decât moartea Fiului lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 15 noiembrie, 1898.

Legea lui Dumnezeu nu a fost anulată de El — Dumnezeu nu Își anulează legea. El nu acționează în contradicție cu prevederile ei. El nu anulează rezultatele păcătuirii, ci le transformă. Prin harul Său, blestemul este transformat în binecuvântare. — Education, 148 (1903).

(B) Evidențierea Legii lui Dumnezeu în lumea naturală

Legi izvorâte din iubire — Legile lui Dumnezeu izvorăsc dintr-o probitate morală infailibilă și sunt formulate într-o asemenea manieră, încât să aducă fericirea celor ce le păzesc. — The Review and Herald, 18 septembrie, 1888. (Sons and Daughters of God, 267).

Legile pe care trebuie să le păzească toate ființele omenești izvorăsc din inima Infinitei Iubiri. — Letter 20a, 1893. (Selected Messages 2:217).

[566] **O Lege a slujirii** — Urmașii lui Hristos au fost răscumpărați pentru a deveni niște slujitori ai binelui celorlalți. Domnul nostru ne învață că adevăratul scop al vieții este slujirea altora. Hristos Însuși a fost un lucrător activ în slujba semenilor și le încredințează legea slujirii tuturor urmașilor Lui. El a prezentat lumii o concepție de viață mai înaltă decât orice concepție cunoscută vreodată. Trăind pentru a sluji, omul intră într-o relație personală cu Domnul Hristos. Legea slujirii devine puntea de legătură cu Dumnezeu și cu semenii. — Christ's Object Lessons, 326 (1900).

Nimeni nu trăiește pentru sine — Adam trebuia să fie conducătorul familiei omenești, după Dumnezeu, iar rolul lui era acela de a asigura respectarea principiilor familiei cerești. Aceasta ar fi adus pace și fericire. Dar nimeni nu era menit „să trăiască pentru sine". (Romani 14, 7.) Satana fusese hotărât să se opună. El dorise să trăiască pentru sine. Satana căutase să așeze propria lui ființă în centrul atenției. Acesta a fost faptul care a stârnit răzvrătirea în cer, iar acceptarea de către om a acestui deziderat a adus păcatul

pe pământ. Când Adam a păcătuit, omul s-a desprins de sistemul de guvernare al Cerului. Puterea centrală a pământului era un demon. Satana și-a așezat scaunul de domnie în locul în care trebuia să fie tronul lui Dumnezeu. Lumea și-a adus omagiile la picioarele vrăjmașului, ca pe o jertfă de bunăvoie. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 33 (1913).

Învățați-i pe copii să respecte legile naturii și ale revelației — Cei care au pe inimă binele copiilor lor și care doresc să-i vadă crescând liberi de gusturi pervertite trebuie să-și orienteze modul de viață în mod perseverent în opoziție cu practicile și obiceiurile populare. Dacă doriți să-i vedeți pe copiii voștri pregătiți pentru a fi folositori pe pământ și pentru a primi răsplata veșnică în împărăția slavei, trebuie să-i învățați să respecte legile lui Dumnezeu, atât legile naturii, cât și pe cele ale revelației, și să nu urmeze obiceiurile lumii. — The Review and Herald, 6 noiembrie, 1883. (Temperance, 157).

Un remediu împotriva delincvenței juvenile — Dacă tații și mamele ar fi ascultat îndrumările Domnul Hristos, acum nu am fi [567] citit și auzit despre păcate și crime comise, nu numai de adulți, ci chiar de tineri și de copii. Condițiile sociale nefavorabile există datorită faptului că părinții au ignorat acest sfat și au neglijat să-și educe copiii în vederea respectării și a cinstirii poruncilor sfinte ale lui Dumnezeu.

Deoarece au încetat să respecte fiecare aspect al poruncilor date de Dumnezeu, care sunt sfinte, drepte și bune, chiar și profesorii de religie au eșuat în prezentarea standardului sfânt cu care este evaluat caracterul. Oamenii și-au luat asupra lor responsabilitatea de a stabili un standard care să fie în armonie cu propriile lor idei, iar Legea lui Dumnezeu a fost dezonorată. Acesta este motivul pentru care zilele noastre devin tot mai asemănătoare zilelor lui Noe și Lot. — The Review and Herald, 2 mai, 1893.

Relația dintre Legea morală a lui Dumnezeu și legile lumii naturale — Între Legea morală și legile pe care Dumnezeu le-a stabilit în lumea naturală există o relație strânsă. Dacă oamenii ar fi ascultat de Legea lui Dumnezeu, împlinind în viețile lor principiile Celor Zece Porunci și principiile neprihănirii pe care o prezintă aceste porunci, ar fi fost protejați de pericolul obiceiurilor dăunătoare. Dar, prin îngăduirea unui apetit pervertit, ei și-au pierdut

valorile morale și astfel au ajuns degradați, tocmai prin intermediul propriilor lor practici imorale și prin încălcarea legilor naturale.

Suferința și teama pe care le vedem pretutindeni, diformitatea, decadența, boala și retardarea mintală care inundă în prezent lumea au făcut ca pământul să fie o leprozerie în comparație cu ceea ce ar fi putut fi până acum, dacă ar fi fost respectate legile morale și legile pe care Dumnezeu le-a implantat în ființele noastre. Prin încălcarea continuă a acestor legi, omul a agravat urmările rele ale păcatului din Eden. — The Review and Herald, 11 februarie, 1902.

Legea guvernării divine — Creștinul este menit să fie o binecuvântare pentru semeni. Prin aceasta, el însuși va fi binecuvântat. [568] „Cel ce udă pe alții, va fi udat și el". (Proverbe 11, 25.) Aceasta este legea guvernării divine, o lege pe care Dumnezeu a prevăzut-o pentru primirea neîncetată a binecuvântărilor, asemenea apelor adânci, care se află într-o neîncetată mișcare, dăruind și primind fără încetare. Împlinirea acestei legi constituie puterea misiunii creștine. — Testimonies for the Church 7:170 (1902).

Legi care guvernează ființa umană — În providența lui Dumnezeu, legile care guvernează organismul nostru uman, cu urmările negative ale încălcării acestora, au fost explicate cu atâta claritate, încât toate ființele inteligente să le poată înțelege. Toți oamenii au obligația cea mai solemnă să studieze acest subiect și să trăiască în armonie cu legile naturale. Principiile sănătății trebuie publicate, iar oamenii de știință să fie provocați în modul cel mai serios să le cerceteze. — The Review and Herald, 11 februarie, 1902.

Obiceiurile sănătoase conferă superioritate intelectuală. Capacitatea intelectuală, rezistența fizică și durata vieții depind de legi foarte precise. Dumnezeul naturii nu va interveni pentru a feri omul de consecințele încălcării legilor naturii. Cel care se străduiește să biruie trebuie să fie cumpătat în toate lucrurile. Inteligența lui Daniel și fermitatea voinței lui s-au datorat într-o mare măsură simplității alimentației asociate cu o viață de rugăciune. — The Youth's Instructor, 9 iulie, 1903. (Messages to Young People, 242.)

Semănat și secerat — În legile stabilite de Dumnezeu în natură, efectul urmează cauzei cu o certitudine imperturbabilă. Secerișul va dovedi calitatea semințelor semănate. Lucrătorul indolent este condamnat prin însăși propria sa lucrare. Secerișul mărturisește împotriva lui. Tot astfel este și în lucrurile spirituale: credincioșia

fiecărui lucrător este evaluată după rezultatele lucrării sale. Caracterul lucrării sale, dacă a fost superficială sau atentă, este dezvăluit de recoltă. Acesta este modul în care se hotărăște destinul lui veșnic. — Christ's Object Lessons, 84 (1900).

Unii cred numai lucrurile pe care le înțeleg — Există oameni care se laudă cu faptul că nu cred decât lucrurile pe care le pot înțelege. Dar, pentru fiecare minte inteligentă, absurditatea înțelepciunii lor afișate este evidentă. În existența umană sunt taine, și în lucrările naturii există manifestări ale puterii lui Dumnezeu — mistere pe care nici cea mai profundă filozofie și nici cele mai vaste cercetări nu le pot explica. — The Review and Herald, 14 septembrie, 1886. [569]

(C) Alte legi

Legea acțiunii supuse — Acțiunea conferă putere. În universul lui Dumnezeu domnește o armonie deplină. Toate ființele cerești se află într-o activitate neîncetată, iar Domnul Isus ne-a oferit tuturor un exemplu prin viața Sa pe pământ. El era preocupat de „facerea binelui". Dumnezeu a instaurat o lege în virtutea căreia acțiunile sunt izvorâte din supunere. În mod tăcut, dar continuu, toate elementele creației Lui își îndeplinesc lucrarea încredințată. Oceanul se află într-o permanentă mișcare. Iarba ce încolțește pe câmp și care astăzi există, iar mâine va fi tăiată, este menită să acopere câmpiile. Frunzele freamătă în bătaia vântului, fără să fie văzută mâna care le atinge. Soarele, luna și stelele sunt necesare și pline de slavă în împlinirea misiunii lor. — Life Sketches of Ellen G. White, 87 (1915).

Universalitatea legii — Pentru cel care învață să interpreteze în felul acesta învățăturile ei, întreaga natură este un izvor al înțelepciunii; lumea este asemenea unui manual, viața este o școală. Unitatea omului cu natura și cu Dumnezeu, universalitatea legii, rezultatele încălcărilor ei își pun amprenta în mod neîndoielnic asupra minții și modelează caracterul. — Education, 100 (1903).

A încălca legile naturii înseamnă a încălca legile lui Dumnezeu — O continuă încălcare a legilor naturii constituie o încălcare a legilor lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar fi fost întotdeauna ascultători [570] față de Legea Celor Zece Porunci, împlinind în viețile lor principiile

conținute în aceste precepte, nu ar fi existat blestemul suferinței și al bolii care inundă astăzi întreaga lume. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 8 (1890). (Counsels on Health, 20).

Nelegiuirea produce suferință mintală și fizică — Natura protestează împotriva fiecărei încălcări a legilor vieții. Ea suportă abuzurile până la limita resurselor ei, iar puterile minții și ale trupului suferă. Pedeapsa pentru păcat nu va cădea doar asupra celui ce încalcă legea; rezultatele nelegiuirii lui se vor vedea în urmași și astfel răul se transmite din generație în generație.

Când prietenii lor suferă sau când moartea îi desparte de ei, mulți se arată nemulțumiți de providența divină; dar Dumnezeu nu a plănuit ca oamenii să trăiască în suferință și să moară înainte de vreme, lăsându-și lucrarea neîncheiată. Dumnezeu a dorit să trăim o măsură deplină a zilelor noastre, bucurându-ne de sănătate deplină și realizându-ne lucrarea încredințată. Este nedrept să Îl acuzăm pe Dumnezeu de un rezultat care, în cele mai multe situații, se datorează propriei noastre încălcări a legilor naturii. — The Review and Herald, 11 februarie, 1902.

Un răspuns la deism — Mulți susțin că materia deține puterea de viață — că materia a fost dotată cu anumite proprietăți, iar apoi a fost lăsată să existe în virtutea propriei ei energii intrinseci. Ei mai susțin că activitățile naturii sunt coordonate de legi imuabile, asupra cărora Dumnezeu nu poate interveni. Aceasta este o teorie falsă și nu este susținută de Cuvântul lui Dumnezeu. Natura este un slujitor al Creatorului ei. Dumnezeu nu Își anulează legile și nu acționează în contradicție cu acestea, dar Se folosește de ele ca de niște instrumente aflate în slujba Lui. Natura mărturisește despre existența unei inteligențe, a unei prezențe și a unei energii active, care lucrează în și prin intermediul legilor ce o guvernează. În natură există o lucrare neîntreruptă și directă a Tatălui și a Fiului. Domnul Hristos spune: „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez”. (Ioan 5, 17.) — Patriarchs and Prophets, 114 (1890).

[571] **Ascultarea aduce fericire** — În timp ce [studenții] învață să studieze lecțiile aflate în lucrurile creației și în experiențele vieții, explicați-le că aceleași legi care guvernează natura și evenimentele vieții sunt menite să conducă și viețile noastre; că ele sunt date pentru binele nostru și că nu putem găsi adevărata fericire și adevăratul succes decât în ascultare față de ele. — Education, 103 (1903).

Principiile vaste ale legii — În învățăturile Sale, Domnul Hristos a arătat cât de cuprinzătoare sunt principiile legii rostite pe Sinai. El a constituit o demonstrație vie a validității acestei legi, ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard al neprihănirii — standardul după care vor fi evaluați toți oamenii în marea zi în care vor fi deschise cărțile și va începe judecata. Domnul Hristos a venit pentru a exemplifica neprihănirea în toate privințele ei și, în calitate de conducător al omenirii, pentru a-i dovedi omului că poate realiza aceeași lucrare, împlinind fiecare aspect al cerințelor lui Dumnezeu. Prin harul nemăsurat oferit oamenilor, nici un om nu trebuie să piardă cerul. Desăvârșirea caracterului poate fi realizată de toți cei ce luptă pentru ea. Aceasta este prevederea fundamentală care stă la baza noului legământ al Evangheliei. Legea lui Iehova este copacul; Evanghelia constituie florile parfumate și roadele lui. — The Review and Herald, 5 aprilie, 1898. (Selected Messages 1:211, 212).

Cel mai înalt sens al libertății — În lucrarea răscumpărării nu există nici o obligativitate. Nici o forță exterioară nu exercită presiuni asupra cuiva. Sub influența Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat să aleagă în mod liber stăpânul căruia vrea să-i slujească. Schimbarea care se produce când sufletul se predă lui Hristos conține cel mai înalt sens al libertății. Alungarea păcatului este un act personal al sufletului. Este adevărat că noi nu avem nici o putere de a ne elibera de sub controlul lui Satana; dar când dorim să fim eliberați de păcat și în strigătul nostru disperat după ajutorul unei puteri din afara noastră și mai presus de noi, puterile sufletului sunt întărite de energia divină a Duhului Sfânt și încep să împlinească hotărârile voinței noastre în împlinirea voinței lui Dumnezeu. — The Desire of Ages, 466 (1898).

[572]

Capitolul 62 — Comunicarea

Influența vastă a cuvintelor — Glasul și vorbirea sunt daruri primite din partea lui Dumnezeu și, dacă sunt corect folosite, ele constituie o adevărată putere ce slujește cauzei Lui. Cuvintele au o mare însemnătate. Ele pot exprima dragoste, devoțiune, respect și laudă la adresa lui Dumnezeu sau pot exprima ură și răzbunare. Cuvintele dezvăluie atitudinea inimii. Ele pot fi o mireasmă de viață spre viață sau un suflu de moarte spre moarte. Limba este o punte pe care pășim fie în lumea binecuvântărilor, fie în lumea nelegiuirii. — Manuscript 40, 1896. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1159).

O grindină devastatoare sau semințe ale iubirii? — Unii se întorc de la comuniunea lor zilnică cu Dumnezeu, îmbrăcați în umilința lui Hristos. Cuvintele lor sunt ca o dulceață pe buze, nu ca o grindină devastatoare ce distruge totul în cale. Asemenea oameni seamănă pe calea vieții semințele iubirii și ale bunătății, iar acest lucru se realizează de la sine, în mod natural, deoarece Domnul Hristos trăiește în inimile lor. Influența lor este cu mult mai mare decât poate fi observat în aparență. — Manuscript 24, 1887. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1159).

Cuvinte care încurajează — Pretutindeni în jur, auzim strigăte de protest, izvorâte din necazul lumii. Păcatul ne învăluie în întuneric, iar mintea noastră trebuie să fie pregătită pentru orice lucrare bună și pentru a adresa un cuvânt bun. știm că Isus este prezent alături de noi.

[573] Influența duioasă a Duhului Său cel Sfânt ne învață și ne călăuzește gândurile, influențându-ne să rostim cuvinte care încurajează și luminează cărarea celor din jur. — Testimonies for the Church 6:115 (1900).

Cuvinte plăcute — Privind la partea luminoasă a lucrurilor, descoperim suficiente motive pentru a fi bucuroși și fericiți. Dacă le adresăm altora un zâmbet, ei ne vor zâmbi și dacă le vom vorbi într-o manieră plăcută și înălțătoare, ei ne vor răspunde la fel. — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885.

Cuvinte care Îl au în centru pe Isus — Cuvintele oamenilor exprimă propriile lor gânduri omenești, dar cuvintele celor ce sunt ai lui Hristos sunt duh și viață. — Testimonies for the Church 5:433 (1885).

Îngerii privesc cu atenție pentru a vedea felul de mărturie pe care o duceți lumii cu privire la Domnul vostru ceresc. Conversațiile trebuie să-l aibă în centru pe Acela care trăiește pentru a face ispășire în favoarea voastră înaintea Tatălui. Când dați mâna cu un prieten, în inima și pe buzele voastre să fie cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu. Astfel, gândurile lui vor fi atrase către Isus. — Steps to Christ, 119 (1892).

Domnul Hristos Se exprima simplu și la subiect — Învățăturile Domnului Hristos nu conțineau raționamente lungi, ciudate și complicate. El Se exprima foarte simplu și la subiect. Isus cunoștea fiecare inimă ca pe o carte deschisă și, din inepuizabilul Său tezaur, Domnul alegea lucruri vechi și noi, care ilustrau și întăreau învățăturile Sale. El sensibiliza inimile și trezea simpatia. — Manuscript 24, 1891. (Evangelism, 171).

Ușor de înțeles — Maniera de predicare a lui Hristos era plăcută și atrăgătoare și era caracterizată întotdeauna de simplitate. El dezlega tainele Împărăției cerului, folosind ilustrații și simboluri cu care ascultătorii erau familiarizați; iar oamenii simpli și neînvățați Îl ascultau cu plăcere, deoarece puteau înțelege cuvintele Lui. Domnul nu Se exprima în cuvinte pretențioase, pentru înțelegerea cărora este [574] necesar să consulți dicționarul. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 240 (1913).

El a folosit un limbaj simplu — Argumentațiile sunt bune numai atunci când sunt prezentate în momentul și locul potrivit, dar printr-o prezentare simplă a Cuvântului lui Dumnezeu, se poate realiza mult mai mult. Lecțiile Domnului Hristos erau ilustrate cu atâta claritate, încât și cel mai neînvățat ascultător le putea înțelege îndată. În discursurile Sale, Isus nu a folosit fraze lungi și cuvinte grele; El S-a exprimat într-un limbaj simplu, adaptat nivelului de gândire al oamenilor obișnuiți. Domnul nu aprofunda un subiect mai mult decât știa că sunt ei capabili să înțeleagă și să accepte. — Gospel Workers, 169 (1915).

Subiecte serioase în loc de conversații lipsite de sens — Ce poate fi mai vrednic de întipărit în minte decât planul de mântuire?

Acesta este un subiect inepuizabil. Iubirea lui Isus, mântuirea oferită omului căzut prin dragostea Lui infinită, sfințirea inimii, prețioasele adevăruri mântuitoare destinate zilelor din urmă, harul lui Hristos — aceste subiecte înviorează sufletul, iar inima curată simte aceeași bucurie pe care au simțit-o și ucenicii, când Domnul Isus li S-a alăturat pe drumul către Emaus.

Cel care își îndreaptă simțămintele spre Hristos va adora acest fel de asociere sfântă și, printr-o astfel de părtășie, va primi putere divină; dar cel care, mai presus de orice, preferă să se complacă în conversații lipsite de sens, rătăcește departe de Dumnezeu și devine insensibil față de aspirațiile sfinte și nobile. Iar ca urmare, ceea ce este pământesc și senzual ajunge să fie interpretat ca fiind de natură cerească. — Testimonies for the Church 5:600 (1889).

În căutarea simpatiei omenești — O conversație frivolă, caracterizată de o căutare acerbă a simpatiei și aprecierii omenești, izvorăște dintr-un sentimentalism bolnav. Nici tinerii și nici cei cu părul cărunt nu sunt în siguranță în fața unui asemenea pericol. Dar, dacă adevărul lui Dumnezeu constituie un principiu statornic al [575] inimii, conversația va fi asemenea unui izvor. Oricâte încercări s-ar face pentru a stăvili acest izvor, el va țâșni într-un alt loc, pentru că este un izvor ce nu poate fi stăvilit. Adevărul aflat în inimă este un izvor de viață. El înviorează pe cel obosit și îndepărtează gândurile și cuvintele rele. — Testimonies for the Church 5:600, 601 (1889).

Nu exprimați niciodată cuvinte de îndoială — Toți oamenii trec prin încercări — dureri pe care sunt nevoiți să le suporte, ispite grele în fața cărora trebuie să reziste. Nu vă împărtășiți necazurile cu semenii voștri muritori, ci aduceți toate lucrurile în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Stabiliți-vă drept regulă să nu rostiți nici un cuvânt de îndoială și descurajare. Prin cuvinte pline de speranță și printr-o voioșie sfântă, voi puteți face mult pentru a lumina viața altora și pentru a-i întări în încercările lor. — Steps to Christ, 119, 120 (1892).

Cuvintele noastre ne influențează — Cuvintele sunt mai mult decât o reflectare a caracterului; ele au puterea de a ne modela caracterul. Oamenii sunt influențați de propriile lor cuvinte. Adesea, sub influența impulsului de moment, instigați de Satana, unii dau glas geloziei sau impresiilor rele, exprimând lucruri pe care nu le cred cu adevărat; dar cuvintele lor acționează asupra propriei gândiri.

Astfel, acești oameni sunt ispitiți chiar de cuvintele lor și ajung să creadă tocmai acele idei pe care le-au rostit mânați de Satana. O dată ce și-au exprimat o opinie sau o hotărâre, adesea, ei sunt prea mândri pentru a le nega și încearcă să-și dovedească lor înșiși că au dreptate, până când ajung să creadă aceasta.

Este periculos să rostești cuvinte de îndoială și este periculos să pui sub semnul întrebării sau să critici lumina divină. Obiceiul de a critica în mod neatent și nejustificat acționează asupra caracterului, favorizând lipsa de respect și necredința. De multe ori, cei care și-au îngăduit un asemenea obicei s-au apropiat în mod inconștient de pericol, până când au ajuns să critice și să respingă însăși lucrarea Duhului Sfânt. — The Desire of Ages, 323 (1898).

Critica reacționează asupra celui ce o rostește — Critica reacționează asupra sufletului celui ce o rostește. Educarea vorbirii începe cu noi înșine, cu fiecare în mod personal. Să ne hotărâm să nu vorbim rău despre nimeni. — Manuscript 102, 1904.

Rostiți cuvinte care inspiră curaj și speranță — De multe ori, se întâmplă ca un suflet curajos să fie asaltat până la extrem de ispită și să ajungă pe punctul de a ceda în lupta cu sinele și cu puterile răului. Să nu descurajați un asemenea suflet în greaua lui bătălie. Întăriți-l prin cuvinte care inspiră curaj și speranță și care îl îndeamnă să rămână statornic pe calea sa. În felul acesta, prin voi, lumina lui Hristos va străluci asupra lui. „Nici unul din noi nu trăiește pentru sine.” (Romani 14, 7.) Prin influența pe care o exercităm în mod inconștient, cei din jur pot fi încurajați și întăriți sau pot fi descurajați și îndepărtați de Domnul Hristos și de adevăr. — Steps to Christ, 120 (1892). [576]

Cuvintele afectuoase și actele de curtenie — Micile atenții, nenumăratele ocazii aparent neînsemnate și amabilitățile simple sunt cele care alcătuiesc, la un loc, fericirea vieții; iar neglijarea cuvintelor amabile, afectuoase și încurajatoare și a micilor acte de curtenie face ca viața să fie insuportabilă și nenorocită. În cele din urmă, se va dovedi că renunțarea la sine, pentru binele și fericirea celor din jur, constituie o parte însemnată în raportul ceresc cu privire la viața noastră. Atunci, se va vedea că grija față de sine, fără a ține cont de binele și fericirea altora, nu se bucură de aprecierea Tatălui nostru ceresc. — Testimonies for the Church 2:133, 134 (1868).

Avertisment împotriva disprețului și indiferenței — Comorile prețioase ale iubirii nu trebuie nutrite în inimă doar pentru cei preferați, ci pentru fiecare suflet care s-a dedicat lucrării de slujire; deoarece toți cei ce îndeplinesc această lucrare sunt ai Domnului. Dumnezeu lucrează prin ei. Învățați lecțiile dragostei din viața lui Isus.

Oamenii trebuie să fie atenți la modul în care vorbesc cu semenii lor. Nici egoismul și nici atitudinea despotică nu-și au locul în relația cu aceia care reprezintă moștenirea lui Hristos. Nu provocați amărăciune în mintea sau inima altora. Nu îngăduiți să se strecoare în glasul vostru nici o urmă de dispreț. Dacă vorbiți într-o manieră firească, dacă manifestați indiferență sau suspiciune, prejudecată și gelozie, sufletele celor pentru care lucrați vor fi pierdute. — Letter 50, 1897.

[577] **Spiritul de căutare a greșelilor și reprimările încurajează minciuna** — Fratele meu, cuvintele arogante pe care le adresezi copiilor tăi produc răni în sufletul lor. Și, pe măsură ce vor crește, ei vor dezvolta tendința de a critica. Spiritul de căutare a greșelilor îți ruinează viața, iar efectele lui negative se răsfrâng asupra soției și asupra copiilor. Ei nu sunt încurajați să manifeste încredere sau să-și recunoască în mod deschis greșelile, deoarece știu că acestea vor fi urmate în mod sigur de o mustrare aspră din partea ta. Adesea, cuvintele tale sunt asemenea unei grindine devastatoare, care distruge plantele firave. Este imposibil de estimat răul pe care îl produci prin comportamentul tău. Pentru a evita cuvintele tale aspre, copiii tăi vor învăța să mintă. Pentru a scăpa de mustrare și de pedeapsă, ei vor evita să mărturisească adevărul. O poruncă aspră și rece nu le va face nici un bine. — Letter 8a, 1896. (The Adventist Home, 439, 440).

Înlăturarea oricărui cuvânt neatent — Aduceți-vă aminte că prin cuvintele voastre veți fi îndreptățiți și prin cuvintele voastre veți fi condamnați. Puneți frâu limbii voastre. Cuvintele pe care le rostiți sunt asemenea semințelor care produc roade, fie spre bine, fie spre rău. Acum este timpul semănatului.

Omul cel bun scoate lucruri bune din vistieria cea bună a inimii lui. De ce? Pentru că Domnul Hristos este o prezență vie în suflet. Adevărul sfințitor este un tezaur de înțelepciune pentru toți cei ce îl trăiesc. El este asemenea unui izvor ale cărui ape curg spre viața cea

veșnică. Acela în inima căruia nu locuiește Hristos se va complăcea în conversații ieftine, în declarații exagerate, care induc în eroare. Limba care rostește cuvinte pervertite și expresii triviale și josnice trebuie să fie atinsă cu cărbunii aprinși de pe altar. — Manuscript 17, 1895.

Nemulțumirea înăbușă dezvoltarea personală — Există persoane care au calități excepționale, dar au ajuns într-o stare de stagnare. Ei nu progresează spre victorie. Iar abilitățile cu care i-a înzestrat Dumnezeu nu sunt de nici un folos pentru cauza Lui, deoarece sunt nefolosite. Multe dintre aceste persoane se dovedesc a fi niște protestatari nemulțumiți. Ei declară că motivul pentru care dau glas nemulțumirilor lor este acela că nu sunt apreciați. Dar tocmai aceste persoane sunt cele care suferă de un simțământ deficitar al valorii personale și nu se apreciază suficient pentru a coopera cu Cel mai [578] Mare Învățător pe care L-a cunoscut vreodată lumea. — The Review and Herald, 10 martie, 1903.

Nici un cuvânt aspru, sever sau sfat grosolan adresat unui pastor și scriitor — Fiecare dintre noi va fi ajutat de Domnul, atunci când vom avea cea mai mare nevoie, în lupta pentru înfrângerea eului. Faceți ca legea bunătății să fie pe buzele voastre și uleiul harului, în inima voastră. Acestea vor produce rezultate minunate. Veți fi amabili, înțelegători și curtenitori. Aveți nevoie de toate aceste calități. Mai întâi, trebuie să primiți Duhul Sfânt și să-i îngăduiți să lucreze în caracterul vostru, iar apoi, El va fi asemenea unui foc sfânt care va face ca fumul de tămâie să se înalțe spre Dumnezeu, nu de pe altarul unor buze care condamnă, ci al unor buze care vindecă sufletele oamenilor. Înfățișarea voastră va exprima chipul divin.

Nu rostiți nici un cuvânt tăios, sever și critic. Acesta este un foc profan ce nu are voie să ardă în comitetele sau conversațiile dintre frați. Dumnezeu cere fiecărui suflet aflat în slujba Lui să-și aducă jertfele cu cărbunii aprinși ai focului sfânt.

Dacă vă abțineți să rostiți acele cuvinte triviale și aspre, ce răsar atât de ușor pe buzele voastre, Duhul lui Dumnezeu va putea vorbi prin slujitorii Lui omenești. Privind caracterul lui Hristos, veți fi schimbați după chipul Lui. Numai harul lui Dumnezeu poate schimba inima voastră, iar apoi, veți reflecta imaginea Domnului Isus. Dumnezeu ne cere să fim asemenea Lui — curați, sfinți și

nepătați. Noi trebuie să purtăm chipul divin. — Letter 84, 1899. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1164).

Cuvinte care distrug viața — Veți fi supuși unor teste severe. Puneți-vă încrederea în Domnul Isus Hristos. Amintiți-vă că, printr-o atitudine vehementă, vă veți răni singuri. Dacă veți rămâne în locurile cerești, în Hristos, în toate circumstanțele, cuvintele voastre nu vor fi asemenea unor proiectile care rănesc inimi și pot distruge vieți. — Letter 169, 1902.

Exprimarea îndoielii mărește îndoiala — Nu trebuie să vorbim despre îndoielile și încercările noastre, deoarece, de fiecare dată [579] când vorbim despre ele, acestea devin mai mari. De fiecare dată când ne exprimăm îndoiala, Satana a câștigat o victorie; dar când declarăm: „Mă voi decide să-mi păstrez sufletul de partea Lui și voi rămâne un martor credincios”, dovedim că ne-am dăruit fără nici o rezervă pe noi înșine lui Isus Hristos și apoi Dumnezeu ne dăruiește lumină, iar noi ne bucurăm în El. Dacă dorim să rămânem în lumina razelor strălucitoare ale Soarelui neprihănirii, vom fi o lumină în lume. „Pe care voi Îl iubiți fără să-l fi văzut, credeți în El, fără să-l vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită.” (1 Petru 1, 8.) — Manuscript 17, 1894.

Exprimarea credinței mărește credința — Cu cât vorbiți mai mult despre credință, cu atât veți avea mai multă credință. Cu cât stăruiți asupra descurajărilor, discutând cu alții despre încercările voastre, și cu cât insistați asupra lor pentru a primi simpatia după care tânjiți, cu atât veți suferi mai multe descurajări și mai multe încercări. De ce să ne plângem de lucruri pe care nu le putem evita? Dumnezeu ne invită să închidem ferestrele sufletului spre cele lumești și să privim spre cele cerești, pentru ca El să poată lumina inimile noastre cu slava care strălucește în înălțimile cerului. — Manuscript 102, 1901.

Mustrările sunt uneori necesare — Deși cuvintele noastre trebuie să fie întotdeauna amabile și blânde, nici o afirmație nu trebuie să-l determine pe făcătorul de rele să creadă că faptele lui sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Acest fel de simpatie este lumească și înșelătoare. O manifestare necuvenită a afecțiunii, de dragul simpatiei, nu beneficiază de nici un credit din partea lui Dumnezeu. Făcătorii de rele trebuie să fie sfătuiți și mustrați, iar uneori este necesar să fie reprimați în mod aspru. — Manuscript 17, 1899.

Ce dezvăluie cuvintele? — Cuvintele nu pot fi controlate în totalitate, deoarece sunt determinate de puterea care conduce mintea și inima. Dacă Hristos este Cel care domnește în inima voastră, cuvintele vor dezvălui puritatea, frumusețea și mireasma plăcută a unui caracter modelat de voința Lui. Încă de la cădere, Satana a fost un acuzator al fraților săi, de aceea trebuie să fiți precauți, ca să nu [580] vă lăsați conduși de același spirit. — Letter 69, 1896.

Necesitatea repetării — Să nu credeți că, dacă ați încheiat prezentarea unui subiect, ascultătorii vor reține tot ce le-ați spus. Există pericolul de a trece prea repede de la o idee la alta. Țineți lecții scurte, într-un limbaj simplu și direct, și repetați adesea. Predicile scurte vor fi memorate mult mai bine decât cele lungi. Vorbitorii noștri trebuie să-și aducă aminte că subiectele pe care le prezintă pot conține informații complet noi pentru unii dintre ascultătorii lor; prin urmare, ideile principale trebuie repetate de mai multe ori. — Gospel Workers, 168 (1915).

Vorbirea grăbită și nervoasă afectează comunicarea — Pastorii și profesorii trebuie să acorde o atenție deosebită cultivării vocii. Ei nu trebuie să învețe să vorbească într-o manieră nervoasă și grăbită, ci în mod calm, rar și distinct, exprimându-se cu claritate și păstrând muzicalitatea vocii.

Vocea Mântuitorului era asemenea unei melodii în urechile celor care erau obișnuiți cu predicarea monotonă și lipsită de entuziasm a cărturarilor și fariseilor. El vorbea rar și apăsat, accentuând acele cuvinte cărora dorea ca ascultătorii Lui să le acorde o atenție deosebită. Cei vârstnici și tinerii, cei învățați și oamenii fără școală, toți puteau înțelege pe deplin semnificația cuvintelor Lui. Acest lucru ar fi fost imposibil dacă Isus ar fi vorbit grăbit și dacă ar fi rostit propoziție după propoziție, fără pauză. Oamenii Îi acordau o atenție deosebită și se spunea despre El că nu vorbea precum cărturarii și fariseii; deoarece vorbea ca unul care avea putere. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 239, 240 (1913).

Claritatea exprimării și accentuarea potrivită — Prin rugăciune stăruitoare și printr-un efort perseverent, noi trebuie să dobândim o deosebită abilitate în ceea ce privește vorbirea. Această abilitate include exprimarea clară a fiecărei silabe, punând accentul acolo unde îi este locul. Mulți vorbesc grăbit, rostind cuvintele, unul [581] după altul, atât de repede, încât efectul ideilor pe care le transmit

se pierde. Puneți spiritul și viața Domnului Hristos în tot ceea ce spuneți. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 254, 255 (1913).

O vorbire melodioasă și atentă — În tinerețe, obișnuiam să vorbesc prea tare. Domnul mi-a arătat că, dacă vocea mea are o tonalitate prea ridicată și nenaturală, nu voi reuși să exercit o impresie potrivită asupra oamenilor. Apoi, mi-a fost arătat modul în care vorbea Domnul Hristos; vocea Lui era plăcută și melodioasă. Într-o manieră calmă și liniștită, glasul Lui ajungea la cei ce Îl ascultau; cuvintele Lui pătrundeau în inimile lor și, înainte de a rosti următoarea frază, ei puteau înțelege tot ce li s-a spus. Unii cred că trebuie să gonească în prezentare, deoarece, dacă nu ar proceda astfel, și-ar pierde inspirația. Dacă aceasta este inspirație, atunci mai bine să o piardă și cu cât o vor pierde mai curând, cu atât mai bine. — Manuscript 19b, 1890. (Evangelism, 670).

Folosirea rațională a capacității de a vorbi — Influența voastră trebuie să fie profundă și de lungă durată, iar capacitatea de a vorbi trebuie folosită în mod rațional. Dacă vă suprasolicitați corzile vocale, modulațiile vocii se pierd. Tendința de a vorbi rapid trebuie învinsă în mod decisiv. Dumnezeu pretinde din partea lucrătorilor Lui întregul serviciu pe care îl pot oferi, în limitele lor omenești. Toate talentele primite trebuie folosite, cultivate și apreciate ca fiind o moștenire prețioasă din partea Cerului. Lucrătorii secerișului au însărcinarea de a transmite lumina pe care Dumnezeu o trimite lumii din cer. — Special Testimonies, Seria A 7:10, 6 ianuarie 1897. (Evangelism, 668).

Abilitatea de a citi corect este de cea mai înaltă valoare — Cititul corect și cu accent potrivit reprezintă o abilitate de cea mai înaltă valoare. Indiferent câtă cunoștință ați fi putut dobândi în alte domenii, dacă ați neglijat cultivarea vocii și a vorbirii, astfel încât [582] să puteți vorbi și citi în mod distinct și inteligibil, toate cunoștințele vă vor fi de puțin folos; deoarece fără cultivarea vorbirii nu puteți comunica eficient și clar ceea ce ați învățat. — Manuscript 132, 1902. (Evangelism, 666).

Lucruri reale și imaginare — Într-o anumită ocazie, în timp ce Betterton, un actor renumit, lua cina împreună cu Dr. Sheldon, [mai târziu] arhiepiscop de Canterbury, arhiepiscopul a întrebat: „Vă rog,

d-le Betterton, spuneți-mi, cum se face că dumneavoastră, actorii, influențați atât de puternic auditoriul, spunând lucruri imaginare?”

„Domnul meu”, a răspuns Betterton, „cu respectul cuvenit Sfinției Voastre, permiteți-mi să spun că motivul este simplu: totul se bazează pe puterea entuziasmului. Pe scenă, noi spunem lucruri imaginare ca și când ar fi reale; în timp ce dumneavoastră, la amvon, spuneți lucruri reale ca și când ar fi imaginare”. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 255 (6 iulie, 1902).

Trăirea și vorbirea să nu fie influențate de circumstanțe — Deși există atâta nedreptate în jurul nostru, nu trebuie să fim părtași la ea. Nu vorbiți despre aceasta și despre răutatea care sunt în lume, ci înălțați-vă mintea vorbind despre Mântuitorul vostru. Când vedeți nelegiuirea care vă înconjoară, gândiți-vă cu bucurie la Dumnezeu, Salvatorul nostru, și la faptul că noi suntem copiii Lui. — Manuscript 7, 1888.

Învățați elocvența tăcerii — În momentul în care se lasă pradă furiei, omul devine la fel de iresponsabil ca și cel care a pus paharul pe buze. Învățați elocvența tăcerii și să știți că Dumnezeu prețuiește ceea ce a fost cumpărat cu sângele lui Hristos. Noi trebuie să ne supunem unei educații personale zilnice. Îndepărtați toate piedicile nefolositoare aflate în calea Regelui. Faceți loc, pentru ca Regele să poată umbla în mijlocul nostru. Îndepărtați toate expresiile obscene din vocabularul vostru (vezi Coloseni 3, 8). — Manuscript 6, 1893.

O abținere sfântă — Fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu. Noi putem avea mântuirea Lui în familiile [583] noastre, dar pentru aceasta, trebuie să exercităm credința, să trăim pentru credință, să avem o credință stăruitoare și să ne încredem în Dumnezeu. Noi trebuie să ne stăpânim temperamentul și astfel vom fi biruitori.

Dacă nu ne controlăm cuvintele și temperamentul, suntem sclavii lui Satana; trăim într-o stare de supunere față de el. Toate cuvintele aspre, neplăcute, nerăbdătoare și amenințătoare constituie un act de închinare, o jertfă adusă maiestății sale satanice. Iar aceasta este o jertfă costisitoare, mult mai costisitoare decât orice sacrificiu pe care îl putem face pentru Dumnezeu, deoarece ea distruge pacea și fericirea întregii familii, distruge sănătatea și poate determina pierderea fericirii eterne.

Stăpânirea de sine pe care o pretinde Cuvântul lui Dumnezeu din partea noastră slujește propriului nostru bine. Ea mărește fericirea familiilor noastre și a tuturor celor din jur. Ea ne înnobilează gusturile, ne sfințește judecata, aduce pacea minții și, în cele din urmă, viața veșnică. Temperamentul natural și pătimaș trebuie menținut sub control. Mântuitorul, care locuiește înăuntrul inimii noastre, ne va întări în fiecare ceas. Îngerii păzitori vor rămâne în preajma noastră și vor duce cu bucurie la cer veștile bune ale progresului nostru în viața divină, iar îngerul raportor va prezenta un raport binevoitor și fericit. — Testimonies for the Church 1:310 (1862).

Secțiunea 13 — Personalitatea

[584]

[585]

[586]

[587]

Capitolul 63 — Imaginația

Domnul Hristos a apelat la imaginația oamenilor — El [Domnul Hristos] a impresionat inimile oamenilor, apelând la imaginația lor. Ilustrațiile Lui erau inspirate din experiențele vieții de zi cu zi și, deși erau simple, semnificația lor era uimitor de profundă. Păsările cerului, crinii de pe câmp, semințele, păstorul și turma — acestea erau parabolele prin care Domnul Hristos ilustra realități nepieritoare; și după aceea, întotdeauna când se întâmpla ca ascultătorii Lui să întâlnească scenele despre care le vorbise, își aminteau învățăturile Lui. Ilustrațiile Domnului Hristos continuau să repete lecțiile prezentate.

Domnul Hristos nu i-a flatat niciodată pe oameni. El nu a rostit niciodată ceva care să hrănească fantezia și imaginația lor; și nici nu a lăudat născocirile lor seducătoare; dar gânditorii profunzi și fără prejudecăți au acceptat învățătura Lui și au descoperit că le punea la încercare înțelepciunea. Ei se minunau auzind modul în care adevărul spiritual era exprimat în cel mai simplu limbaj. — The Desire of Ages, 254 (1898).

Datoria de a controla imaginația — Puțini conștientizează faptul că exercitarea controlului asupra gândurilor și asupra imaginației constituie o datorie. O minte nedisciplinată nu se poate concentra asupra unor subiecte valoroase. Dacă gândirea nu este utilizată în [588] mod corespunzător, religia nu poate înflori în suflet. Dacă mintea nu este preocupată de lucruri sfinte și veșnice, ea își va găsi plăcerea în lucruri superficiale și triviale. Atât puterile intelectuale, cât și cele morale trebuie să fie disciplinate și, prin exercițiu, acestea se vor dezvolta și se vor întări. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 544 (1913).

Boli generate de imaginație [Vezi capitolul 75, „Imaginația și boala”] — Uneori, boala este generată de imaginație și, de cele mai multe ori, este agravată de aceasta. Mulți oameni care sunt toată viața bolnavi ar fi putut fi sănătoși, pur și simplu dacă ar fi gândit într-un mod sănătos. Mulți își imaginează că fiecare ușoară expunere

le va cauza boala, iar efectul rău este produs deoarece este așteptat. Mulți mor de boli a căror cauză este în totalitate imaginară. — The Ministry of Healing, 241 (1905).

O imaginație pervertită — Din ceea ce mi-a arătat Domnul, am înțeles că imaginația femeilor din această categorie [cele care au o părere exagerată despre calitățile lor] fusese pervertită datorită faptului că citiseră literatură de ficțiune și visaseră cu ochii deschiși, construind castele de fum — trăind într-o lume imaginară. Ele nu-și coboară gândurile la împlinirea datoriilor obișnuite și folositoare ale vieții. Nu-și asumă responsabilitățile care le revin, nu se străduiesc să facă un cămin fericit și plăcut pentru soții lor și lasă întreaga povară asupra soților lor. Aceste femei așteaptă ca cei din jur să le anticipeze dorințele și să le împlinească, în timp ce ele își iau libertatea de a căuta greșeli și de a comenta după plăcere. Aceste femei suferă de un sentimentalism bolnav, considerând fără încetare că nu sunt apreciate; că soții lor nu le oferă toată atenția pe care o merită. Ele se imaginează ca fiind niște martire. — Testimonies for the Church 2:463 (1870).

Sfat adresat unui om cu o imaginație bolnavă — Am văzut că Domnul ți-a dat lumina și experiența necesare pentru a înțelege caracterul păcătos al unui temperament impulsiv și nevoia de a-ți stăpâni pasiunile. Eșecul în realizarea acestui fapt înseamnă un eșec [589] sigur în ceea ce privește viața veșnică. Trebuie să învingi această boală a imaginației.

Tu ești extrem de sensibil și, dacă cineva se pronunță în favoarea unei căi opuse celei pe care o urmezi, te simți jignit. Tu trăiești cu impresia că ești criticat, că trebuie să te aperi și să-ți salvezi viața; iar în efortul tău stăruitor de a-ți salva viața, o pierzi. Ceea ce trebuie să faci este să mori pentru sine și să cultivi un spirit de îngăduință și răbdare. Eliberează-te de gândul că nu ești bine tratat, că ești nedreptățit și că cineva dorește să te persecute și să-ți facă rău. Modul tău de a vedea lucrurile este greșit, iar cel care îți inspiră aceste imagini deformate ale lucrurilor este Satana. — Testimonies for the Church 2:424 (1870).

O rațiune dominată de imaginație — Stă în puterea ta să-ți controlezi imaginația și să învingi aceste accese de nervozitate. Ești înzestrat cu o putere a voinței pe care ar fi trebuit să o folosești spre binele tău. Dar tu nu ai procedat astfel, ci ai îngăduit ca imaginația

ta extrem de afectată să-ți domine rațiunea. Prin aceasta, ai întristat pe Duhul lui Dumnezeu. Faptul că nu ai avut nici o putere asupra simțămintelor tale nu ar constitui un păcat; dar aceasta nu va scuza faptul că ai cedat în fața inamicului. În loc de a fi angajată împotriva voinței lui Dumnezeu, voința ta trebuie să-i fie supusă și sfințită. — Testimonies for the Church 5:310, 311 (1885).

Dieta afectează imaginația — Necumpătarea în alimentație începe prin folosirea unei hrane nesănătoase. După un timp, prin continuarea îngăduinței de sine, organele digestive își pierd vitalitatea, iar alimentele încetează să mai satisfacă apetitul. Astfel, se pun temeliile unor obiceiuri nesănătoase și apare o poftă nestăpânită după alimente tot mai stimulatoare. Ceaiul, cafeaua și carnea produc un efect imediat. Sub influența acestor otrăvuri, sistemul nervos este excitat și, în unele cazuri, un anumit timp, intelectul pare înviorat și imaginația mai vie. — Testimonies for the Church 3:487 (1875).

Efectul ceaiului, al cafelei și al altor băuturi populare — [590] Ceaiul are o acțiune stimulatoare și, într-o anumită măsură, produce o stare de excitație nervoasă. Acțiunea cafelei și a multor altor băuturi populare este similară. La început, au un efect înviorător. Nervii stomacului sunt excitați. Aceasta determină iritarea creierului, care, la rândul lui, determină o activitate sporită a inimii și transmite întregului organism energii a căror sursă nu este nelimitată. Pentru un timp, extenuarea este uitată; puterea pare să fie mărită. Intelectul este trezit și imaginația devine mai vie. — The Ministry of Healing, 326 (1905).

Redeșteptările populare și imaginația — Prea adesea, redeșteptările populare se realizează prin apeluri care se adresează imaginației, prin excitarea emoțiilor, prin satisfacerea atracției față de ceea ce este nou și incitant. Convertiții câștigați în felul acesta nu au o dorință prea mare de a asculta de adevărul Bibliei și nici nu sunt interesați de mărturia profeților și a apostolilor. Dacă un serviciu religios nu conține ceva senzațional, nu exercită nici o atracție asupra lor. Iar mesajele care fac apel la rațiune nu trezesc nici un răspuns în inima lor. Avertismentele simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, care privesc în mod direct interesele lor veșnice, rămân neascultate. — The Great Controversy, 463 (1888).

Teatrul degradează imaginația — Teatrul este unul dintre cele mai periculoase locuri frecventate de oameni în căutarea plăcerii.

În loc să fie o școală a moralității și a virtuții, așa cum se pretinde atât de des, teatrul este chiar pepiniera imoralității. În spectacole, sunt sugerate și aprobate obiceiuri vicioase și înclinații păcătoase. Cântecele josnice, gesturile obscene, expresiile și atitudinile degradează imaginația și înjosesc valorile morale. Tinerii care obișnuiesc să participe la aceste manifestații își vor pierde principialitatea.

În țara noastră, nu există nimic care să exercite o influență mai puternică în otrăvirea imaginației, în distrugerea convingerilor religioase și în anularea gustului pentru plăceri sănătoase și reconfortante și pentru realitățile serioase ale vieții, așa cum sunt amuzamentele teatrale. Interesul pentru acestea crește cu fiecare participare, asemenea dorinței după băuturi amețitoare, care se mărește pe măsură ce sunt consumate. Singura cale de a fi în siguranță este evitarea totală a teatrului, a circului și a oricărui alt loc de distracție discutabil. — Testimonies for the Church 4:652, 653 (1881).

Literatura de ficțiune creează o lume imaginară — Tu te-ai [591] complăcut în lectura romanelor și a poveștilor, până când ai ajuns să trăiești într-o lume imaginară. Influența unei asemenea lecturi este dăunătoare atât pentru minte, cât și pentru trup; ea slăbește intelectul și afectează înfricoșător puterile fizice. Uneori, mintea ta este grav tulburată, deoarece, prin citirea literaturii de ficțiune, imaginația ta a fost stimulată în mod excesiv și adusă în stare de boală. Mintea ar trebui educată într-o asemenea manieră, încât toate capacitățile ei să se dezvolte simetric....

Dacă imaginația este suprasolicitată în mod constant și stimulată prin citirea literaturii de ficțiune, aceasta se va transforma într-o forță tiranică, ce va domina toate celelalte facultăți intelectuale, va genera o instabilitate a gusturilor și va perverti înclinațiile. — Testimonies for the Church 4:497 (1881).

Lectura afectează creierul — Cunosc personal oameni care, datorită obiceiurilor greșite în domeniul lecturii, și-au pierdut sănătatea mintală. Ei își trăiesc viața sub influența unei imaginații bolnave, exagerând orice mică neplăcere. Lucruri cărora o minte inteligentă și serioasă nu le-ar acorda nici o atenție devin pentru ei încercări insuportabile și obstacole imposibil de trecut. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 124, 1890. (Fundamentals of Christian Education, 162, 163).

Lucrurile pe care le privim corup imaginația — Trăim într-un veac în care corupția este întâlnită la fiecare pas. Pofta ochilor și pasiunile degradate sunt trezite prin intermediul lucrurilor pe care le privim și al cărților pe care le citim. O imaginație pervertită corupe inima. Mintea începe să se complacă în contemplarea unor scene care trezesc pasiuni josnice și imorale. Aceste scene păcătoase, privite sub influența unei imaginații degradate, distrug sensibilitatea morală, iar persoanele exaltate și lipsite de stabilitate morală sunt pregătite să dea frâu liber domniei pasiunilor păcătoase. Apoi urmează păcatele și crimele care înjosesc ființele create după chipul lui Dumnezeu, târându-le până la nivelul animalelor și cufundându-le în cele din urmă în pierzare.

Evitați să citiți și să priviți lucruri care sugerează gânduri păcătoase. Cultivați puterile morale și capacitățile intelectuale. Nu [592] îngăduiți ca aceste însușiri nobile să fie degradate și pervertite prin lectura excesivă a unor cărți de ficțiune lipsite de valoare. Cunosc minți puternice care, datorită necumpătării în domeniul lecturii, au ajuns paralizate aproape complet și și-au pierdut echilibrul. — Testimonies for the Church 2:410 (1870).

Masturbarea și imaginația — Când oamenii sunt dependenți de obiceiul autosatisfacerii sexuale, conștiința lor morală ajunge atât de insensibilă și de imposibil de trezit, încât nu mai pot înțelege lucrurile veșnice și nici nu găsesc plăcere în activitățile spirituale. Gândurile necurate se dezvoltă, pun stăpânire pe imaginație și fascinează mintea, iar apoi apare o dorință aproape irezistibilă de a înfăptui acte păcătoase. Dacă mintea ar fi fost educată să contemple subiecte înălțătoare, imaginația, formată în așa fel încât să reflecte asupra lucrurilor pure și sfinte, ar fi fost fortificată împotriva acestei pasiuni teribile, care degradează și distruge sufletul și trupul. Prin disciplinare, mintea s-ar fi obișnuit să cugete numai la lucruri nobile, cerești, curate și sfinte și nu ar fi putut fi atrasă în această patimă josnică, coruptă și respingătoare. — Testimonies for the Church 2:470 (1870).

Visarea poate conduce la înălțare de sine — Dacă mintea visează și făurește planuri în care predomină eul, cuvintele și faptele vor da pe față înălțarea de sine. Asemenea gânduri nu conduc spre dezvoltarea unei relații strânse cu Dumnezeu. Cei care acționează fără să judece în mod atent ceea ce fac acționează neînțelept. Efor-

turile sporadice, oricât de mari ar fi, nu valorează nimic. Ei se asemănă cu vița-de-vie: dacă sunt lăsate să se întindă în voie în toate direcțiile, mlădițele se vor agăța de orice lucru urât aflat în cale; de aceea, înainte ca via să poată aduce rod, mlădițele trebuie tăiate și oprite din înaintarea spre lucrurile spre care tindeau și trebuie orientate astfel, încât să se prindă de lucrurile care le vor face grațioase și bine dezvoltate. — Letter 33, 1886.

Controlul imaginației — Dacă ți-ai fi educat mintea astfel încât să stăruie asupra subiectelor înălțătoare și să mediteze la subiecte [593] cerești, ai fi putut realiza mult bine. Tu ai fi putut exercita o influență benefică asupra minții altora, ajutându-i să-și îndrepte gândurile lor egoiste și tendințele lor lumești pe căile spiritualității. Dacă afecțiunile și gândurile tale ar fi fost supuse voinței lui Hristos, tu ai fi fost capabil să înfăptuiești mult bine. Imaginația ta este bolnavă, deoarece i-ai permis să alerge pe căi interzise, devenind visătoare și ruptă de realitate. Visatul cu ochii deschiși și construirea castelelor romantice de fum te-au făcut incapabil să trăiești o viață folositoare. Tu ai trăit într-o lume imaginară; ai fost un martir imaginar și un creștin imaginar. — Testimonies for the Church 2:251 (1869).

Feriți-vă de terenul fermecat al lui Satana (sfat adresat unei familii egoiste) — Voi ar fi trebuit să stați departe de terenul fermecat al lui Satana și ar fi trebuit să nu permiteți ca mintea voastră să fie abătută de la supunerea față de Dumnezeu. Prin Hristos, puteți și trebuie să fiți fericiți și este necesar să cultivați stăpânirea de sine. Chiar și gândurile voastre să fie supuse voii lui Dumnezeu, iar simțămintele voastre să fie așezate sub conducerea rațiunii și a religiei. Imaginația nu v-a fost dată pentru a i se îngădui să alerge necontrolată în orice direcție și să-și aibă propriile ei căi, fără nici un efort de restricție sau disciplină. Dacă gândurile sunt greșite, și simțămintele vor fi greșite, iar voi ajungeți sub influența îngerilor răi și invitați prezența și conducerea lor. Dacă cedați în fața impresiilor voastre și îngăduiți gândurilor voastre să alunece pe calea suspiciunii, a îndoielii și necredinței, veți fi printre cei mai nefericiți dintre muritori, iar viețile voastre se vor dovedi a fi un eșec. — Testimonies for the Church 5:310 (1885).

Înțelegând viața așa cum este ea — Dacă nu înțelegeți viața așa cum este ea și dacă nu lăsați la o parte fanteziile scânteietoare ale imaginației, dedicându-vă preocupărilor serioase ale vieții, vă

veți trezi la realitate când va fi prea târziu. Atunci veți conștientiza teribila greșeală pe care ați făcut-o. — Testimonies for the Church 3:43 (1872).

[594] **Goana după averi creează dorințe imaginare** — Fratele I. se află într-o situație periculoasă. Dumnezeul lui este lumea aceasta; el se închină banilor.... Fratele I. nu are nevoie de condamnarea tuturor, ci de mila tuturor. Viața lui a fost o teribilă greșeală. În timp ce trăia în mijlocul bunăstării, el suferea de simțământul unei nevoi financiare imaginare. Satana a pus stăpânire pe mintea lui și, stimulându-i dorința de a aduna averi, l-a făcut să ajungă irațional în această privință. Însușirile cele mai înalte și mai nobile ale ființei lui au fost subjugate de această puternică înclinație egoistă.

Unica lui speranță este să sfărâme lanțurile lui Satana și să biruie acest defect al caracterului lui. El a încercat să realizeze aceasta, când conștiința a început să-l mustre, dar nu a fost suficient. Efortul chinuitor pe care l-a făcut pentru a ceda o mică parte din averile pe care le deținea, simțindu-se tot timpul ca și cum ar renunța la o parte din sufletul lui, pur și simplu nu constituie rezultatul adevăratei religii.

El trebuie să cultive înclinația de a face binele și să se angajeze într-o luptă directă contra tendinței lui de a acumula averi. El trebuie să stăruie în fapte bune în toate domeniile vieții, să cultive dragostea de bine și să se ridice deasupra micimii sufletului lui și a zgârceniei pe care a favorizat-o. — Testimonies for the Church 2:237, 238 (1869).

Superstiția stimulează imaginația — Mi-a fost arătat că experiența ta nu este demnă de încredere, deoarece contravine legilor naturii. Ea este în conflict cu principiile neschimbătoare ale naturii. Draga mea soră, superstiția izvorâtă dintr-o imaginație bolnavă te situează în opoziție cu știința și principiile ei. De care dintre acestea vei asculta? Prejudecățile accentuate și ideile tale preconcepute, adânc înrădăcinate în mintea ta, cu privire la modul în care trebuie să acționezi, te-au împiedicat multă vreme să înfăptuiești binele. Sunt mulți ani de când am înțeles starea în care te afli, dar m-am simțit incompetentă să prezint această situație într-o manieră suficient de clară, încât să o poți înțelege și să pui în practică lumina care ți-a fost dată. — Testimonies for the Church 3:69 (1872).

Mamele și imaginația — Mi s-a descoperit că există mame care se lasă conduse de o imaginație bolnavă, iar influența acesteia se răsfrânge asupra soțului și copiilor lor. Ferestrele trebuie ținute închise, deoarece mama este sensibilă la curent. Dacă mama este tot timpul răcită și trebuie să-și schimbe îmbrăcămintea, ea crede că și copiii trebuie tratați în aceeași manieră. În felul acesta, întreaga familie este determinată să-și piardă rezistența fizică. Imaginația bolnavă a unei femei care se consideră pe sine criteriul întregii familii face ca toți membrii acesteia să fie îmbolnăviți din cauza unei singure minți.... [595]

Prin obiceiurile lor greșite, aceste persoane își provoacă singure boala și, în ciuda luminii și a cunoștinței, aleg să-și urmeze propriile lor căi. Ele gândesc astfel: „Nu s-a dovedit că am dreptate? Nu vedem noi aceasta din propria experiență?” Dar nimeni nu ar trebui să acorde o prea mare semnificație și să se bazeze pe experiența unor persoane a căror imaginație este bolnavă. — Testimonies for the Church 2:524 (1870).

Subjugarea minții — Toate ființele omenești sunt înzestrate cu libertate morală și, prin urmare, au responsabilitatea de a-și controla gândurile și de a le conduce pe calea cea dreaptă. Această cale este suficient de largă pentru ca mintea lor să se poată dezvolta în condiții de siguranță. Dacă Satana încearcă să vă abată gândurile spre lucrurile josnice și senzuale, aduceți-le înapoi pe cale și îndreptați-le asupra lucrurilor veșnice. Când vede efortul hotărât pe care îl faceți pentru a vă menține atenția numai asupra gândurilor curate, Domnul vă va atrage mintea ca un magnet, vă va purifica gândurile și le va face în stare să se elibereze de orice păcat ascuns. „Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” (2 Corinteni 10, 5.)

Prima lucrare pe care o au de îndeplinit cei care doresc o reformă în viața lor este aceea de a-și purifica imaginația. Dacă mintea tinde să se îndrepte spre căile imoralității, trebuie înfrânată și obligată să se concentreze numai asupra unor subiecte înalte și curate. Când sunteți ispitiți să cedați în fața unei imaginații corupte, alergați la tronul harului și rugați-vă pentru putere din cer. Prin puterea lui Dumnezeu, imaginația poate fi disciplinată și învățată să se orienteze numai asupra lucrurilor cerești și sfinte. — Appeal to Mothers, 30.

[596]

Capitolul 64 — Obiceiurile

Biblia prezintă principii — Cuvântul lui Dumnezeu abundă în principii fundamentale, care susțin formarea unor obiceiuri corecte ale vieții; iar mărturiile generale sau particulare au fost date cu scopul de a atrage ... în mod special atenția asupra acestor principii. — Testimonies for the Church 5:663, 664 (1889).

Asemenea unei plase de fier — O dată format, obiceiul este asemenea unei plase de fier. Oricât de disperat ai lupta împotriva lui, plasa în care ești prins nu se va rupe. Singura ta șansă de a trăi în siguranță este aceea de a așeza temelii care să reziste atât în viața aceasta, cât și în veșnicie. — Letter 117, 1901.

Reguli în formarea obiceiurilor — Este de datoria tuturor să-și stabilească reguli stricte care să controleze formarea obiceiurilor de viață. Dragi tineri, acest lucru este necesar pentru binele vostru, atât din punct de vedere fizic, cât și moral. Când vă treziți dimineața, luați în considerare, atât cât este posibil, întreaga lucrare pe care trebuie să o realizați pe parcursul zilei. Dacă este nevoie, păstrați un carnețel în care să notați lucrurile pe care le aveți de făcut și stabiliți un timp pentru fiecare. — The Youth's Instructor, 28 ianuarie, 1897. (Evangelism, 562).

Obiceiul ordinii și al regularității îmbunătățește sănătatea — Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii și dorește ca toți copiii Lui să fie dispuși să-și organizeze viața și să se supună
[597] disciplinării Lui. Prin urmare, nu ar fi mai bine să curmăm obiceiul de a transforma noaptea în zi și orele proaspete ale dimineții, în noapte? Dacă tinerii și-ar forma obiceiul ordinii și al regularității, și-ar îmbunătăți sănătatea, memoria, vigoarea și dispoziția sufletească. — The Youth's Instructor, 28 ianuarie, 1897.

Îndepărtarea cauzei bolilor — Obiceiurile sănătoase, practicate în mod rațional și perseverent, vor îndepărta cauza bolilor și nu va mai fi necesar să apelăm la medicamente. Mulți oameni înaintează pas cu pas în satisfacerea unor plăceri care încalcă legile naturii și

îi conduc în situații cât se poate de neobișnuite. — Manuscript 22, 1887. (Medical Ministry, 222).

Obiceiurile bune promovează sănătatea — Prin cultivarea unor obiceiuri corecte în stilul de viață, sănătatea poate fi câștigată și poate fi făcută să prospere și să aducă profit. Dar acest capital, mai valoros decât orice cont bancar, poate fi sacrificat prin necumpătare în mâncare și băutură sau prin lipsa activității fizice, care duce la degradarea organismului. Plăcerile preferate trebuie abandonate; lenevia trebuie învinsă. — Testimonies for the Church 4:408 (1880).

Obiceiuri care degradează însușirile superioare ale ființei — Orice obicei care nu contribuie la promovarea sănătății organismului degradează însușirile nobile și înalte ale ființei. Practicile greșite în mâncare și băutură conduc la comiterea erorilor în gândire și acțiune. — The Review and Herald, 25 ianuarie, 1881. (Counsels on Health, 67).

Biruirea obiceiurilor înrădăcinate în stilul de viață — În multe cazuri, înainte de fi capabili să progresăm în viața religioasă, trebuie să biruim ideile preconcepute și obiceiurile înrădăcinate în stilul de viață. — The Review and Herald, 21 iunie, 1887. (Fundamentals of Christian Education, 118).

Obiceiurile greșite sunt greu de dezvățat (sfat adresat unei persoane aflate în conducerea administrativă) — Pentru că în tinerețe ți-a fost greu să fii consecvent și prompt în acțiune, acum îți va fi greu să realizezi, în caracterul tău, schimbările pe care Dumnezeu îți cere să le înfăptuiești. După ce caracterul este deja format și [598] după ce obiceiurile s-au cimentat și însușirile morale și intelectuale au ajuns la maturitate, este extrem de dificil să renunți la obiceiurile greșite și să fii prompt.

Trebuie să conștientizezi valoarea timpului. Nu ai nici o scuză pentru faptul că amâni realizarea celor mai importante lucrări, în speranța că vei reuși să scapi de ele întru totul sau că vor deveni mai puțin neplăcute, în timp ce îți ocupi timpul cu lucruri plăcute, dar nefolositoare. Mai întâi, trebuie să îndeplinești lucrarea care trebuie îndeplinită și care implică interese vitale ale cauzei lui Dumnezeu și să te ocupi de lucrurile mai puțin importante numai după ce au fost realizate cele esențiale.

Punctualitatea și hotărârea în slujirea cauzei lui Dumnezeu sunt imperios necesare. Întârzierile sunt ca niște înfrângeri. Minutele

sunt de aur și trebuie folosite la maximum. Relațiile trecătoare și interesele personale trebuie să fie întotdeauna pe locul al doilea. Cauza lui Dumnezeu nu ar trebui lăsată niciodată să sufere, nici măcar în cel mai nesemnificativ aspect, din cauza prieteniilor noastre pământești și a rudelor noastre dragi. — Testimonies for the Church 3:499, 500 (1875).

Tendințele ereditare și cultivate devin obiceiuri — Cea mai accentuată trăsătură de caracter pe care Iuda a moștenit-o și pe care a cultivat-o a fost avariția. Prin repetare, aceasta a devenit obiceiul lui în toate afacerile. Principiile creștinești ale corectitudinii și onestității nu și-au găsit nici un loc în tranzacțiile pe care le realiza. Uzanțele lui financiare au generat un spirit zgârcit, care a devenit pentru el o ispită fatală. Experiența religioasă era evaluată în raport cu câștigul și toate însușirile unei neprihăniri veritabile erau supuse acestui criteriu. Deși, în aparență, continua să fie un ucenic și deși se afla chiar în prezența lui Hristos, Iuda își însușea bunurile care aparțineau vistieriei Domnului. — Manuscript 28, 1897.

Obiceiurile determină viitorul — Trebuie să ne aducem aminte că tinerii își formează obiceiuri care, în nouă cazuri din zece, [599] le vor determina viitorul. Principiile pe care le adoptă și influența anturajului și a prieteniilor pe care le leagă se va răsfrânge asupra lor de-a lungul întregii vieți. — Testimonies for the Church 4:426 (1880).

Obiceiurile rele se formează mai ușor decât cele bune — Copiii sunt foarte receptivi la impresiile exercitate asupra lor; iar lecțiile pe care le primesc în primii ani vor rămâne în memoria lor de-a lungul întregii vieți. Toată învățătura pe care ar putea să o acumuleze mai târziu nu va reuși niciodată să contracareze răul produs de o disciplină lipsită de fermitate în copilărie. O neglijență, repetată adesea, devine un obicei. O faptă greșită pregătește calea alteia. Prin repetare, acea faptă devine un obicei.

Obiceiurile rele se formează mai ușor decât cele bune, dar renunțarea la ele este mai dificilă. Anihilarea tendințelor rele ale unui copil necesită mult mai puțin timp și efort decât lucrarea de întipărire a principiilor și obiceiurilor neprihănite pe tablele sufletului. Numai printr-o veghere constantă și printr-o continuă corectare a greșelilor putem spera să îndreptăm înclinațiile rele.

Dacă vă străduiți să formați obiceiuri bune în viața copiilor voștri, Domnul va fi cu voi, mamelor. Dar procesul de educare trebuie să înceapă de timpuriu, deoarece, dacă nu veți proceda astfel, lucrarea voastră viitoare va fi foarte dificilă. Învățați-i pe copii principiu după principiu, învățătură după învățătură, puțin aici, puțin acolo. Amintiți-vă neîncetat că odraslele voastre Îi aparțin lui Dumnezeu și trebuie să devină fiii și fiicele Lui. El a plănuit ca familiile de pe pământ să fie modelul familiei cerești. — The Review and Herald, 5 decembrie, 1899.

Obiceiuri rareori schimbate — Faptele repetate într-un anumit context devin obiceiuri. De-a lungul vieții, printr-o disciplină severă, acestea pot suferi modificări, dar rareori sunt schimbate. O dată formate, obiceiurile se întipăresc tot mai adânc și tot mai adânc în caracter. — Good Health, ianuarie, 1880. (Child Guidance, 199, 200.)

Criticarea obiceiurilor greșite nu este eficientă — Încercarea de a-i reforma pe alții prin criticarea obiceiurilor lor, pe care noi le-am putea considera greșite, nu ajută cu nimic. Adesea, un asemenea efort produce mai mult rău decât bine.

În conversația cu samariteanca, în loc de a discredita fântâna lui [600]
Iacov, Hristos a prezentat ceva mai bun. „Dacă ai ști care este darul lui Dumnezeu”, a spus El, „și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-mi să beau», tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie”. (Ioan 4, 10.) El a îndreptat conversația spre bogăția pe care avea să o reverse, oferindu-i femeii ceva mai bun decât avea ea, chiar apa vie, bucuria și speranța Evangheliei. — The Ministry of Healing, 156, 157 (1905).

Efortul de a schimba viața izvorăște din dorința de a face binele — Este adevărat că oamenii se rușinează uneori de păcatele lor și renunță la unele dintre obiceiurile lor rele, înainte de a fi conștienți de faptul că sunt atrași spre Hristos. Dar, ori de câte ori fac efortul de a realiza o reformă izvorâtă din dorința sinceră de a face binele, aceasta este rezultatul puterii lui Hristos, care îi atrage. O influență de care ei nu sunt conștienți lucrează asupra sufletului lor, iar conștiința le este trezită și comportamentul este corectat. Pe măsură ce Domnul îi atrage spre crucea Sa și pe măsură ce privirile lor sunt atrase spre Acela pe care L-au străpuns prin păcatele lor, porunca divină se instaurează în conștiința lor. Nelegiuirea din viața

lor, adâncimea păcatului din suflet le sunt dezvăluite. Ei încep să înțeleagă, puțin câte puțin, neprihănirea lui Hristos și exclamă: „Cât de grav este păcatul care a costat un asemenea sacrificiu pentru răscumpărarea victimelor sale? Câtă iubire, câtă suferință și câtă umilință au fost necesare pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viață veșnică!” — Steps to Christ, 27 (1892).

Obiceiuri rele care trebuie învinse — Privind ca într-o oglindă slava Domnului, prin Duhul Său, noi suntem realmente schimbați, din slavă în slavă, după chipul Lui. Noi așteptăm prea puțin și primim în conformitate cu credința noastră. Nu trebuie să ne bazăm pe căile, planurile și ideile noastre; ci să fim transformați prin înnoirea minții noastre, ca să putem înțelege voia lui Dumnezeu, care este bună, [601] vrednică de primit și desăvârșită. Păcatele care ne învăluie trebuie biruite și obiceiurile rele trebuie învinse. Înclinațiile și preferințele greșite trebuie dezrădăcinate, iar emoțiile și temperamentul nostru vor fi înnoite prin influența Duhului lui Dumnezeu. — Letter 57, 1887.

Când ne opunem obiceiurilor noastre rele, acestea vor exercita cea mai puternică rezistență; dar dacă lupta este continuată în mod perseverent și energic, acestea pot fi învinse. — Testimonies for the Church 4:655 (1881).

Harul lui Hristos sfărâmă lanțul obiceiurilor rele — Oamenii trebuie să știe că se pot bucura de toate binecuvântările ascultării numai dacă primesc harul lui Hristos. Harul îi oferă omului puterea de a asculta legile lui Dumnezeu. Prin har, omul este făcut în stare să sfărâme lanțul obiceiurilor rele. Aceasta este singura putere care îl face să meargă pe calea cea dreaptă și să rămână statornic. — The Ministry of Healing, 115 (1905).

Prin puterea lui Hristos, mulți bărbați și femei au reușit să rupă lanțurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunțat la egoismul lor. Cei lumești au devenit religioși, alcoolicii au devenit abstinenți, cei imorali au devenit curați. Suflete care s-au născut purtând chipul și asemănarea lui Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. — The Acts of the Apostles, 476 (1911).

Gândurile curate și faptele bune pot deveni obiceiuri — Nici un suflet nu poate fi în siguranță decât prin intermediul unei gândiri corecte. „Ceea ce gândește omul în inima lui, aceea este el.” (Proverbe 23,7 KJV.) Puterea stăpânirii de sine se dezvoltă prin

exercitare. Printr-o repetare constantă, ceea ce părea dificil la început devine ușor, până când gândurile și acțiunile corecte devin o obișnuință. — The Ministry of Healing, 491 (1905).

[602]

Capitolul 65 — Indolența

Obligația de a dezvolta intelectul la maxima lui capacitate — Dumnezeu pretinde ca însușirile noastre intelectuale să fie cultivate. În planul lui Dumnezeu, slujitorii Săi trebuie să fie mai inteligenți și să aibă un discernământ mai clar decât oamenii lumești. Dumnezeu este nemulțumit de aceia care sunt neglijenți și indiferenți față de nevoia de a deveni niște lucrători eficienți și bine pregătiți din punct de vedere intelectual. Domnul ne poruncește să-l iubim cu toate puterile noastre și cu toată inima noastră. Această lege ne obligă să ne dezvoltăm intelectul până la maxima lui capacitate, pentru a-l iubi pe Creatorul nostru, investind toate capacitățile ființei noastre. — Christ's Object Lessons, 333 (1900).

Omul descoperă fericirea în muncă — Edenul era un cer în miniatură, iar Adam găsea multe subiecte de meditație în lucrările lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu nu l-a creat pe om numai pentru a contempla lucrările Lui glorioase; și de aceea, nu l-a înzestrat doar cu minte și inimă pentru a medita, ci și cu mâini pentru a lucra. Dacă fericirea omului ar fi putut fi găsită într-o stare de inactivitate, Creatorul nu i-ar fi încredințat lui Adam o lucrare precisă. Omul trebuia să descopere fericirea atât prin meditație, cât și prin muncă fizică. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. (The S.D.A. Bible Commentary 1:1082).

[603] **Lipsa activității este cel mai mare blestem** — Biblia nu oferă nici un argument în favoarea inactivității. Aceasta este cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. — Christ's Object Lessons, 343 (1900).

Plăcere în îndeplinirea responsabilităților cotidiene — Unii consideră că bogăția și lipsa activității constituie adevărate binecuvântări; dar cei care sunt permanent ocupați și care pornesc cu plăcere la îndeplinirea responsabilităților cotidiene sunt cei mai fericiți oameni și se bucură de cea mai bună sănătate. Oboseala sănătoasă care rezultă dintr-o muncă bine organizată le asigură beneficiile unui somn odihnitor. Atât verdictul prin care Dumnezeu a

hotărât ca omul să trudească pentru pâinea cea de toate zilele, cât și făgăduința fericirii și a slavei viitoare au fost rostite de pe același tron și ambele constituie o binecuvântare. — The Youth's Instructor, 5 decembrie, 1901. (My Life Today, 168).

Fericirea în îndeplinirea datoriilor încredințate — Adevărata fericire este găsită numai de cei buni și care înfăptuiesc binele. Cei credincioși în împlinirea totală a datoriilor care le-au fost încredințate se bucură de cea mai profundă și mai adevărată satisfacție. — The Youth's Instructor, 5 decembrie, 1901. (My Life Today, 168).

Lenevia poate duce la descurajare — Adesea, simțămintele de descurajare nu sunt altceva decât rezultatul leneviei. Inactivitatea îi oferă minții timp pentru a stărui asupra necazurilor imaginare. Mulți oameni, care nu au nici o problemă reală și nici o încercare în prezent, trăiesc în așteptarea unor necazuri viitoare sigure. Dacă ar căuta să ușureze poverile altora, ei ar uita de propriile lor poveri. Munca energică, ce solicită atât puterile fizice, cât și pe cele intelectuale, se va dovedi o binecuvântare inestimabilă pentru minte și trup. — The Signs of the Times, 15 iunie, 1882.

Dezvoltarea caracterului — Aduceți-vă aminte că, indiferent de poziția în care slujiți, veți da pe față motivația ce stă la baza dezvoltării caracterului vostru. Indiferent de lucrarea pe care o realizați, executați-o cu sârguință și precizie; învingeți înclinația de a căuta lucrări ușoare. — The Ministry of Healing, 499 (1905).

Mintea să fie educată să nu privească la eul personal — Mintea trebuie educată astfel încât să nu privească la eul personal, ci să stăruie asupra unor subiecte înălțătoare și nobile. Nu risipiți orele prețioase ale vieții, visând cu ochii deschiși la cine știe ce lucrări mărețe pe care le veți înfăptui în viitor, în timp ce neglijați micile datorii din prezent. — The Signs of the Times, 15 iunie, 1882. [604]

Inactivitatea este dăunătoare sănătății — Bolnavii nu ar trebui să se complacă într-o stare de inactivitate. Aceasta este extrem de dăunătoare sănătății. Ei au nevoie să-și exercite puterea voinței și să învingă aversiunea față de mișcarea fizică și teama de a-și asuma toate responsabilitățile. Până când nu se vor desprinde de această stare de letargie și până când nu se vor angaja în mod energic în activitate, acești suferinzi nu vor avea nici o șansă de a-și redobândi sănătatea. — The Signs of the Times, 15 iunie, 1882.

Prea nepăsător pentru a-și folosi talentele — Cei care sunt atât de nepăsători, încât nu conștientizează responsabilitățile ce le revin și nu-și folosesc talentele, nu vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu, iar abilitățile pe care le-au avut, le vor fi luate și date lucrătorilor zeloși, care își dezvoltă talanții prin utilizarea lor continuă. — Testimonies for the Church 4:458, 459 (1880).

O muncă bine organizată este esențială pentru succes — Unii tineri cred că fericirea supremă constă în a-și petrece viața fără să facă nimic. Ei cultivă o atitudine de ură față de orice lucrare folositoare și îi invidiază pe cei care își dedică viețile amuzamentului și plăcerilor.... Rezultatul unei asemenea concepții și al unui asemenea stil de viață constă în nefericire și necazuri. Inactivitatea și abandonarea responsabilităților au condus la pierzare mulți tineri.

O muncă bine organizată este esențială pentru succesul fiecărui tânăr. Dumnezeu nu ar fi adus niciodată asupra unor bărbați și femei un blestem mai mare decât acela care a venit asupra lor prin trăirea unei vieți lipsite de activitate. Inactivitatea va distruge atât sufletul, cât și trupul. Inima, caracterul moral și energiile fizice sunt epuizate. Intelectul suferă, iar inima se deschide în fața ispitei, asemenea unui bulevard, cufundându-se în tot felul de vicii. Cel indolent îl ademenește pe diavol să-l ispitească. — Manuscript 2, 1871. (Our High Calling, 222.)

[605] **Ravagiile obiceiului indolenței (sfat adresat părinților)** — Voi ați fost orbi față de puterea pe care o avea vrăjmașul asupra copiilor voștri. Munca în casă, chiar până la oboseală, nu le-ar fi provocat nici măcar a cincizecea parte din pagubele produse de obiceiul indolenței. Dacă ar fi fost învățați dinainte să-și ocupe timpul cu activități folositoare, ar fi fost salvați de multe dintre pericolele pe care le-au avut de întâmpinat. Ei nu ar fi fost cuprinși de stări de neliniște și de dorința de a schimba atmosfera și de a ieși în societate. Ei ar fi scăpat de multe tendințe vanitoase și de ispita de a se angaja în distracții nefolositoare, în lecturi ușuratice și în conversații frivole și lipsite de sens. Modul în care și-ar fi petrecut timpul le-ar fi adus mai multă satisfacție și ar fi fost mult mai puțin ispitiți să caute compania sexului opus și să-și justifice comportamentul greșit. Vanitatea și iubirea de sine, inutilitatea și păcatele voite sunt rezultatul acestei indolențe. — Testimonies for the Church 4:97, 98 (1876).

Folosirea tuturor puterilor — O parte din marea luptă pentru viața veșnică, i-a fost încredințată omului; el trebuie să răspundă la lucrarea Duhului Sfânt. Aceasta necesită un efort serios de a străbate puterile întunericului, iar Duhul lucrează în om, pentru a-l ajuta să reușească. Dar omul nu este o ființă pasivă, care urmează să fie mântuită în timp ce zace în indolență. El este somat să-și pună în mișcare toate resursele și toate însușirile, angajându-se în lupta pentru nemurire; totuși, Dumnezeu este Cel care îi oferă reușita.

Nici o ființă umană nu poate fi mântuită, atâta timp cât se află într-o stare de nepăsare. Domnul ne îndeamnă: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea.” (Luca 13, 24.) „Largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7, 13.14.) — Manuscript 16, 1896.

[606]

Capitolul 66 — Nevoile emoționale

[Vezi Secțiunea a V-a, „Puterea înviorătoare a vieții” și Secțiunea a XI-a, „Probleme emoționale”.]

Scopurile existenței — Legea lui Dumnezeu este legea iubirii. El v-a înconjurat cu lucruri frumoase pentru a vă învăța că nu sunteți așezați pe pământ doar pentru a munci ca să vă câștigați existența și pentru a trudi din greu, alergând încoace și încolo, ci pentru a face ca viața să fie luminoasă, voioasă și frumoasă, prin dragostea lui Hristos — asemenea florilor, să înfrumusețați viața altora prin împărtășirea iubirii. — Thoughts from the Mount of Blessing, 97 (1896).

Iubirea împlinește o nevoie lăuntrică — Iubirea trebuie să fie un principiu de viață. Iubirea este principiul fundamental al guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ, și acesta trebuie să fie temelia caracterului creștin. Numai acest principiu poate conferi stabilitate caracterului și poate să-l facă în stare să reziste încercărilor și ispitei. — Christ’s Object Lessons, 49 (1900).

Cultivarea iubirii — Noi trebuie să cultivăm iubirea față de Dumnezeu și față de semeni, deoarece aceasta este tot atât de prețioasă precum aurul. Este necesar să oferim cea mai bună reprezentare a caracterului unei religii pure și neîntinate, care este opusul egoismului atât în ceea ce privește natura, cât și cerințele ei.
[607] O iubire asemenea celei exemplificate de Hristos este incomparabilă; ea este mai valoroasă decât aurul, argintul și pietrele prețioase. Iubirea pe care a avut-o Isus trebuie să fie cerută în rugăciune și căutată. Creștinul care o posedă dezvoltă un caracter ce se ridică mai presus de toate infirmitățile omenești. — Letter 335, 1905.

Toți oamenii au nevoie de iubire — Motivul pentru care există în lumea noastră atât de mulți bărbați și atât de multe femei cu inimile împovărate este acela că adevărata afecțiune a fost considerată o slăbiciune și a fost descurajată și reprimată. Cea mai bună parte a naturii sufletești a acestor persoane a fost pervertită și deformată

încă din copilărie și, dacă razele luminii divine nu vor putea risipi răceala și împietrirea egoistă a inimii lor, fericirea lor este pentru totdeauna pierdută. Dacă dorim să avem inimi duioase, așa cum a avut Isus când a fost pe pământ, și dacă dorim să nutrim o simpatie sfântă, asemenea simpatiei pe care o au îngerii față de muritorii păcătoși, trebuie să cultivăm acea compasiune copilărească, ce este caracterizată de simplitate. — Testimonies for the Church 3:539 (1875).

Inima, un izvor al iubirii — Nici fratele și nici sora K nu au avut experiența sacrificiului pentru adevăr, a bogăției în fapte bune și adunării de comori în ceruri. Simpatia, purtarea de grijă și răbdarea lor nu au fost stimulate de existența unor copii dependenți și iubitori. Ei s-au orientat numai în scopul satisfacerii confortului și a dorințele lor egoiste. Inimile lor nu au fost un izvor al iubirii care răspândește în jur valuri de afecțiune și duioșie. Dacă s-ar fi dedicat binecuvântării altora prin cuvinte amabile, care să exprime dragostea, și prin acte de milă și bunăvoință, ei înșiși ar fi fost binecuvântați. Dispoziția lor de a se implica în domeniile în care ar fi putut fi folositori a fost prea limitată. — Testimonies for the Church 2:649, 650 (1871).

Iubirea de sine alungă pacea — Ceea ce alungă pacea noastră este iubirea de sine. Dacă eul nostru trăiește, noi suntem într-o permanentă alertă, pentru a-l apăra de insulte și umilințe; dar dacă suntem morți față de sine, viețile noastre sunt ascunse cu Hristos în Dumnezeu și, ca urmare, nu vom pune la inimă faptul că suntem desconsiderați sau jigniți. Atunci vom fi surzi la reproșuri și orbi
față de dispreț și insulte. „Dragostea este îndelung răbdătoare, este [608]
plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată.” (1 Corinteni 13, 4-8.) — Thoughts from the Mount of Blessing, 16 (1896).

Siguranța fondată pe o gândire corectă — Nevoia noastră este aceea de a fi conștienți în mod permanent de puterea înnobilatoare pe care o dețin gândurile curate. Nici un suflet nu poate fi în siguranță decât prin intermediul unei gândiri corecte. „Ceea ce gândește omul în inima lui, aceea este el” (Proverbe 23,7 KJV). Puterea stăpânirii

de sine se dezvoltă prin exercitare. Printr-o repetare constantă, ceea ce părea dificil la început devine ușor printr-o repetare constantă, până când gândurile și acțiunile corecte devin o obișnuință. Dacă vrem, ne putem îndepărta de tot ce este ieftin și inferior și ne putem ridica la un standard înalt, astfel încât să fim respectați de oameni și iubiți de Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 491 (1905).

Lipsa afecțiunii este degradatoare — Domnul a prezentat înaintea poporului Israel rezultatele comuniunii cu spiritele rele pe care o întreținеau canaaniții: ei erau lipsiți de sentimente umane, idolatri, adulterini, ucigași și respingători prin fiecare gând imoral și prin fiecare faptă revoltătoare. — Patriarchs and Prophets, 688.

Rezultatul dorinței de a face rău altora este moartea [Vezi capitolul 57, „Ura și răzbunarea”] — Spiritul urii și al răzbunării și-a avut originea în Satana, și acest spirit l-a determinat să-l omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Oricine cultivă lipsa bunătății și dorința de a face rău altora împărtășește același spirit, iar roadele lui vor duce la moarte. Așa cum planta există în germenele seminței, tot astfel fapta cea rea există în gândul răzbunării. „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.” (1 Ioan 3, 15.) — Thoughts from the Mount of Blessing, 56 (1896).

Nevoia asocierii — Mulți ar fi putut fi feriți de influențele păcătoase, dacă ar fi avut un anturaj bun și prieteni care să le adreseze cuvinte amabile și iubitoare. — Testimonies for the Church 4:364 (1879).

[609] **Căutarea tovărășiei este ceva natural** — Căutarea tovărășiei este ceva natural. Fiecare om are prieteni sau și-i face. Iar influența spre bine sau spre rău, pe care o vor exercita prietenii unul asupra altuia, este tot atât de puternică, pe cât de strânsă este relația dintre ei. Toți oamenii vor avea prieteni pe care îi vor influența și, la rândul lor, vor fi influențați.

Legătura care unește inimile, astfel încât simțămintele, preferințele și principiile a doi oameni să fie foarte apropiate, este de natură tainică. Fiecare împărtășește starea de spirit a celuilalt și îi copiază faptele. Așa cum ceara reține forma sigiliului, tot astfel mintea reține impresiile produse asupra ei prin intermediul relațiilor interpersonale și al tovărășiei. Poate că influența exercitată nu este

conștientizată, dar aceasta nu înseamnă că este mai puțin puternică. — Testimonies for the Church 4:587 (1887).

Omul este creat pentru tovărășie — Dumnezeu a creat omul pentru tovărășie și planul Lui este că noi trebuie să fim impregnați de natura iubitoare și amabilă a lui Hristos, să legăm prietenii și, în calitate de copii ai Săi, să fim strâns uniți în împlinirea lucrării noastre, atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie. — Letter 26a, 1889. (Medical Ministry, 48, 49).

Mândria distruge împreuna simțire — Vrăjmașii lui Hristos au văzut că adevărul, în maiestatea, puritatea și frumusețea lui, a avut o înrâurire profundă asupra multor minți.... Domnul sfărâmase zidurile despărțitoare, atât de favorabile pentru dezvoltarea mândriei și a exclusivismului lor; și se temeau că, dacă I se va îngădui, îi va îndepărta pe oameni întru totul de ei. Din această cauză, Îl urmăreau cu o ostilitate înverșunată, sperând să găsească ocazia de a atrage asupra Lui disprețul mulțimilor și de a oferi astfel Sinedriului posibilitatea de a-l condamna la moarte. — Thoughts from the Mount of Blessing, 47 (1896).

Anturajul și caracterul — Zicala care spune: „Arată-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești” este adevărată. Tinerii nu reușesc să înțeleagă cât de profund sunt afectate caracterul și reputația lor, prin modul în care își aleg anturajul. Fiecare om caută compania celor care au preferințe, obiceiuri și fapte asemănătoare cu ale lui. [610]

Cel care preferă mai degrabă societatea persoanelor ignorante și vicioase decât pe aceea a persoanelor bune și înțelepte dovedește că propriul lui caracter este deficitar. Este posibil ca gusturile și obiceiurile lui să fi fost la început total diferite de gusturile și obiceiurile celor cu care se asociază, dar, pe măsură ce intră în rândul acestei categorii, gândurile și simțămintele lui se schimbă; el sacrifică principiile drepte și, în mod inconștient, coboară la nivelul prietenilor lui. Așa cum râurile conțin substanțele solurilor pe care le străbat, tot astfel principiile și obiceiurile tinerilor ajung, în mod inevitabil, impregnate de caracterul anturajului în care se implică. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 221 (1913).

O relație de care pot beneficia toți oamenii — În calitate de membri ai unei singure familii, Dumnezeu a stabilit o legătură ce ne unește, iar această relație poate și trebuie să fie împărtășită de toți oamenii. Există servicii pe care le datorăm celorlalți și pe care nu

le putem ignora fără să încălcăm poruncile lui Dumnezeu. A trăi, a gândi și a acționa doar pentru sine înseamnă a fi inutil în calitate de slujitor al lui Dumnezeu. Titlurile răsunătoare și marile talente nu sunt esențiale pentru a fi buni cetățeni sau creștini exemplari. — Testimonies for the Church 4:339, 340 (1879).

O legătură profundă — Cea mai duioasă legătură de pe pământ este aceea dintre mamă și copilul ei. Copilul este mult mai receptiv la impresiile exercitate de viața și exemplul mamei, decât față de cele exercitate de către tată; deoarece sunt uniți printr-o legătură mai profundă și mai sensibilă. Mamelor le revine o grea responsabilitate. Aș fi fericită să le pot convinge cu privire la lucrarea pe care o pot realiza în formarea minții copiilor lor. — Testimonies for the Church 2:536 (1870).

[611] **Hristos este cel mai bun prieten** — Asocierile noastre au o mare importanță. Noi putem lega multe prietenii plăcute și folositoare, dar nici una dintre acestea nu este atât de prețioasă ca aceea prin care omul limitat intră în relație cu Dumnezeul cel Infinit. Când suntem uniți cu El în felul acesta, cuvintele lui Hristos rămân în noi.... Rezultatul va fi o inimă curățită, o viață atentă și un caracter fără pată. Noi putem deveni asemenea lui Hristos, Exemplul desăvârșit, numai cunoscându-L și împrietenindu-ne cu El. — The Signs of the Times, 10 septembrie, 1885. (My Life Today, 190).

Mângâiere pentru minte și pace pentru suflet — Medicul care se dovedește vrednic de a fi numit în conducerea unui sanatoriu va face o mare lucrare. Dar, din perspectivă religioasă, această lucrare trebuie realizată într-o asemenea manieră, încât pacienților să li se prezinte întotdeauna antidotul divin pentru sufletele împovărate de păcat. Toți medicii au nevoie să înțeleagă faptul că lucrarea lor trebuie îndeplinită cu înțelepciune și sensibilitate. În instituțiile noastre, în care sunt aduși pentru tratament bolnavi psihic, cuvintele mângâietoare ale adevărului, adresate celor suferinzi, vor constitui adesea tratamentul cel mai eficient pentru liniștirea minții și pentru restaurarea păcii în suflet. — Letter 20, 1902. (Medical Ministry, 189).

Un dar din partea lui Dumnezeu — Fiecare impuls sau aspirație spre bine constituie un dar din partea lui Dumnezeu; credința primește de la Dumnezeu acea unică viață ce poate produce adevărata dezvoltare și eficiență. — Education, 253 (1903).

Satisfacția sufletească a corectitudinii — Altruismul, principiul Împărăției lui Dumnezeu, este principiul pe care Satana îl urăște; el neagă însăși existența acestuia. Încă de la începutul marii lupte, Satana s-a luptat să dovedească faptul că principiile lui Dumnezeu sunt egoiste și că el se comportă la fel ca toți slujitorii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos și a tuturor celor ce poartă Numele Lui este aceea de a contrazice pretenția lui Satana.

Domnul Isus a luat chip omenesc tocmai pentru a oferi, în propria Lui viață, o ilustrare a altruismului și dăruirii de sine. Și toți cei care acceptă acest principiu trebuie să coopereze cu El pentru [612] demonstrarea lui practică în viața de zi cu zi. A alege binele pentru că este bine; a sta pentru adevăr cu prețul suferinței și al sacrificiului — „Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care vine de la Mine, zice Domnul”. (Isaia 54, 17.) — Education, 154, 155 (1903).

Loialitatea și cooperarea îndatorează lumea față de Legea lui Dumnezeu — Toți cei care fac posibilă loialitatea și cooperarea îndatorează lumea față de Legea lui Dumnezeu, care a fost prezentată în Cuvântul Său și continuă să fie întipărită în inimile oamenilor, chiar dacă adesea este abia perceptibilă și aproape ștearsă. — Education, 137 (1903).

O viață de succes și banii — Dacă trăim într-o relație bună cu Dumnezeu, vom avea succes oriunde vom merge; și ceea ce dorim noi este succesul, nu banii — un succes real, iar Dumnezeu ni-l va da, pentru că El știe totul despre renunțarea noastră la sine. El cunoaște fiecare sacrificiu pe care îl facem. Chiar dacă aveți impresia că umilința voastră nu contează prea mult, că ar fi trebuit să vă bucurați de mai multă considerație și așa mai departe. Dar umilința voastră valorează mult în ochii lui Dumnezeu.

Mi s-a descoperit de repetate ori că, atunci când oamenii încep să caute venituri tot mai mari, experiența lor încetează să fie în siguranță. Dar când primesc un salariu care evidențiază în mod clar renunțarea la sine, Domnul vede sacrificiul lor și le oferă succes și victorie. Acest lucru mi-a fost descoperit din nou și din nou. Domnul, care vede în ascuns, va răsplăti în mod public fiecare sacrificiu pe care slujitorii Lui încercați au fost dispuși să-l facă. — Manuscript 12, 1913. (Selected Messages 2:179, 180).

Siguranța nu se află în bogăție — Mulți cred că vor afla siguranță în bogățiile pământești. Dar Domnul Hristos dorește să îndepărteze din mintea lor orice urmă a acestei concepții obscure și [613] să-i facă în stare să privească la valoarea mult mai mare și veșnică a slavei. Ei confundă aparențele cu realitatea și pierd din vedere gloria lumii eterne. Domnul Hristos îi invită să-și îndrepte privirile dincolo de prezent și să includă veșnicia în concepția lor cu privire la viață. — Letter 264, 1903. (Sons and Daughters of God, 247).

Dependența de Dumnezeu este singura cale de a fi în siguranță — Satana este pe deplin conștient că cel mai slab suflet care rămâne în Hristos este mai puternic decât o legiune de îngeri ai întunericului și că, dacă s-ar prezenta în mod deschis înaintea omului, ar fi recunoscut și respins. Prin urmare, Satana caută să atragă soldații crucii departe de fortăreața lor puternică, în timp ce el se ascunde împreună cu armatele sale, pregătit să-i atace prin surprindere și să-i distrugă pe toți cei care se aventurează pe terenul lui. Noi nu putem fi în siguranță decât dacă rămânem într-o atitudine de dependență umilă față de Dumnezeu și respectăm toate poruncile Lui. — The Great Controversy, 530 (1888).

Dumnezeu oferă protecție — Dumnezeu dorește ca noi să alegem lucrurile cerești în locul celor pământești. El ne oferă posibilitatea unei investiții cerești. Dumnezeu este gata să încurajeze țintele noastre înalte și să protejeze comoara celor mai bune alegeri ale noastre. El declară: „Voi face pe oameni mai prețioși decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir”. (Isaia 13, 12.) Când bogățiile, pe care le mănâncă moliile și le roade rugina, vor fi spulberate, urmașii lui Hristos se pot bucura de comoara lor cerească și de bogății nepieritoare. — Christ’s Object Lessons, 374 (1900).

Influența sfințitoare a adevărului — Nici un suflet nu poate fi în siguranță decât prin intermediul unei gândiri corecte. Toate mijloacele pe care Dumnezeu le-a așezat la îndemâna noastră trebuie folosite pentru stăpânirea și cultivarea gândurilor. Mintea noastră trebuie să fie adusă în armonie cu mintea lui Dumnezeu. Adevărul Lui ne va sfinți trupul, sufletul și spiritul, iar noi vom fi făcuți în stare să ne ridicăm deasupra ispitei. Cuvintele pe care le vom rosti vor fi înțelepte. — Letter 123, 1904.

[614] **Trăirea adevărului promovează sănătatea** — Când oamenii care și-au îngăduit obiceiuri greșite și practici păcătoase se lasă

conduși de puterea adevărului divin, în inima lor sunt trezite însușiri morale ce păreau amorțite. Primitorul înțelege mai clar și mai profund acum decât înainte de a-și zidi sufletul pe Stânca Veșniciei. Chiar și sănătatea lui fizică se va îmbunătăți prin faptul că a descoperit siguranța în Domnul Hristos. Binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, revărsată asupra primitorului, este în ea însăși putere și sănătate. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 13 (1890). (Temperance, 108).

Eliberare de vinovăție — Omul paralizat a descoperit în Hristos vindecarea atât pentru suflet, cât și pentru trup. Înainte de a fi în stare să aprecieze sănătatea trupului, el avea nevoie de sănătatea sufletului. Înainte ca boala fizică să poată fi vindecată, Domnul Hristos trebuia să-i vindece mintea și să-i curețe sufletul de păcat. Această lecție nu ar trebui să fie trecută cu vederea. În zilele noastre, există mii de suferinzi din punct de vedere trupesc care, asemenea omului paralizat, tânjesc să audă cuvintele: „Păcatele îți sunt iertate”. Povara păcatului, cu dorințele lui tulburătoare și nestăvilite, stă la temelia bolilor lor. Ei nu vor găsi vindecarea trupului până când nu vor veni la Cel ce vindecă sufletele. Pacea, pe care nu o poate oferi nimeni în afară de El, va restabili vigoarea minții și sănătatea trupului. — The Ministry of Healing, 77 (1905).

Putere pentru ziua încercării — Îngerii așteaptă colaborarea voastră. Ei vor înfăptui pentru voi tot ce nu puteți face. Ei așteaptă să răspundeți influenței Domnului Hristos. Apropiați-vă de Dumnezeu și unii de alții. Puneți-vă voința de partea voinței lui Dumnezeu, dorind, rugându-vă și respingând fără încetare agenții lui Satana. Dacă sunteți motivați de dorința puternică de a rezista diavolului și dacă cereți cu sinceritate să fiți eliberați din ispită, în ziua încercării, veți avea putere.

Lucrarea îngerilor este tocmai aceea de a fi lângă cei încercați, ispitiți și suferinzi. Ei trudesc neobosit și fără încetare să salveze sufletele pentru care a murit Domnul Hristos. — The Review and Herald, 4 iulie, 1899. (Sons and Daughters of God, 36).

[615]

Capitolul 67 — Înclinațiile

Diferite înclinații — În relațiile noastre unii cu alții, trebuie să ne aducem aminte că nu avem aceleași talente și aceleași înclinații. Planurile și ideile lucrătorilor sunt diferite. Asocierea unor daruri diverse este necesară pentru succesul lucrării. Unii pot avea mai mult succes decât alții în ocuparea unor poziții. Lucrătorul căruia i s-a dăruit tact și o abilitate ce îl face să fie potrivit într-un domeniu specific nu trebuie să îi acuze pe alții pentru că nu sunt capabili să realizeze ceea ce el, probabil, realizează cu ușurință. Nu există oare lucruri pe care colegii lui le pot face cu mult mai mult succes decât el? — Letter 116, 1903. (Evangelism, 103).

Diferite înclinații, diferite perspective — Fiecare asociere în viață necesită exercitarea stăpânirii de sine, a răbdării și simpatiei. Noi suntem atât de diferiți din punct de vedere al înclinațiilor, al obiceiurilor și al educației, încât modul fiecăruia de a privi lucrurile este diferit. Noi judecăm diferit. Înțelegerea adevărului și ideile noastre despre felul în care trebuie trăită viața nu sunt aceleași în toate privințele. Nu există doi oameni a căror experiență să fie identică sub toate aspectele. Încercările unuia nu sunt încercările celuilalt. Datoriile pe care unul le consideră ușor de îndeplinit, pentru altul, pot fi extrem de complicate și dificile. — The Ministry of Healing, 483 (1905).

[616] **Diversitatea înclinațiilor în familie** — Adesea, în aceeași familie, există înclinații și caractere foarte diferite; deoarece asocierea persoanelor cu temperamente diferite este în planul lui Dumnezeu. Dacă se întâmplă astfel, fiecare membru al casei trebuie să acorde atenție simțămintelor celorlalți și să le respecte drepturile cu sfințenie. În felul acesta, răbdarea și considerația reciprocă vor fi cultivate, prejudecățile vor fi atenuate, iar asprimile caracterului vor fi șlefuite. Armonia poate fi realizată și asocierea diferitelor temperamente poate constitui un beneficiu pentru fiecare. — The Signs of the Times, 9 septembrie, 1886. (Child Guidance, 205).

Părinții transmit înclinații — Această responsabilitate le revine atât taților, cât și mamelor. Ambii transmit în copiii lor propriile lor trăsături intelectuale și fizice, înclinațiile și gusturile lor. — Patriarchs and Prophets, 561 (1890).

Înclinații ereditare — Dumnezeu dorește să ne ajutăm unii pe alții prin manifestarea simpatiei și a unei iubiri neegoiste. Există unii care au moștenit anumite trăsături și înclinații temperamentale. Ei pot fi greu abordabili, dar cine dintre noi este fără greșeală? Acești oameni nu trebuie descurajați. Greșelile lor nu trebuie scoase în evidență în ochii tuturor. Domnul Hristos îi compătimește și îi ajută pe cei ce gândesc greșit. El a suferit moartea pentru toți oamenii și de aceea nutrește pentru fiecare un interes profund și mișcător. — Testimonies for the Church 9:222 (1909).

O schimbare a stării de spirit — Îndemnul „Vegheați și rugați-vă” este repetat deseori în Scriptură. În viețile celor ce ascultă acest îndemn, va exista o fericire profundă, care îi va binecuvânta pe toți cei ce vin în legătură cu ei. Cei supărați și lipsiți de bună dispoziție vor deveni amabili și plăcuți; cei mândri vor deveni umili și condescendenți. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 293 (1913).

Regularitatea și ordinea îmbunătățesc sănătatea — Dacă își formează obiceiul regularității și al ordinii, tinerii vor fi mai sănătoși [617] din punct de vedere fizic, spiritual și intelectual și vor avea o stare de spirit mai bună. — The Youth’s Instructor, 28 ianuarie, 1897. (Child Guidance, 112).

Înclinațiile pot fi modificate — Este un har faptul că Domnul le dezvăluie oamenilor defectele lor ascunse. El dorește ca ei să-și examineze în mod critic simțămintele și motivațiile complexe ale inimii lor, să descopere ceea ce este greșit, să-și modifice înclinațiile și să-și educe comportamentul. Dumnezeu dorește ca slujitorii Lui să-și cunoască bine propriile lor inimi. Pentru a-i conștientiza de starea în care se află, El îngăduie să vină asupra lor focul necazurilor, astfel încât să poată fi curățiți. — The Review and Herald, 10 aprilie, 1894. (My Life Today, 92).

O dispoziție întunecată afectează eficiența profesorului — Cei care se ocupă de educația copiilor trebuie să fie conștienți, mai mult decât oricare alte persoane, de efectele pe care le are îngăduirea unei dispoziții rele, întunecate și morocănoase, deoarece o asemenea

stare de spirit îi va priva de simpatia elevilor lor; și lipsiți de simpatia acestora, nu pot spera să aibă nici un succes. Nu trebuie să întunecăm propria noastră viață și viețile altora cu umbrele propriilor noastre încercări. Avem un Mântuitor căruia putem să-i vorbim și în urechile căruia putem să ne descărcăm de toate nemulțumirile. Dacă așezăm asupra Lui toate grijile și poverile noastre, munca nu ni se va mai părea atât de grea și nici încercările atât de severe. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 233 (1913).

Asocierea voioșiei cu integritatea — Religia lui Hristos cizelează toate asperitățile temperamentului și șlefuiește tot ce este aspru și tăios în comportamentul nostru. Ea face ca manierele să devină atrăgătoare și cuvintele amabile. Să învățăm de la Domnul Hristos să îmbinăm înalta sensibilitate morală și integritatea cu o stare de spirit voioasă. Cel mai puternic argument care ar putea fi adus vreodată în favoarea creștinismului este un creștin curtenitor și amabil. — Gospel Workers, 122 (1915).

O alimentație necorespunzătoare afectează dispoziția sufletească — Mulți își distrug buna dispoziție datorită unei alimentații [618] necorespunzătoare. Noi trebuie să fim tot atât de preocupați de învățarea lecțiilor reformei sănătății, precum suntem în realizarea desăvârșită a studiilor noastre, deoarece obiceiurile pe care le adoptăm în acest domeniu ne ajută să ne formăm caractere pentru viața viitoare. Abuzurile produse asupra stomacului pot spulbera întreaga experiență spirituală a unui om. — Letter 274, 1908. (Counsels on Diet and Foods, 126).

Alimentele cu carne produc o stare de spirit iritabilă — În pustie, Dumnezeu nu i-a privat pe evrei de surse alimentare cu carne doar pentru a-și dovedi autoritatea pe care o deține, ci pentru binele lor, ca să-și poată păstra sănătatea fizică și morală. El știa că folosirea alimentelor cu carne favorizează pasiunile instinctuale și slăbește puterile intelectului. El știa că satisfacerea poftei după carne le va scădea puterea morală și le va induce o stare de spirit atât de iritabilă, încât armata lor numeroasă ar fi putut deveni insubordonată, iar poporul și-ar fi pierdut înaltul simț al obligației morale și ar fi refuzat să fie condus de legile înțelepte ale lui Iehova. — The Signs of the Times, 6 ianuarie, 1876. (Temperance, 160).

Zahărul și dispoziția sufletească — Zahărul nu este benefic pentru stomac. El provoacă fermentație, iar aceasta întunecă mintea

și produce o stare de irascibilitate. — Manuscript 93, 1901. (Counsels on Diet and Foods, 327).

Atenuarea înclinațiilor pervertite — Progresul experienței creștine este caracterizat de umilință, iar aceasta este rezultatul dezvoltării cunoașterii. Toți cei care sunt uniți cu Hristos se vor îndepărta de nelegiuire.

În temere de Dumnezeu, vă spun: mi s-a arătat faptul că mulți dintre voi vor pierde viața veșnică, deoarece clădesc speranța cerului pe o temelie falsă. Dumnezeu vă lasă în voia propriilor voastre alegeri, „pentru a vă umili și pentru a vă pune la încercare, ca să cunoașteți ce ... se află în propriile voastre inimi”. Voi ați neglijat Scriptura și disprețuiți mărturiile, deoarece ele vă mustră păcatele care vă sunt dragi și vă tulbură mulțumirea de sine.

Când Hristos este primit cu bucurie în inimă, asemănarea cu El se va dezvălui în viață. Acolo unde mândria era cândva predominantă, va domni umilința. Supunerea, condescendența și răbdarea vor șlefui trăsăturile aspre ale acelor înclinații care în mod natural erau nestăpânite și pervertite. Iubirea față de Isus se va manifesta în iubirea față de poporul Lui. Această iubire nu este sporadică și spontană, ci liniștită, puternică și profundă. [619]

Viața creștinului va fi golită de orice prefăcătorie, liberă de orice sentiment artificial și contrafăcut. Ea este sublimă, veritabilă și statornică. Domnul Hristos este prezent în toate cuvintele creștinului. El este văzut în toate faptele lui. Viața radiază lumina ce vine de la Mântuitorul aflat în inima lui. Prin părtășie cu Dumnezeu și printr-o contemplare fericită a lucrurilor cerești, sufletul este pregătit pentru cer și se străduiește să aducă și alte suflete de partea Domnului Hristos. Mântuitorul nostru poate și dorește să facă pentru noi mai mult decât putem noi cere și chiar mai mult decât gândim. — Testimonies for the Church 5:49, 50 (1882).

Dumnezeu poate modela înclinațiile — Oricare ar fi înclinațiile voastre, Dumnezeu este în stare să le modeleze astfel, încât să fiți plăcuți și să vă asemănați cu Hristos. Printr-o credință vie, vă puteți îndepărta de tot ce nu este în armonie cu voia lui Dumnezeu și astfel puteți aduce cerul în viața voastră chiar aici, pe pământ. Doriți aceasta? Dacă doriți, fiecare pas al drumului vostru va fi plin de lumină și strălucire. — Manuscript 91, 1901.

O binecuvântare pentru bolnavi — Pentru a aduce binecuvântarea asupra celor bolnavi, Domnul Se va folosi de starea de spirit plăcută și de caracterul frumos. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu conțin o putere transformatoare și sfințitoare. Dacă sunt primite în inimă și practicate, ele se vor dovedi o mireasmă de viață spre viață. Angajații instituțiilor noastre trebuie să fie astfel de oameni, încât lumina adevărului să strălucească în cuvintele și faptele lor zilnice. Numai în felul acesta pot fi acceptați de către Domnul Hristos ca împreună lucrători cu El. — Manuscript 69, 1909. (Medical Ministry, 173).

Armonia între oamenii cu înclinații diferite — Armonia și unitatea existente în relațiile dintre oamenii cu diferite înclinații constituie cea mai puternică mărturie posibilă cu privire la faptul [620] că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume pentru mântuirea celor păcătoși. Este privilegiul nostru acela de a fi purtătorii unei asemenea mărturii. Dar, pentru a realiza lucrul acesta, trebuie să ne așezăm pe noi înșine sub conducerea lui Hristos. Caracterele noastre trebuie modelate în armonie cu caracterul Lui, voința noastră trebuie subordonată voinței Lui. Apoi, vom lucra împreună, fără a fi în pericolul de a intra în conflict. — Testimonies for the Church 8:242, 243 (1904).

O dispoziție plină de mulțumire și pace — Între toate lucrurile prețuite, căutate și cultivate de către oameni, nimic nu este mai valoros în ochii lui Dumnezeu decât o inimă curată și o dispoziție plină de mulțumire și pace. — Testimonies for the Church 4:559 (1881).

Înclinațiile nu se vor schimba la înviere — Dacă doriți să fiți sfinți în cer, mai întâi trebuie să fiți sfinți pe pământ. Trăsăturile de caracter pe care le dezvoltați în viață nu vor fi schimbate prin moarte și prin înviere. Voi veți ieși din morminte cu aceleași înclinații pe care le-ați manifestat în societate și în căminul vostru. — Letter 18b, 1891. (The Adventist Home, 16).

Capitolul 68 — Relații sociale [621]

Un domeniu al educației ce nu trebuie neglijat — Sociabilitatea creștină nu este cultivată aproape deloc de către poporul lui Dumnezeu. Acest domeniu al educație nu trebuie neglijat sau trecut cu vederea în școlile noastre. — Testimonies for the Church 6:172 (1900).

Avantajele sociale sunt talanți — Persoanele care au o mare putere de influență sunt responsabile înaintea lui Dumnezeu să exercite acest avantaj nu numai în favoarea prietenilor lor, ci și în favoarea tuturor celor ce au nevoie de ajutorul lor. Avantajele sociale constituie un dar ce trebuie folosit spre binele tuturor celor ce se află în sfera noastră de influență. — Christ's Object Lessons, 353 (1900).

Nu entități independente — Elevii trebuie învățați că ei nu sunt niște entități independente, ci că fiecare este asemenea unei șuvițe care trebuie să se alăture altor șuvițe și să formeze împreună o țesătură. Cel mai potrivit loc în care poate fi învățată în mod eficient această lecție este căminul școlii. Aici, elevii sunt înconjurați zilnic de ocazii care, dacă sunt folosite, îi vor ajuta într-o mare măsură în dezvoltarea sociabilității. Stă în puterea lor să folosească timpul și circumstanțele pentru a-și forma caractere care să le aducă succesul și fericirea.

Cei care se închid în ei înșiși și cei care nu sunt dispuși să se [622] lase atrași în binecuvântarea altora prin asocieri prietenești pierd multe binecuvântări; deoarece, prin schimbul de experiență, mintea devine mai rafinată și mai strălucită; prin interacțiunile sociale, se formează relații și se leagă prietenii al căror rezultat constă în unitate sufletească și o atmosferă a iubirii, care sunt plăcute în ochii Cerului. — Testimonies for the Church 6:172 (1900).

Importanța relațiilor sociale — Relațiile sociale constituie calea prin care creștinismul intră în legătură cu lumea. Toți bărbații sau femeile care au gustat iubirea lui Hristos și au primit în inimă iluminarea divină sunt însărcinați de Dumnezeu să răspândească lumină pe calea întunecoasă a celor ce nu cunosc o altă cale mai

bună.... Puterea socială, sfințită prin Spiritul lui Hristos, trebuie folosită pentru a câștiga sufletele pentru Mântuitorul. — Testimonies for the Church 4:555 (1881).

Sociabilitatea trebuie cultivată — Când neglijăm privilegiul prieteniei, care ne încurajează și ne conferă putere în slujba lui Dumnezeu, noi favorizăm producerea unei pagube. Adevărurile Cuvântului Său își pierd importanța și relevanța în mintea noastră. Inimile noastre nu mai sunt iluminate și trezite prin influența lor sfințitoare, iar noi scădem din punct de vedere spiritual. Prin lipsa simpatiei reciproce, noi pierdem mult în asocierile pe care le realizăm în calitate de creștini. Cel care se izolează de alții nu ocupă locul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru el. Cultivarea trăsăturilor sociabilității din natura noastră umană ne aduce simpatia celorlalți, iar aceasta constituie o sursă a dezvoltării și puterii în slujba lui Dumnezeu. — Steps to Christ, 101 (1892).

Isus a fost deosebit de sociabil — Întreaga viață a Mântuitorului a fost caracterizată de o bunăvoință dezinteresată și de frumusețea sfințirii. El este modelul nostru de bunătate. Încă de la începutul lucrării Sale, oamenii au început să înțeleagă mai clar caracterul lui Dumnezeu. Isus a aplicat învățăturile pe care le predica în propria Lui viață. El a demonstrat ce înseamnă a fi consecvent fără [623] a fi fanatic și obtuz, binevoitor fără a fi influențabil, plin de compasiune fără a fi sentimental. Domnul era deosebit de sociabil: cu toate acestea, manifesta o rezervă care descuraja orice familiaritate nepoliticoasă. Cumpătarea Lui nu a condus niciodată la bigotism sau austeritate. El nu era asemenea lumii, dar era întotdeauna atent chiar și față de nevoile celui mai neînsemnat dintre oameni. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 262 (1913).

Deschiderea socială și demnitatea umană — Simpatia și deschiderea socială a lui Hristos dovedeau că El recunoștea demnitatea ființei umane și Îl făceau un oaspete onorat la mesele vameșilor. Oamenii doreau din toată inima să devină vrednici de încrederea Lui. Pentru inimile lor însetate, cuvintele Lui erau o putere binecuvântată, dătătoare de viață. Ele trezeau noi imbolduri și deschideau posibilitatea unei noi vieți pentru acești renegați ai societății. — The Ministry of Healing, 26 (1905).

Ucenicii au învățat adevăratele datorii sociale — Domnul Hristos și-a învățat ucenicii cum să se comporte în compania altora.

El i-a instruit cu privire la îndatoririle și regulile unei vieți sociale adevărate, care sunt asemănătoare legilor Împărăției lui Dumnezeu. Prin exemplul Său, Domnul i-a învățat ca, atunci când participă la o întrunire publică, să se abțină să spună ceva. Când se aflau la o masă festivă, conversația Lui era total diferită de tot ce auziseră în asemenea ocazii din trecut. Fiecare cuvânt pe care îl rostea Isus era o mireasmă de viață spre viață. El vorbea cu claritate și simplitate. Cuvintele Lui erau ca niște mere de aur într-un coș de argint. — The Review and Herald, 2 octombrie, 1900. (My Life Today, 190).

Să nu renunțăm la legăturile sociale — Exemplul lui Hristos cu privire la felul în care Se interesa de nevoile omenirii ar trebui să fie urmat de toți cei care vestesc Cuvântul Lui și care au primit Evanghelia harului Lui. Noi nu trebuie să renunțăm la legăturile sociale. Nu trebuie să ne izolăm de semeni. Pentru a ajunge la toate categoriile sociale, este necesar să-i căutăm pe oameni acolo unde se află. Rareori se va întâmpla ca ei să ne caute și să ne ofere acordul lor. Inimile oamenilor nu pot fi mișcate de adevărul divin numai de [624] la amvoane. Există un alt câmp de lucru, mai umil, probabil, dar pe deplin promițător. Acesta se află în casa celui sărman și în reședința celui bogat; în salonul spitalului și la întrunirile sociale dedicate plăcerilor nevinovate. — The Desire of Ages, 152 (1898).

Nevoia părtășiei — Pierderea simțită când oamenii se sustrag de la adunările poporului lui Dumnezeu nu este mică. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi trebuie să ne găsim locul în fiecare adunare a lui Dumnezeu, unde poporul Lui este chemat să fie prezent și unde este oferit Cuvântul vieții. Toți oamenii au nevoie de lumină, și când aud și acceptă mesajele prețioase ale cerului, prin slujitorii rânduiți de Dumnezeu, primesc tot ajutorul necesar pentru a putea fi pregătiți să reverse asupra altora lumina primită. — Letter 117, 1896.

Educația modelează structura societății — Educația dată tinerilor modelează întreaga structură socială. Pretutindeni în lume, societatea se află într-o stare de dezordine și pretutindeni este necesară schimbarea. Mulți consideră că facilitățile educaționale mai bune, o abilitate mai mare și metodele mai recente vor așeza lucrurile în ordine. Ei pretind că acceptă și descoperiri autentice; cu toate acestea, acordă Cuvântului lui Dumnezeu o poziție inferioară în marea lucrare a educației. Ceea ce trebuie să fie pe primul loc

este subordonat invențiilor omenești. — Testimonies for the Church 6:150 (1900).

Influența socială în cămin [Vezi capitolul 29, „Atmosfera căminului”] — Misiunea căminului se extinde dincolo de propriii lui membri. Căminul creștin este o parabolă ce ilustrează excelența adevăratelor principii ale vieții. O asemenea ilustrație va avea o puternică influență spre bine în lume. Influența unui cămin adevărat asupra inimilor și vieților oamenilor este cu mult mai puternică decât [625] orice predică ce ar putea fi ținută. O dată ce tinerii pleacă din sânul unui astfel de cămin, lecțiile pe care le-au învățat se răspândesc. Principiile nobile ale vieții sunt introduse în alte familii și o influență înălțătoare este exercitată în societate. — The Ministry of Healing, 352 (1905).

Sociabilitatea este un factor de influență puternic — Bunătatea și sociabilitatea creștină constituie factori de influență plini de putere în câștigarea simpatiei celor tineri. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 208 (17 septembrie, 1902).

Structura vieții sociale se cutremură — Doctrina care susține că omul este liber de ascultarea cerințelor lui Dumnezeu a slăbit deja puterea responsabilității morale și a deschis porțile unui potop de nelegiuire în lume. Neascultarea de lege, risipa și corupția morală năvălesc asupra noastră asemenea unui val uriaș. Satana lucrează în familii. Steagul lui flutură chiar și în căminele așa-zis creștine. Există invidie, bănuială, ipocrizie, înstrăinare, concurență, ambiție, ceartă, trădarea celei mai sfinte încrederi, îngăduință față de pofte. Întregul sistem al doctrinelor și principiilor religioase, care ar fi trebuit să constituie fundamentul și structura vieții sociale, pare a fi o construcție aflată în mijlocul unui cutremur, pe punctul de a se prăbuși. — The Great Controversy, 585 (1888).

Prevederile lui Dumnezeu pentru prevenirea nedreptății sociale — Domnul dorește să așeze bariere în calea iubirii nestăvilite după averi și putere. Acumularea continuă a bogăției de către o singură categorie socială va duce la mari rele, la sărăcirea și degradarea celorlalte categorii. Dacă nu ar exista o anumită oprelişte, puterea celor bogați ar monopoliza totul, iar săracii, deși în toate celelalte privințe sunt pe deplin valoroși în ochii lui Dumnezeu, ar fi priviți și tratați ca fiind inferiori fraților lor mai prosperi.

Conștiența acestei nedreptăți ar trezi nemulțumirile claselor mai sărace. Ar exista un simțământ de disperare, care ar tinde să demoralizeze societatea și ar deschide ușile pentru crime de tot felul. Rânduielile pe care le-a stabilit Dumnezeu erau destinate să promoveze egalitatea socială. Prevederea anului sabatic și a jubileului [626] repara, într-o mare măsură, tot ce fusese greșit în viața socială și economică a națiunii în acest interval de timp. — Patriarchs and Prophets, 534 (1890).

Stratificarea socială are scopul de a pune la încercare și de a dezvolta caracterul — Nu a fost în planul lui Dumnezeu ca sărăcia să dispară vreodată de pe pământ. El nu a prevăzut uniformizarea păturilor sociale, deoarece tocmai diversitatea ce caracterizează societatea umană constituie unul dintre mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a pune la încercare și pentru a dezvolta caracterul.

Mulți au promovat cu entuziasm ideea că toți oamenii ar trebui să se bucure în mod egal de binecuvântările trecătoare ale lui Dumnezeu, dar acest deziderat nu se află în planul Creatorului. Domnul Hristos a spus că săracii vor fi întotdeauna cu noi. Atât săracii, cât și bogații sunt răscumpărați prin sângele Lui și, de cele mai multe ori, în rândul celor ce se numesc urmași ai Lui, primii Îi slujesc cu toată inima, în timp ce aceia din a doua categorie se lasă atrași fără încetare de bogățiile pământești, iar Domnul Hristos este uitat. Grijile vieții acesteia și lăcomia după averi îi determină să piardă din vedere gloria vieții veșnice. Dacă toți ar ajunge egali din punct de vedere al posesiunilor pământești, aceasta ar fi cea mai mare nefericire ce s-ar abate asupra omenirii. — Testimonies for the Church 4:551, 552 (1881).

Dumnezeu șterge diferențierile de rang — Religia lui Hristos îl înalță pe credincios în sfere mai înalte ale gândirii și acțiunii și, în același timp, îl înfățișează înaintea întregului neam omenesc ca fiind obiectul cel mai de preț al iubirii lui Dumnezeu, răscumpărat prin sacrificiul Fiului Său. La picioarele lui Isus, se întâlnesc atât cel sărac, cât și cel bogat, cel învățat și cel ignorant, fără nici o deosebire în ce privește rangul sau avantajele lumești. Când privim la Cel străpuns de păcatele noastre, toate distincțiile pământești dispar.

Renunțarea la sine, umilința și infinita compasiune a Aceluia care a fost înălțat mai presus de cer fac de rușine mândria omenească,

[627] diferențierile sociale și iubirea de sine. Prin unirea tuturor celor ce sunt sfințiți prin adevăr, religia curată și neîntinată dovedește valoarea principiilor ei de natură cerească. Ca suflete răscumpărate și dependente în aceeași măsură de Cel care le-a răscumpărat pentru Dumnezeu, toți oamenii se regăsesc în aceeași condiție. — Gospel Workers, 330 (1915).

Un remediu pentru relele sociale — Prosperitatea și succesul lui Iosafat, în calitate de conducător, se datora în mare măsură prevederilor înțelepte care asigurau împlinirea nevoilor spirituale ale supușilor lui. Ascultarea de Dumnezeu constituie sursa unor mari beneficii. În conformarea față de cerințele divine, există o putere transformatoare care aduce pace și bunăvoință printre oameni. Dacă învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu ar fi fost instaurate ca principii călăuzitoare în viața fiecărui bărbat și a fiecărei femei și dacă mintea și inima s-ar fi supus puterii lui restrictive, relele care există acum în viața politică și socială a națiunilor nu și-ar fi găsit locul. Fiecare familie ar fi constituit o sursă de influență care ar fi făcut ca bărbații și femeile să dobândească o înțelegere spirituală mai profundă și o putere morală mai mare, și astfel, atât indivizii, cât și națiunile ar fi fost așezate pe o temelie sigură. — Prophets and Kings, 192 (1917).

Cultivarea sociabilității aduce fericire — Cei care locuiau departe de tabernacol erau nevoiți să călătorească mai bine de o lună de zile pentru a participa la sărbătorile anuale. Acest exemplu de devoțiune este menit să accentueze importanța închinării religioase și necesitatea subordonării egoismului și a intereselor noastre lumești față de cele spirituale și veșnice.

Când neglijăm privilegiul prieteniei, care ne încurajează și ne întărește în slujba lui Dumnezeu, noi favorizăm o mare pierdere. Adevărurile Cuvântului Lui își pierd prospețimea și relevanța în mintea noastră. Inimile noastre nu mai sunt luminate și trezite de influența sfințitoare, iar noi scădem din punct de vedere spiritual. Prin lipsa simpatiei reciproce, noi pierdem mult în asocierile pe care le realizăm în calitate de creștini. Cel care se izolează de alții nu ocupă locul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru el. Cu toții [628] suntem copiii aceluiași Tată și depindem unii de alții în realizarea fericirii. Cerințele lui Dumnezeu și nevoile omenirii ne îndatorează. Cultivarea sociabilității din natura noastră omenească constituie tocmai ceea ce ne aduce simpatia fraților și ne conferă fericire și

satisfacție în eforturile pe care le facem pentru a-i binecuvânta pe ceilalți. — Patriarchs and Prophets, 541 (1890).

A nu fi guvernat de standarde omenești — Nu voi înceta să prezint necesitatea ca fiecare om să facă tot ce poate mai bine, în calitate de creștin, în efortul lui de a se angaja într-un proces de educare pentru a-și dezvolta intelectul, pentru a-și lărgi capacitatea de gândire și pentru a-și forma un caracter nobil, până la limitele posibilităților omenești. În tot ce facem, trebuie să cultivăm o relație creștinească unii cu alții. Să ne folosim toate resursele spirituale în vederea îndeplinirii unor planuri înțelepte, printr-o acțiune perseverentă. Darurile primite din partea lui Dumnezeu trebuie folosite pentru salvarea sufletelor. Relațiile dintre noi nu trebuie guvernate de standarde omenești, ci de iubirea divină, acea iubire demonstrată în darul lui Dumnezeu pentru lumea noastră. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 256 (1913).

Dezvoltarea influenței sociale pentru câștigarea sufletelor — În mod deosebit, cei care au gustat iubirea lui Hristos trebuie să-și dezvolte sfera de influență socială, deoarece, în felul acesta, pot câștiga suflete pentru Mântuitorul. Domnul Hristos nu trebuie ascuns în adâncul inimilor lor și păstrat în mod egoist, asemenea unei comori sfinte și dragi de care să se bucure în exclusivitate ei înșiși; iar iubirea lui Hristos nu trebuie manifestată numai față de cei care sunt pe placul lor.

Elevii trebuie învățați cu privire la spiritul creștinesc ce se exteriorizează prin sociabilitate și prin preocuparea binevoitoare față de cei care se află într-o situație mai strâmtorată decât ei, chiar dacă aceste persoane nu fac parte din cercul lor de prieteni. Isus a dovedit un interes plin de iubire față de familia omenească și a răspândit lumina unei pietăți voioase, indiferent de timpul și locul în care Se afla. Elevii trebuie sfătuiți să meargă pe urmele lui Isus, manifestând simpatia creștină, grija și iubirea față de prietenii lor tineri și străduindu-se să-i atragă la Isus. Domnul Hristos va fi în inimile lor [629] asemenea unui izvor ale cărui ape se revarsă spre viață veșnică, înviorând sufletele tuturor celor ce vin în legătură cu ei. — Testimonies for the Church 6:172, 173 (1900).

Toți suntem chemați să fim martori ai lui Isus. Puterea socială, sfințită prin harul lui Hristos, trebuie investită în câștigarea sufletelor pentru Mântuitorul. Fie ca lumea să vadă că noi nu suntem absorbiți

în mod egoist în propriile noastre interese, ci dorim să le împărtășim altora binecuvântările și privilegiile noastre. Fie ca ei să vadă că religia noastră nu face din noi niște persoane respingătoare și dificile. Fie ca toți cei ce declară că L-au găsit pe Hristos să slujească asemenea Lui pentru binele oamenilor. — The Desire of Ages, 152 (1898).

Capitolul 69 — Respingerea [630]

Exagerarea dificultăților aparente — Mulți exagerează dificultățile aparente și apoi încep să se plângă și să dea curs descurajării. Asemenea oameni au nevoie de o schimbare totală a vieții. Ei au nevoie de auto-disciplinare, pentru a da dovadă de perseverență și pentru a învinge toate sentimentele copilărești. Ei trebuie să înțeleagă că nu merită să-și irosească viața în preocupări lipsite de însemnătate.... Toți oamenii trebuie să aibă o țintă în viață. Coapsele minții lor trebuie încinse și gândurile lor trebuie educate, pentru a învăța să se concentreze asupra obiectivelor și să se orienteze spre țintă. Mintea trebuie călăuzită pe căi drepte și învățată să urmeze planuri bine întocmite. În acest fel, fiecare pas făcut va fi un pas înainte.... Succesul sau eșecul în viață depinde într-o mare măsură de maniera în care sunt disciplinate gândurile. — The Review and Herald, 6 aprilie, 1886.

Nici un motiv pentru disperare — Nimeni nu trebuie să se abandoneze într-o stare de descurajare și disperare. Este posibil ca Satana să vină la voi cu sugestii cumplite, spunându-vă: „Cazul tău este fără speranță. Situația ta este iremediabilă”. Dar există speranță în Hristos. Dumnezeu nu ne lasă să biruim prin propriile noastre puteri. El ne cere să venim cât mai aproape de El. Oricare ar fi povara cu care ne trudim, care apasă greu asupra sufletului și trupului nostru, El așteaptă să ne elibereze. — The Ministry of Healing, 249 (1905).

Atenție la autocompătimire — Trebuie să fim atenți la autocompătimire. Nu îngăduiți niciodată să se strecoare în sufletul vostru simțământul că nu sunteți prețuiți așa cum ar trebui, că eforturile voastre nu sunt apreciate sau că lucrarea voastră este prea dificilă. Fie ca amintirea suferințelor îndurate de Domnul Hristos pentru noi să aducă la tăcere orice murmurare. Noi suntem tratați mai bine decât a fost tratat Domnul nostru. — The Ministry of Healing, 476 (1905). [631]

Autocompătimirea distruge caracterele celor ce o nutresc și exercită o influență care alungă fericirea celorlalți. — Manuscript 27, 1902. (Medical Ministry, 177).

Abilitatea de a suporta neglijarea — Sufletul care iubește pe Dumnezeu se ridică deasupra ceții îndoielii; el trăiește o experiență vie, luminoasă, vastă și profundă și devine umil, asemenea lui Hristos. Viața lui este consacrată lui Dumnezeu, ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. El va fi în stare să reziste încercării provocate de faptul că este neglijat, tratat rău sau respins, deoarece și Mântuitorul lui a suferit toate aceste lucruri. Un asemenea creștin nu va fi iritat sau descurajat atunci când va fi presat de probleme, deoarece Isus nu a dat înapoi și nici nu S-a lăsat pradă descurajării. Fiecare creștin adevărat va fi puternic, nu în virtutea propriei lui puteri sau a meritelor faptelor lui bune, ci în neprihănirea lui Hristos, care îi este atribuită prin credință. Este foarte important să fim umili și smeriți cu inima, să fim curați și fără pată, așa cum a fost Prințul cerului când a umblat printre oameni. — The Review and Herald, 3 decembrie, 1889. (The S.D.A. Bible Commentary 7:907).

A nu pune la inimă faptul că suntem neglijați — Ceea ce ne distruge pacea este iubirea de sine. Când eul este viu, noi suntem gata să-l apărăm de insulte și umilire; dar când eul este mort și când viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, nu vom pune la inimă faptul că suntem neglijați sau jigniți. Vom fi surzi la reproșuri și orbi față de insulte și dispreț. — Thoughts from the Mount of Blessing, 16 (1896).

Descurajarea, un rezultat al lipsei de ocupație — Adesea, simțămintele de descurajare sunt rezultatul lipsei de activitate. Mâi-
[632] nile și mintea trebuie ocupate cu lucruri folositoare, ușurând poverile altora; iar cei care caută să-i ajute pe alții vor fi ei înșiși binecuvântați. Lenevia și lipsa de ocupație lasă timp pentru cultivarea unor suferințe imaginare și, deseori, cei ce nu trec prin încercări și greutăți reale le vor inventa pentru viitor. — The Signs of the Times, 23 octombrie, 1884. (Counsels on Health, 629).

Un cuvânt de mângâiere pentru un băiat orfan — Oh, lumea aceasta este o lume nepăsătoare și egoistă! Rudele tale, care ar fi trebuit să te iubească și să fie prietenoase, cel puțin datorită părinților tăi, dacă nu din dragoste pentru tine, s-au închis în egoismul lor și nu au manifestat nici un interes pentru tine. Dar Dumnezeu este aproape

de tine și va fi mai iubitor decât ar putea fi oricare dintre rudele tale pământești. El va fi prietenul tău și nu te va părăsi niciodată. El este tatăl celor fără părinți. Prietenia Lui îți va aduce pace și te va ajuta să suporți cu curaj și răbdare marea ta pierdere.

Caută să-l faci pe Dumnezeu tatăl tău și nu vei mai avea niciodată nevoie de un prieten. Vei întâmpina încercări, dar fii statornic și străduiește-te să-ți îmbogățești credința. Vei avea nevoie de har, dar ochii îndurători ai lui Dumnezeu veghează asupra ta, ca să poți rezista. Roagă-te mult și stăruitor, cu încrederea că Dumnezeu te va ajuta. Ferește-te de un spirit irascibil și capricios și de tendința de a-i irita pe alții. Ca să inspiri curaj, ai nevoie de virtutea răbdării. Caută sfințirea inimii. Fii un creștin consecvent. Nutrește dragoste față de curăție, cultivă simplitatea umilinței și îngăduie ca toate acestea să se împletească cu viața ta. — Testimonies for the Church 2:314 (1869).

Nu vă simțiți niciodată singuri — Dacă Îl veți accepta pe Isus ca Tovarăș și Prieten pentru totdeauna, niciodată nu veți fi niște singuratici și nu vă veți simți singuri. — Letter 4, 1885.

Neglijența distruge sufletul — Un suflet poate fi pierdut nu numai din cauza împotrivirii, ci și din cauza neglijenței. — The Desire of Ages, 323 (1898).

Fiți toleranți unii cu alții — Trebuie să fim toleranți unii cu alții, amintindu-ne de propriile noastre căderi. Față de unii, trebuie să manifestăm compasiune, cu discernământ; alții trebuie salvați cu teamă, împingându-i afară din foc. Nu toți pot suporta aceeași [633] disciplină rigidă. Nu toți se pot adapta la ideile altora despre comportament. Temperamentele diferite și mentalitățile diferite au nevoie de îngăduință. Dumnezeu știe cum să Se poarte cu noi. Dar inima mea s-a îmbolnăvit când am văzut felul în care un frate îl trata pe un alt frate și înclinația lui de a interpreta cuvintele celuilalt, pentru a-l acuza de ofensă....

Acum este un timp în care trebuie să ne dedicăm întru totul lucrării, nu să ne oprim pentru a ne pândi greșelile unii altora; ci fiecare să-și cerceteze inima, să-și mărturisească greșelile și să-și lase frații în grija Domnului. Fiecare va răspunde pentru propriile lui greșeli; și, în timp ce unii sunt atât de preocupați să smulgă neghina din grădina fraților lor, în propria lor grădină, plantele otrăvitoare își adâncesc rădăcinile tot mai puternic. Fiecare să se străduiască să-și

păstreze propriul lui suflet și să cultive un spirit fericit, mulțumit și răbdător în cămin și totul va fi bine. — Letter 12, 1863.

Nu toți gândesc la fel — Cei care se ocupă de mintea altora trebuie să lucreze cu toată inima. Să ne amintim aceasta. Adesea, suntem ispitiți să criticăm pe cineva care ocupă o poziție mai înaltă, pe motivul că nu acționează așa cum credem noi că ar trebui. Dar cel care are atât de multe responsabilități de îndeplinit nu de critică are nevoie din partea colaboratorilor, ci de încurajarea, răbdarea, îngăduința și rugăciunile lor. El are nevoie de prezența neîncetată a lui Hristos, deoarece nu beneficiază întotdeauna de sfatul unor oameni înțelepți și lipsiți de prejudecăți.

În confuzia multor griji și solicitări, cel care poartă răspunderi poate face greșeli. Printre nenumăratele apeluri care-I solicită ajutorul, tu poți avea impresia că cererea ta este neglijată. În această situație, Adu-ți aminte de poverile grele care apasă pe umerii aceluia despre care crezi că nu și-a făcut datoria. Gândește-te că poate i-a fost imposibil să răspundă solicitării tale. Sau poate că ar fi fost o mare greșeală să răspundă acestei solicitări. — Letter 169, 1904.

Domnul este alături de solii Săi — Domnul dorește ca toate [634] ființele umane inteligente care se află în slujba Lui să se abțină de la orice acuzație sau opoziție severă. Noi suntem învățați să ne purtăm înțelept cu cei ce sunt în afara bisericii. Lăsați în seama lui Dumnezeu lucrarea de judecare și condamnare. Domnul Hristos ne invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11, 28.29.)

Toți cei ce răspund invitației lui Hristos vor lua jugul Său. Noi trebuie să manifestăm blândețea și umilința Domnului Hristos, indiferent de timpul sau locul în care ne aflăm. Dacă vom proceda astfel, Domnul va sta alături de solii Săi și îi va face purtătorii glasului Său, iar cel care este purtătorul glasului lui Dumnezeu nu se va comporta astfel, încât să stârnească ființele omenești să spună cuvinte pe care Maiestatea cerului nu le-ar fi rostit niciodată în lupta împotriva diavolului. — Letter 38, 1894.

Nu vă gândiți la simțămintele neplăcute (sfat adresat unei persoane aflate într-un post de conducere) — Nu te gândi prea mult la simțămintele tale neplăcute. Ignoră-le. Dacă pornești pe

calea criticii și a asprimii, vei deveni tot mai neînțelegător și tot mai înclinat spre critică. Oprește-te înainte de a începe. Nu oferi vrăjmașului nici măcar un centimetru de teren în avans. — Letter 169, 1902.

[635]

Capitolul 70 — Spiritul de critică

Rezultatele spiritului de critică — Trupurile noastre sunt alcătuite din ceea ce bem și mâncăm, iar calitatea experienței noastre spirituale depinde de hrana pe care o consumă și o asimilează mintea. Mulți devin anemici din punct de vedere religios, pentru că se gândesc fără încetare la defectele altora.

Domnul ne sfătuiește: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească". (Filipeni 4, 8.) Dar cei ce sunt prea ocupați cu analizarea cuvintelor și faptelor altora, pentru a descoperi ce este greșit sau discutabil, nu reușesc să observe lucrurile plăcute și bune. Ei nu consumă o hrană care conferă vitalitate spirituală și creștere sănătoasă. — Manuscript 4a, 1893.

Respectul și iubirea reciprocă — Dacă ne concentrăm cu precădere asupra faptelor nedrepte și lipsite de bunăvoință ale altora, vom considera imposibil să îi iubim așa cum ne-a iubit pe noi Domnul Hristos; dar dacă gândurile noastre stăruie asupra iubirii și milei minunate a lui Hristos față de noi, spiritul lui Hristos se va revărsa asupra celor din jur. Noi ar trebui să ne iubim și să ne respectăm unii
[636] pe alții, fără a ține cont de greșelile și nedesăvârșirile pe care nu le putem corecta. Să cultivăm umilința, smerenia și răbdarea duioasă față de greșelile altora. Acestea vor dezrădăcina egoismul răutăcios și ne vor face oameni inimoși și generoși. — Steps to Christ, 121 (1892).

O lume ireală — Este posibil să vă creați o lume ireală în minte și să vă imaginați o biserică ideală, unde Satana nu ispitește pe nimeni la rău, dar perfecțiunea nu există decât în imaginația voastră. Lumea aceasta este căzută, iar biserica este reprezentată de un câmp în care crește atât grâu, cât și neghină. Ambele trebuie să crească alături, până la seceriș. Nu este rolul nostru acela de a smulge neghina, în conformitate cu considerentele înțelepciunii noastre omenești, pentru că, dacă am proceda astfel, sub influența sugestiilor lui Sa-

tana, am putea smulge grâul, crezând că este neghină. Înțelepciunea cerească va veni asupra celui blând și smerit cu inima, iar această înțelepciune nu-l va îndemna să distrugă poporul lui Dumnezeu, ci să-l zidească. — Letter 63, 1893.

Refacere și vindecare — Noi nu trebuie să căutăm greșelile altora cu scopul de a-i condamna, ci pentru a-i ajuta să-și revină și să se vindece. Vegheați în rugăciune, mergeți înainte și în sus, căutând să împărtășiți tot mai mult spiritul lui Isus și să semănați sămânța de-a lungul tuturor apelor. — Letter 89, 1894. (Our High Calling, 185.)

Satana promovează spiritul de critică — Eul va nutri întotdeauna o imagine exagerată cu privire la sine. Îndată ce își pierd dragostea dintâi, oamenii încetează să păzească Legea lui Dumnezeu și încep să se critice unul pe altul. Acest spirit va lupta pentru supremație fără încetare, până la sfârșitul timpului. Satana încearcă să-l promoveze, pentru ca frații, în ignoranța lor, să caute să se devoreze unul pe altul. Dumnezeu nu este glorificat prin aceasta, ci este foarte dezonorat; Duhul lui Dumnezeu este rănit.

Satana jubilează, deoarece știe că, dacă îi poate determina pe frați să se pândească unul pe altul în biserică și în lucrare, unii vor fi atât de dezamăgiți și descurajați, încât își vor părăsi locurile. Aceasta nu este lucrarea Duhului Sfânt, ci o putere care vine din afară și acționează în adâncurile minții și în templul sufletului, pentru a-și [637] așeza atributele în locul în care ar trebui să fie atributele lui Hristos. — The General Conference Bulletin, 25 februarie, 1895, p 338

Alungați departe de Isus — Mulți dintre cei care pretind că îi aduc pe oameni la Isus, în realitate, îi alungă departe de El. Iată motivul pentru care biserica este atât de slabă. Mulți se lasă în voia spiritului de critică și acuzare fără nici o reținere. Prin exprimarea suspiciunii, a geloziei și nemulțumirii, ei devin instrumentele lui Satana.... Frivolitatea, îngăduința de sine, neglijența și indiferența din partea așa-zișilor creștini îndepărtează multe suflete de pe calea vieții. — Christ's Object Lessons, 340, 341 (1900).

Dependența de ceea ce este omenesc — Domnul știe că, dacă privim la oameni și ne încredem în ei, vom tinde să depindem de ce este omenesc. Dumnezeu ne invită să ne bazăm pe El. Puterea Lui nu cunoaște limite. Gândiți-vă la Domnul Isus, la meritele și la dragostea Lui, și nu căutați să găsiți defecte și să stăruiți asupra

greșelilor pe care le-au făcut alții. Concentrați-vă atenția asupra unor lucruri care să merite aprecierea și considerația voastră; și dacă sunteți atât de inteligenți încât descoperiți erorile altora, fiți și mai inteligenți, înțelegând și apreciind binele. Dacă v-ați cerceta pe voi înșivă, ați putea găsi lucruri tot atât de nemulțumitoare ca și acelea pe care le vedeți la alții. Prin urmare, să ne străduim fără încetare să ne întărim unii pe alții în cea mai sfântă credință. — Manuscript 151, 1898.

Încercarea de a se apăra prin atac — Nimeni să nu înceapă să-și scuze propriile păcate prin dezvăluirea păcatelor altcuiva. Dumnezeu nu ne-a încredințat nouă această lucrare. Fiecare trebuie lăsat să-și umilească singur propria lui inimă, ca să poată ajunge la lumina cunoașterii lui Dumnezeu. — Manuscript 56, 1904.

Consumarea nervilor cu lucruri fără însemnătate — Cei care se critică și se condamnă reciproc încalcă poruncile lui Dumnezeu și reprezintă o ofensă la adresa Lui. Ei nu-L iubesc nici pe Dumnezeu, nici pe semenii lor. Frați și surori, alungați din inimile voastre orice urmă de critică, suspiciune și nemulțumire și nu vă consumați nervii pentru lucruri fără însemnătate. Unii sunt atât de sensibili, încât nu se poate discuta cu ei în mod rațional. Fiți foarte atenți în privința păzirii Legii lui Dumnezeu și nu vă întrebați dacă trebuie să o respectați sau să o încălcați. De aceea, Dumnezeu dorește să fim atenți cu privire la aceasta. — The General Conference Bulletin, 1 aprilie, 1903. (The S.D.A. Bible Commentary 7:937).

[638]

Sfat adresat unuia care confundă mândria cu sensibilitatea — Ești întotdeauna gata să te justifici, motivând că ești deosebit de sensibil, că te afectează profund și că suferi foarte mult. Am văzut că toate acestea nu reprezintă o scuză în ochii lui Dumnezeu. Tu confunzi sensibilitatea cu mândria. Eul tău este proeminent. Când eul este crucificat, această sensibilitate a ta, adică mândria, va pieri; până atunci, nu te poți considera creștin.

A fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos, a avea umilință, smerenie și blândețe, care te fac să suporți contrazicerea fără să te înfurii și fără să-ți pierzi controlul. Dacă falsele scuze, în spatele cărora te ascunzi, ar putea fi date la o parte și dacă ai putea să te vezi așa cum te vede Dumnezeu, ai înceta să-ți mai justifici eul și ai cădea în umilință la picioarele lui Hristos, Singurul care poate îndepărta

defectele caracterului tău și te poate vindeca. — Testimonies for the Church 2:573 (1870).

O cercetare de sine onestă — Dacă toți creștinii și-ar folosi capacitățile investigative pentru a-și descoperi, în propriile vieți, defectele pe care ar trebui să le descopere, în loc de a discuta despre greșelile altora, starea de sănătate a bisericii din zilele noastre ar fi mult mai bună.

Unii sunt gata să fie foarte cinstiți, atunci când aceasta nu-I costă nimic; dar când viclenia este mai bine plătită, onestitatea este uitată. Viclenia și onestitatea nu se pot asocia în aceeași minte. Cu timpul, fie va fi alungată viclenia, iar adevărul și onestitatea vor prelua supremația, fie viclenia va fi cultivată, iar onestitatea va fi uitată. Acestea nu se pot asocia niciodată; ele nu au nimic în comun. Prima este un profet al lui Baal, cealaltă este adevăratul profet al lui Dumnezeu.

Când Domnul își va alege mărgăritarele, cel cinstit, onest și deschis va fi privit cu plăcere. Îngerii făuresc coroane pentru asemenea oameni, iar aceste coroane de stele vor fi învăluite în splendoarea luminii care strălucește de la tronul lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:96 (1882). [639]

Rădăcinile amărăciunii — Atunci când sunteți atât de dispuși să gândiți și să vă vorbiți de rău unii pe alții, când permiteți ca rădăcinile amărăciunii să fie cultivate și să răsară, influența voastră va alunga inimile departe de Hristos și le va împietri în opoziția față de spiritul plăcut al păcii și unității. Îndepărtați fără întârziere toate aceste rele. Domnul Hristos ne spune: „Iubiți-vă unul pe altul, așa cum v-am iubit Eu”. (Ioan 15, 12.) Letter 33, 1890.

Credința Îl crede pe Dumnezeu pe cuvânt — Credință înseamnă a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Aduceți-vă aminte de aceasta. Fiul lui Dumnezeu pregătește un loc pentru fiecare dintre voi în reședințele cerului. Aduceți-I mulțumiri pentru faptul acesta. Să nu credeți că, dacă nu vă simțiți în permanență voioși, nu mai sunteți copiii Lui. Cu umilință și zel, angajați-vă în îndeplinirea lucrării pe care vă cere să o realizați. Prețuiți fiecare ocazie de a înfăptui o lucrare prin care puteți fi o binecuvântare pentru cei din preajma voastră. Fiți hotărâți să vă faceți partea, pentru ca locul în care sunteți să fie un loc pe care Dumnezeu să-l poată aproba și binecuvânta. — Letter 246, 1908.

Garanția acceptării celui păcătos — Prin bunătatea și harul Domnului Hristos, cel păcătos trebuie ajutat să se bucure din nou de favoarea divină. Domnul Hristos îi caută și îi cheamă zilnic pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Brațele Sale sunt deschise, gata să primească cu drag nu numai pe cel păcătos, ci și pe cel risipitor care fuge de Dumnezeu. Iubirea Sa, dovedită pe Calvar, constituie garanția păcii, a iubirii și acceptării celui păcătos. Spuneți aceste lucruri în limbajul cel mai simplu cu putință, pentru ca sufletul întunecat de păcat să poată vedea lumina strălucitoare a crucii de pe Calvar. — Letter 15a, 1890. (Selected Messages 1:178, 179).

[640] **Vă voi da odihnă** — Domnul mi-a dat o solie pentru voi, și nu numai pentru voi, ci și pentru alte suflete credincioase care sunt încercate de îndoieli și temeri cu privire la acceptarea lor de către Domnul Isus Hristos. Cuvântul Lui este: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu”. (Isaia 43, 1.) Voi doriți să-i fiți plăcuți Domnului și puteți să o faceți prin credința în făgăduințele Lui. El așteaptă să vă urce în turnul unei experiențe pline de har și vă îndeamnă: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu”. (Psalmii 46, 10.) Ați trecut prin perioade de neliniște, dar Domnul vă spune: „Veniți la Mine, ... și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.) Bucuria în Domnul merită totul. „Iar ei sunt fericiți”, deoarece au privilegiul de a fi în brațele iubirii nemuritoare. — Letter 2, 1914. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 516.)

Capitolul 71 — Fericirea [641]

Acțiunea armonioasă a tuturor capacităților — Activitatea armonioasă și sănătoasă a tuturor capacităților trupului și minții conduce la fericire; cu cât aceste capacități sunt mai dezvoltate și mai înnobilate, cu atât fericirea este mai nealterată și pură. — The Review and Herald, 29 iulie, 1884. (Counsels on Health, 51).

Legătura dintre fericire și sănătate — Fericirea și sănătatea sunt strâns legate, prima este imposibilă fără cea de-a doua. Pentru a-l slăvi pe Dumnezeu în trupurile noastre, este necesară o cunoaștere practică a științei vieții umane. Prin urmare, este foarte important ca fiziologia să ocupe unul dintre primele locuri printre domeniile de studiu alese în vederea educării copiilor. Sunt foarte puțini cei care dețin un minimum de cunoștințe despre structura și funcțiile propriului lor organism și despre legile naturii legate de sănătate! Fără să știe, mulți plutesc în derivă, asemenea unei corăbii aflate pe mare, fără busolă sau ancoră; și mai mult decât atât, nici măcar nu sunt interesați să învețe cum să-și păstreze starea de sănătate și cum să prevină boala. — The Health Reformer, 1 august, 1866. (Counsels on Health, 38).

Legea cauzei și efectului — Fericirea noastră este proporțională cu faptele lipsite de egoism și inspirate de iubirea divină, deoarece planul de mântuire al lui Dumnezeu a stabilit o lege a cauzei și a efectului. — The Signs of the Times, 25 noiembrie, 1886. (Welfare Ministry, 302).

Înfăptuirea binelui stimulează sistemul nervos — Fiecare [642] rază de lumină răspândită asupra altora se va reflecta asupra propriei noastre inimi. Toate cuvintele înțelegătoare și amabile adresate celui întristat, toate faptele care ușurează poverile celui oprimat și toate darurile care contribuie la împlinirea nevoilor semenilor noștri, înfăptuite spre slava lui Dumnezeu, vor aduce o binecuvântare asupra celui ce dăruiește. Cei care lucrează în felul acesta respectă legea cerului și se vor bucura de aprecierea cerului. Plăcerea de a face bine altora răspândește o atmosferă sufletească ce înviorează siste-

mul nervos, îmbunătățește circulația sângelui și determină sănătatea mintală și fizică. — Testimonies for the Church 4:56 (1876).

Fiecare este sursa propriei fericiri — O viață trăită în Hristos este o viață liniștită. Simțămintele de insatisfacție, neliniște și disconfort dovedesc absența Mântuitorului. Dacă Domnul Isus este primit în viață, aceasta se va umple de fapte bune și nobile pentru Maestrul. Veți uita să fiți egoiști și veți trăi mai aproape de iubitul vostru Mântuitor; caracterul vostru va deveni asemenea caracterului lui Isus și toți cei din jur vor ști că ați fost cu Isus și că ați învățat de la El.

Fiecare om are în el însuși sursa propriei fericiri sau nenorociri. Dacă dorește, el se poate ridica deasupra simțămintelor de depresie ce caracterizează viața multora; dar, atâta timp cât este plin de sine, Domnul nu poate face nimic pentru el. Satana ne înfățișează planuri ambițioase pentru a ne întuneca simțurile, dar noi trebuie să păstrăm înaintea ochilor fără încetare „premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu în Hristos Isus”. În această viață, sunt nenumărate fapte bune pe care le putem realiza. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci”. (Daniel 12, 3.) — Testimonies for the Church 5:387, 488 (1889).

[643] **Cel mai puternic imbold omenesc** — Biblia înfățișează înaintea ochilor noștri bogățiile incredibile și comorile nepieritoare ale cerului. Cel mai puternic imbold omenesc este imboldul spre căutarea fericirii, iar Biblia recunoaște această dorință și ne descoperă că întregul cer este alături de om în efortul de a găsi adevărata fericire. Ea ne dezvăluie condiția prin care oamenii pot primi pacea lui Hristos și ne vorbește despre un cămin al fericirii și al strălucirii veșnice, unde nu vor mai fi lacrimi sau dorințe nerostite. — Letter 28, 1888. (My Life Today, 160).

Creștinii se bucură de o fericire adevărată — Dacă există un om care ar trebui să fie tot timpul mulțumitor, acela este urmașul lui Hristos. Dacă este cineva care se bucură de o fericire adevărată, chiar în viața aceasta, acela este creștinul credincios. — Letter 18, 1859. (Our High Calling, 201.)

Noi ar trebui să fim cei mai fericiți oameni de pe fața pământului și să nu-i cerem scuze omenirii pentru faptul că suntem creștini. — Manuscript 17, 1893.

Un prieten loial — Isus este izvorul harului, sursa fiecărei făgăduințe, esența fiecărei legi, viața fiecărei binecuvântări. Isus este substanța, slava și strălucirea, viața însăși. „Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8, 12.) Prin urmare, calea regească pe care trebuie să meargă cei răscumpărați nu este învăluită în întunericul descurajării. Chiar dacă peregrinajul nostru ar putea fi dureros și ne simțim singuri, nu suntem fără Isus. „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14, 18.) Să adunăm în inima noastră toate făgăduințele scrise. Să le repetăm în timpul zilei, să medităm la ele noaptea și să fim fericiți. — Letter 7, 1892. (Selected Messages 2:244).

Fericirea nu este determinată de voința eului — Domnul Isus dorește să fim fericiți, dar nu putem fi fericiți trăind după propria noastră voință și urmând impulsurile propriilor noastre inimi.... Opiniile și particularitățile noastre sunt întru totul omenești și nu trebuie tratate în mod ușuratic sau cu îngăduință. Eul trebuie crucificat, nu [644] doar acum, ci zilnic; iar trupul, mintea și sufletul trebuie subordonate voinței lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu și desăvârșirea caracterului creștin trebuie să fie ținta vieții noastre. Urmașii lui Hristos trebuie să imite starea de spirit a lui Isus.... *Asemenea lui Hristos* este cuvântul de ordine; nu asemenea tatălui sau asemenea mamei, ci asemenea lui Isus — ascuns în Hristos, îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos, umplut de Spiritul lui Hristos. — Letter 25, 1882. (Our High Calling, 29.)

Fericirea egoistă este dezechilibrată — Fericirea căutată din motive egoiste, departe de locul datoriei, este o fericire excentrică, sporadică și efemeră. După ce dispare această stare de fericire, sufletul se umple de singurătate și de tristețe; dar, în slujba lui Dumnezeu, se află bucurie și satisfacție. Creștinul nu este lăsat să meargă pe căi nesigure; el nu este lăsat în voia regretelor și a dezamăgirilor zadarnice. Chiar dacă nu beneficiem de plăcerile acestei vieți, putem fi totuși fericiți, privind spre viața de dincolo. — Steps to Christ, 124, 125 (1892).

O inimă împăcată cu Dumnezeu — Cauza ruinei multor căsătorii este pasiunea de a epata și de a face paradă. Mulți bărbați și femei își propun să câștige bunuri materiale numai pentru a reuși să creeze impresia că sunt mai bogați decât vecinii lor. Cu toate acestea, chiar dacă au succes în lupta lor disperată, ei nu sunt cu adevărat

fericiți. Adevărata fericire izvorăște dintr-o inimă împăcată cu Dumnezeu. — Manuscript 99, 1902. (The S.D.A. Bible Commentary 7:941, 942).

Iubirea aduce fericire — Din punct de vedere omenesc, banii înseamnă putere; dar din punct de vedere creștin, puterea constă în iubire. Principiul iubirii presupune putere intelectuală și spirituală. Adevărata iubire are o eficiență deosebită în facerea binelui și nici nu poate face altceva decât binele. Ea împiedică apariția neînțelegerilor și frustrărilor și aduce adevărata fericire. Adesea, bogăția poate distruge și poate corupe; forța poate răni, dar calitățile adevăratei iubiri sunt adevărul și bunătatea. — Testimonies for the Church 4:138 (1876).

[645] **Regula de aur făurește fericirea** — „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” (Matei 7, 12.) Mântuitorul i-a învățat pe oameni acest principiu pentru a-i face fericiți, nu pentru a contribui la nefericirea lor; deoarece nu există altă cale prin care să poată veni fericirea. Dumnezeu dorește ca bărbații și femeile să atingă un nivel de viețuire mai înalt. El le dăruiește binecuvântările vieții nu numai pentru a-i face capabili să adune averi, ci pentru a dezvolta însușirile lor mai înalte, prin îndeplinirea lucrării pe care le-a încredințat-o pentru lume — lucrarea de a căuta să cunoască și să împlinească nevoile semenilor lor. Eforturile omului nu trebuie îndreptate spre realizarea intereselor lui egoiste, ci spre binele tuturor celor care se află în preajmă, binecuvântându-i prin influența și prin faptele lui binevoitoare. Acesta este planul lui Dumnezeu, pe care l-a exemplificat pentru oameni în viața Domnului Hristos. — Manuscript 132, 1902. (My Life Today, 165.)

Fericirea trăită într-o activitate folositoare — Nu contează cât de umilă este poziția noastră sau cât de limitate sunt capacitățile noastre, noi avem de îndeplinit o lucrare pentru Maestrul. Capacitățile noastre se dezvoltă și se maturizează prin exercițiu. Dacă adevărul lui Dumnezeu arde în suflet, nu putem fi inutili. Fericirea pe care o vom experimenta, angajându-ne într-o activitate folositoare, va răsplăti fiecare efort, chiar în viața aceasta. Cine nu a trăit niciodată fericirea rezultată din efortul altruist în slujba Domnului Hristos nu poate înțelege despre ce este vorba. Bucuria aceasta este cu adevărat atât de curată și de profundă, încât nu poate fi exprimată în cuvinte. — Letter 9, 1873. (Our High Calling, 186.)

Fericirea noastră este fericirea altora — Domnul Hristos face din biserica Sa un templu frumos al lui Dumnezeu. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu”, spune El, „sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18, 20.) Biserica Sa este locul unei vieți sfinte, plin de diferite daruri și înzestrat cu Duhul Sfânt. Fiecărui membru al bisericii de pe pământ i se încredințează îndatoriri corespunzătoare și fiecare trebuie să-și descopere propria fericire, în fericirea celor pe care îi binecuvântează și îi ajută. — The Signs of the Times, 1 martie, 1910. (Our High Calling, 164.)

Beneficii pentru întregul organism — Dacă mintea este fericită și liberă, datorită conștienței înfăptuirii binelui și a satisfacției de a-i fi făcut pe alții fericiți, starea de mulțumire și bună-dispoziție se va răspândi în întregul organism, determinând o mai bună circulație a sângelui și un tonus general benefic. Binecuvântarea lui Dumnezeu constituie o putere vindecătoare, iar cei ce excelează în facerea binelui vor primi o binecuvântare minunată atât din punct de vedere sufletesc, cât și în circumstanțele vieții. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 3, (1890). (My Life Today, 150.) [646]

Cei ce merg pe calea înțelepciunii și a sfințirii nu vor fi tulburați de regrete zadarnice pentru orele greșit folosite și nici nu vor fi copleșiți de descurajare și teamă, așa cum sunt unii, atunci când nu sunt ocupați în amuzamente ușuratice și nefolositoare. — The Health Reformer, 1 martie, 1872. (My Life Today, 150).

Fericirea aflată la îndemână — Lumea este plină de ființe nemulțumite, care trec cu vederea fericirea și binecuvântările care sunt la îndemâna lor și caută fără încetare o fericire și o satisfacție pe care nu le vor trăi niciodată. Ei se află într-o permanentă așteptare, gândindu-se la un bine cu mult mai mare decât cel de care beneficiază, și sunt întotdeauna dezamăgiți. Acești oameni cultivă necredința și lipsa de recunoștință, până acolo încât trec cu vederea binecuvântările aflate chiar în fața ochilor lor. Asemenea copiilor lui Israel care au primit mana din cer, ei nu întâmpină cu bucurie binecuvântările obișnuite ale vieții de zi cu zi. — Testimonies for the Church 2:640 (1871).

Efectul amuzamentelor asupra minții — Amuzamentele excită mintea, dar va urma în mod sigur depresia. În schimb, munca folositoare și exercițiul fizic vor avea o influență cu mult mai benefică asupra minții, vor fortifica mușchii, vor îmbunătăți circulația și

se vor dovedi un mijloc foarte eficient pentru redobândirea sănătății. — The Health Reformer, 1 martie, 1872. (My Life Today, 150).

Căutarea fericirii pe o cale greșită (sfat adresat unui tânăr) — Cu un an în urmă, noi am muncit pentru tine.

[647] Mi-au fost descoperite pericolele care te pândeau și am fost dornici să te salvăm; dar vedem că nu ai avut puterea să duci până la capăt hotărârile luate.... În luna iunie, în timp ce mă aflam la Battle Creek, din nou mi-a fost descoperit că tu nu faci nici un progres și că aceasta nu se datorează faptului că nu ai beneficiat de o bună îndrumare. Tu nu găsești plăcere în religie. Te-ai îndepărtat de Dumnezeu și de neprihănire. Ai căutat și continui să cauți fericirea pe o cale greșită, în plăceri interzise; și nu ai curajul moral să-ți mărturisești păcatele și să renunți la ele, ca să găsești iertare și har. — Testimonies for the Church 2:291 (1869).

O conștiință curată și aprobarea lui Dumnezeu în locul pasiunilor firești și poftelor inimii — Care este binele de care ar dori să ne lipsească Dumnezeu? El ar dori să ne lipsească de dorința de a ne lăsa în voia pasiunilor firești și de poftele inimii. Nimeni nu se poate înfuria și în același timp să trăiască pe placul lui Dumnezeu, păstrându-și conștiința curată și aprobarea divină. Dar suntem noi dispuși să renunțăm la tendința de a ne înfuria? Oare satisfacerea pasiunilor noastre corupte ne va face mai fericiți? În aparență, nu există restricții cu privire la tendința de a ne înfuria.

Dar furia și cultivarea unui temperament pervertit nu vor mări cu nimic satisfacția noastră. Faptul de a da curs imboldurilor inimii firești nu contribuie la fericirea noastră. Vom deveni noi mai buni dacă tolerăm aceste imbolduri? Nu. Ele vor aduce întunericul în căminele noastre și vor înmormânta fericirea noastră. Satisfacerea neînfrânată a poftelor noastre firești nu va face decât să ne prejudicieze sănătatea și să ne distrugă organismul. De aceea, Dumnezeu dorește să punem frâu poftei, să ne stăpânim pasiunile și să ne păstrăm sub control întreaga noastră ființă. Iar El a făgăduit că, dacă ne vom angaja în această lucrare, ne va da putere să o îndeplinim. — Testimonies for the Church 2:590, 591 (1871).

Sănătate și viață lungă — Curajul, speranța, credința, simpatia și iubirea aduc sănătate și lungesc viața. O minte mulțumită și un spirit voios constituie sănătate pentru trup și putere pentru suflet. „O [648] inimă veselă este un bun leac.” (Proverbe 17, 22.) — The Ministry

of Healing, 241 (1905).

O persoană a cărei minte este liniștită și satisfăcută în Dumnezeu se află pe calea ce duce la sănătate. — The Review and Herald, 11 martie, 1880. (My Life Today, 150).

Rezultatul ascultării de legile organismului — Sănătatea, viața și fericirea sunt rezultatul ascultării de legile naturale care ne guvernează trupurile. Dacă voința noastră se află în acord cu voința lui Dumnezeu, dacă Îi facem pe plac Creatorului nostru, El va păstra organismul omenesc într-o bună condiție și va reface puterile fizice, mintale și morale, pentru a putea lucra prin noi spre slava Lui. Puterea Lui restauratoare se manifestă în trupurile noastre fără încetare. Dacă noi cooperăm cu El în această lucrare, sănătatea și fericirea, pacea și succesul vor fi niște rezultate sigure. — Manuscript 151, 1901. (The S.D.A. Bible Commentary 1:1118).

Vindecare pentru bolnavi — Bolnavii trebuie să se îndeletnicească cu ceva util și să nu-și ocupe mintea cu jocuri, care îi înjosesc în propriii lor ochi și îi fac să creadă că viața lor este inutilă. Puterea voinței trebuie menținută activă, deoarece o voință activă și bine direcționată este un calmant deosebit de eficient al nervilor. Bolnavii ar fi mai bucuroși dacă ar fi angajați în activități utile, iar recuperarea lor ar fi mult mai ușor de realizat. — Testimonies for the Church 1:557 (1867).

Viața la țară și fericirea (sfat adresat unei mame) — Este adevărat că la țară nu vei fi întru totul scutită de griji și de provocări; dar acolo ai putea evita multe rele și ai putea închide ușa în fața unui potop de ispite care amenință să invadeze mintea copiilor tăi. Ei au nevoie de preocupare și varietate. Statul în casă le-a creat o stare de neliniște și neastâmpăr și de aceea au ajuns să se asocieze cu băieții de „gașcă” de la oraș și au primit o educație de stradă....

Viața la țară ar putea fi foarte benefică pentru ei; iar viața activă [649]
din natură le va dezvolta sănătatea mintală și fizică. Ei au nevoie de o grădină pe care să o cultive, unde să poată găsi atât un loc pentru amuzament, cât și pentru desfășurarea unei munci folositoare. Cultivarea florilor și plantelor tinde să îmbunătățească gusturile și judecata, în timp ce familiarizarea cu creaturile frumoase și folositoare ale lui Dumnezeu exercită o influență înnobilatoare și înălțătoare asupra minții, îndrumând-o spre Creatorul și Domnul tuturor lucrurilor. — Testimonies for the Church 4:136 (1876).

Apărarea „drepturilor noastre” — Este posibil ca aceia pe care îi iubim să vorbească sau să acționeze în mod neatent, ceea ce ar putea să ne rănească profund. Dar nu a fost intenția lor de a face aceasta, ci Satana exagerează efectul cuvintelor și faptelor lor în mintea noastră și astfel lansează proiectilele aflate în arsenalul său, pentru a ne străpunge inima. Dacă ne ambiționăm contra celor despre care credem că ne-au jignit, nu facem decât să încurajăm ispitele lui Satana.

În loc să-i cerem lui Dumnezeu putere de a rezista în fața lui Satana, noi acceptăm ca fericirea noastră să fie alungată, prin încercarea de a lupta pentru ceea ce numim „drepturile noastre”. Astfel, îi oferim lui Satana un avantaj dublu. Acționăm mânați de simțămintele noastre de ofensă, iar Satana ne folosește ca agenți ai săi, pentru a-i lovi și descuraja pe cei care nu au avut nici o intenție să ne jignească.

Uneori, o soție ar putea să considere că pretențiile soțului nu sunt rezonabile. Dar, dacă ar rămâne calmă și ar evalua situația încă o dată, cu bunăvoință și în lumina cea mai favorabilă cu putință, ar putea ajunge la concluzia că, renunțând la propriile ei preferințe și acceptând părerile soțului, chiar dacă sunt în conflict cu simțămintele ei, i-ar salva pe amândoi de nefericire și le-ar oferi o mare victorie împotriva ispitelor lui Satana. — Testimonies for the Church 1:308, 309 (1862).

Dumnezeu îndepărtează piedicile din calea fericirii — Dumnezeu dorește fericirea noastră reală. Dacă există ceva în calea acesteia, El Se îngrijește să fie dat la o parte. Domnul va deturna planurile noastre și va dezamăgi așteptările noastre, trecându-ne prin eșecuri și încercări, pentru a ne descoperi nouă înșine cine suntem.... Cauza [650] tuturor dezamăgirilor noastre este păcatul. Dacă dorim fericirea și adevărata pace a minții, păcatul trebuie îndepărtat. — Letter 29, 1879. (Our High Calling, 81.)

Unii nu vor fi fericiți în cer — Oare ar putea fi strămutați dintr-o dată în cer cei ale căror vieți au fost trăite în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu? Ar putea fi ei martorii stării sfinte de desăvârșire care există dintotdeauna acolo unde toate sufletele sunt pline de iubire, toate fețele strălucesc de fericire, cuprinse de muzica melodiilor înălțate spre slava lui Dumnezeu și a Mielului, și unde lumina care vine de la fața Celui ce stă pe tron se revarsă în valuri neîntrerupte asupra celor răscumpărați? Ar putea cei ale căror inimi sunt pline

de ură față de Dumnezeu, față de adevăr și sfințire să se asocieze cu oștile cerești și să li se alăture în cântecele de laudă? Ar putea ei să suporte slava lui Dumnezeu și a Mielului? Nu, nicidecum. Acestora le-au fost acordați ani de probă, pentru ca ei să-și poată forma caracterele pentru cer, dar nu au învățat niciodată să iubească puritatea. Ei nu au învățat niciodată limba cerului, iar acum este mult prea târziu.

O viață de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu i-a făcut nepotriviți pentru cer. Puritatea, sfințenia și pacea cerului ar fi o tortură pentru ei; slava lui Dumnezeu ar fi un foc mistuitor. Ei ar dori cu disperare să fugă din acel loc sfânt. Nelegiuiții ar întâmpina cu bucurie distrugerea, ca să fie ascunși de fața Celui care a murit pentru a-i răscumpăra. Destinul celor nelegiuiți este determinat chiar de propria lor alegere. Excluderea lor din cer este expresia propriei lor alegeri și este corectă și plină de har din partea lui Dumnezeu. — The Great Controversy, 542, 543 (1888).

Viețile voastre pot fi fericite — Să ne încredem cu toții în Dumnezeu. Croiți-vă calea prin întunericul pe care Satana îl aruncă de-a lungul drumului vostru și prindeți-vă de brațul Atotputernicului Isus. Încredințați cazul vostru în liniște în mâinile Sale. Rugăciunea voastră să fie: „Doamne, Îți prezint cererea mea. Îmi pun încrederea în Tine și Îți cer binecuvântarea pe care Tu o consideri folositoare pentru prezentul și viitorul meu și pentru binele meu veșnic”. Când vă ridicați de pe genunchi, credeți! Iar dacă vrăjmașul vine la voi cu întunericul lui, cântați și rostiți credința și veți descoperi că ați [651] cântat și ați vorbit pentru voi, în lumină.

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4, 4.) Cei care procedează așa trăiesc o viață fericită. Nici de pe buzele lor, nici dinăuntrul sufletului lor, nu va ieși vreun cuvânt de nemulțumire, deoarece ei nu se consideră cu nimic mai buni decât alții. Ascundeți-vă în Isus Hristos; atunci, adevărul pe care l-a avut Dumnezeu de-a lungul tuturor timpurilor vă va pregăti pentru viața viitoare, nemuritoare. Dacă aveți încredere în Cel Atotputernic, experiența voastră nu va fi superficială, ci va fi o experiență personală veritabilă. — Manuscript 91, 1901.

Fericirea crescândă spre eternitate — Când intrăm prin Isus în odihnă, cerul începe aici. Noi răspundem invitației Sale: „Veniți și învățați de la Mine”; venind la El, începem viața veșnică. Cerul

este o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos. Cu cât stăm mai mult în cerul fericirii, cu atât mai multă slavă ni se dezvăluie; și cu cât Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. Dacă umblăm cu Isus în viața aceasta, putem fi umpluți de iubirea Lui și mulțumiți cu prezența Lui.

Noi putem primi aici atât cât este capabilă să cuprindă natura umană. Dar ce este aceasta, în comparație cu ceea ce va urma atunci? „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-i slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-I va dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apocalipsa 7, 15-17.) — The Desire of Ages, 331, 332 (1889).

Secțiunea 14 — Gândurile și influența lor

[652]

[653]

[654]

[655]

Capitolul 72 — Tiparele de gândire

Gândurile formează caracterul — „Ceea ce gândește omul în inima lui, aceea este el.” (Proverbe 23,7 KJV.) Nenumăratele gânduri alcătuiesc istoria nescrisă a unei singure zile, iar aceste gânduri au o mare înrâurire în formarea caracterului. Gândurile noastre trebuie păzite cu strictețe, căci un singur gând necurat lasă o urmă adâncă în suflet. Un singur gând rău exercită o influență rea asupra minții. Prin cultivarea gândurilor curate și sfinte, omul devine mai bun. Pulsul spiritual este accelerat și puterea de a face binele este mărită. Așa cum un strop de ploaie pregătește calea următorului strop, înmuind pământul, tot astfel, un gând bun pregătește calea pentru un alt gând bun. — The Youth's Instructor, 17 ianuarie, 1901. (Messages to Young People, 144.)

Puterea de a alege subiectele gândirii — Stă în puterea fiecărui om să aleagă subiectele care îi ocupă gândurile și îi modelează caracterul. — Education, 127 (1903).

Necesitatea efortului personal — Nimeni, în afară de tine, nu poate să-ți controleze gândurile. Succesul sau eșecul în lupta pentru atingerea celui mai înalt standard depinde în mare măsură de caracterul și maniera în care sunt disciplinate gândurile. Dacă gândurile [656] sunt bine păzite, așa cum le îndrumă Dumnezeu zi de zi, mintea se va concentra asupra acelor subiecte care ne ajută la o mai mare devoțiune. Dacă gândurile sunt corecte, atunci, ca rezultat, cuvintele vor fi corecte; iar acțiunile vor avea acel caracter care aduce sufletului bucurie, mângâiere și pace. — Letter 33, 1886. (Our High Calling, 112.)

Gândurile trebuie educate — Gândurile trebuie educate. Încingeți-vă coapsele minții voastre, ca să lucreze într-o direcție corectă și după planuri bine alcătuite. Dacă veți proceda astfel, fiecare pas va fi un pas înainte și nici efortul, nici timpul nu se vor irosi în umblarea după idei vagi și după planuri apărute la întâmplare. Trebuie să ne formăm o concepție clară cu privire la scopul și ținta vieții și să păstrăm fără încetare în atenție obiectivele valoroase. Gândurile

trebuie educate zi de zi și orientate spre țintă, asemenea busolei spre poli. Fiecare să-și stabilească ținte și obiective personale și apoi să-și îndrepte toate gândurile și faptele spre realizarea dezideratelor stabilite. Pentru a aduce la îndeplinire ceea ce ne propunem, este nevoie de statornicie și fermitate. — Letter 33, 1886. (Our High Calling, 112.)

Educarea gândurilor — Adevărata disciplină a vieții este constituită din lucrurile mici. Educarea gândurilor este esențială. — Manuscript 76, 1900.

Educarea inimii și stăpânirea gândurilor, în cooperare cu Duhul Sfânt, ne vor face capabili să ne controlăm vorbirea. În aceasta constă adevărata înțelepciune, care ne va conferi liniștea, mulțumirea și pacea minții. Contemplarea bogățiilor harului lui Dumnezeu este o sursă a bucuriei. — Letter 10, 1894.

Gândurile bune nu vin de la sine — Fiecăruia dintre noi i s-a încredințat o lucrare ce trebuie îndeplinită în mod perseverent. Gândurile bune și hotărârile curate și sfinte nu vin de la sine. Pentru a le avea, trebuie să ne luptăm. — The Review and Herald, 28 noiembrie, 1899.

Supunerea gândurilor — Dacă viața este supusă stăpânirii și conducerii adevărului, puterea lui este nelimitată. Orice gând este făcut rob ascultării de Isus Hristos. Din vistieria inimii ies cuvintele alese și potrivite. Vorbirea noastră trebuie supravegheată în mod special. Scriindu-i lui Timotei, apostolul Pavel spune: „Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus. Lucrul acela bun care ți s-a încredințat, păzește-l prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi”. (2 Timotei 1, 13.14.) — Manuscript 130, 1897. [657]

Mintea trebuie stăpânită cu fermitate — Tinerii trebuie să înceapă de timpuriu să cultive obiceiuri corecte în domeniul gândirii. Pentru a gândi sănătos și pentru a nu-i îngădui minții să se complacă în contemplarea lucrurilor rele, este necesară o adevărată disciplinare a gândirii. Psalmistul exclamă: „Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!” (Psalmii 19, 14.)

În timp ce Dumnezeu lucrează asupra inimii prin Duhul Său cel Sfânt, omul trebuie să coopereze cu El. Gândurile trebuie păzite, reținute și îndepărtate de la contemplarea lucrurilor care nu fac

altceva decât să întineze și să slăbească puterile sufletului. Dacă dorim ca buzele noastre să exprime cuvinte acceptabile înaintea Cerului și folositoare pentru semeni, gândurile noastre trebuie să fie sfinte și meditația inimii să fie curată.

Domnul Hristos le-a spus fariseilor: „Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui”. (Matei 12, 34.35.) — The Review and Herald, 12 iunie, 1888.

Păcatul vizibil este rodul gândurilor latente — Momentul ispitei, în care cineva poate cădea într-un păcat grav, nu este momentul în care se naște răul, ci doar momentul în care se dezvăluie sau se amplifică păcatul care era ascuns sau se afla în stare latentă în inimă. „Ceea ce gândește un om în inima lui, aceea este el”; deoarece din inimă „ies izvoarele vieții”. (Proverbe 23,7 KJV; Proverbe 4,23.) — Thoughts from the Mount of Blessing, 60 (1896).

[658] **Obligația de a ne controla gândurile** — În Predica de pe Munte, Hristos le-a prezentat ucenicilor Săi principiile esențiale ale Legii lui Dumnezeu. El le-a spus ascultătorilor Săi că legea este încălcată la nivelul gândirii, înainte ca dorințele rele să fie concretizate în fapte păcătoase. Noi avem obligația de a ne controla gândurile și de a le aduce în supunere față de Legea lui Dumnezeu. Puterile nobile ale minții ne-au fost date de Dumnezeu pentru a le folosi în contemplarea lucrurilor cerești. Cerul are resurse din belșug pentru ca sufletul să poată crește continuu în viața spirituală. Există mijloace la îndemână care să ne ajute să creștem în cunoștință și în virtute. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888.

Mintea needucată nu este motivată de principii înalte — Dacă este lăsată să-și urmeze propriile dorințe, în mod natural, mintea firească va acționa fără să țintească spre scopuri înalte, neurmărind gloria lui Dumnezeu sau binele umanității. Gândurile sale vor fi îndreptate mereu spre rău.... Duhul lui Dumnezeu produce o nouă viață în suflet, aducând gândurile și dorințele noastre în armonie cu voința lui Hristos. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888. (Our High Calling, 113.)

Vrăjmașul nu poate citi gândurile — Vrăjmașului sufletului nu-i este îngăduit să citească gândurile oamenilor; dar el este un observator foarte inteligent și consemnează cu mare atenție cuvintele;

el cântărește acțiunile și își adaptează cu îndemânare ispitele, pentru a se potrivi cu situațiile celor care se așează singuri sub influența lui. Dacă ne-am strădui să ne reprimăm simțămintele și gândurile păcătoase și nu le-am exprima în cuvinte sau acțiuni, Satana ar fi înfrânt; deoarece el nu și-ar putea pregăti ispitele seducătoare astfel încât să se potrivească situației. Dar cât de adesea, prin lipsa stăpânirii de sine, așa-zișii creștini deschid ușa vrăjmașului sufletelor! — The Review and Herald, 22 martie, 1887. (Selected Messages 1:122, 123).

Tulburați de gânduri rele — Mulți sunt profund îngrijorați datorită gândurilor josnice și degradante care le vin în minte și [659] nu pot fi alungate cu ușurință. Satana ne înconjoară cu îngerii lui răi și, chiar dacă nu pot citi gândurile oamenilor, aceștia urmăresc cu atenție cuvintele și faptele lor. Satana profită de slăbiciunea și defectele de caracter dezvăluite în felul acesta și își concentrează ispitele acolo unde se manifestă cea mai mică putere de rezistență. El transmite sugestii rele și inspiră gânduri lumești, deoarece știe că în acest mod poate duce sufletul în robie și condamnare. Cei care sunt egoiști, lumești, avari, mândri, căutători de greșeli sau dedați plăcerilor — toți cei care cultivă erori și defecte de caracter — sunt ispitiți să manifeste îngăduință de sine, iar sufletele lor sunt conduse în afara căilor poruncite de Biblie, dar pe care Satana le face să pară atrăgătoare.

Pentru fiecare categorie de ispite există un remediu. În bătălia împotriva eului și a naturii păcătoase, noi nu suntem lăsați să luptăm singuri, prin propriile noastre puteri limitate. Isus este un apărător puternic, un ajutor care nu ne părăsește niciodată în nevoie.... Mintea nu trebuie lăsată să rătăcească la întâmplare. Ea trebuie stăpânită și educată să se concentreze asupra Scripturilor și asupra subiectelor nobile și veșnice. Pot fi memorate pasaje din Scriptură și chiar capitole întregi, care să fie repetate atunci când suntem ispitiți de Satana.... Dacă Satana intenționează să ne conducă mintea spre lucruri pământești și senzuale, cea mai eficientă metodă de a-i rezista este aceea de a ne opune prin „stă scris”. — The Review and Herald, 8 aprilie, 1884.

Unica sursă de siguranță este o gândire corectă — Este foarte important să fim conștienți fără încetare atât cu privire la puterea înnobilatoare a gândurilor curate, cât și la influența distrugătoare a

gândurilor rele. Gândurile să ne fie îndreptate numai asupra lucrurilor sfinte. Ele trebuie să fie curate și nobile, deoarece unica sursă de siguranță pentru orice suflet este o gândire corectă. Trebuie să folosim fiecare mijloc pe care Dumnezeu l-a așezat la îndemâna noastră, pentru a ne cultiva și controla gândurile. Gândirea noastră trebuie adusă în armonie cu gândirea lui Dumnezeu. Adevărul Lui ne va sfinți în întregime, trupul, sufletul și spiritul. — Letter 123, 1904.

[660] **Preocuparea față de lucrurile frivole** — Trebuie să depunem eforturi stăruitoare, pentru ca mintea noastră să ajungă la o stare de receptivitate față de impresiile Duhului Sfânt. Cei care îngăduie ca mintea lor să alerge fără încetare după lucruri frivole nu pot primi o lumină mai mare. Mintea trebuie să fie depozitara comorilor cerului și a hranei care ne face în stare să creștem spiritual, ca să ne pregătească pentru un cer sfânt. — Manuscript 51, 1912. (Our High Calling, 284.)

Mijloace necesare pentru înnobilarea gândurilor — Dumnezeu a asigurat toate mijloacele prin care gândurile noastre să poată ajunge curate, sfinte, nobile și înalte. El nu numai că a făgăduit să ne curețe de toate nelegiuirile, ci ne-a pus la dispoziție o bogăție îndestulătoare a harului, care să ne atragă gândurile spre El și să ne facă în stare să prețuim sfințenia Lui. Trebuie ca noi să înțelegem că Îi aparținem lui Hristos și că trebuie să manifestăm caracterul Lui înaintea lumii. Prin harul ceresc, suntem îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos, în haine de nuntă, și suntem pregătiți să luăm loc la ospățul de nuntă. Noi devenim una cu Hristos, părtași ai naturii divine, purificați, înnobilați și recunoscuți drept copii ai lui Dumnezeu — moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos. — The Youth's Instructor, 28 octombrie, 1897.

Feriți-vă de tărâmul fermecat al lui Satana (sfat adresat unei familii egoiste) — Voi trebuie să vă feriți de tărâmul fermecat al lui Satana și să nu îngăduiți minții voastre să fie abătută de la loialitatea față de Dumnezeu. Prin Hristos, puteți și trebuie să fiți fericiți și să deprindeți obiceiul stăpânirii de sine. Chiar și gândurile voastre trebuie aduse în supunere față de voința lui Dumnezeu, iar simțămintele voastre să fie supuse conducerii rațiunii și religiei. Imaginația nu v-a fost dată pentru a fi lăsată să rătăcească la în-

tâmplare și să-și urmeze propriile ei căi, fără nici un efort de a fi înfrânată și disciplinată.

Dacă gândurile sunt rele, simțămintele vor fi rele, iar gândurile și simțămintele împreună alcătuiesc caracterul moral. Când ajungeți să considerați că unui creștin nu i se cere să-și controleze gândurile și simțămintele, vă expuneți influenței îngerilor răi și invitați prezența și conducerea lor. Dacă cedați propriilor voastre impulsuri și permiteți ca gândurile voastre să alunece pe căile suspiciunii, îndoielii și nemulțumirii, veți fi printre cei mai nefericiți dintre muritori, iar viețile voastre se vor dovedi un eșec. — Testimonies for the Church 5:310 (1885). [661]

Sfat adresat unei tinere, cu privire la pericolele construirii castelelor imaginare — Trebuie să-ți controlezi gândurile. Aceasta nu va fi o lucrare ușoară; tu nu o poți îndeplini fără un efort serios și perseverent. Cu toate acestea, Dumnezeu îți cere să faci lucrul acesta; este o datorie care îi revine fiecărei ființe responsabile. Tu ești răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu pentru gândurile tale. Dacă te lași în voia unei imaginații inutile, îngăduind minții tale să stăruie asupra unor subiecte imorale, ești, într-o anumită măsură, la fel de vinovată înaintea lui Dumnezeu, ca și când gândurile tale ar fi fost transformate în fapte. Tot ceea ce împiedică înfăptuirea lor este lipsa ocaziei.

Visatul zi și noapte cu ochii deschiși și făurirea de castele imaginare constituie niște obiceiuri dăunătoare și extrem de periculoase. O dată înrădăcinate, îți va fi aproape imposibil să le abandonezi și să-ți îndrepți gândurile spre subiecte curate, sfinte și nobile. Dacă dorești să câștigi stăpânirea asupra minții și să împiedici gândurile inutile și imorale să-ți păteze sufletul, va trebui să devii o santinelă credincioasă a ochilor, urechilor și a tuturor simțurilor tale. Numai puterea harului poate realiza o lucrare atât de vrednică de dorit. Tu ești lipsită de putere în această privință. — Testimonies for the Church 2:561 (1870).

Înlocuiți răul prin bine — Faptul că mintea copiilor va fi umplută sau nu, la un moment dat, de gânduri și sentimente curate și sfinte depinde de alegerea părinților, dar în ce privește gusturile copiilor, acestea trebuie să fie disciplinate și educate cu cea mai mare atenție. Pentru ca obiceiurile și gusturile copiilor să poată fi bine formate, părinții trebuie să înceapă de timpuriu să dezvăluie Scrip-

turile înaintea minții lor aflate într-o continuă creștere.... Elementele [662] răului nu pot fi alungate decât dacă sunt înlocuite cu gânduri curate și serioase. — The Review and Herald, 9 noiembrie, 1886. (Our High Calling, 202.)

Evitați să gândiți negativ — Fiindcă nu suntem ai noștri, deoarece am fost cumpărați cu un preț, toți cei care pretind că sunt creștini au datoria de a-și păstra gândurile sub controlul rațiunii și de a se strădui să fie voioși și fericiți. Oricât de amară ar fi cauza suferinței, ei trebuie să cultive un spirit liniștit și împăcat în Dumnezeu. Cât de liniștitoare este pacea lui Hristos pentru sufletul împovărat și cât de vindecătoare este liniștea aflată în Isus Hristos! Oricât de întunecate ar fi perspectivele, creștinii trebuie să cultive speranța în mai bine. Prin descurajare nu se câștigă nimic, dar se pierde mult. În timp ce voioșia, resemnarea calmă și pacea îi vor face și fericiți, și sănătoși pe cei din jur, vor constitui cea mai mare binecuvântare pentru cel care le împărtășește. Tristețea și discuțiile despre lucruri dezagreabile încurajează situațiile dezagreabile, aducând asupra celui ce le cultivă un efect nedorit. Dumnezeu dorește să uităm toate aceste lucruri — să nu privim în jos, ci în sus, tot mai sus! — Letter 1, 1883.

Pericolul de a stărui asupra lucrurilor pământești — Dacă gândurile, obiectivele și planurile voastre sunt îndreptate în întregime spre acumularea de lucruri pământești, toate preocupările, cercetările și grijile voastre vor fi orientate asupra lumii. Frumusețile cerului își vor pierde atracția.... Inima voastră se va dedica bogăției.... Nu veți avea timp să vă consacrați studiului Scripturilor și rugăciunii stăruitoare, ca să puteți scăpa de cursele lui Satana. — The Review and Herald, 1 septembrie, 1910. (Our High Calling, 200.)

Schimbarea tiparelor de gândire — Dacă minții i s-a permis să se preocupe prea mult cu lucruri pământești, schimbarea tiparelor de gândire va fi o sarcină deosebit de dificilă. Prea adesea ceea ce văd ochii și urechile, ne atrage atenția și ne absoarbe interesele. Dar, dacă dorim să intrăm în cetatea lui Dumnezeu și să-l vedem pe Domnul Isus și slava Lui, trebuie să ne obișnuim încă de aici să-l privim cu [663] ochii credinței. Cuvintele și caracterul Domnului Hristos ar trebui să fie cât mai des subiectul gândurilor și al conversațiilor noastre și trebuie să dedicăm zilnic un timp special pentru rugăciune și

meditație asupra acestor subiecte sfinte. — The Review and Herald, 3 mai, 1881. (The Sanctified Life, 91, 92).

Un nivel de gândire mai înalt — De când s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, omul s-a străduit fără încetare să făurească planuri care să-i aducă satisfacția succesului și să-i asigure fericirea. Dar a fost dezamăgit ori de câte ori a căutat să-și umple mintea cu orice alt subiect în afară de Dumnezeu. Aveți nevoie de un nivel de gândire substanțial mai înalt și de obiective cu mult mai înalte decât cele pentru care v-ați luptat în trecut. Dezordinea și nedesăvârșirea cuvintelor și caracterului omenesc pot fi restabilite numai prin Domnul Isus Hristos. De aceea, El trebuie să fie obiectul contemplației și al conversației voastre. Dacă doriți să înțelegeți marele plan de răscumpărare, trebuie să aveți un mod de gândire și acțiune cu mult mai înalt. — Manuscript 13, 1897.

Legi ale gândirii și simțămintelor — Există o lege a firii, în virtutea căreia gândurile și simțămintele sunt încurajate și întărite, pe măsură ce sunt exprimate. Deși cuvintele exprimă gândurile, este la fel de adevărat faptul că gândurile sunt determinate de cuvinte. — The Ministry of Healing, 251, 252 (1905).

Spre desăvârșirea caracterului — O viață creștină va fi dezvăluită printr-un comportament creștin, prin cuvinte și gânduri creștine. În Hristos există o desăvârșire divină a caracterului. — Letter 13a, 1879. (Our High Calling, 184.)

O nouă înzestrare cu putere — Cei care Îi consacră lui Dumnezeu trupul, sufletul și spiritul lor, curățindu-și gândurile prin ascultare de Legea Lui, vor primi fără încetare rezerve noi de putere fizică și intelectuală. Inima va nutri o dorință fierbinte după Dumnezeu și se va ruga stăruitor pentru capacitatea de a înțelege cu claritate rolul și [664] lucrarea Duhului Sfânt. Nu noi suntem cei care folosim Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt este Cel care ne folosește, modelând și înnobilând toate însușirile noastre. — Testimonies on Sabbath-School Work, 106. (Counsels on Sabbath School Work, 40).

[665]

Capitolul 73 — Gândirea corectă

[Vezi capitolul 88, „Influențe negative asupra minții”.]

Puterea gândirii este un dar încredințat de Dumnezeu — Mintea este un dar pe care ni l-a încredințat Dumnezeu. Însușirile minții trebuie cultivate și utilizate în mod înțelept, astfel încât să se dezvolte și să devină puternice. Fiecare om are răspunderea de a-și folosi talentele cu care a fost înzestrat într-o manieră care să aducă cele mai bune rezultate. Educarea minții trebuie să conducă la evidențierea și promovarea celor mai bune resurse ale sufletului și la dezvoltarea tuturor capacităților. Noi nu trebuie să ne mulțumim cu niște standarde joase, ci să înaintăm în lucrare, escaladând, una după alta, culmile progresului. — Letter 106, 1901.

Mintea să fie educată — Mintea constituie cea mai valoroasă avuție pe care o deținem; dar este necesar ca aceasta să fie disciplinată prin studiu, meditație și învățătura primită în școala Domnului Hristos, cel mai mare și mai demn de încredere educator al tuturor timpurilor. Lucrătorul creștin trebuie să se dezvolte. El trebuie să-și clădească un caracter care să-l facă util; să se educe pe sine pentru a suporta greutățile și pentru a deveni un om ale cărui gânduri și conversații sunt curate — un om care se abține de la tot ce pare rău
[666] și nu oferă nici un motiv de reproș în comportamentul său. El trebuie să fie sincer în inimă și să nu se găsească vicleșug pe buzele lui. — The Review and Herald, 6 ianuarie, 1885.

El [Hristos] a murit pentru mine, pentru ca eu să pot fi binecuvântat și pentru ca bucuria Lui să rămână în mine. Așadar, îmi păstrez mintea îndreptată spre El; o educ; o dezvolt; îmi stăpânesc limba; îmi controlez gândurile; îmi antrenez toate resursele, ca să-mi pot ancora întreaga ființă în Isus Hristos. — Manuscript 36, 1891.

Fiecare însușire a minții ... demonstrează că Dumnezeu nu a plănuit ca aceste capacități să rămână inactive, ci să fie utilizate. — Testimonies for the Church 4:411 (1880).

Gândirea corectă este unica sursă de siguranță — Unica sursă de siguranță a unui suflet constă într-o gândire corectă. „Ceea ce gândește omul în inima lui, aceea este el.” (Proverbe 23,7. KJV.) Puterea stăpânirii de sine se dezvoltă prin exercitare. Ceea ce pare dificil la început devine ușor printr-o repetare constantă, până când gândurile și acțiunile corecte devin o obișnuință. Dacă vrem, ne putem îndepărta de tot ce este ieftin și inferior și ne putem ridica la un standard mai înalt; noi putem fi respectați de oameni și iubiți de Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 491 (1905).

O gândire al cărei centru este Hristos — Ultimul vostru gând seara și primul vostru gând dimineața trebuie să fie îndreptate spre Cel ce Se află în centrul speranței voastre veșnice. — Letter 19, 1895. (Our High Calling, 116.)

Dezvoltarea unei atitudini pozitive — Energia și atitudinea pozitivă, fermitatea și puterea care s-au manifestat în caracterul Domnului Hristos trebuie să se dezvolte în caracterul nostru, prin intermediul aceleiași discipline suportate de El. Și harul pe care l-a primit Isus se află la dispoziția noastră. — The Desire of Ages, 73 (1898).

Efortul proporțional cu obiectivul propus — Gândurile noastre trebuie să fie concentrate asupra lui Dumnezeu. Pentru a învinge tendințele rele ale inimii noastre firești, este necesar efortul cel mai stăruitor. Eforturile noastre, renunțarea la sine și perseverența trebuie [667] să fie proporționale cu valoarea infinită a obiectivului pe care dorim să-l atingem. Vom câștiga cununa vieții numai dacă vom birui așa cum a biruit Domnul Hristos. — The Ministry of Healing, 455 (1905).

A gândi pentru sine — Dacă permiteți ca altcineva să gândească pentru voi, abilitățile voastre vor descrește și energiile voastre vor fi risipite. Există mulți oameni ale căror intelecte sunt pipernicite, deoarece au consimțit ca mintea lor să se preocupe cu lucruri de mică însemnătate. Voi trebuie să luptați cu probleme care solicită exercitarea celor mai înalte puteri ale minții. — The Review and Herald, 16 aprilie, 1889.

Cultivarea inimii în școala lui Hristos — Cultivarea și înnobilarea gândirii și comportamentului pot fi realizate în școala Învățătorului Divin, mai bine decât prin adoptarea oricărui set de reguli. Inundându-ne inima, iubirea lui Hristos ne modelează ca-

racterul în asemănarea cu El. Această educație conferă o demnitate cerească și un simț al decenței. Ea ne dăruiește o dispoziție plăcută și un comportament amabil, care nu vor putea fi niciodată egalate de politețea superficială a etichetei sociale. — Education, 241 (1903).

Necesitatea disciplinei mintale — Abilitatea de a ne concentra gândurile asupra lucrului pe care îl realizăm la un moment dat constituie o mare binecuvântare. Tinerii temători de Dumnezeu trebuie să se străduiască să-și îndeplinească sarcinile cu o deosebită responsabilitate, păstrându-și gândurile pe căi drepte și dându-și toate silințele pentru a obține cele mai bune rezultate. Ei trebuie să-și cunoască îndatoririle prezente și să le aducă la îndeplinire fără a îngădui ca mintea lor să rătăcească. Acest gen de disciplină mintală va fi folositor și benefic pentru întreaga viață. Cei care învață să gândească ori de câte ori își asumă realizarea unei lucrări, indiferent cât de neînsemnată ar putea să pară aceasta, vor fi niște oameni de mare folos pentru lume. — The Youth's Instructor, 20 august, 1903. (Messages to Young People, 149).

Legătura dintre idei — Unele minți se aseamănă mai degrabă cu un anticariat. Nenumărate frânturi de informații și capete de [668] adevăr sunt culese și adunate acolo; dar ei nu știu cum să le prezinte într-o manieră clară și coerentă. Ceea ce conferă valoare acestor idei este tocmai relația care se stabilește între ele. Toate ideile și toate declarațiile trebuie să fie strâns legate între ele, asemenea verigilor dintr-un lanț. Când un pastor expune în fața auditoriului o mare cantitate de idei, fără a le alege și aranja în ordine, lucrarea lui este pierdută, deoarece puțini sunt capabili să realizeze lucrul acesta. — The Review and Herald, 6 aprilie, 1886. (Evangelism, 648, 649).

De ce se degradează mintea — Dacă scade nivelul de gândire al minții omenești, aceasta se întâmplă, în general, deoarece este lăsată să se ocupe de fapte lipsite de valoare și nu este solicitată și provocată să caute adevărurile înalte și nobile, care rămân pentru veșnicie. Societățile literare exercită o influență aproape universală și întru totul opusă pretențiilor pe care le declară, afectând negativ cultura tinerilor. Lucrul acesta nu ar trebui să se întâmple, dar, pentru că sunt conduse de persoane nesfinte și pentru că cei lumești doresc satisfacerea preferințelor lor, inimile tinerilor nu se află în armonie cu Isus Hristos. Ei vor intra în rândurile vrăjmașului și nu vor fi mulțumiți cu acel gen de recreație care ar putea să-i întărească și să-i

consolideze din punct de vedere spiritual, ca membri ai societății. Se dezbat subiecte ieftine, în care nu există nici mijloace de înălțare spirituală, nici surse de informare, ci numai amuzament. — Manuscript 41, 1900.

Preocuparea cu lucruri lipsite de importanță — În timpul orelor de veghe, mintea se află într-o continuă activitate. Dacă este ocupat cu lucruri lipsite de importanță, intelectul va slăbi și se va pipernici. Chiar dacă ar putea să apară scânteieri sporadice de inteligență, mintea nu va fi disciplinată pentru a susține o gândire fermă și consecventă. Există subiecte care necesită o cercetare serioasă.... Preocuparea perseverentă cu subiecte de interes veșnic întărește mintea și dezvoltă caracterul. — The Review and Herald, 10 iunie, 1884.

Gândurile lasă urme adânci în suflet — Feriți-vă de tot ce poate fi rău. Păcatele obișnuite, oricât de nesemnificative ar putea fi considerate, vor prejudicia conștiința morală și vor stinge impresiile [669] interioare venite din partea Duhului lui Dumnezeu. Caracterul gândurilor își lasă urmele asupra sufletului și toate conversațiile josnice murdăresc mintea. Toate faptele rele îi distrug pe cei care le comit. Dumnezeu poate și vrea să-l ierte pe păcătosul care se pocăiește, dar, chiar dacă este iertat, sufletul rămâne pătat; iar capacitatea unei minți curate de a produce gânduri înalte este distrusă. Sufletul poartă cicatricele păcatului până la sfârșitul timpului. De aceea, să căutăm acea credință care lucrează prin iubire și purifică inima, ca să putem reprezenta înaintea lumii caracterul lui Hristos. — The Review and Herald, 8 decembrie, 1891. (Fundamentals of Christian Education, 195).

Sufletul înconjurat de o atmosferă sfântă — Să ne trăim religia în mod pașnic, prin urmare, nimeni nu trebuie să iasă în evidență într-o manieră ostentativă.... Atunci vom străluci ca lumini în lume, fără zgomote sau conflicte. Nimeni nu trebuie să cadă, pentru că Îl avem cu noi pe Cel înțelept în sfat, minunat în faptă și puternic în realizarea planurilor Sale. El lucrează prin agenți nevăzuți și văzuți, divini și umani. Aceasta este o mare lucrare și va fi împlinită spre slava lui Dumnezeu, dacă toți cei ce sunt implicați în ea vor face ca faptele să corespundă cu mărturisirea credinței lor. Curăția gândirii trebuie cultivată ca o condiție indispensabilă în activitatea de îndrumare a altora. Sufletul trebuie înconjurat cu o atmosferă curată și

sfântă, care va trezi viața spirituală a tuturor celor ce o împărtășesc. — Letter 74, 1896. (Sons and Daughters of God, 316).

Toate resursele ființei trebuie angajate (sfat adresat unei tinere femei) — Dacă sufletul nu este adus într-o stare de supunere față de voia lui Dumnezeu, viața lui nu poate fi susținută. Toate resursele ființei trebuie angajate în împlinirea voinței divine. Dacă gândurile noastre sunt îndreptate fără încetare spre Dumnezeu, vor fi călăuzite de iubirea și puterea divină. Așadar, draga mea copilă, trăiește prin cuvintele ce vin de pe buzele lui Hristos. Fie ca Domnul să te călăuzească, să te întărească și să te binecuvânteze. Mergi înainte și ai încredere că, dacă Îi vei cere aceasta, ți se va da. — Letter 339, 1905.

[670] **Hristos schimbă gândurile** — Domnul Hristos a venit pentru a schimba cursul obișnuit al gândurilor și sentimentelor omenești. — Testimonies for the Church 1:196 (1859).

Asemenea florilor care se întorc spre soare — Îngăduiți-I sufletului să fie atras și înălțat către Dumnezeu, pentru ca El să ne poată învălui într-o atmosferă cerească. Noi putem rămâne atât de aproape de Dumnezeu, încât, în orice ispită neașteptată, gândurile noastre se vor îndrepta în mod instinctiv spre El, așa cum floarea se îndreaptă spre soare. — Steps to Christ, 99, 100 (1892).

Transformarea începe cu gândirea — Cuvintele „vă voi da o inimă nouă” (Ezechiel 36, 26) înseamnă „vă voi da o minte nouă”. Această schimbare a inimii este întotdeauna însoțită de o concepție clară cu privire la datoria creștină și de înțelegerea adevărului. Limpezimea concepțiilor noastre cu privire la adevăr va fi proporțională cu înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 452 (1913).

Pentru a ne folosi în mod corect puterile gândirii, avem nevoie de transformarea produsă de harul lui Dumnezeu. Putem gândi rău, putem continua să ne îndreptăm gândurile asupra unor lucruri discutabile, dar ce folos am avea? Întreaga noastră experiență este modelată de lucrurile pe care le privim. Dar, privind la Isus, suntem schimbați în asemănarea cu El. Slujitorul lui Dumnezeu caută un obiectiv spre care să privească. Ochii sunt sfințiți, urechile sunt sfințite, iar cei care își vor închide ochii și urechile față de rău vor fi schimbați. — Manuscript 17, 1894.

Capitolul 74 — Îndoielile [671]

Taine pe care nu le putem pătrunde — Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea Autorului lui Divin, conține taine care nu vor putea fi niciodată înțelese pe deplin de niște ființe limitate. Pătrunderea păcatului în lume, întruparea Domnului Hristos, nașterea din nou, învierea și multe alte subiecte aflate în Biblie constituie taine mult prea adânci pentru a fi explicate de mintea omenească sau măcar pentru a fi pe deplin înțelese. Dar noi nu avem nici un motiv să punem la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu putem înțelege tainele providenței Sale.

În lumea naturii, suntem înconjurați în mod constant de taine pe care nu le putem pătrunde. Cele mai umile forme de viață constituie o problemă pe care nici cei mai înțelepți filozofi nu o pot dezlega. Oare ar trebui să fim surprinși de faptul că și în lumea spirituală există taine pe care nu le putem înțelege? Dificultatea este cauzată în totalitate de slăbiciunea și îngustimea minții umane. Dumnezeu ne-a oferit în Scripturi dovezi suficiente cu privire la caracterul lor divin, iar noi nu trebuie să ne îndoim datorită faptului că nu putem înțelege toate tainele providenței Sale. — Steps to Christ, 106, 107 (1892).

Posibilitatea îndoielii nu este îndepărtată — Deși a oferit dovezi substanțiale în favoarea credinței, Dumnezeu nu va îndepărta niciodată toate motivele necredinței. Toți cei care caută cârlige de care să-și atârne îndoielile le vor găsi. Iar cei care refuză să accepte și să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, până când orice obiecție va fi îndepărtată și până când nu va mai exista nici o ocazie de îndoială, nu vor veni niciodată la lumină. [672]

Neîncrederea în Dumnezeu este o roadă firească a inimii nerenăscute, care se află în vrăjmășie cu El. Dar credința este inspirată de Duhul Sfânt și va aduce rod numai dacă va fi cultivată. Nici un om nu poate ajunge puternic fără un efort hotărât. Dacă este încurajată, necredința se întărește; dar dacă, în loc de a stărui asupra dovezilor pe care Dumnezeu le-a oferit pentru a susține credința lor, oamenii

își permit să se preocupe de obiecții mărunte și întrebări fără rost, vor descoperi că îndoielile lor devin tot mai profunde. — The Great Controversy, 527 (1911).

Impactul argumentelor convingătoare — Cei care doresc să se îndoiască vor găsi suficiente motive. Dumnezeu nu și-a propus să îndepărteze toate ocaziile favorabile necredinței. El oferă dovezi care trebuie cercetate cu atenție, cu o inimă umilită și cu dispoziția de a se lăsa învățați și toți trebuie să ia decizii întemeiate pe argumente convingătoare. Pentru mintea sinceră, care dorește să creadă, există suficiente dovezi oferite de Dumnezeu; dar cel care întoarce spatele argumentelor convingătoare, din cauza câtorva lucruri mărunte, pe care nu le poate pricepe cu mintea lui limitată, va fi lăsat să rămână în atmosfera rece și înghețată a necredinței și îndoielilor, iar credința lui va fi un eșec. — Testimonies for the Church 5:675, 676 (1889).

Nu vă încredeți în simțăminte (sfat adresat unei persoane cuprinse de îndoială) — Marele plan al harului, alcătuit încă de la începutul existenței, prevede ca fiecare suflet împovărat să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu. Singura cale de a fi în siguranță acum, când mintea ta este torturată de îndoială, este să nu te încrezi în simțămintele tale, ci să-ți pui încrederea în Dumnezeul cel viu. Tot ce îți cere Dumnezeu este să-ți pui încrederea în El, acceptându-L ca pe un Mântuitor credincios, care te iubește și îți iartă toate greșelile și erorile. — Letter 299, 1904.

[673] **Nici un gând de îndoială să nu vadă lumina zilei** — Vegheați cu aceeași credincioșie cu care Avraam a vegheat jertfa, pentru ca vulturii și păsările de pradă să nu mănânce din darul adus lui Dumnezeu pe altar. Fiecare gând de îndoială trebuie prevenit și respins, deoarece, dacă va fi exprimat în cuvinte, ne va împiedica să vedem lumina. Cuvintele care exprimă onoarea adusă puterilor întunericului alungă întotdeauna lumina. Viața Domnului nostru cel înviat trebuie să se manifeste zilnic în noi. — Letter 7, 1892. (Selected Messages 2:243).

Cel ce suferă de îndoială cronică este egocentric — Este o mare nefericire să suferi de îndoială cronică, păstrându-ți gândurile îndreptate fără încetare asupra propriului eu. Dacă privești spre sine, dacă eul este tema gândirii și a conversației tale, nu te poți aștepta să ajungi asemenea chipului lui Hristos. Nu eul este mântuitorul tău. Tu nu deții însușiri răscumpărătoare în tine însuți. „Eul” este un vas

prea fragil pentru a purta credința ta. Vasul acesta se va scufunda într-un mod tot atât de sigur, pe cât de sigură este încrederea pe care i-ai acordat-o.

Singura cale de a fi în siguranță este aceea de a te îmbarca pe corabia vieții. Isus este Căpitanul ei și nu a pierdut niciodată un pasager.

Cum ar putea cel descurajat de îndoială să aștepte ca inima să-i radieze de iubirea lui Hristos? Cum ar putea să se aștepte ca bucuria Lui să rămână în el și să fie deplină, în timp ce își cultivă propriul caracter nedesăvârșit și meditează la el? — Letter 11, 1897.

Credință sau necredință — Noi nu suntem conștienți cât de mult pierdem prin necredință. Fără credință, am fi angajați într-o bătălie pierdută. Avem un Mântuitor care înțelege fiecare etapă a vieții noastre. El cunoaște descurajările noastre și știe cu precizie care este ajutorul de care avem nevoie. Domnul dorește să ne încredem în El cu o credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul. — Manuscript 41, 1908.

Credința se dezvoltă în mijlocul împotrivirii; virtutea își adună puterile prin rezistența contra ispitei. — The Youth's Instructor, 1 aprilie, 1873.

Cultivarea credinței — Necredința nu beneficiază de nici o încurajare. Domnul Își manifestă harul și puterea din nou și din nou, iar [674] acest fapt ar trebui să ne învețe că exprimarea, cultivarea și dovedirea credinței sunt întotdeauna folositoare, oricare ar fi circumstanțele. Inimile și mâinile noastre nu trebuie niciodată lăsate să-și piardă energia din cauza sugestiilor insinuate de niște minți suspicioase, cărora le-am permis să semene în inimile noastre semințele îndoielii și ale neîncrederii. — Letter 97, 1898. (The S.D.A. Bible Commentary 7:928).

Îndoiala provoacă boli nervoase — Siguranța aprobării lui Dumnezeu este aducătoare de sănătate. Ea întărește sufletul împotriva îndoielii, confuziei și îngrijorării exagerate, care subminează atât de adesea energiile vitale și provoacă cele mai grave și mai devastatoare boli nervoase. Domnul a făgăduit în mod solemn că ochii Săi vor veghea asupra celor neprihăniți și urechile Sale vor asculta rugăciunile lor, în timp ce vor sta împotriva tuturor celor ce fac răul. Dacă alegem o cale care Îl determină pe Dumnezeu să ne stea împotrivă, vom face ca lucrarea noastră să devină foarte grea pe

acest pământ. — The Review and Herald, 16 octombrie, 1883. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1146).

Nici o suspiciune nu trebuie să preia stăpânirea asupra minții — Nici o suspiciune sau neîncredere nu trebuie să preia stăpânirea asupra minții noastre. Nici o teamă de măreția lui Dumnezeu nu trebuie să ne tulbure încrederea. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne umilim pe noi înșine și să trăim în smerenie. Domnul Hristos S-a dezbrăcat de haina împărătească și a lăsat coroana regală pentru a Se alătura neamului omenesc și pentru a demonstra că ființele umane pot ajunge desăvârșite. Îmbrăcat în veșmintele harului, El a trăit în lumea noastră o viață desăvârșită, pentru a ne dovedi dragostea Lui. Lucrarea Lui ar trebui să facă imposibilă lipsa credinței în El. Domnul a coborât din poziția înaltă pe care o avusese în curțile cerului, pentru a lua asupra Sa natura umană. Viața Lui a fost un exemplu cu privire la ceea ce ar putea fi viețile noastre. Pentru ca nici o teamă de măreția lui Dumnezeu să nu umbrească încrederea noastră în iubirea lui Dumnezeu, Domnul Hristos a devenit un om al durerii și suferinței. O inimă consacrată Lui va deveni asemenea unei harfe sfinte, din care răsună o muzică sacră. — Letter 365, 1904. (Selected Messages 2:254).

Nici o scuză pentru a vorbi despre descurajare — „Tatăl ... [675] ne-a izbăvit de sub puterea întunericului.” (Coloseni 1, 13.) Dacă acest fapt este adevărat, ce scuză am avea pentru a vorbi despre descurajare, necredință și îndoială — strângând întunericul în jurul nostru ca pe o manta? Să dăm la o parte umbrele întunecate ce ne învăluie, alungând influențele lui Satana, autorul tuturor îndoielilor și descurajării. Satana se străduiește să învăluie cărările pașilor noștri în umbrele sale întunecoase. Dar credința noastră trebuie să străpungă norii întunecați ai îndoielii și necredinței și să se prindă strâns de brațul lui Hristos, care Se află dincolo de aceștia. — Manuscript 102, 1901.

Cum respingea Ellen White umbrele îndoielii — Când Satana își aruncă umbrele lui întunecoase pe calea pașilor mei, eu nu privesc la acestea și nu vorbesc despre ele, deoarece aș aduce slavă lui Satana, vorbind despre el, despre puterea lui și despre perioadele grele prin care trec. Nu, ci eu îmi croiesc drum înainte chiar prin mijlocul întunericului și, prin credință, mă prind cu putere de brațul lui Isus Hristos. Privind la El, „suntem schimbați în același chip al

Lui, din slavă în slavă”. Vorbiți despre credință. Fiecare cuvânt de îndoială pe care îl exprimăm constituie o sămânță pe care o semănăm și care va prinde rădăcini adânci în unele inimi. Noi nu dorim să rostim nici măcar un singur cuvânt de îndoială, deoarece prin aceasta îl slăvim pe Satana pentru puterea lui miraculoasă de a ne păstra în supunere față de el. Domnul Hristos m-a cumpărat cu un preț și m-a răscumpărat. Satana nu mai are nici o putere asupra mea. — Manuscript 16, 1894.

Idei false cu privire la Dumnezeu — Satana jubilează când îi poate conduce pe copiii lui Dumnezeu în necredință și descurajare. El se delectează să ne vadă îndoindu-ne de Dumnezeu și punând sub semnul întrebării dispoziția și puterea Lui de a ne mântui. Satana simte plăcere atunci când ne temem că Domnul ar putea să ne facă un rău, în providența Sa.

Lucrarea lui Satana este aceea de a-l prezenta pe Domnul ca fiind lipsit de compasiune și milă. El răstălmăcește adevărul despre Dumnezeu și umple mintea cu idei false cu privire la El; prea adesea, în loc să medităm la adevărul privitor la Tatăl nostru ceresc, noi ne concentrăm gândurile asupra greșitelor interpretări ale lui Satana și Îl dezonorăm pe Dumnezeu prin lipsa încrederii în El și prin murmurările îndreptate împotriva Lui.

Satana caută fără încetare să facă în așa fel, încât viața religioasă să pară o viață nefericită. El dorește ca religia să pară împovărătoare și dificilă, și când creștinul oferă o asemenea reprezentare în propria lui viață, devine, prin necredință, un susținător al minciunilor lui [676] Satana. — Steps to Christ, 116 (1892).

Închideți ușa inimii în fața ispitei — Când diavolul vine cu îndoielile și necredința lui, închideți ușa inimii voastre. Închideți-vă ochii, ca să nu fiți absorbiți de întunericul lui. Ridicați-vă privirile în sus. Acolo, puteți vedea lucruri veșnice și veți avea o permanentă putere. Încercarea credinței voastre este mult mai prețioasă decât aurul.... Ea vă va da curaj în luptele Domnului, „căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6, 12.)

Satana pretinde supremația acestei lumi. El pretinde că noi suntem proprietatea lui. Deci, îi vom satisface pretențiile? Nu. Eu sunt proprietatea altei Persoane. Eu am fost cumpărată cu un preț, iar

lucrarea mea este să-l slăvesc pe Dumnezeu în trupul și sufletul meu. Eu nu am timp să vorbesc despre necredință. Există o credință despre care trebuie să vorbesc. Trebuie să-mi întăresc credința prin exercitare. Și astfel, în timp ce înaintez pe temeiul făgăduințelor lui Dumnezeu, credința mea se dezvoltă și pot să înțeleg și să cresc tot mai mult.

Binecuvântați, binecuvântați pe Isus. Eu Îl iubesc pentru că El este mângâierea, speranța, șansa și sursa de putere, atât pentru mine personal, cât și pentru voi. Doresc să vă considerați proprietatea lui Dumnezeu. Întoarceți-vă cu fața către Muntele Sionului și înaintați spre el. Fiți plini de convingerea că acolo se află o comoară pe care puteți să o aveți. — Manuscript 17, 1894.

Un singur cuvânt de îndoială pregătește calea pentru următorul — Un singur cuvânt de îndoială, o singură exprimare a unui gând rău pregătesc calea pentru multe altele de acest fel. Este asemenea semănatului care pregătește un seceriș și puțini sunt cei care se pregătesc să-l adune cu grijă. — Letter 117, 1896.

Semințele îndoielii rămân îngropate — Cei care sunt tulburați de îndoieli și trec prin dificultăți pe care nu le pot rezolva nu trebuie [677] să învăluie și alte minți vulnerabile în aceeași confuzie. Unii și-au exprimat propria necredință și au transmis-o asupra altora, fără să aibă nici cea mai mică idee despre efectul produs. În anumite situații, impresiile negative au rămas îngropate în mintea altora mult timp, până când aceștia au început să se îndrepte pe o cale greșită și să-i facă loc inamicului. Ca urmare, lumina lui Dumnezeu s-a retras, iar ei au căzut pradă puternicelor ispite ale lui Satana. Atunci, semințele necredinței, care au fost semănate cu atât de mult timp înainte, încep să răsară. Satana le cultivă și aduc roade.

Tot ce vine din partea pastorilor, care ar trebui să stea în lumină, are o influență puternică. Și dacă aceștia nu au rămas în mod constant în lumina clară a lui Dumnezeu, Satana i-a folosit ca agenți ai săi, prin care și-a lansat proiectilele distrugătoare asupra minților nepregătite să reziste în fața influenței pastorilor lor. — Testimonies for the Church 1:378 (1863).

Datoria de a crede — Aveți încredere în infailibilitatea cuvântului lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este credincios în împlinirea promisiunilor Sale. Așa cum suntem datori să ne mărturisim păcatele, tot astfel suntem datori să credem că Dumnezeu Își va împlini

făgăduința. Noi trebuie să-l credem pe Dumnezeu, așa cum credem că o persoană va face exact ce a declarat că va face — să credem că Dumnezeu ne va ierta păcatele.

Cum putem ști că Domnul ne iartă cu adevărat și cum putem dovedi profunda mulțumire pe care o avem în Domnul, harul și dragostea pe care El ne-a asigurat că le va manifesta față de inima întristată, dacă nu credem în același timp cuvintele Sale? Oh, cât de mulți trăiesc murmurând, păcătuind, căindu-se, dar întotdeauna sub simțământul apăsător al condamnării! Ei nu cred cuvântul Domnului. Ei nu cred că El va face ceea ce a spus că va face. — Letter 10, 1893.

Cauza îndoielii — dragostea față de păcat — Oricât de ascunsă ar fi, în cele mai multe cazuri, cauza îndoielii și a scepticismului este dragostea față de păcat. Învățăturile și restricțiile Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt binevenite pentru inima mândră și iubitoare de păcat, iar cei care nu sunt dispuși să asculte cerințele Lui sunt gata [678] să se îndoiască de autoritatea cuvântului. Pentru a ajunge la adevăr, trebuie să nutrim o dorință sinceră de a-l cunoaște și o dispoziție a inimii de a-l asculta. Toți cei care vor studia Biblia în acest spirit vor descoperi dovezile abundente aflate în Cuvântul lui Dumnezeu și vor putea dobândi o înțelegere a adevărurilor care îi vor face înțelepți pentru mântuire. — Steps to Christ, 111 (1892).

Cei ce nu veghează asupra propriei vieți. — Cei care nu veghează asupra propriei lor vieți cultivă îndoiala și necredința. Ei trăiesc cu gândul că viețile lor nu vor rezista testului Duhului lui Dumnezeu, atunci când Acesta le va vorbi prin Cuvântul Său sau prin mărturiile pe care le vor primi din partea Duhului Său prin Cuvânt. În loc de a căuta să ajungă mai întâi ei înșiși în armonie cu principiile Evangheliei, acești oameni găsesc greșeli și îi condamnă chiar pe aceia pe care Dumnezeu i-a ales să se ocupe de pregătirea unui popor care să reziste în ziua Domnului. — Manuscript 1, 1883. (Selected Messages 1:45).

Îndoielile susținute sunt privite drept fapte sigure — Metodele de educație larg răspândite nu corespund standardului unei adevărate educații. În lecțiile manualelor școlare sunt strecurate dovezi ale necredinței, iar scrierile sfinte ale lui Dumnezeu sunt așezate într-o lumină discutabilă și foarte îndoielnică. Astfel, mintea tinerilor se familiarizează cu sugestiile lui Satana. O dată acceptate, teoriile îndoielnice devin fapte sigure pentru cei care le susțin, iar cercetările

științifice sunt derutante din cauza modului în care descoperirile sunt interpretate și răstălmăcite. — The Youth's Instructor, 31 ianuarie, 1895. (Medical Ministry, 90).

Ce să facem cu îndoiala — Voi răniți inima lui Hristos când vă îndoiți, în timp ce El ne-a oferit o asemenea dovadă a dragostei Sale, prin faptul că și-a dat viața pentru a ne salva, ca să nu pierim, ci să avem viața veșnică. El ne-a învățat tot ce trebuie să facem. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă." (Matei 11, 28.) — Letter 10, 1893.

[679] **Când căutăm să-i binecuvântăm pe alții, îndoiala dispare** — Mulți se plâng de îndoielile lor și se lamentează că nu au nici o siguranță cu privire la legătura lor cu Dumnezeu. Adesea, acest lucru se datorează faptului că ei nu fac nimic pentru cauza lui Dumnezeu. Să caute cu stăruință să-i ajute și să-i binecuvânteze pe alții, și îndoielile și nesiguranța lor vor dispărea. — Testimonies for the Church 5:395 (1885).

Cei care vorbesc fără încetare despre îndoieli și pretind să li se prezinte noi dovezi care să alunge norii necredinței nu se întemeiază pe Cuvânt. Credința lor depinde de circumstanțe; se bazează pe simțăminte. Unica temelie pe care trebuie să zidească cei care doresc cerul trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu. — Letter 11, 1897.

Cu cât vorbiți mai mult despre întuneric, cu atât acesta devine mai dens (sfat adresat unui pastor cuprins de îndoială) — Am văzut îngerii lui Dumnezeu privind cu durere spre tine. Ei te părăsiseră și se îndepărtau de tine întristați, în timp ce Satana și îngerii lui râdeau de tine, exaltând. Dacă ai fi luptat împotriva îndoielilor tale și nu l-ai fi încurajat pe diavol să te ispitească, vorbind despre necredința ta și simțind plăcere să stărui asupra acesteia, nu ai fi atras spre tine un asemenea număr de îngeri căzuți. Tu ai ales să discuți despre întuneric; ai ales să insiști asupra lui; dar, cu cât vorbești mai mult despre întuneric și cu cât te gândești mai mult la el, cu atât întunericul devine mai dens și mai adânc.

Tu ai întors spatele fiecărei raze de lumină cerească și o mare prăpastie s-a așternut între tine și Unicul tău ajutor. Dacă înaintezi pe calea pe care ai pornit, te așteaptă blestemul și nenorocirea. Mâna lui Dumnezeu te va opri într-o manieră care nu îți va face plăcere. Mânia Lui nu va rămâne nepăsătoare. Dar acum, El te invită. Te cheamă să te întorci chiar acum la El, fără întârziere, și Domnul te

va ierta în harul Său și va vindeca toate alunecările tale. Dumnezeu pregătește un popor deosebit. El îl va curăța, îl va purifica și îl va pregăti pentru înălțarea la cer. Tot ce aparține firii pământești va fi îndepărtat din mijlocul prețioasei comori a lui Dumnezeu, până [680] când aceasta va fi asemenea aurului curățit de șapte ori prin foc. — Testimonies for the Church 1:430, 431 (1864).

Lăsați razele luminoase să risipească umbrele îndoielii — Avem nevoie să fim umpluți cu plinătatea lui Dumnezeu și astfel vom avea viață, putere, har și mântuire.

Cum putem obține toate aceste binecuvântări? Domnul Hristos a murit pentru ca noi să le putem primi prin credința în Numele Lui. Atunci, de ce să rămânem țintuiți în cuiele de care ne agățăm propriile noastre îndoieli? De ce să umplem încăperile minții cu imaginile întunecoase ale necredinței? De ce să nu lăsăm razele luminoase ale Soarelui neprihănirii să strălucească în cămările inimii și ale minții și să risipească umbrele îndoielii? Să ne întoarcem la Lumină, la Isus, prețiosul nostru Mântuitor.

În loc să privim la căderile și defectele unor ființe umane, să contemplăm caracterul Aceluia în care nu există nici o imperfecțiune. Isus este „mai marele între zeci de mii”, Cel „Prea iubit”. Nici un om nu trebuie să fie modelul nostru. Prin singurul Lui Fiu întâi născut, Dumnezeu ne-a dăruit un model desăvârșit și, privind la El, vom fi schimbați după chipul Său. Să privim la Hristos, al cărui tron este mai presus de orice și a cărui slavă umple templul. — Manuscript 66, 1895.

[681]

Capitolul 75 — Imaginația și boala

[Vezi de asemenea, capitolul 7, „Originile psihice ale suferințelor fizice”, capitolul 42, „Mintea și sănătatea”; capitolul 63, „Imaginația”.]

Imaginația conduce la forme severe de boală — Mintea trebuie să fie controlată, deoarece exercită asupra sănătății cea mai puternică influență. Adesea, imaginația ne conduce pe căi greșite și, dacă i se permite, conduce la forme severe de boală. Mulți mor de boli care sunt, în cea mai mare parte, imaginare. Cunosc numeroase persoane care au adus asupra lor boli reale prin influența imaginației. — Testimonies for the Church 2:523 (1870).

Mor oameni care ar fi putut să fie vindecați — În preajma noastră se află mii de oameni bolnavi care mor, deși ar putea fi vindecați și ar putea trăi, dacă ar dori lucrul acesta, dar imaginația lor îi împiedică. Ei se tem că starea sănătății lor s-ar putea agrava dacă ar munci sau dacă ar face efort fizic, în timp ce tocmai aceasta este schimbarea de care au nevoie pentru a-și redobândi sănătatea. Dacă nu fac exerciții fizice, nu se vor putea vindeca niciodată. Ei trebuie să-și exercite puterea voinței, să se ridice deasupra durerilor și slăbiciunilor, să se angajeze într-o activitate folositoare și să uite de durerile de cap, de plămâni sau de spate. Neglijarea exercițiului fizic, care să implice întregul trup sau numai o parte a acestuia, creează condiții care favorizează boala. Lipsa activității oricăruia
[682] dintre organele trupului va fi urmată de o descreștere a mărimii și puterii musculare și va împiedica circulația sângelui. — Testimonies for the Church 3:76 (1872).

Imaginația poate controla diferitele părți ale trupului — Lipsa activității armonioase a organismului aduce boala. Imaginația poate controla diferitele părți ale trupului și le poate aduce în stare de suferință. Toate organele corpului trebuie să funcționeze armonios. — Manuscript 24, 1900. (Medical Ministry, 291).

Murind din cauza unei imaginații bolnave — Odată, am fost chemată să vizitez o tânără femeie pe care o cunoșteam bine. Era bolnavă și starea ei se înrăutățea cu repeziciune. Mama ei dorea să mă rog pentru ea. Stătea acolo și plângea, spunând:

- Sărmana copilă, nu mai poate trăi mult.

I-am luat pulsul. M-am rugat cu ea și apoi i-am spus:

- Sora mea, dacă te ridici, te îmbraci și pleci la munca ta obișnuită, la birou, starea de slăbiciune va dispărea în întregime.

- Chiar crezi că va dispărea? a întrebat ea.

- Cu siguranță, i-am spus. Tu ți-ai secătuit aproape în totalitate energiile vieții, din cauza lipsei de activitate.

M-am întors către mamă și i-am spus că, dacă nu se va convinge de greșeala pe care o face, fiica ei ar putea muri din cauza unei imaginații bolnave. Ea s-a învățat să fie bolnavă. Acum, aceasta este o educație foarte nefericită. Dar eu i-am spus:

- Schimbă această situație, ridică-te și îmbracă-te.

Ea m-a ascultat și este în viață și astăzi. — Letter 231, 1905. (Medical Ministry, 109).

Imaginația este afectată de boală — Ești o persoană deosebit de sensibilă, iar sentimentele tale sunt profunde. De asemenea, ești foarte conștiincioasă și nu cedezi opiniilor altora, decât dacă ți se aduc argumente raționale convingătoare. Dacă sănătatea ta nu ar fi fost afectată, ai fi putut deveni o femeie eminentă și foarte folositoare. Dar, pentru că ai fost multă vreme bolnavă, imaginația și gândurile tale au fost concentrate asupra propriei tale persoane, iar ca urmare, imaginația ți-a afectat trupul. — Testimonies for the Church 3:74 (1872).

Biruința asupra unei imaginații bolnave — Lumina care mi-a fost dată este că, dacă sora pe care ați menționat-o ar fi fost hotărâtă și ar fi cultivat gustul pentru o hrană corespunzătoare, toate aceste perioade confuze ar fi dispărut. Ea și-a exersat imaginația; vrăjmașul a profitat de debilitatea ei fizică, iar mintea ei nu s-a angajat în mod hotărât să lupte împotriva greutăților vieții de zi cu zi. Această soră are nevoie de un tratament sfințitor al minții, de mai multă credință și de o implicare activă în slujba lui Hristos. De asemenea, trebuie să se angajeze într-o activitate folositoare care să necesite exercițiul mușchilor. Exercițiul fizic va fi pentru ea una dintre cele mai mari binecuvântări ale vieții. Ea nu trebuie să fie o invalidă, ci o [683]

femeie sănătoasă, integră din punct de vedere mintal, pregătită să-și îndeplinească bine și cu noblețe partea care-i revine.

Dacă această soră nu-și va îndeplini partea care-I revine, nici un tratament, care i-ar putea fi prescris, nu-I va fi de nici un folos. Ea trebuie să-și fortifice mușchii și nervii prin efort fizic. Nu trebuie să fie o invalidă, deoarece este capabilă să desfășoare o activitate serioasă și utilă. Asemenea multor altor persoane, sora aceasta suferă de o imaginație bolnavă. Dar poate birui și poate fi o femeie sănătoasă. Am fost nevoită până acum să adresez acest mesaj multor persoane, cu cele mai bune rezultate. — Letter 231, 1901. (Medical Ministry, 108, 109).

Angajarea puterilor voinței — Indolența constituie un mare rău. Bărbați, femei și tineri se gândesc în permanență numai la ei înșiși și cred că se află într-o stare cu mult mai gravă decât sunt în realitate. Ei își cultivă stările de indispoziție, se gândesc la acestea și vorbesc despre ele, până când ajung să pară total nefolositori. Mulți au trecut pragul mormântului, deși ar fi putut trăi și ar fi trebuit să trăiască. Dacă ar fi rezistat înclinației de a ceda în fața neputințelor și de a fi învinși de acestea, dacă și-ar fi adunat toate puterile voinței pentru a învinge, ar fi putut trăi și ar fi putut binecuvânta lumea prin influența lor. — The Health Reformer, 1 iulie, 1868.

Eliberarea de păcat și vindecarea bolilor — În lucrarea vindecării, medicul trebuie să fie un conlucrător cu Hristos. Mântuitorul a slujit atât sufletului, cât și trupului. Evanghelia pe care a predicat-o [684] conține o solie a vindecării spirituale, dar și a vindecării trupești. Eliberarea de păcat și vindecarea bolilor sunt legate una de cealaltă. Medicilor creștini le este încredințată aceeași lucrare. Ei trebuie să se unească cu Hristos atât în împlinirea nevoilor fizice ale semenilor lor, cât și în împlinirea nevoilor lor spirituale. Medicul trebuie să fie pentru bolnavi un sol al harului, care aduce vindecare trupului lor suferind și eliberarea sufletului lor bolnav de păcat. — The Ministry of Healing, 111 (1905).

Capitolul 76 — Decizia și voința [685]

Puterea ce guvernează natura umană — Voința constituie o putere ce guvernează natura umană, aducând toate celelalte însușiri ale ființei în stăpânirea ei. Voința nu înseamnă dorința, preferințele sau înclinația personală, ci puterea hotărâtoare care lucrează în copiii oamenilor ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:513 (1889).

Totul depinde de acțiunea corectă a voinței — Cel ispitit trebuie să înțeleagă adevărata putere a voinței. Ea este puterea ce guvernează natura umană — puterea de a decide sau puterea de a alege. Totul depinde de acțiunea corectă a voinței. Dorința de a fi bun și curat din punct de vedere moral este corectă, atâta timp cât este dusă la îndeplinire; dar, dacă ne limităm la aceasta, nu valorează nimic. Mulți se vor prăbuși în ruină, sperând și dorind să biruie predispozițiile rele. Ei nu se supun voinței lui Dumnezeu. Ei nu *aleg* să-i slujească. — The Ministry of Healing, 176 (1905).

Izvorul tuturor acțiunilor — Voința este izvorul tuturor acțiunilor voastre. O dată cu căderea în păcat, această voință, care constituie un factor atât de important în formarea caracterului unui om, a fost cedată controlului lui Satana; și de atunci, Satana lucrează în ființa umană, pentru a-l determina să dorească și să împlinească plăcerile lui, spre ruina și nenorocirea omului.

Dar sacrificiul infinit al lui Dumnezeu, prin dăruirea lui Isus, prea [686] iubitul Lui Fiu, Îi dă dreptul să declare, fără a încălca vreunul dintre principiile fundamentale ale guvernării Sale: „Supuneți-vă pe voi înșivă sub conducerea Mea; dați-Mi Mie voința voastră; smulgeți-o de sub controlul lui Satana, iar Eu o voi lua în stăpânire; ca să pot lucra în voi atât voința, cât și înfăptuirea”. Când Dumnezeu așează în voi gândul lui Hristos, voința voastră devine voința Lui și caracterul vostru este transformat în asemănare cu caracterul lui Hristos. — Testimonies for the Church 5:515 (1889).

Voința omului este agresivă — Voința omului este agresivă și luptă fără încetare să forțeze toate lucrurile pentru a-și atinge scopu-

rile. Dacă voința este așezată de partea lui Dumnezeu și acționează corect, în viață vor apărea roadele Duhului; iar Dumnezeu a pregătit pace, cinste și slavă pentru toți cei care înfăptuiesc binele. — The Review and Herald, 25 august, 1896. (Our High Calling, 153.)

Imposibilitatea este cauzată de propria noastră voință — Întreaga noastră viață Îi aparține lui Dumnezeu și trebuie dedicată slavei Sale. Harul Său va sfinți și va dezvolta fiecare însușire a ființei. Nimeni să nu spună: „Eu nu îmi pot corecta defectele caracterului”; deoarece, dacă ajungeți la o asemenea concluzie, veți eșua în mod sigur în obținerea vieții veșnice. Imposibilitatea este datorată propriei voastre voințe. Dacă nu *vreți*, atunci nici nu *puteți* învinge. Adevărata dificultate izvorăște din degradarea inimilor nesfințite și din lipsa dispoziției de a vă supune conducerii lui Dumnezeu. — The Youth’s Instructor, 28 ianuarie, 1897

Un calmant foarte eficient în liniștirea nervilor — Prin exercitarea voinței, mintea și nervii se întăresc și dobândesc un tonus plăcut. În multe cazuri, puterea voinței se va dovedi un calmant foarte eficient în liniștirea nervilor. — Testimonies for the Church 1:387 (1863).

Satana se folosește de voința umană — Dacă lui Satana i se permite să modeleze voința umană, el o va folosi pentru a-și atinge scopurile.... Satana stârnește înclinațiile rele, trezind pasiuni și ambiții nesfinte. El spune: „Toate aceste bogății, onoruri și plăceri [687] păcătoase ți le voi da ție”; dar condiția lui este să renunți la integritatea morală și să-ți pătezi conștiința. Astfel, el degradează însușirile omului și le aduce în robia păcatului. — The Review and Herald, 25 august, 1896. (Our High Calling, 153.)

Ispita solicită la maximum puterea voinței — Este privilegiul nostru, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, să fim fermi și perseverenți în mărturisirea credinței, fără nici o șovăială. Uneori, puterea iscusită a ispitei pare să solicite până la extrem puterea voinței noastre, și a exercita credința în acea situație pare a fi total în contradicție cu orice argument al rațiunii și sentimentelor; dar voința noastră trebuie să rămână de partea lui Dumnezeu. Trebuie să credem că, în Isus, se află puterea și reușita veșnică.... Ceas de ceas, trebuie să rezistăm pe poziții, triumfători în Dumnezeu, puternici în puterea Lui. — Letter 42, 1890. (Our High Calling, 124.)

Educația copiilor nu se aseamănă cu dresura animalelor — Educația copiilor în cămin sau la școală nu ar trebui să fie asemenea dresurii animalelor, deoarece copiii au o voință rațională, care trebuie învățată să preia controlul tuturor puterilor lor. În cazul animalelor, se impune dresura, deoarece acestea nu au rațiune și intelect. Dar mintea umană trebuie învățată să-și exercite stăpânirea de sine. Spre deosebire de animale, care au nevoie de un stăpân care să le conducă și să le dreseze pentru a-i fi supuse, omul trebuie să învețe să-și exercite puterea conducătoare a minții. Pentru animale, stăpânul înseamnă minte, judecată și voință. — Testimonies for the Church 3:132 (1872).

Voința trebuie îndrumată, nu înfrântă — Un copil poate fi educat într-o asemenea manieră, încât să nu-și exercite niciodată propria voință, asemenea animalelor. Întreaga lui personalitate poate fi absorbită de personalitatea celui care îi coordonează educația; toate intențiile și scopurile voinței lui sunt supuse voinței profesorului. Copiii educați în felul acesta vor fi întotdeauna deficitari în exercitarea puterii morale și a responsabilității personale. Ei nu au fost învățați să acționeze în mod rațional și principial; dorințele lor au fost controlate de către alții, iar mintea lor nu a fost solicitată și implicată, astfel încât să se dezvolte și să se întărească prin exercițiu. Acești copii nu au fost îndrumați și disciplinați în conformitate cu [688] propriile lor particularități și aptitudini mintale, pentru a-și folosi și dezvolta calitățile predominante atunci când va fi necesar.

Profesorii nu trebuie să se oprească doar la evidențierea și dezvoltarea calităților copiilor, ci să acorde atenție și trăsăturilor mai puțin dezvoltate, astfel ca toate însușirile lor să fie exercitate în mod armonios și să crească pas cu pas, pentru ca mintea să poată atinge un potențial maxim și echilibrat. — Testimonies for the Church 3:132 (1872).

Nu prejudiciați nici una dintre puterile voinței — Lucrarea de „înfrângere a voinței” este opusă principiilor Domnului Hristos. Voința copilului trebuie îndrumată și educată. Nu prejudiciați nici una dintre puterile voinței, deoarece ființa umană are nevoie de ele în întregime; dar oferiți-le o îndrumare corespunzătoare. Tratați-le cu duioșie și înțelepciune, ca pe o comoară sacră. Nu sfărâmați voința, ci, prin învățare și printr-un exemplu veritabil, supunețI-o unui proces de formare și modelare, până când copilul va ajunge

suficient de matur pentru a-și asuma responsabilități. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 116 (1913).

Profesorul să nu fie un dictator — Cei egoiști, iritabili, dictatoriali și aspri, care nu acordă nici o atenție simțămintelor altora, nu ar trebui să fie niciodată angajați ca profesori. Influența lor asupra elevilor va fi distrugătoare, modelându-le personalitatea după propriul lor caracter și perpetuând în felul acesta răul. Dacă unii băieți vor fi neascultători, persoanele autoritare vor încerca să le strivească voința; dar Domnul Hristos nu a autorizat o asemenea manieră de tratare a greșelilor. Cu înțelepciune cerească, cu umilință și blândețe, profesorii pot reuși să îndrume voința elevilor și îi pot conduce pe calea ascultării; dar nimeni să nu-și imagineze că elevii pot fi atrași prin amenințări. Noi trebuie să lucrăm așa cum a lucrat Domnul Hristos. — Testimonies on Sabbath-School Work, 80, 81 (1900). (Counsels on Sabbath School Work, 174, 175).

O voință împărțită este o cursă — Fiecare tânăr trebuie să-și cultive capacitatea de a lua decizii. Starea de indecizie este periculoasă și va duce la ruina multor tineri. Dacă nu veți fi hotărâți, temeliile caracterelor voastre vor rămâne zidite pe nisip. Există unii [689] care au nefericirea de a se afla întotdeauna de o parte greșită, în timp ce Domnul dorește ca ei să fie oameni loiali, care să poată distinge binele de rău. — Manuscript 121, 1898.

Două elemente de caracter — Tăria caracterului constă în două elemente — puterea voinței și puterea stăpânirii de sine. Mulți tineri confundă pornirile puternice ale pasiunii cu tăria de caracter, dar, în realitate, cel stăpânit de propriile pasiuni este un om slab. Măreția veritabilă și noblețea unui om se măsoară prin forța sentimentelor stăpânite, nu prin forța sentimentelor care îl stăpânesc. Omul cel mai puternic este cel care își iartă vrăjmașii, stăpânindu-și pasiunea, oricât de sensibil ar fi la abuzurile suferite. Asemenea oameni sunt niște adevărați eroi. — Testimonies for the Church 4:656 (1881).

Voința unită cu puterea divină — Dacă vă angajați în lucrare cu seriozitate și perseverență, unind puterea voinței cu puterea divină, puteți deveni oameni importanți și influenți. Exercitați capacitățile minții și nu neglijați, în nici un caz, puterile fizice. Nu îngăduiți ca indolența intelectuală să vă închidă calea spre dobândirea unei cunoașteri mai depline. Învățați să meditați și să studiați, astfel încât gândirea voastră să se lărgească, să se dezvolte și să devină puternică.

Să nu credeți niciodată că ați învățat suficient și că vă puteți slăbi eforturile în viitor. Măsura valorii unui om este gradul de cultivare a minții. Educația voastră trebuie să continue pe parcursul întregii vieții; trebuie să învățați zi de zi și să puneți în practică ceea ce ați acumulat. — Testimonies for the Church 4:561 (1881).

O corectă exercitare a voinței va învinge boala — Mi s-a descoperit că mulți care par neputincioși și se plâng fără încetare nu se află într-o stare atât de rea pe cât își imaginează. Unii dintre aceștia au o voință puternică; dacă aceasta va fi exercitată într-o direcție corectă, ar putea fi un instrument eficient în controlarea imaginației și ar putea învinge în felul acesta boala. Dar, prea adesea, se întâmplă ca voința să fie exercitată într-o direcție greșită și să refuze cu încăpățânare să se supună rațiunii. Această voință a decis [690] deja întreaga situație; ei sunt neputincioși și își îndreaptă atenția doar spre neputințele de care vor suferi, fără să țină cont de părerile nimănui. — Testimonies for the Church 2:524 (1870).

Un factor în tratarea bolii — Puterea voinței nu este apreciată așa cum ar trebui. Mențineți-vă voința activă și orientată într-o direcție corectă, și ea va conferi energie întregii ființe și va fi un ajutor minunat în păstrarea sănătății. Voința constituie o putere în tratarea bolii....

Prin exercitarea voinței în direcția unei relații corecte cu viața, pacienții pot face mult pentru a coopera cu eforturile medicului de a-i vindeca. Există mii de oameni care, dacă ar voi, și-ar putea redobândi sănătatea. Domnul nu dorește ca ei să fie bolnavi. El dorește ca mintea lor să fie sănătoasă.

Adesea, bolnavii pot învinge boala pur și simplu prin refuzul de a ceda senzațiilor de slăbiciune și tendinței de a rămâne într-o stare de inactivitate. Ei trebuie să se ridice deasupra durerilor și migrenelor și să se angajeze într-o activitate folositoare, potrivită puterilor lor. De multe ori, printr-o asemenea activitate și prin mișcare în aer liber și soare, un bolnav extrem de epuizat își poate redobândi puterea și sănătatea. — The Ministry of Healing, 246 (1905).

Făgăduința unei sănătăți mai bune — Obiceiurile și practicile rele aduc asupra oamenilor boli de tot felul. Fiecare om trebuie să beneficieze de o educație care să-l ajute să înțeleagă și să fie profund convins că abuzul și degradarea puterilor dăruite de Dumnezeu constituie un păcat. Dacă gândirea inteligentă și voința sunt așezate

de partea Domnului, va avea loc o îmbunătățire minunată a sănătății trupului.

Dar aceasta nu se poate realiza niciodată doar prin puterea umană. Alături de eforturile stăruitoare, depuse prin harul lui Hristos, pentru renunțarea la practicile sau la tovărășiile rele și pentru respectarea principiilor cumpătării în toate privințele, trebuie să existe o căutare continuă a pocăinței pentru trecut și a iertării, care poate fi găsită [691] la Dumnezeu, prin jertfa ispășitoare a Domnului Hristos. Aceste lucruri trebuie să fie trăite în experiența de zi cu zi; să existe o veghere strictă și o rugăciune perseverentă, ca Domnul Hristos să aducă fiecare gând în supunere față de El. Puterea Lui înnoitoare trebuie dăruită sufletului, pentru ca, în calitate de ființe responsabile, să putem înfățișa înaintea lui Dumnezeu trupurile noastre ca pe niște jertfe vii, sfinte și plăcute Lui, iar aceasta este din partea noastră o slujbă duhovnicească. — Medical Missionary, November-December, 1892. (Counsels on Health, 504, 505).

Narcoticele și voința — Există unii care folosesc narcotice și, prin încurajare, obiceiurile rele obțin o putere dominatoare asupra voinței, a gândirii și a întregii ființe omenești. — Letter 14, 1885.

Învățați pe alții despre puterea voinței — Puterea voinței și autocontrolul, exercitate în vederea păstrării și a recuperării sănătății; efectul depresiv și distrugător al mâniei, al nemulțumirii, al egoismului și imoralității; minunata putere de viață ce poate fi găsită în voioșie, altruism și gratitudine; toate aceste subiecte trebuie prezentate și învățate. — Education, 197 (1903).

Duhul Sfânt nu ia locul voinței — Duhul lui Dumnezeu nu Își propune să realizeze partea noastră nici în domeniul voinței, nici în cel al înfăptuirii. Aceasta este lucrarea omului în cooperare cu agenții divini. Îndată ce ne orientăm voința în armonie cu voința lui Dumnezeu, harul lui Hristos vine în întâmpinarea noastră, pentru a coopera cu agentul uman; dar aceasta nu va fi o substituire a lucrării noastre și nu va acționa independent de acțiunile noastre hotărâte și decisive. Prin urmare, nu abundența luminii și dovezile adăugate una după alta sunt cele care vor converti sufletul; ci convertirea se va produce numai când omul acceptă lumina, prin angajarea puterilor voinței, prin înțelegerea și conștientizarea lucrurilor despre care știe că reprezintă adevărul și neprihănirea și prin cooperarea, în acest

fel, cu lucrarea cerească rânduită de Dumnezeu pentru mântuirea sufletului. — Letter 135, 1898.

Siguranță doar prin unirea cu divinul — Voința umană este în siguranță numai atunci când este unită cu voința lui Dumnezeu. — Letter 22, 1896. (Our High Calling, 104.) [692]

Voința umană se va uni cu voința divină — În acest conflict dintre neprihănire și nelegiuire, noi putem fi învingători numai prin ajutorul divin. Voința noastră limitată trebuie adusă în supunere față de voința Celui Infinit; voința umană trebuie unită cu divinul. Această unire va aduce Duhul Sfânt în ajutorul nostru și fiecare cucerire va fi un pas înainte în recuperarea a ceea ce Dumnezeu a plătit deja și în restaurarea chipului Lui în suflet. — The Review and Herald, 25 august, 1896. (Our High Calling, 104.)

Convertirea nu creează noi însușiri și capacități — Duhul lui Dumnezeu nu creează în omul convertit capacități și însușiri noi, dar realizează o schimbare decisivă în modul de folosire a acestora. Când mintea, inima și sufletul sunt schimbate, omul nu primește o altă conștiință, ci voința lui se supune unei conștiințe înnoite, a cărei sensibilitate latentă este trezită la viață prin lucrarea Duhului Sfânt. — Letter 44, 1899. (Our High Calling, 104.)

Satana conduce voința care nu se află sub controlul lui Dumnezeu — Domnul Hristos a declarat: „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis”. (Ioan 6, 38.) Voința Sa era angajată în lucrarea de salvare a sufletelor oamenilor. Voința Sa omenească era susținută de divin. Ar fi bine ca ucenicii Săi să se întrebe: „Ce fel de voință cultiv eu? M-am dedicat eu satisfacerii propriilor mele dorințe, adâncindu-mă în egoism și îndărătnicie?” Dacă procedăm astfel, suntem într-un mare pericol, deoarece Satana conduce întotdeauna voința care nu se află sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Dacă aducem voința noastră în armonie cu voința lui Dumnezeu, în viețile noastre se va evidenția o ascultare sfântă, asemenea celei exemplificate în viața Domnului Hristos. — Manuscript 48, 1899. (Our High Calling, 107.)

O voință condusă de o conștiință curată — Pacea lăuntrică și o conștiință liberă de ofensa împotriva lui Dumnezeu vor deștepta și înviora intelectul asemenea stropilor de rouă ce apar pe plantele firave. Ca urmare, voința va fi corect îndreptată și controlată, va fi [693]

mai hotărâtă și, în același timp, liberă de perversitate. — Testimonies for the Church 2:327 (1869).

Voința decide viața sau moartea — Numai veșnicia va dezvălui destinul glorios pe care îl poate urma un om renăscut după chipul lui Dumnezeu. Pentru a atinge acest înalt ideal, trebuie sacrificat tot ceea ce provoacă alunecarea sufletului. Instrumentul prin care păcatul își menține puterea asupra noastră este voința. Supunerea voinței este reprezentată prin scoaterea unui ochi sau prin tăierea unui braț. Adesea, avem impresia că a ne supune voința față de Dumnezeu înseamnă a înainta în viață mutilați și paralizați....

Dumnezeu este izvorul vieții, iar noi putem avea viață numai în măsura în care trăim în comuniune cu El.... Dacă vă agățați de eul personal, refuzând să cedați în fața voinței lui Dumnezeu, voi alegeți moartea....

Pentru a vă dărui pe voi înșivă lui Dumnezeu, este nevoie de sacrificiu; dar este un sacrificiu al celor josnice pentru cele înalte, al celor pământești pentru cele spirituale, al celor trecătoare pentru cele veșnice. Dumnezeu nu plănuiește ca voința noastră să fie nimicită, pentru că numai prin exercitarea ei putem îndeplini ceea ce El dorește să facem. Voința noastră trebuie să-i fie oferită Aceluia care poate să ne-o dăruiască înapoi, curată, înnobilată și unită cu divinul într-o relație de împreună simțire, pentru ca El să poată revărsa prin noi torentele iubirii și puterii Sale. — Thoughts from the Mount of Blessing, 61, 62 (1896).

A înțelege adevărata forță a voinței (sfat adresat unui tânăr inconsecvent) — Până când nu vei înțelege adevărata putere a voinței, vei fi într-un pericol neîncetat. Ai putea crede sau făgădui toate lucrurile, dar făgăduințele sau credința ta nu au nici o valoare, dacă nu îți așezi voința de partea credinței și a acțiunii. Dacă lupți lupta cea bună a credinței, cu toată puterea voinței tale, vei învinge. Simțămintele tale, impresiile și emoțiile tale nu trebuie crezute, deoarece nu sunt demne de încredere. — Testimonies for the Church 5:513 (1889).

[694] **Puteți controla voința** — Nu trebuie să disperați.... Partea voastră este să vă supuneți voința față de voința Domnului Isus Hristos, și îndată ce veți face aceasta, Dumnezeu vă va lua în stăpânire și va lucra în voi atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere.

Întreaga voastră ființă poate fi adusă sub conducerea Duhului lui Hristos și până și gândurile voastre Îi vor fi supuse.

Voi nu puteți să vă controlați emoțiile și impulsurile așa cum ați dori, dar puteți să vă controlați voința. și puteți realiza o schimbare totală a vieții voastre. Supunându-vă voința față de voința lui Hristos, viața voastră va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și va fi aliată puterii care este mai presus de toate căpeteniile și de toate stăpânirile. Veți primi de la Dumnezeu o putere care vă va menține strâns uniți cu puterea Lui; o nouă lumină. Și veți putea primi chiar lumina unei credințe autentice. Dar voința voastră trebuie să coopereze cu voința lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:513, 514 (1889).

Legătura dintre voința umană și puterea divină — Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Aceasta este rânduiala înțeleaptă a Domnului. Cooperarea dintre voința umană și lucrarea perseverentă a puterii divine stabilește o relație care îi unește pe oameni unii cu alții și pe toți cu Dumnezeu. Apostolul spune: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu: voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. (2 Corinteni 3, 9.) Omul trebuie să lucreze, folosindu-și abilitățile pe care i le-a dăruit Dumnezeu. „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur”, spune El. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” (Filipeni 2, 12.13.) — Manuscript 113, 1898.

Când voința este așezată de partea Domnului, Duhul Sfânt ia această voință și o face una cu voința divină. — Letter 44, 1899.

Secțiunea 15 — Sisteme false de terapie

[695]

[696]

[697]

Capitolul 77 — Pseudoștiința

[Vezi capitolul 3, „Pericole în psihologie”.]

Lucrarea lui Dumnezeu și știința — Atât în domeniul spiritual, cât și în domeniul material, cunoașterea omenească este parțială și imperfectă; prin urmare, mulți nu își pot armoniza propriile concepții științifice cu declarațiile Scripturii. Mulți acceptă simple teorii speculative ca pe niște fapte științifice și cred că afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie verificate prin intermediul învățăturilor unei „științe pe nedrept numite astfel”. (1 Timotei 6, 20.) Creatorul și lucrările Sale sunt mai presus de capacitatea lor de înțelegere; și pentru că nu le pot explica prin legile naturii, consideră că istoria Bibliei nu este demnă de încredere. Foarte adesea, cei care se îndoiesc de veridicitatea rapoartelor Vechiului și Noului Testament merg mai departe și se îndoiesc chiar de existența lui Dumnezeu, atribuind naturii o putere infinită. O dată ce și-au abandonat ancora, ei sunt lăsați în voia valurilor și se izbesc de stâncile necredinței. — The Great Controversy, 522 (1911).

Nevoia unei științe superioare — Dacă dorim să fim îndrumați, să ne îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu. Să căutăm un „așa zice Domnul”. Metodele omenești ne-au dezamăgit. O minte educată doar în domeniile științei omenești nu va reuși să înțeleagă lucrurile [698] lui Dumnezeu; dar dacă este convertită și sfințită, această minte va discerne puterea divină în Cuvânt. Lucrurile cerești pot fi pricepute numai de o minte și o inimă purificate prin lucrarea sfințitoare a Duhului Sfânt. — Gospel Workers, 310 (1915).

Satana se folosește de cunoașterea intelectuală — Mi s-a arătat că trebuie să fim foarte precauți la fiecare pas și să rezistăm cu insistență la insinuările și strategiile lui Satana. El se transformă într-un înger de lumină și înșeală mii de oameni, ducându-i în robie. Măsura în care Satana profită de știința minții umane este teribilă. În acest domeniu, asemenea unui șarpe, el se strecoară și distruge influența lucrării lui Dumnezeu. El face ca minunile și lucrările

Domnului Hristos să pară ca și cum ar fi rezultatul îndemânării și puterii umane.

Dacă Satana s-ar lansa într-un atac deschis împotriva creștinismului, creștinul ar fugi îngrozit la picioarele Răscumpărătorului, iar puterea Eliberatorului l-ar pune pe fugă pe îndrăznețul adversar. De aceea, Satana însuși se preface într-un înger de lumină și influențează mintea omului, pentru a o îndepărta de singura ei posibilitate de a fi în siguranță și de a merge pe calea cea dreaptă. Știința frenologiei, a psihologiei și mesmerismului [Vezi nota din capitolul 3.] constituie calea directă prin care Satana se adresează acestei generații, precum și puterea ce va caracteriza eforturile lui la încheierea timpului de probă. — Testimonies for the Church 1:290 (1862).

Satana cunoaște bine înclinațiile minții umane — Timp de mii de ani, Satana a făcut experimente cu privire la înclinațiile minții omenești și a învățat să o cunoască bine. Prin lucrările lui subtile din aceste zile din urmă, Satana creează o punte între mintea umană și propria lui minte, inspirându-i propriile lui gânduri. El realizează acest lucru într-o manieră atât de profundă, încât cei care acceptă călăuzirea lui nu știu că sunt conduși de el și respectă propria lui voință. Marele înșelător speră să rătăcească mintea bărbaților și femeilor într-o asemenea măsură, încât să nu mai poată auzi nimic [699] în afară de vocea lui. — Letter 244, 1907. (Medical Ministry, 111).

Promovarea unor teorii noi — Lumina adevărului, pe care Dumnezeu a plănuit să o trimită omenirii în acest timp, nu constituie ceea ce caută să răspândească oamenii învățați ai lumii, deoarece adesea, în cercetările lor, aceștia ajung la concluzii eronate. Studiind lucrările nenumăraților autori, ei se entuziasmează de teorii care sunt de origine satanică. Îmbrăcat în veșmintele unui înger de lumină, Satana pune la dispoziția minții omenești subiecte ce par foarte interesante și sunt pline de mistere de natură științifică. În cercetarea acestor subiecte, oamenii sunt determinați să accepte erori și să se alăture spiritelor în lucrarea de promovare a unor teorii noi ce conduc departe de adevăr. — Testimonies for the Church 9:67, 68 (1909).

Tot ce contrazice Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă o speculație omenească — Cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu și Cuvântul Său are o credință fermă în divinitatea Sfintelor Scripturi. El nu verifică Biblia prin intermediul ideilor științifice omenești, ci

verifică ideile omenești prin intermediul unui standard infailibil. El știe că Scriptura reprezintă adevărul și că adevărul nu se contrazice niciodată; tot ce aparține învățăturii așa-zisei științe și contrazice cuvântul revelației lui Dumnezeu nu este altceva decât o simplă speculație omenească. — Testimonies for the Church 8:325 (1904).

Contrafacerea adevărului — Nu există decât două tabere. Satana lucrează, folosindu-și puterile înșelătoare și necinstite, și îi prinde în capcanele sale puternice pe toți cei care nu rămân în adevăr, care și-au astupat urechile în fața adevărului și au ascultat basme. Satana însuși se îndepărtează de adevăr; el este taina nelegiuirii. Într-o manieră subtilă, el conferă minciunilor care nimicesc sufletele o aparență de adevăr. În aceasta constă puterea lor de a induce în eroare.

Spiritismul, teozofia și alte înșelăciuni asemănătoare au o putere atât de mare asupra minții oamenilor tocmai pentru că sunt o [700] contrafacere a adevărului. În aceasta constă capodopera lucrării lui Satana. El pretinde că este salvatorul omului, binefăcătorul rasei umane, și astfel el își conduce victimele la distrugere cu mai multă ușurință. — Special Testimonies, Seria A 9:22, 24 septembrie, 1897. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 365).

Puterea lui Satana de a înșela — Vrăjitorii și păgânii din vechime își au corespondentul actual în mediile spiritiste, în clarvăzătorii și ghicitorii de astăzi. Vocea misterioasă care s-a auzit în Endor și în Efes continuă să spună cuvinte mincinoase și să-i ducă în rătăcire pe copiii oamenilor. Dacă vălul dinaintea ochilor noștri ar putea fi dat la o parte, am vedea îngeri răi care își folosesc toate abilitățile ca să înșele și să distrugă. Ori de câte ori este exercitată o influență care îi determină pe oameni să Îl uite pe Dumnezeu, în spatele ei este Satana, care își folosește puterile seducătoare. Când oamenii cedează față de influența lui, chiar dacă nu sunt conștienți de acest fapt, mintea lor este dezorientată, iar sufletul lor este pătat. Avertismentul apostolului către biserica din Efes ar trebui ascultat de poporul lui Dumnezeu din zilele noastre: „Și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le”. (Efeseni 5, 11.) — The Acts of the Apostles, 290 (1911).

Aventurarea pe terenul lui Satana — Trebuie să respectăm îndeaproape Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie de avertizările, încurajările, amenințările și făgăduințele lui. Avem nevoie de exem-

plul desăvârșit oferit doar de viața și caracterul Mântuitorului nostru. Îngerii lui Dumnezeu vor păzi poporul lui Dumnezeu care se află pe calea datoriei; dar, pentru cei ce se aventurează în mod deliberat pe terenul lui Satana, nu există nici o asigurare a vreunei protecții de felul acesta.

Un trimis al marelui înșelător va spune și va face orice pentru a-și atinge scopul. Nu contează că se autointitulează spiritist, „medic bioenergetician” sau „vindecător prin magnetism”. Prin aparențe false, el câștigă încrederea celor ce nu sunt precauți. El pretinde că poate cunoaște istoria vieții cuiva și că înțelege toate dificultățile și problemele celor ce apelează la serviciile lui.

Deși adâncurile inimii lui sunt pline de întuneric, el se deghizează într-un înger de lumină și își manifestă interesul față de femeile care [701] caută sfaturile lui. El le spune că toate necazurile lor se datorează nefericirii mariajului. Este posibil să fie adevărat, dar un asemenea sfat nu le îmbunătățește cu nimic situația. Înșelătorul le spune că au nevoie de iubire și simpatie. Afișând un mare interes pentru bunăstarea lor, el aruncă blestemul asupra victimelor lui, care nu bănuiesc nimic, fermecându-le ca șarpele care farmecă o pasăre speriată. Curând, aceste persoane vor fi dominate în întregime de puterea lui, iar rezultatele teribile vor fi păcatul, ruina și dizgrația. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 116, 1890.

„Puterile latente” ale minții — Propovăduitorii care răspândesc aproape toate formele de spiritism pretind că au puterea de a vindeca. Ei atribuie această putere electricității, magnetismului, așa-ziselor tratamente simpatetice sau forțelor latente din mintea omului. Și, chiar în acest veac creștin, nu puțini sunt cei care, în loc să se încreadă în puterea viului Dumnezeu și în abilitatea medicilor de profesie, apelează la acești vindecători.

O mamă, privindu-și copilul aflat pe patul de suferință, exclamă: „Nu mai pot face nimic. Nu există nici un medic care are puterea de a-mi reda copilul?” I s-a vorbit despre vindecările miraculoase realizate de niște clarvăzători sau vindecători prin magnetism, iar ea își încredințează odorul iubit în mâinile lor, așezându-l chiar în mâna lui Satana, ca și când acesta i-ar dori binele. În multe cazuri, din acel moment, întreaga viață a copilului va fi controlată de o putere ce pare imposibil de învins. — Prophets and Kings, 211 (1917). (Vezi Testimonies for the Church 5:193; Evangelism, 609).

Curenții electrici ai lui Satana — Trimișii lui Satana pretind că vindecă boli. Ei atribuie puterile lor electricității, magnetismului sau așa-ziselor remedii simpatetice, în timp ce, în realitate, nu sunt decât niște canale de transmitere a curenților electrici ai lui Satana. Prin intermediul lor, Satana împrăștie blestemul asupra trupurilor și sufletelor oamenilor. — The Signs of the Times, 24 martie, 1887. (Evangelism, 609).

Urmând voia lui Dumnezeu sau urmărind câștigul și viața însăși — Cei care se pun la dispoziția puterilor supranaturale ale [702] lui Satana ar putea să se laude cu un mare beneficiu pe care pretind că l-au primit în schimb, dar dovedește aceasta că fapta lor este înțeleaptă sau sigură? Ce dacă viața lor ar fi prelungită? Ce dacă le-ar fi asigurate câștiguri trecătoare? Vor merita, în cele din urmă, toate acestea încălcarea voinței lui Dumnezeu? În cele din urmă, toate aceste avantaje aparente se vor dovedi o pierdere irecuperabilă. Noi nu putem încălca, fără să fim pedepsiți, nici măcar o singură barieră pe care Dumnezeu a ridicat-o pentru a-și păzi poporul de puterea lui Satana. — Testimonies for the Church 5:199 (1882).

Curiozitatea este amăgitoare — Predicarea Evangheliei este însoțită pas cu pas de spiritele mincinoase care lucrează prin agenții lor. De multe ori se întâmplă ca un om să intre în legătură cu spiritele, din simplă curiozitate, dar, văzând că dincolo de această lucrare se află o putere supraomenească, este din ce în ce mai amăgit, până când ajunge să fie dominat de o forță mai puternică decât propria lui voință. El nu mai poate scăpa de această putere misterioasă.

Toate fortărețele sufletului sunt sfărâmate. Toate barierele în calea păcatului sunt înlăturate. O dată ce restricțiile Cuvântului lui Dumnezeu și Duhul Său sunt respinse, nimeni nu mai poate ști până unde poate cădea un asemenea om în adâncurile degradării. — The Desire of Ages, 258 (1898).

Știința și revelația — Cercetările științifice au devenit o capcană pentru mulți oameni. Dumnezeu a îngăduit să se reverse asupra lumii un potop de lumină în domeniul descoperirilor științei și artei; dar, dacă cercetările nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar și cea mai strălucită minte va rătăci în efortul de a investiga relațiile dintre știință și revelație. — The Great Controversy, 522 (1911).

Domnul Hristos ar fi putut să dezlege tainele științei — Un pastor spunea odată că el crede că nu era posibil ca Isus Hristos

să nu fi cunoscut și câte ceva din domeniul științei. Oare la ce se gândea acest pastor? La știință! Domnul Hristos ar fi putut dezlega una după alta tainele științei. El ar fi putut dezvălui comori ale științei cu care s-ar fi mândrit chiar și oamenii din zilele noastre. Dar, știind că o asemenea cunoaștere ar fi fost folosită în scopuri nesfinte, Domnul nu a dezlegat aceste taine. — Manuscript 105, 1901. (Medical Ministry, 116).

Ceasurile întunecate ale încercării trebuie să vină asupra tuturor, ca o parte a educației lor — Acea noapte petrecută în corabie constituise pentru ucenici un examen în școala în care erau educați pentru marea lucrare pe care urmau să o îndeplinească mai târziu. Ceasurile întunecate ale încercării trebuie să vină asupra tuturor, ca o parte a educației pentru o lucrare mai înaltă, pentru un efort depus cu mai multă consacrare și devotament. Furtuna nu fusese trimisă asupra ucenicilor cu scopul de a-i scufunda, ci pentru a-i verifica și pentru a-i pune la încercare în mod individual.... [703]

Timpul destinat educării noastre se va încheia curând. Nu avem timp de pierdut, rătăcind printre norii îndoielii și incertitudinii.... Noi putem trăi într-o relație foarte apropiată cu Isus. Nimeni.... să nu evite vreuna dintre lecțiile grele pe care trebuie să le învețe și nici să nu piardă binecuvântarea unei discipline severe. — Letter 13, 1892. (Our High Calling, 56.)

[704]

Capitolul 78 — Controlul minții de către o altă minte

[Vezi capitolul 79, „Hipnoza și pericolele ei”]

Mijloace de înrobire a minții — Toate felurile de corupție morală asemănătoare celor existente printre antediluvieni vor fi implicate cu scopul de a înrobi mintea oamenilor. Divinizarea naturii, permisivitatea neînfrânată a voinței umane, acceptarea conducerii celor lumești — toate acestea constituie mijloacele prin care Satana își va aduce la îndeplinire obiectivele sale precise. Pentru realizarea planurilor lui, Satana se va folosi de puterea minții de a controla altă minte. Cel mai trist dintre toate este gândul că, sub influența lui înșelătoare, oamenii vor avea o formă de evlavie, fără a avea o legătură reală cu Dumnezeu. Asemenea lui Adam și a Evei, care au mâncat din rodul pomului cunoștinței binelui și răului, mulți se hrănesc chiar și acum cu delicatesele înșelătoare ale minciunii. — Testimonies for the Church 8:293, 294 (1904).

O știință periculoasă — Eu am vorbit în mod clar despre acea știință periculoasă care recomandă ca o persoană să permită ca propria ei minte să fie controlată de către o altă minte. Această știință este chiar știința diavolului. — Letter 130a, 1901.

Influența mintală în tratarea bolnavilor — Efectul influenței
[705] mintale în tratamentul bolnavilor nu trebuie ignorat. Dacă este utilizată în mod corect, influența minții pune la dispoziție unul dintre cele mai eficiente mijloace în combaterea bolii.

Cu toate acestea, există o formă de tratare mintală care constituie unul dintre cele mai eficiente instrumente ale răului. Prin intermediul acestei așa-zise științe, o minte este adusă sub controlul unei alte minți într-o asemenea măsură, încât personalitatea celui mai slab este absorbită de personalitatea celui care are o minte mai puternică. O persoană dictează voința unei alte persoane. Se pretinde că, în felul acesta, se poate schimba tonusul mintal și că pot fi insuflate

impulsuri dătătoare de sănătate, iar pacienții pot fi făcuți în stare să reziste bolii și să o învingă.

Asemenea metode de tratare au fost folosite de persoane care nu au cunoscut tendința și adevărata lor natură și au crezut că sunt benefice pentru bolnavi. Dar această așa-zisă știință se întemeiază pe principii false și este străină de natura și spiritul lui Hristos. Ea nu conduce spre Acela care este viață și mântuire. Omul care atrage altă minte spre sine o determină să se despartă de adevărata Sursă a puterii.

Nu este în planul lui Dumnezeu ca o ființă umană să își încredințeze mintea și voința controlului unei alte ființe umane, devenind un instrument pasiv în mâinile acesteia. Nimeni nu trebuie să permită ca personalitatea și individualitatea lui să fie absorbite de individualitatea unei alte persoane. Nimeni să nu privească spre vreo ființă umană, considerând-o sursa vindecării, ci să depindă de Dumnezeu. În virtutea demnității pe care i-a dăruit-o Dumnezeu, fiecare om trebuie condus de Dumnezeu Însuși și numai de El, și nicidecum de către vreo inteligență umană.

Dumnezeu dorește să-i aducă pe oameni într-o relație directă cu Sine. El respectă principiul responsabilității individuale în toate tratativele Sale cu ființele omenești. Dumnezeu caută să încurajeze o conștiență a dependenței individuale și să inspire nevoia unei călăuziri individuale. El dorește să aducă omenescul în legătură cu divinul, pentru ca oamenii să poată fi transformați în asemănarea cu chipul divin. Satana lucrează împotriva acestui plan. El caută să încurajeze dependența de oameni. Când mintea este îndepărtată de Dumnezeu, ispititorul o poate aduce sub conducerea lui. El poate controla omenescul. — The Ministry of Healing, 241-243 (1905).

Vindecare temporară cu prețul unei deteriorări definitive a minții — Nici unei persoane nu trebuie să i se îngăduie să preia controlul minții alteia, crezând că prin aceasta îi va aduce un mare bine. Tratamentul bazat pe influențarea minții constituie una dintre cele mai periculoase strategii de înșelare la care poate fi supus cineva. Este posibil să se observe o vindecare temporară a trupului, dar mintea celui condus în felul acesta nu va mai fi niciodată la fel de puternică și demnă de încredere. S-ar putea să fim la fel de slabi ca și femeia care a atins poala hainei lui Hristos, dar, dacă folosim ocazia pe care Dumnezeu ne-a acordat-o, să venim la El în credință, El ne [706]

va răspunde la fel de repede precum a răspuns atingerii credinței acelei femei.

Faptul ca o ființă umană să-și cedeze mintea controlului unei alte ființe umane nu este în planul lui Dumnezeu. Hristos cel înviat, care stă pe tron la dreapta Tatălui, este Vindecătorul puternic. Căutați-l pe El pentru puterea vindecătoare. Prin El și numai prin El păcătoșii pot veni la Dumnezeu așa cum sunt, dar niciodată prin intermediul vreunei alte minți omenești. Omul nu trebuie să se interpună niciodată între trimișii cerului și cei suferinzi. — Manuscript 105, 1901. (Medical Ministry, 115, 116).

Căutați mai degrabă ajutorul divin decât pe cel omenesc — În loc să se preocupe de metodele de conducere a minții umane de către om, există o lucrare mai bună în care ne putem angaja. Medicii trebuie să-i educe pe oameni să caute mai degrabă ajutorul divin decât ajutorul omenesc. În loc de a-i învăța pe bolnavi să depindă de ființe umane pentru vindecarea sufletului și a trupului, medicul trebuie să-i îndrume spre Acela care-I poate salva pe deplin pe toți cei ce vin la El. Cel care a creat mintea umană îi cunoaște nevoile. Numai Dumnezeu este Cel care poate vindeca. Cei cu mintea și trupul bolnave trebuie să privească spre Hristos ca Vindecător. El spunea: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”.

Aceasta este viața pe care trebuie să o prezentăm celor bolnavi, spunându-le că, dacă ei cred în Domnul Hristos ca Vindecător, cooperând cu El, respectând legile sănătății și străduindu-se să ajungă la desăvârșita sfințire în temere de El, Domnul le va împărtăși viața Lui. [707] Când le prezentăm bolnavilor pe Hristos în acest mod, noi răspândim o putere a cărei origine este demnă de toată aprecierea, deoarece vine de sus. Aceasta este adevărata știință a vindecării trupului și sufletului. — The Ministry of Healing, 243, 244 (1905).

Putere și statornicie sau o minte subjugată — Educarea unei minți omenești ajunse la o vârstă a maturității trebuie să fie diferită de disciplinarea unui animal. Animalul nu învață altceva decât să se supună stăpânului. Pentru animal, stăpânul înseamnă rațiune, voință și judecată. Această metodă, folosită uneori în educarea copiilor, îi face să ajungă puțin mai mult decât niște roboți. Mintea, voința și conștiința sunt supuse conducerii unei alte persoane.

Nu este planul lui Dumnezeu ca o minte să fie dominată de o altă minte. Cei care slăbesc sau distrug personalitatea cuiva își

asumă o sarcină care nu poate duce decât la rău. Atâta timp cât se află sub supraveghere, copiii pot părea asemenea unor soldați bine disciplinați, dar, când controlul încetează, caracterul lor se va dovedi lipsit de putere și de statornicie. Deoarece nu au învățat niciodată să se conducă singuri, acești tineri nu recunosc nici o restricție, cu excepția regulamentelor părinților sau profesorilor. O dată ce regulamentele dispar, ei nu știu cum să-și folosească libertatea și adesea se dedică unei vieți neînfrânate, care se dovedește, în cele din urmă, o ruină. — Education, 288 (1903).

Conștiința și individualitatea nu trebuie limitate în mod abuziv — În domeniul conștiinței, sufletul trebuie lăsat pe deplin liber. Nimeni nu trebuie să conducă mintea unei alte persoane, să judece pe altcineva sau să-i prescrie îndatoririle. Dumnezeu oferă fiecărui suflet libertatea de a gândi și de a-și urma propriile convingeri. „Fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.” (Romani 14, 12.) Nimeni nu are dreptul de a anihila individualitatea cuiva, înlocuind-o cu propria sa individualitate. În toate domeniile în care sunt implicate principii, „fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui”. (Versetul 5.) În Împărăția lui Hristos nu există loc pentru opresiune despotică sau pentru comportament impulsiv. Îngerii cerului nu vin pe pământ pentru a conduce și pentru a cere supunere, ci, în calitate de mesageri ai harului, ei au rolul de a [708] coopera cu oamenii în restabilirea demnității umane. — The Desire of Ages, 550, 551 (1898).

Mintea omenească nu trebuie limitată în mod abuziv sau subjugată și condusă de alți oameni. — Manuscript 43, 1895.

Individualitatea trebuie să fie afirmată — Dumnezeu permite fiecărei persoane să-și exercite individualitatea proprie. Nici o minte umană nu trebuie să se confunde cu o alta.... A imita exemplul vreunui om — chiar dacă cineva ar putea să ne pară că este aproape perfect în caracter — înseamnă să ne punem încrederea într-o ființă umană imperfectă, care nu este capabilă să ofere nici măcar o fărâmă de perfecțiune unei alte ființe umane. — Letter 20, 1902. (Our High Calling, 108.)

Unitate fără anularea identității — Acum trebuie să ne unim.... Dar să ne amintim că unitatea creștină nu înseamnă anularea identității unei persoane și înlocuirea ei cu identitatea altei persoane și nici nu înseamnă că mintea cuiva trebuie controlată și condusă de

mintea altcuiva. Dumnezeu nu i-a oferit nici unui om puterea pe care, prin declarațiile și faptele lor, unii pretind că o dețin. Dumnezeu cere ca fiecare om să rămână liber și să urmeze îndrumările Cuvântului. — Testimonies for the Church 8:212 (1904).

Supunerea față de Dumnezeu sau supunerea față de oameni [Vezi capitolul 29, „Dependența și independența”.] — Voi Îi aparțineți în întregime lui Dumnezeu, trup, suflet și spirit. Mintea voastră Îi aparține lui Dumnezeu și talentele voastre, de asemenea, Îi aparțin Lui. Nimeni nu are dreptul să conducă mintea altcuiva și să-l judece, prescriindu-i îndatoririle. Există anumite drepturi care aparțin fiecărei persoane în realizarea lucrării lui Dumnezeu. Libertatea de a ne lua aceste drepturi nu este cu nimic mai mare decât libertatea de a ne lua viața însăși. Nimănui nu i se permite să ne ia aceste drepturi, mai mult decât i s-ar permite să ne ia viața însăși. Dumnezeu ne-a dăruit libertatea de a gândi și este privilegiul nostru să respectăm îndemnurile propriei noastre conștiințe cu privire la [709] datorie. Noi nu suntem decât niște ființe umane, și o ființă umană nu are vreun drept sau vreo jurisdicție asupra conștiinței unei alte ființe umane.... Fiecare dintre noi are o individualitate și o identitate care nu pot fi încredințate conducerii nici unei alte ființe umane. Fiecare dintre noi este un unicat al creației lui Dumnezeu. — Letter 92, 1895.

Pastorii să-i îndrume pe enoriași la Dumnezeu — Conștiința omului nu trebuie să fie condusă de nimeni altcineva în afară de Dumnezeu. Adevărul trebuie predicat oriunde există dispoziția de a fi ascultat. Tuturor celor ce nu cunosc adevărul trebuie să li se explice Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu. Pastorii nu trebuie să-i învețe pe oameni să privească spre ei și nici nu trebuie să încerce să controleze conștiințele altora. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale.” (Iacov 1, 5-8.) — Letter 26, 1907.

Absurditatea încrederii în puterea omenească — Noi suntem înclinați să așteptăm simpatie și încurajare din partea oamenilor, în

loc să așteptăm să le primim din partea Domnului Isus. Adesea, în mila și credincioșia Sa, Dumnezeu îngăduie să fim trădați chiar de aceia în care ne-am pus încrederea, ca să putem înțelege absurditatea încrederii în oameni și în puterea omenească. Să ne încredem în Dumnezeu pe deplin, cu umilință și fără egoism. — The Ministry of Healing, 486 (1905).

Satana stăpânește mintea care exercită controlul asupra altei minți — A susține știința tratării bolilor prin intermediul influențării mintale înseamnă a deschide o ușă prin care Satana va intra în minte și în inimă și va pune stăpânire pe ele. Satana stăpânește atât mintea celui care se lasă controlat, cât și mintea care exercită controlul. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să înțelegem adevărata știință a zidirii pe Hristos, Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru. — Letter 130, 1901. (Our High Calling, 109.)

Satana nu poate influența o minte care refuză să i se supună [710]
— Cele mai importante drepturi pe care le avem se află în răspunderea fiecăruia în mod personal. Nimeni nu le poate afecta fără să aibă consimțământul nostru. Nici chiar toate legiunile satanice nu vă pot face vreun rău, dacă nu vă deschideți sufletele în fața amăgirilor și în fața săgeților lui Satana. Ruina voastră nu poate avea niciodată loc înainte ca voința voastră să consimtă lucrul acesta. Dacă nu există nici o întinare în mintea voastră, oricât de imorale ar fi circumstanțele în care vă aflați, nu puteți fi degradați sau pătați. — Letter 14, 1885. (Our High Calling, 94.)

Satana nu poate influența mintea sau intelectul dacă acestea nu îi sunt puse la dispoziție. — Manuscript 17, 1893. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1105).

Nu credința lui Isus — Acceptarea adevărului care vine din cer conduce mintea la supunere față de Domnul Hristos. Apoi, sănătatea sufletului, care vine din primirea și trăirea principiilor curate, se dezvăluie în cuvintele și faptele neprihănirii. Credința care ne îndrumă spre aceasta nu este acea credință care susține că mintea trebuie să fie controlată de către o altă minte, până când o persoană ajunge să acționeze comandată de voința alteia, și nu de credința în Isus Hristos. Credința unor asemenea oameni este o credință în lucrarea lui Satana. El prezintă erori imense și înșeală pe mulți prin minunile pe care le face. Această lucrare va înainta tot mai mult. O biserică

sănătoasă este alcătuită din membri sănătoși, bărbați și femei care au o experiență personală a adevăratei evlavii. — Letter 130, 1901.

Capitolul 79 — Hipnoza și pericolele ei [711]

[Vezi capitolul 78, „Controlul minții de către o altă minte”.]

Fiți precauți — În aceste zile, când scepticismul și necredința ni se înfățișează atât de adesea în veșmintele științei, trebuie să fim precauți la fiecare pas. Prin aceste mijloace, marele vrăjmaș înșeală mii de oameni, ducându-i în robia propriei lui voințe. Avantajele pe care le obține de pe urma cunoștințelor științifice care se ocupă de mintea umană sunt imense. El se strecoară în acest domeniu asemenea unui șarpe și prejudiciază lucrarea lui Dumnezeu.

Infiltrarea lui Satana prin intermediul științei se realizează în virtutea unui plan foarte minuțios. Frenologia, psihologia [Pentru o înțelegere corectă a modului în care autorul folosește cuvântul *psihologie*, cititorul trebuie să ia în considerare semnificațiile și asocierile acestui termen în perioada anilor 1850-1880, adesea corelat cu *mesmerismul* (hipnoza) și *frenologia*. Consultați notele explicative de la sfârșitul acestui capitol. De asemenea, consultați capitolul 2, „Creștinul și psihologia”, și capitolul 3, „Pericole în psihologie”.] și mesmerismul constituie căile directe prin care Satana se adresează generației noastre și puterea ce va caracteriza eforturile lui în perioada încheierii timpului de probă. În felul acesta, mii de minți au fost otrăvite și conduse la necredință.

În timp ce se crede că mintea umană exercită o influență atât de minunată asupra unei alte minți, Satana, care este pregătit să profite [712] de orice, se insinuează în mod personal și lucrează asupra amândurora. Deși cei care se dedică acestui domeniu științific slăvesc cerurile pentru lucrările mari și bune despre care spun că sunt înfăptuite prin intermediul lor, ei sunt inconștienți de natura rea a puterii pe care o favorizează; aceasta este tocmai puterea care lucrează prin semne și minuni mincinoase — toate rătăcirile nelegiuirii. Fii atent la influența acestor științe, dragul meu cititor, căci lupta dintre Hristos și Satana nu s-a încheiat încă....

Neglijarea rugăciunii îi face pe oameni să se bazeze pe propria lor putere și să deschidă ușa ispitei. În multe cazuri, imaginația este captivată de cercetările științifice, iar oamenii se îngâmfă datorită simțământului propriei lor puteri. Științele care se ocupă de mintea umană sunt foarte apreciate. Aplicate într-un context corespunzător [Vezi nota explicativă de la sfârșitul capitolului.] Aceste științe sunt bune, dar ele au fost preluate de Satana ca mijloace puternice de înșelare și distrugere a sufletelor. Iscusința lui a fost acceptată ca și cum ar veni din ceruri și astfel Satana își primește închinarea mult dorită. Lumea, despre care se presupune că ar fi atât de avantajată prin frenologie și magnetism animal, nu a fost niciodată atât de coruptă cum este acum. Prin aceste științe, virtutea este nimicită și se pun temeliile spiritismului. — The Signs of the Times, 6 noiembrie, 1884. (Selected Messages 2:351-353.)

Controlul minții își are originea în Satana — Teoria conform căreia o minte poate controla o altă minte a fost inventată de Satana, pentru a se putea introduce pe sine ca unul care conduce totul și pentru a înlocui înțelepciunea divină cu cea omenească. Dintre toate erorile care se prezintă celor care se numesc creștini, nici una nu este mai periculoasă prin înșelăciunea ei, nici una nu separă mai sigur pe om de Dumnezeu ca aceasta. Deși poate părea inofensivă, dacă este practicată pe pacienți, rezultatul va fi distrugerea, și nu restaurarea lor. Ea deschide o ușă prin care Satana va intra și va lua [713] în stăpânire atât mintea care se lasă condusă și controlată, cât și cea care a preluat controlul. — The Ministry of Healing, 243 (1905).

Adam și Eva, hipnotizați de Satana — Satana l-a ispitit pe Adam mai întâi în Eden, iar Adam a întreținut o conversație cu vrăjmașul, oferindu-i astfel posibilitatea de a câștiga. Satana și-a exercitat puterea hipnozei asupra lui Adam și Evei, iar această putere a fost încercată și asupra lui Hristos. Dar, după ce Domnul a citat cuvântul Scripturii, Satana a știut că nu mai are nici o șansă de a triumfa. — Letter 159, 1903. (The S.D.A. Bible Commentary 5:1081).

Nu te juca cu hipnoza — Oamenii nu trebuie să studieze metodele de captivare a minții celor cu care se asociază. Aceasta este știința lui Satana. Să ne opunem oricărei preocupări de acest gen. Să nu ne jucăm cu mesmerismul și hipnoza — știința celui care

și-a pierdut starea de la început și a fost aruncat din curțile cerului. — Manuscript 86, 1905. (Medical Ministry, 110, 111).

Avertisment adresat unui medic care promova hipnoza — Sunt atât de îngrijorată cu privire la cazul tău, încât trebuie să continuu să-ți scriu, deoarece altfel, în orbirea ta, nu vei înțelege că ai nevoie de o schimbare. Mi s-a descoperit că studiezi idei de care Dumnezeu ți-a interzis să te preocupi. Voi numi aceste idei ca fiind forme de tratare bazate pe influența mintală. Tu presupui că poți folosi aceste metode în activitatea ta profesională ca medic. Ești avertizat în modul cel mai serios și urgent: „Fii atent, fii atent unde pășești și în ce direcție sunt purtate gândurile tale.” Dumnezeu nu ți-a încredințat această lucrare. Teoria care susține controlul minții de către o altă minte este inventată de Satana, pentru a se prezenta drept conducător și pentru a așeza filozofia omenească în locul în care ar trebui să fie înțelepciunea divină.

Nici un bărbat și nici o femeie nu trebuie să-și exercite propria voință în scopul de a controla conștiința sau rațiunea altcuiva, astfel încât mintea acelei persoane să devină un instrument pasiv în slujba voinței celui care exercită controlul. Această știință poate să pară [714] ceva frumos, dar este o știință cu care nu ai voie să te ocupi, indiferent de situație.... Pentru tine există ceva mai bun decât controlul ființei umane de către o ființă umană.

Înalț un semnal de avertisment. Unicul tratament sigur și adevărat care se bazează pe influențarea minții este mult mai cuprinzător. Medicul trebuie să-i învețe pe oameni să aștepte ajutorul divin în locul ajutorului omenesc. Cel care a creat mintea umană știe cu precizie care sunt nevoile ei. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 111, 112).

Ceea ce pare minunat și valoros — În abordarea științei pe care ai început să o susții, educația pe care o oferi nu este sigură pentru cei pe care îi înveți. Este periculos să trezești interesul față de știința influențării mintale.

Această știință ți se poate părea valoroasă, dar este o înșelăciune pregătită de Satana pentru tine și pentru alții. Mușcătura care aduce moartea spirituală este tocmai farmecul șarpelui. Farmecul acesta ascunde multe lucruri ce par minunate, dar este străin de natura și spiritul lui Hristos. Această știință nu conduce spre Cel care este viața și mântuirea....

La începutul lucrării mele a trebuit să lupt mult cu știința tratării prin influențare mintală. Am fost trimisă din loc în loc pentru a demasca falsitatea acestei științe în care erau implicate multe persoane. Tratarea mintală era aplicată într-o manieră foarte inocentă — pentru a elibera tensiunea existentă în mintea bolnavilor de nervi. Dar, oh, cât de triste erau rezultatele! Dumnezeu m-a trimis din loc în loc, pentru a respinge tot ce ținea de această știință. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 112, 113).

Tendința de a distruge, și nu de a restaura — Doresc să vă vorbesc într-o manieră deschisă. V-ați implicat într-o activitate care nu-și găsește nici un loc în lucrarea unui medic creștin și nu trebuie să-și găsească locul în instituțiile noastre de sănătate. Deși pare nevinovată, dacă este aplicată în tratarea pacienților, rezultatele influențării mintale vor aduce distrugerea, nu vindecarea. 2 Timo-
[715] tei 3 îi descrie pe cei care acceptă o eroare ca fiind persoane care exercită un control complet asupra minții altora. Tratamentul prin influențarea minții este una dintre cele mai mari științe ale lui Satana și este important ca medicii noștri să înțeleagă în mod clar adevăratul caracter al acestei științe; deoarece, prin intermediul ei, vor fi confruntați cu mari ispite. Această știință nu trebuie permisă nici măcar în cel mai discret ungher al sălilor de așteptare din sanatoriile noastre.

Dumnezeu nu a oferit nici măcar o singură rază de lumină sau încurajare, pentru ca vreunul dintre medicii noștri să se implice într-o lucrare în care o minte să preia controlul complet asupra unei alte minți, pentru îndeplinirea voinței cuiva. Să cunoaștem căile și scopurile lui Dumnezeu. Nu îngăduiți vrăjmașului să câștige nici cel mai mic avantaj asupra voastră. Nu-I îngăduiți să vă îndemne să vă preocupați de controlul minții altora, ca să-i faceți asemenea unor roboți conduși de voi. Aceasta este știința lucrării lui Satana. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 113, 114).

Întrerupe practicarea hipnozei (al doilea mesaj de avertizare adresat unui medic care utilizează metode de tratare bazate pe hipnoză) — Frate și soră N, în Numele Domnului, vă rog să vă amintiți că, dacă nu vă veți schimba concepțiile cu privire la știința influențării mintale, dacă nu veți înțelege că aveți amândoi nevoie în mod imperios de convertire și transformare a inimii, veți

deveni niște pricini de poticnire — o priveliște jalnică pentru îngeri și oameni.

Adevărul nu a avut aproape nici un efect asupra voastră. Oricine se ocupă cu influențarea minții umane, pentru a o face să se supună controlului unei alte minți, se află într-un mare pericol, indiferent cât de bun ar fi acel om. Permiteți-mi să vă spun că tratamentul bazat pe influențarea mintală este o știință satanică. Voi ați înaintat deja suficient de departe, încât să vă puneți într-un pericol serios experiența viitoare. De la prima idee care v-a pătruns în minte și până în prezent, această preocupare a cunoscut o dezvoltare cât se poate de dăunătoare.

Dacă nu veți putea înțelege că Satana este autorul acestei științe, nu va fi o treabă ușoară să vă despărțiți de ea în totalitate, atât în ce privește rădăcinile, cât și ramurile ei. Întreaga filozofie pe care se întemeiază această știință constituie cheia înșelăciunii lui Satana. [716] Pentru salvarea sufletelor voastre, întrerupeți orice practică în acest domeniu. De fiecare dată când răspândiți în mintea altei persoane idei legate de știința aceasta, ca să puteți prelua controlul minții ei, vă aflați pe terenul lui Satana și cooperați în mod categoric cu el. Pentru binele sufletelor voastre, Îndepărtați-vă de această cursă a inamicului. — Letter 20, 1902. (Selected Messages 2:349, 350).

Dumnezeu interzice învățarea sau predarea hipnozei — Nici unul dintre voi nu trebuia să studieze știința aceasta față de care v-ați manifestat interesul. A studia această știință înseamnă a smulge din roadele pomului cunoștinței binelui și răului. Dumnezeu le interzice oamenilor să învețe sau să prezinte o asemenea știință. Chiar și faptul că ai avut de-a face cu această știință este suficient pentru a-ți demonstra, frate N, că nu ești corespunzător pentru a conduce sanatoriul....

Ocupându-te de știința tratării prin influențare mintală, tu ai mâncat din roadele pomului cunoștinței binelui și răului, pe care Dumnezeu ți-a interzis să le atingi. Acum este ultima ta șansă de a începe să privești spre Isus și, privind la caracterul Lui, să fii schimbat în asemănarea cu El.

Îndepărtează-te de tot ce pare să aibă vreo legătură cu hipnoza, știința prin care lucrează agenții satanici. — Letter 20, 1902. (Selected Messages 2:350).

Satana are o mare putere (alt sfat adresat unui medic și soției lui) — Aduceți-vă aminte că Satana a venit cu mare putere ca să pună stăpânire pe mintea oamenilor și să-i înrobească după propria lui voință. Nici unul dintre voi nu poate face nimic acceptabil în ochii lui Dumnezeu, dacă nu Îl urmează pe Mântuitorul, care spune: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. (Matei 16, 24.) Domnul Hristos este exemplul nostru în toate. — Letter 20, 1902.

O știință plină de pericole — Noi nu vă cerem să vă așezați sub controlul nici unei minți omenești. Tratarea prin influențarea [717] mintală este cea mai teribilă știință promovată vreodată. Fiecare ființă nelegiuită o poate folosi pentru a-și aduce la îndeplinire propriile ei planuri rele. Noi nu avem nici o legătură cu o asemenea știință, ci trebuie să ne temem de ea. Principiile ei nu ar trebui introduse niciodată într-o instituție. — Manuscript 105, 1901. (Medical Ministry, 116).

A profita de slăbiciunea altcuiva — Puterea dată femeilor și bărbaților rău intenționați este înspăimântătoare. Cât de mari sunt ocaziile ce li se oferă celor care trăiesc profitând de slăbiciunea sau lipsa de înțelepciune a altora! Cât de mulți vor găsi, prin controlul minții celor slabi sau bolnavi, mijloace de a-și satisface pasiunile păcătoase sau lăcomia după câștig! — The Ministry of Healing, 243 (1905).

Sfat cu privire la publicarea cărților care tratează subiectul hipnozei — Oare ar trebui ca administratorii [Asociației Review and Herald] [Timp de mai mulți ani *Review and Herald* a desfășurat activități comerciale pentru a-și menține funcționarea.] să consimtă să fie agenți ai lui Satana prin publicarea unor cărți care tratează subiectul hipnozei? Oare ar trebui lăsată această lepră să intre în biroul administrației?...

Satana și trimișii lui au lucrat și lucrează în mod atent și perseverent. Dar va oferi Dumnezeu binecuvântarea Sa caselor de editură, dacă acestea acceptă înșelăciunile vrăjmașului? Oare instituțiile care au fost păstrate pentru popor ca sfinte înaintea Domnului vor deveni niște școli în care lucrătorii să mănânce din pomul oprit al cunoștinței răului? Îl vom încuraja noi pe Satana în pătrunderea lui subtilă în citadela adevărului, ca să-și depoziteze știința lui diabolică, așa cum a făcut-o în Eden?

Sunt cei care dețin rolul esențial în conducerea lucrării niște oameni care nu pot deosebi adevărul de minciună? Sunt ei oameni care nu pot înțelege consecințele teribile ale favorizării răului? Chiar dacă ați putea câștiga milioane de dolari printr-o lucrare de acest gen, ce valoare ar avea în comparație cu teribila pierdere cauzată de publicitatea făcută minciunilor lui Satana? — Letter 140, 1901. (Selected Messages 2:350, 351).

O eroare fatală — Agenții lui Satana îmbracă teoriile false [718] într-o aparență atrăgătoare, întocmai cum a procedat și Satana în grădina Edenului, când și-a ascuns identitatea față de primii noștri părinți, vorbindu-le prin intermediul șarpelui. Acești agenți infiltrează în mintea omenească idei care, în realitate, sunt niște erori fatale. Influența hipnotică a lui Satana va rămâne asupra acelora care se întorc de la cuvântul simplu al lui Dumnezeu spre fabule plăcute. — Testimonies for the Church 8:294 (1904).

Pericole în cercetare — Am ajuns în timpul pericolelor din zilele de pe urmă, când unii, și chiar mulți, „se vor îndepărta de credință, ascultând duhurile amăgitoare și doctrinele demonilor”. Fiți cu băgare de seamă la ce citiți și ce auziți. Nu manifestați nici cel mai mic interes față de teoriile spiritiste. Satana așteaptă să iasă prin surprindere în calea tuturor celor care își îngăduie să fie înșelați prin hipnoza lui. El începe să-și exercite puterea asupra lor îndată ce încep să-i cerceteze teoriile. — Letter 123, 1904. (Medical Ministry, 101, 102).

Nu dați glas teoriilor lui Satana — Mi s-a arătat că nu trebuie să intrăm în controversă cu aceste teorii spiritiste, deoarece o asemenea controversă va produce confuzie. Aceste lucruri nu trebuie discutate în cadrul întrunirilor noastre. Noi nu trebuie să ne străduim să le combatem. Dacă pastorii și profesorii noștri se dedică studiului acestor teorii eronate, unii se vor îndepărta de credință, ascultând de spiritele seducătoare și de doctrinele demonilor. Nu este lucrarea slujitorilor Evangheliei aceea de a da glas teoriilor lui Satana. Înaintați cu statornicie și perseverență, zidind vechile pietre de hotar și restaurând temeliile așezate de generații. Prezentați adevărul sacru, adevărul care sfințește, și lăsați în pace teoriile amăgitoare ale vrăjmașului. Nu-i oferiți nici un colț de teren în care să-și sădească semințele teoriilor lui. Am fost avertizată să nu intru în nici o controversă cu privire la aceste subiecte. Nici unul dintre

pastorii, profesorii sau studenții noștri să nu se ocupe cu răspândirea fanteziilor vrăjmașului. — Letter 175, 1904.

[719] **Pastori și medici atrași în cursă** — Există medici și pastori care au fost influențați de puterea hipnotică exercitată de tatăl minciunii. Fără a lua în considerare avertismentele date, teoriile false ale lui Satana au fost acceptate în timpul nostru, în același fel în care au fost acceptate cândva în curțile cerului. Știința prin care au fost înșelați primii noștri părinți îi înșeală pe oameni și astăzi. Pastori și medici sunt atrași în cursă. — Manuscript 100, 1905.

Trecutul într-o formă nouă — Experiența trecutului se va repeta. În viitor, superstițiile lui Satana vor prelua forme noi. Erorile vor fi prezentate într-o manieră plăcută și încântătoare. Teoriile false, îmbrăcate în haine de lumină, vor fi prezentate poporului lui Dumnezeu. Astfel, Satana va încerca să-i înșele, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși. Vor fi exercitate cele mai seducătoare influențe; mintea va fi hipnotizată. — Testimonies for the Church 8:293 (1904).

Experiența autorului în domeniul hipnozei — În acel timp [1845], se spunea că viziunile sunt rezultatul mesmerismului și mulți adventiști [cei care rămăseseră adventiști, dar nu acceptaseră Sabatul zilei a șaptea] erau dispuși să creadă și să răspândească această părere. Un medic, care era un hipnotizor renumit, mi-a spus că vedeniile mele sunt mesmerism, că eu sunt un subiect foarte accesibil și că el mă poate hipnotiza și îmi poate inspira o viziune.

Eu i-am răspuns că Domnul mi-a arătat în viziune că mesmerismul este de la diavolul, din adâncurile fără sfârșit, și că el va ajunge curând acolo, împreună cu toți cei care vor continua să-l folosească.

Apoi, i-am permis să mă hipnotizeze, dacă va putea. El a încercat mai bine de o jumătate de oră, apelând la diferite tehnici, și în cele din urmă a renunțat. Prin credința în Dumnezeu, am fost în stare să rezist influenței lui, așa că nu m-a afectat câtuși de puțin. — Early Writings, 21 (1882).

[720] **Magnetismul spiritist** — În New Hampshire [în 1848], a trebuit să ne confruntăm cu un gen de magnetism spiritist, asemănător cu mesmerismul. A fost prima noastră experiență de acest fel. — Life Sketches of Ellen G. White, 79 (1915).

Nimeni să nu fie un instrument pasiv — Nu este planul lui Dumnezeu ca vreo ființă umană să-și încredințeze mintea și voința

controlului unei alte persoane, devenind astfel un instrument pasiv în mâinile sale. — The Ministry of Healing, 242 (1905).

Trebuie să fim liberi față de farmecul omenesc — Tratamentul prin influențarea mintală trebuie să fie lipsit de orice urmă de atracție spre ceea ce este omenesc. El nu trebuie să degradeze și să înjosească natura umană, ci să o înalțe spre cele mai mari culmi spirituale, legându-se de ceea ce este veșnic. — Letter 120, 1901. (Medical Ministry, 110).

Notă explicativă cu privire la declarația „Frenologia și mesmerismul sunt bune într-un context corespunzător”.

În 1862, Ellen White a publicat un lung articol în *Review and Herald*, intitulat „Filozofia și înșelăciunea ieftină”. Republicat în *Testimonies for the Church*, vol. 1 (Patriarchs and Prophets, 290-302), acest articol de treisprezece pagini conține avertizări împotriva înșelăciunilor și minunilor false. În această solie, ea declară că anumite științe pot fi folosite de Satana pentru a atrage sufletele în plasa pe care a întins-o prin intermediul fenomenelor spiritiste.

Atât din contextul în sine, cât și din articolul autoarei „Științe pe nedrept numite astfel”, publicat în The Signs of the Times, 6 noiembrie, 1884, din 6 noiembrie 1884, pare clar faptul că, în 1862, când a folosit termenii „frenologie”, „mesmerism” și „magnetism animal”, ea se referea în mod general și cuprinzător la toate acele științe care aparțineau „domeniului cercetării minții umane”, deoarece așa erau considerate în perioada respectivă.

Declarația din *Signs,* în 1884, este în mod evident întemeiată pe articolul din *Review,* în 1862, deoarece folosește multe dintre propozițiile acestuia, dar reformulează câteva expresii și utilizează termeni mai preciși. Observația se referă în special la acele propoziții aflate în scrierea din 1862, în care apar cuvintele *frenologie* și *mesmerism*.

În 1862, autoarea scria: „*Frenologia și mesmerismul sunt foarte apreciate. Acestea sunt bune, dacă sunt aplicate într-un context corespunzător*, dar au fost preluate de către Satana, devenind niște mijloace puternice în înșelarea și distrugerea sufletelor. Iscusința lui este acceptată ca și cum ar veni din cer și, în mintea a mii de oameni, credința în Biblie, care le demască, este nimicită.” (Testimonies for the Church 1:296).

În 1884, autoarea scria: „*Științele care se ocupă de cercetarea minții umane sunt foarte apreciate. Ele sunt bune, dacă sunt aplicate într-un context corespunzător*: dar au fost preluate de către Satana ca mijloace puternice în înșelarea și distrugerea sufletelor. Iscusința lui este acceptată ca și cum ar veni din cer, iar el își primește închinarea pe care o dorește”. (The Signs of the Times, 6 noiembrie, 1884.) În capitolul prezent a fost introdusă această declarație, deoarece pare să reprezinte mai corect intenția autoarei.

[721] *Mărturia* anterioară trebuie înțeleasă în lumina celorlalte declarații din capitolul în care este scrisă și a tuturor declarațiilor anterioare sau ulterioare, scrise de aceeași autoare, cu privire la mesmerism. Vezi nota pentru capitolul 3.

Pentru a arăta cum erau folosiți, în secolul al nouăsprezecelea, termenii „frenologie”, „mesmerism” și „magnetism animal”, am enumerat aici câteva lucrări cărora li se făcea reclamă la sfârșitul unei cărți de medicină, distribuită în Statele Unite în 1852:.

American Phrenological Journal and Miscellany. Dedicată frenologiei, psihologiei și dezvoltării sinelui. Un an. — $1.00.

Hartă pentru înregistrarea diferitelor progrese. Dedicată frenologilor. Cu numeroase gravuri. — $.06 1/4.

Defense of Phrenology. De Dr. Andrew Boardman. O lucrare bună pentru sceptici și necredincioși. — $.50.

Elements of Animal Magnetism; or, Process and practical application for relieving human suffering. — $.12 1/4.

Familiar Lessons on Phrenology. Destinată copiilor și tinerilor; cu ilustrații. — $.50.

Fascination; or the Philosophy of Charming (Magnetism). Prezintă principiile vieții. Cu ilustrații. — $.40.

Lecții de filozofie a mesmerismului și clarviziunii. Cu instrucțiuni și aplicații practice. — $.25.

Marriage: Its History and Philosophy, cu o prezentare frenologică a îndatoririlor pentru căsătorii fericite. — $.37 1/2.

Mesmerism in India. O lucrare superioară, scrisă de către renumitul Dr. Esdaile. Foarte recomandată specialiștilor. — $.50.

Matrimony; or, Phrenology and Phyihology Applied to the Selection of Congenial Companions for Life. — $.25.

Psychology, or the Science of the Soul. Cu gravuri ale sistemului nervos. De Joseph Haddock, MD. — $.25.

Phrenological Guide. Destinat cercetătorilor propriului lor caracter. Cu numeroase gravuri. — $.12 1/2.
Almanah frenologic: ilustrat cu numeroase gravuri, conține descrieri ilustrate ale caracterului. — $.06 1/4.
Phrenology and the Scriptures, demonstrează armonia dintre acestea. De Rev. John Pierpont. — $.12 1/2.
Philosophy of Electrical Psychology. De John Bovee Dods. — $.50.
Religion, Natural and Revealed; or, the Natural Theology and Moral Bearings of Phrenology. — $.50.
The Illustrated Self — instructor in Phrenology and Physiology, cu o sută de gravuri și o hartă. — $.25.

[722] ## Capitolul 80 — Știința satanică a înălțării de sine

[Vezi Secțiunea a VI-a, „Egoismul și respectul de sine”.]

Pericolul teoriei puterii înnăscute a omului — Dacă Satana reușește să amăgească și să înșele mintea omenească, până acolo încât să-i determine pe muritori să creadă că în ei înșiși există o putere înnăscută care îi face capabili să realizeze lucrări mari și bune, oamenii încetează să depindă de Dumnezeu și să aștepte ca El să facă pentru ei acele lucruri pe care ei cred că le pot face prin puterea care există în ei înșiși. Ei nu recunosc și nu respectă nici o putere superioară și nu Îi aduc lui Dumnezeu slava pe care El o pretinde și pe care o merită, datorită Maiestății Sale pline de măreție și excelență. În felul acesta, scopul lui Satana este atins, iar Satana jubilează atunci când oamenii căzuți se înalță pe ei înșiși în mod necuvenit. — Testimonies for the Church 1:294 (1862).

Omul, propriul standard al caracterului — Satana îi amăgește pe oameni așa cum a amăgit-o și pe Eva în Eden, prin flatări, prin trezirea dorinței de a obține o cunoștință interzisă și prin stârnirea ambiției după înălțare de sine. Căderea lui Satana s-a datorat tocmai cultivării acestor rele și, prin aceste rele, el urmărește să determine ruina oamenilor. Satana le spune: „Veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. (Geneza 3,5.) Spiritismul învață că „omul este o creatură aflată în evoluție, că destinul lui, încă de la
[723] naștere, este progresul, chiar și în veșnicie, spre a ajunge ca Dumnezeu”. Și de asemenea: „Fiecare minte se va judeca singură și nu va fi judecată de nimeni altcineva”. „Judecata va fi corectă, deoarece este o judecată a sinelui.... Tronul de domnie se află înăuntrul vostru.” Un profesor de spiritism spunea că, pe măsură ce „conștiința spirituală” se trezea în el, a intrat „în rândul fraților lui care erau semizei necăzuți”. Iar un altul declara: „Orice ființă neprihănită și desăvârșită este Hristos”.

În felul acesta, în locul neprihănirii și desăvârșirii infinitului Dumnezeu, adevăratul obiect al adorării, în locul neprihănirii

desăvârșite a Legii Sale, adevăratul standard al realizărilor omenești, Satana a așezat natura păcătoasă și nesigură a omului, ca fiind unicul obiect de adorare, unica lege a judecății și unicul standard al caracterului. Acesta este un progres, dar nu spre înălțimi, ci în adâncime. — The Great Controversy, 554, 555 (1911).

Nu se află în învățăturile lui Hristos — Am fost îndrumată spre acest pasaj din Scriptură ca referindu-se în mod special la spiritismul modern: Coloseni 2, 8: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos”....

„Amăgirea deșartă” umple mintea sărmanilor muritori. Aceștia cred că în ei înșiși există o putere atât de mare, încât nu simt nici o nevoie de ajutorul unei puteri mai înalte. Principiile și credința lor se orientează „după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos”.

Domnul Isus nu i-a învățat această filozofie. În învățăturile Lui nu se află nici una dintre ideile de acest fel. El nu a îndreptat atenția unor sărmani muritori spre ei înșiși sau spre o putere pe care o au ei. Domnul a îndreptat întotdeauna mintea oamenilor spre Dumnezeu, Creatorul universului, ca unică Sursă a puterii și înțelepciunii lor. În versetul 18, este adresat un avertisment special: „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești”. — Testimonies for the Church 1:297 (1862).

Teoria responsabilității exclusiv față de sine — Prin îngăduința pasiunilor, el [Satana] a distrus și distruge mii de vieți, chinuind în felul acesta întreaga ființă umană. Pentru a-și aduce la îndeplinire lucrarea, el declară prin intermediul spiritelor că „adevărata cunoaștere îl așează pe om mai presus de lege”, că „indiferent ce faci, este corect”, că „Dumnezeu nu condamnă” și că „*toate* păcatele comise sunt nevinovate”. [724]

Când oamenii sunt determinați în felul acesta să creadă că dorința este cea mai înaltă lege, că libertatea este permisă și că omul nu este răspunzător față de nimeni în afară de el însuși, cine se mai poate mira de faptul că imoralitatea și depravarea se aglomerează la fiecare pas? Mulțimile sunt dornice să accepte învățături care le oferă libertatea de a asculta de pornirile inimii firești. Guvernarea

stăpânirii de sine este înlocuită cu guvernarea poftei, puterile minții și sufletului sunt supuse însușirilor animalice, iar Satana atrage triumfător în plasa lui mii de oameni care pretind că sunt urmași ai lui Hristos. — The Great Controversy, 555, 556 (1911).

Lucifer a dorit puterea, dar nu și caracterul lui Dumnezeu — Lucifer a dorit puterea lui Dumnezeu, dar nu și caracterul Lui. El a căutat să ocupe cel mai înalt loc și fiecare ființă motivată de spiritul lui va face același lucru. Ca urmare, înstrăinarea, discordia și certurile vor fi inevitabile. Posesiunea devine premiul celui puternic. Împărăția lui Satana este o împărăție a opresiunii; fiecare persoană îi privește pe ceilalți ca pe niște obstacole în calea propriului ei progres sau ca pe niște trepte pe care să calce pentru a ajunge mai sus. — The Desire of Ages, 435, 436 (1898).

Încăpățânarea desparte de ajutorul divin — Când Dumnezeu l-a trimis pe Moise la faraon, acesta avea lumină, dar faraon i s-a opus și fiecare împotrivire năștea o încăpățânare și mai puternică. Oare Dumnezeu și-a exercitat puterea asupra lui ca să nu se poată întoarce la lumină? Nu, ci indiferența lui era cea care se accentua. Încăpățânarea lui faraon evidenția faptul că el nu era dispus să primească lumina. — Manuscript 15, 1894.

[725] **Încăpățânarea și conștiinciozitatea (reflecții privitoare la un om răuvoitor și autoamăgit)** — Dacă ai citit scrisorile pe care le-am trimis la Oakland, vei înțelege câte ceva despre încăpățânarea omului și despre hotărârea lui de a face ce-i place și cum îi place. El nu a acordat nici o atenție sfaturilor Domnului, ci a considerat că este în siguranță să pășească în licăririle propriei lui lumini. Acest om ar face orice și totul pentru a fi un slujitor al cauzei lui Dumnezeu, dar lucrul pe care nu-l va face va fi exact acela despre care Dumnezeu i-a spus că este bine să-l facă. Dacă va trăda cauza, așa cum a făcut-o _____, el o va face sub pretextul unei mari conștiinciozități.

Această aparență de conștiinciozitate s-a dovedit pe deplin verificată și eficientă. Știu foarte bine ce vorbesc atunci când îți spun că am foarte puțină încredere în această conștiinciozitate. Există o conștiință bună și o conștiință rea, și cea mai mare amăgire a omului este autoamăgirea. Sub influența acestei amăgiri, el va înfăptui, în spiritul lui, multe lucruri care nu sunt în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, va fi nemișcat ca o stâncă față de orice sfat

și față de orice metodă diferită de propriile lui metode. — Letter 48, 1892.

Puterea teribilă a autoamăgirii — Este într-adevăr trist să fii lipsit de darurile Duhului lui Dumnezeu; dar este o situație și mai teribilă să fii lipsit de spiritualitate și de Hristos și, în același timp, să încerci să te justifici, spunându-le celor care sunt alarmați pentru tine că nu ai nevoie de temerile și mila lor. Teribilă este puterea autoamăgirii asupra minții umane! Ce orbire — să numești lumina întuneric și întunericul lumină! Martorul credincios ne sfătuiește să cumpărăm de la El aur curățit prin foc, haine albe și alifie pentru ochi. Aurul purificat prin foc recomandat aici este reprezentat prin credință și dragoste. El îmbogățește inima, deoarece a fost curățat până la puritate absolută, și cu cât este mai încercat, cu atât strălucirea lui este mai luminoasă. — Testimonies for the Church 4:88 (1876).

Puterea lui Satana asupra celor care se înalță pe ei înșiși — Cât de zadarnic este ajutorul omenesc când puterea lui Satana este exercitată asupra unei ființe umane care s-a îngâmfat și nu știe că [726] împărtășește știința lui Satana. Plină de încredere în sine, ea merge direct în capcana vrăjmașului și este înșelată. Pentru că nu a ascultat avertizările date, a căzut pradă lui Satana. Dacă ar fi fost umilită înaintea lui Dumnezeu, această persoană ar fi alergat spre locul de scăpare pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru ea. Astfel, în timpurile primejdioase, ar fi putut fi în siguranță, deoarece Dumnezeu ar fi înălțat pentru ea un zid de apărare împotriva vrăjmașului. — Letter 126, 1906.

Condus spre sinucidere — Lumea care trăiește absorbită de interesele ei egoiste, ca și când nu ar exista Dumnezeu, va experimenta curând o distrugere neașteptată și nu va scăpa. Mulți continuă în satisfacerea eului, fără a le păsa de nimic, până când vor ajunge atât de dezgustați de viață, încât se vor sinucide.

Dansând și petrecând, bând și fumând, îngăduindu-și propriile pasiuni animalice, acești oameni sunt ca niște boi care merg la tăiere. Satana lucrează cu toată iscusința și farmecul lui pentru a-i ține pe oameni în orbire, până când Domnul Se va ridica de pe scaunul Lui de domnie, pentru a-i pedepsi pe locuitorii pământului pentru nelegiuirile lor; când pământul va mărturisi împotriva sângelui curs și nu va mai fi nici o scuză pentru măcel. Întreaga lume pare să

mărșăluiască spre moarte. — Manuscript 139, 1903. (Evangelism, 26).

Eul este sensibil la fiecare atingere — Ce biruință veți câștiga dacă veți învăța să primiți lucrările providenței lui Dumnezeu cu o inimă mulțumitoare și cu hotărârea de a trăi numai spre slava Lui, în suferință sau sănătate, în abundență sau nevoie! Eul este viu și tremură la fiecare atingere. Înainte să puteți învinge în Numele lui Isus și să primiți răsplata celui credincios, eul trebuie crucificat. — Testimonies for the Church 4:221 (1876).

Păcatul incurabil — Dumnezeu nu Se poate lega de cei care trăiesc pentru a-și plăcea lor înșiși și pentru a se așeza pe ei înșiși pe locul întâi. Cei care fac aceasta vor fi, în cele din urmă, pe ultimul loc. Păcatele care sunt incurabile și aproape în totul lipsite de speranță sunt mândria personală și greșita imagine de sine. Acestea sunt obstacolele în calea dezvoltării. Cum ar putea fi curățat un om [727] care are defecte de caracter, dar nu reușește să înțeleagă aceasta, care este atât de plin de mulțumire de sine, încât nu-și poate vedea propriile greșeli? „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi”. (Matei 9, 12.) Cum ar putea progresa cineva, în timp ce crede că este desăvârșit? — Testimonies for the Church 7:199, 200 (1902).

Importanța umilirii de sine — Cei care cred că, în această întrunire [o întrunire de comitet în Michigan], pot primi binecuvântarea lui Dumnezeu fără umilirea de sine vor pleca așa cum au venit. Ei vor rămâne cu aceleași confuzii pe care le-au avut înainte. Dar, frați și surori, noi nu ne putem permite aceasta. Să ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu. Să-i îngăduim Domnului Hristos să ne ungă ochii cu alifia cerească, pentru a putea vedea. Nu vrem să fim orbi; dorim să vedem totul cu claritate. Nu vrem să mărșăluim o zi spre Canaan, a doua zi să ne întoarcem în Egipt, ca în următoarea zi să pornim din nou spre Canaan, iar apoi să ne întoarcem din nou în Egipt. Să înaintăm zi de zi cu perseverență. Mă doare inima și sunt umplută de cea mai adâncă durere, când mă gândesc la binecuvântările prețioase pe care le pierdem, pentru că suntem atât de departe în urma luminii. — Manuscript 56, 1904.

Cunoașterea de sine conduce la umilință — Cunoașterea de sine este cea mai mare cunoaștere. Adevărata înțelegere de sine conduce la o umilință care va deschide calea prin care Domnul va

dezvolta mintea și va modela și disciplina caracterul. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 419 (1913).

Îndepărtați-vă cât se poate de mult de mândrie și înălțare de sine — „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” (1 Ioan 2, 6.) „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” (Romani 8, 9.) Această asemănare cu Isus nu va rămâne neobservată de către lume, ci va fi un subiect observat și comentat. Creștinul ar putea să nu fie conștient de marea schimbare din viața lui, deoarece cu cât se va asemăna mai mult caracterului Domnului Hristos, cu atât va fi mai umil în ce privește părerea de sine; dar lucrul acesta va fi văzut și simțit de toți cei din jur.

Cei care au trăit cea mai profundă experiență în lucrurile lui [728] Dumnezeu se îndepărtează cât se poate de mult de mândrie și înălțare de sine. Ei nutresc cele mai umile gânduri cu privire la ei înșiși și cele mai înalte concepții cu privire la slava și excelența lui Hristos. Ei simt că cel mai umil loc în slujba Lui este prea onorabil pentru ei. — Testimonies for the Church 5:223 (1882).

Siguranță prin amintirea slăbiciunii personale — Oamenii sunt încercați și verificați nu numai înaintea ființelor omenești, ci și înaintea universului ceresc. Dacă nu se tem și nu tremură pentru ei înșiși, dacă nu își înțeleg propria lor slăbiciune și nu își aduc aminte de greșelile lor trecute, străduindu-se să se ferească să le repete, vor face aceleași greșeli care au adus rezultate pe care nu și le pot permite a doua oară. — Manuscript 43, 1898.

Biruirea eului este o lucrare de o viață întreagă — Un efort firav și ocazional nu poate îndrepta greșelile și nici nu poate realiza o reformă a conduitei. Formarea caracterului este o lucrare care necesită nu numai o zi sau un an, ci o viață întreagă. Lupta pentru biruirea eului, pentru sfințire și pentru cer este o lucrare de o viață întreagă. Fără un efort continuu și fără o activitate constantă, nu pot exista nici un progres în viața divină și nici o câștigare a coroanei biruinței. — The Ministry of Healing, 452 (1905).

Amprenta divinului — Dacă nu doriți ca întreaga ființă să ajungă coruptă, nu lăsați eul să se extindă la mari dimensiuni. O singură spărtură scufundă o corabie și o singură verigă slabă rupe un lanț; prin urmare, orice trăsătură de caracter cultivată sau moștenită va lucra în inimă și se va exterioriza prin cuvinte care vor exercita o influență spre rău ce nu va putea fi anihilată niciodată. Noi clă-

dim pentru veșnicie. Caracterul nostru trebuie să poarte amprenta divinului, printr-o exprimare nobilă și curată și prin fapte demne. Atunci, întregul univers va privi spre noi și va spune: „Bine, rob bun și credincios”. — Letter 91, 1899.

Secțiunea 16 — Principiile și aplicarea lor [729]

[730]

[731]

Capitolul 81 — Terapie sănătoasă pentru minte

[*Notă*: Corecta abordare a subiectului referitor la atitudinile mintale și terapia prin influențarea mintală se evidențiază, în această compilație, prin procedeele pozitive accentuate pe parcursul întregii lucrări prezente, adesea într-un contrast izbitor cu conceptele incorecte. A aduna sub același titlu toate declarațiile ar fi un lucru nefolositor datorită repetărilor ce ar surveni. Câteva remarci semnificative, prin modul lor de abordare, vor înlocui totalitatea referințelor privitoare la acest capitol. — Vezi capitolul 42, „Mintea și sănătatea”.]

Compilatorii

Folosirea corectă a influențării mintale — În tratarea celor bolnavi, nu trebuie trecut cu vederea efectul influențării mintale. Corect folosită, această influență pune la dispoziție unul dintre cele mai puternice mijloace de combatere a bolii. — The Ministry of Healing, 241 (1905).

Sfat adresat unei medic — Sufletele sărmane și împovărate cu care intrăm în contact au nevoie de mai multă atenție din partea ta. Stă în puterea ta să-i încurajezi să privească la Isus și astfel să fie schimbați în asemănarea cu El. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 112).

Siguranța aflată într-o luptă continuă împotriva imaginației păcătoase — Toți cei care doresc să fie părtași ai naturii divine trebuie să înțeleagă și să fugă de corupția care este în lume prin pofte. Este nevoie de o luptă continuă și stăruitoare a sufletului [732] împotriva imaginației păcătoase a minții. Este necesară o rezistență statornică în fața ispitei de a păcătui prin gând sau prin faptă. Sufletul trebuie păzit de orice întinare, prin credința în Cel ce poate să vă păzească de orice cădere.

Să medităm la Scripturi, să ne gândim cu seriozitate și perseverență la lucruri legate de mântuirea noastră veșnică. Harul infinit, iubirea lui Isus și sacrificiul adus în locul nostru solicită

cea mai serioasă și mai solemnă reflecție. Noi ar trebui să stăruim asupra caracterului iubitului nostru Răscumpărător și Mijlocitor. Ar trebui să ne străduim să înțelegem semnificația planului de mântuire. Să medităm la misiunea Aceluia care a venit pentru mântuirea poporului Său de păcatele lor.

Printr-o contemplare constantă a subiectelor cerești, credința și iubirea noastră vor deveni mai puternice. Rugăciunile noastre vor fi tot mai plăcute lui Dumnezeu, deoarece vor fi tot mai pătrunse de iubire și de credință. Va exista o încredere mai statornică în Isus și veți avea o experiență zilnică reală în dorința și puterea lui Hristos de a-i mântui pe deplin pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888. (Our High Calling, 113.)

Sufletele înviorate prin legătura cu Cel Infinit — Noi trebuie să-l contemplăm pe Dumnezeu în natură — să studiem caracterul Lui în lucrarea mâinilor Sale. Familiarizându-se cu Dumnezeu, prin descoperirea atributelor Lui în lucrurile făcute de El, mintea este întărită. În timp ce privim frumusețea și grandoarea lucrărilor naturii, simțămintele noastre se îndreaptă spre Dumnezeu; și deși suntem copleșiți și spiritul nostru se umilește, sufletele noastre sunt înviorate, intrând în legătură cu Cel Infinit, prin lucrările Sale minunate. Comuniunea cu Dumnezeu în rugăciune umilă dezvoltă și întărește facultățile morale și intelectuale, iar însușirile morale sporesc prin cultivarea gândurilor despre lucrurile spirituale. — The Youth's Instructor, 13 iulie, 1893.

Păziți căile sufletului — Apostolul încerca să-i învețe pe credincioși cât de important este să-și împiedice mintea să rătăcească în preocupări față de subiecte interzise sau să-și risipească energiile cu subiecte josnice. Cei care nu doresc să cadă pradă ispitelor lui Satana trebuie să-și păzească bine căile de acces ale sufletului; să evite citirea, privirea sau auzirea unor lucruri care pot inspira gânduri necurate. Mintea nu trebuie lăsată să rătăcească la întâmplare asupra oricărui subiect pe care vrăjmașul i l-ar putea sugera. [733]

Inima trebuie păzită cu credincioșie, altfel, relele din afară vor trezi relele dinăuntru, iar sufletul se va pierde în întuneric. — The Acts of the Apostles, 518 (1911).

Efectul atmosferei personale — Omul este învăluit de influența gândurilor și a faptelor personale, ca de o atmosferă invizibilă, care este respirată în mod inconștient de toți cei ce vin în legătură cu

ea. Această atmosferă este adesea încărcată de influențe otrăvitoare, și când acestea sunt inhalate, rezultatul inevitabil va fi decăderea morală. — Testimonies for the Church 5:111 (1882).

Înconjurați de o atmosferă a luminii și păcii — Domnul Hristos a pus la dispoziția bisericii Sale tot ce îi este necesar pentru a deveni un trup transformat, luminat de Lumina lumii și plin de slava lui Emanuel. Planul Lui este ca fiecare creștin să fie înconjurat de o atmosferă spirituală de lumină și pace. El dorește să manifestăm propria Lui bucurie în viețile noastre.

Locuirea lăuntrică a Duhului se va dovedi prin revărsarea iubirii cerești. Plinătatea divină va fi transmisă prin agenți omenești consacrați, pentru a fi răspândită asupra altora. — Christ's Object Lessons, 419 (1900).

Dependență constantă de Dumnezeu — Mulți oameni sunt incapabili să alcătuiască planuri concrete pentru viitor. Viața lor este instabilă. Ei nu pot prevedea rezultatele unor acțiuni, iar aceasta îi umple adesea de teamă și neliniște. Să ne amintim că viața copiilor lui Dumnezeu în această lume este o viață de peregrin. Noi nu avem înțelepciunea de a ne plănui viața. Nu stă în puterea noastră să ne hotărâm viitorul. „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece [734] într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce". (Evrei 11, 8.)

În viața Sa pe pământ, Domnul Hristos nu și-a făcut nici un plan personal. El a acceptat planurile lui Dumnezeu pentru El și, zi de zi, Tatăl Îi descoperea planurile Sale. Noi trebuie să depindem de Dumnezeu, pentru ca viețile noastre să fie rezultatul direct al voinței Sale. Dacă Îi consacrăm propriile noastre planuri, El ne va conduce pașii. — The Ministry of Healing, 478, 479 (1905).

Valoarea terapiei ocupaționale — Mi s-a arătat că implicarea bolnavilor într-o activitate care să le permită expunerea la lumină le va fi mult mai benefică decât rămânerea într-o stare de inactivitate și lenevie. Dacă puterea voinței va fi menținută activă, pentru a stimula resursele latente ale organismului, aceasta va constitui un mare ajutor în redobândirea sănătății. Întrerupeți orice activitate a celor care au fost suprasolicitați întreaga lor viață și veți constata că, în nouă cazuri din zece, schimbarea va fi o pagubă pentru sănătate.

Acest fapt s-a dovedit adevărat în cazul soțului meu. Mi-a fost arătat că exercițiul fizic în aer liber este cu mult mai preferabil decât

exercițiul fizic într-un spațiu închis; dar dacă nu se poate îndeplini această condiție, o activitate ușoară, în casă, va ocupa mintea, o va împiedica să stăruie asupra simptomelor și micilor neplăceri și va preveni plictiseala. — Testimonies for the Church 1:567, 568 (1867). [*Notă*: Pentru un raport referitor la contribuția cu succes a autoarei la însănătoșirea lui James White, vezi Selected Messages 2:306-308.]

Exercițiul fizic corect îndrumat — Dacă bolnavii nu au nimic care să le ocupe timpul și atenția, gândurile lor se vor concentra asupra propriei lor persoane și vor deveni iritabili și răutăcioși. De multe ori, ei se gândesc atât de insistent la senzațiile neplăcute, încât ajung să creadă că starea lor este mai gravă decât în realitate și devin total incapabili de a mai întreprinde ceva.

În toate aceste cazuri, exercițiul fizic corect îndrumat se va dovedi un tratament eficient. În anumite situații, exercițiul fizic este indispensabil redobândirii sănătății. Voința se întărește o dată cu ocupația mâinilor și tot ceea ce au nevoie acești bolnavi este tocmai o redeșteptare a voinței. Dacă voința este adormită, imaginația de- [735]
vine anormală, iar boala este imposibil de învins. — The Ministry of Healing, 239 (1905).

Mângâierea altora este o mângâiere pentru dătător — Adesea se solicită rugăciuni pentru cei bolnavi, îndureraţi și descurajați; iar acest lucru este corect. Ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să trimită lumină în mintea înnegurată și mângâiere pentru inima îndurerată. Dar Dumnezeu răspunde rugăciunilor înălțate în special pentru cei care se așează în calea binecuvântărilor Sale. Când ne rugăm pentru cei întristați, trebuie să-i încurajăm să-i ajute pe cei mai nevoiași decât ei. În timp ce încearcă să-i ajute pe alții, întunericul din propriile lor inimi va fi risipit. Când ne străduim să-i mângâiem pe alții, noi înșine suntem mângâiați, iar binecuvântările se întorc asupra noastră. — The Ministry of Healing, 256 (1905).

Odihnă și refacere (autoarea își sfătuiește propriul fiu) — Am un cuvânt pentru tine. Oare te împotrivești hotărârii solemne de a nu mai distruge templul Domnului, muncind atunci când ar trebui să te odihnești? Ca să gândești și să vorbești corect, trebuie să-i acorzi creierului un timp de odihnă. Dacă ai fi dispus la o schimbare în această privință, mintea ta obosită și nervii slăbiți ar fi înviorați....

Trebuie să ne propunem să ne disciplinăm cu atenție, refuzând să acționăm într-o manieră care ar putea să ne epuizeze resursele

morale, fizice și mintale. Tu ai nevoie de o minte limpede și răbdătoare, care să facă față oricărei împrejurări. Ai nevoie de o puternică legătură cu cerul. Trebuie să-ți exerciți credința și să lași rezultatele în grija lui Dumnezeu. După ce ai făcut tot ce ai putut mai bine, fii curajos. Crede, crede și fii statornic. Vrăjmașul va încerca să te determine să te manifești ca și cum ai fi învins, dar tu nu poți să-ți permiți aceasta. Nu poți să-ți permiți mișcări nesigure. Ai nevoie de siguranța că, prin înțelepciune și prudență, vei birui. — Letter 121, 1904.

Relaxarea și odihna sunt esențiale — Mi-a fost descoperit că păzitorii Sabatului, ca popor, muncesc prea mult, fără să-și permită [736] schimbări și perioade de odihnă. Recrearea este foarte necesară pentru cei care desfășoară o muncă fizică și chiar mai esențială pentru cei care desfășoară o muncă intelectuală. Angajarea minții într-o muncă intelectuală continuă și excesivă nu contribuie nici la mântuirea noastră, nici la slava lui Dumnezeu, nici măcar atunci când este vorba despre subiecte religioase.

Există distracții, cum ar fi dansul, jocurile de cărți, șah, table etc., pe care nu le putem aproba, deoarece sunt condamnate de Cer. Aceste amuzamente deschid ușa pentru mari rele. Ele nu sunt benefice prin tendința lor și au o influență stimulatoare, producând în unele minți o pasiune pentru anumite jocuri care implică norocul și risipa. Toate aceste jocuri ar trebui condamnate de către creștini și înlocuite cu ceva întru totul inofensiv. — Testimonies for the Church 1:514 (1867).

Să depindem de Dumnezeu și să refuzăm să ne descurajăm (sfat adresat unui conducător suprasolicitat) — Domnul ți-a păstrat viața plin de bunăvoință, pentru a te angaja în lucrarea Sa. El nu dorește să lucrezi singur, independent de unica putere prin care este posibilă realizarea cu succes a planurilor Sale. Așadar, nu te agita; ai încredere și privește la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței tale. Nu fi prea grăbit. Fă atât cât îți stă în putință, fără a-ți suprasolicita puterile fizice și mintale, și să nu crezi că, pentru a fi iubit de Dumnezeu, trebuie să îți asumi atât de multe responsabilități și poveri.

Via este a Domnului; fiecare parte a lucrării Îi aparține, iar El dorește să lucrezi în așa fel, încât puterile fizice și mintale să se păstreze într-o bună condiție. Adu-ți aminte că tu colaborezi cu

ființele cerești. Nu-I permite vrăjmașului să dețină nici măcar cea mai infimă parte în acțiune. Primește-ți ordinele de la Dumnezeu și nu fi descurajat câtuși de puțin pentru că tu nu poți îndeplini decât lucrarea unui simplu muritor. Cel Infinit va lucra cu puterea Lui și îți va oferi eficiență.

Să nu crezi că ești lăsat să faci lucruri imposibile. Nu aștepta lucruri imposibile de la alții. Pavel a sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. (Vezi 1 Corinteni 3, 6.) „Tu ai întemeiat în [737] vechime pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne.” (Psalmii 102, 25.26.) „Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta, și vor fi schimbate; dar Tu ești același; și anii Tăi nu se vor sfârși.” (Evrei 1, 11.12.) — Letter 86a, 1893.

Necesitatea eforturilor personale — Victimele unui obicei rău trebuie conștientizate de necesitatea de a face un efort personal pentru binele lor. Chiar dacă alții ar depune cele mai stăruitoare eforturi pentru a-i ajuta, chiar dacă harul lui Dumnezeu ar putea fi oferit fără limite și îngerii Lui ar sluji, toate acestea vor fi zadarnice, până când ei înșiși nu vor începe să lupte pentru propria lor cauză....

De multe ori, simțind puterea teribilă a ispitei și fascinația dorinței care duce la îngăduință de sine, un om strigă în disperare: „Nu pot rezista răului”. Spuneți-i că poate învinge, că trebuie să reziste. Poate că va trebui să lupte din nou și din nou, dar nu trebuie să fie mereu astfel. El este slab din punct de vedere moral, condus de obiceiurile unei vieți păcătoase. Promisiunile și hotărârile lui sunt ca niște funii de nisip. Amintirea promisiunilor încălcate și jurămintele trădate i-au slăbit încrederea în propria lui sinceritate și îl fac să creadă că Dumnezeu nu îl mai poate accepta și nu mai poate coopera cu eforturile lui. Dar el nu trebuie să dispere. — The Ministry of Healing, 174, 175 (1905).

Importanța țintei — În orice acțiune, succesul necesită o țintă bine delimitată. Cel care dorește să aibă adevăratul succes în viață trebuie să-și păstreze privirile îndreptate cu fermitate spre o țintă vrednică de eforturile lui. Tinerii din zilele noastre au acum o asemenea țintă în față. — Education, 262 (1903).

Cea mai înaltă cultură a minții — Cunoașterea lui Dumnezeu se dobândește prin studiul Cuvântului Său. Trăirea adevăratei evlavii, prin consacrare zilnică și prin slujirea lui Dumnezeu, asigură

cea mai înaltă cultură a minții, a sufletului și a trupului; iar consacrarea tuturor puterilor noastre lui Dumnezeu împiedică înălțarea [738] de sine. Împărtășirea puterii divine onorează eforturile noastre sincere în căutarea înțelepciunii necesare pentru a ne folosi în mod conștiincios cele mai înalte însușiri, spre slava lui Dumnezeu și spre binecuvântarea semenilor. Deoarece aceste însușiri vin din partea lui Dumnezeu, și nu sunt propria noastră creație, ele trebuie considerate ca fiind talanți primiți din partea lui Dumnezeu pentru a fi folosiți în serviciul Său. — Manuscript 16, 1896.

Virtuțile promovează sănătatea — Curajul, speranța, credința, compasiunea și iubirea contribuie la sporirea sănătății și prelungesc viața. O minte mulțumită și un spirit voios sunt sănătate pentru trup și putere pentru suflet. „O inimă bună este un bun leac.” (Proverbe 17, 22.) — The Ministry of Healing, 241 (1905).

Capitolul 82 — Abordarea științei [739]

Informația, puterea, bunătatea și caracterul — Adevărata educație nu ignoră valoarea cunoașterii științifice sau realizările literare; dar mai presus de informație valorează puterea; mai presus de putere, bunătatea; mai presus de realizările intelectuale, caracterul. Lumea nu are o nevoie atât de mare de oameni care au un intelect extraordinar, pe cât are nevoie de oameni cu un caracter nobil. Ea are nevoie de oameni al căror talent să fie condus de o principialitate statornică. — Education, 225 (1903).

Dumnezeu este autorul științei — Dumnezeu este autorul științei. Cercetările științifice deschid înaintea minții domenii vaste de gândire și informare, ajutându-ne să-l înțelegem pe Dumnezeu în lucrările create de El.

Ignoranța poate încerca să apere necredința, apelând la știință; dar în loc de a susține necredința, adevărata știință contribuie cu noi și noi dovezi ale înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu. Corect înțeleasă, știința și Scriptura se susțin reciproc și răspândesc lumină una asupra alteia. Ambele ne conduc la Dumnezeu, prezentându-ne aspecte ale legilor înțelepte și bune prin care lucrează El. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 426 (1913).

Religia și știința — Adevărata cunoaștere este divină. Spunându-le primilor noștri părinți că ar putea să ajungă la o stare cu mult mai bună, Satana a strecurat în mintea lor dorința după o cunoaștere speculativă. Dar, le spunea el, pentru a obține acea [740] cunoștință, trebuie să urmeze o cale opusă voinței sfinte a lui Dumnezeu, pretinzând că Dumnezeu nu dorea ca ei să atingă cele mai înalte culmi. Nu a fost scopul lui Dumnezeu ca ei să ajungă la acea cunoaștere care se întemeiază pe neascultare. Acesta era domeniul vast în care Satana căuta să-i conducă pe Adam și pe Eva și este același domeniu pe care el îl deschide în fața lumii din zilele noastre prin ispitele sale....

Motivul principal pentru care atât de puțini oameni mari și atât de puțini oameni educați în colegii sunt îndrumați să asculte porun-

cile lui Dumnezeu este acela că ei au separat educația de religie, considerând că fiecare trebuie să constituie un domeniu independent. Dumnezeu a oferit un domeniu de cercetare suficient de cuprinzător pentru desăvârșirea cunoașterii tuturor celor ce doresc să pătrundă în el. Această cunoaștere a fost dobândită prin îndrumarea divină; a fost delimitat prin legile neschimbătoare ale lui Iehova, iar rezultatul ar fi trebuit să fie binecuvântarea desăvârșită. — Testimonies for the Church 5:503 (1889).

Știința este putere — Cunoașterea adevăratei științe este putere; iar planul lui Dumnezeu este ca această cunoaștere să fie învățată în școlile noastre, constituind pregătirea pentru lucrarea care trebuie să preceadă evenimentele finale ale istoriei acestui pământ. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 19 (1913).

Armonia dintre știință și religie — Colegiul de la Battle Creek [primul colegiu AZS] a fost înființat cu scopul învățării științelor și, în același timp, al călăuzirii tinerilor către Mântuitorul, sursa din care izvorăște întreaga cunoaștere adevărată. Educația obținută fără religia Bibliei este dezbrăcată de adevărata ei strălucire și slavă.

Am căutat să imprim în mintea studenților faptul că școala noastră trebuie să ocupe, din punct de vedere al educației, o poziție mai înaltă decât oricare altă instituție de învățământ, prezentându-le tinerilor concepții, obiective și ținte pentru viață mai nobile și educându-i să aibă o cunoaștere corectă a datoriilor omenești și a beneficiilor veșnice. Marele scop al înființării colegiului nostru a fost acela de a oferi concepții corecte și de a demonstra armonia dintre știință și religia Bibliei. — Testimonies for the Church 4:274 (1879).

[741] **Necesitatea unei cunoașteri științifice** — Tinerii care doresc să lucreze ca pastori, colportori sau evanghelişti trebuie să beneficieze mai întâi de o educație intelectuală corespunzătoare, precum și de o pregătire specifică chemării lor. Cei fără educație, fără experiență și fără un comportament manierat nu sunt pregătiți să intre într-o lucrare în care influențele puternice ale talentului și educației combat adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu pot înfrunta cu succes ciudatele forme ale erorilor rezultate din combinarea ideilor religioase și filozofice, pentru demascarea cărora este necesară atât cunoașterea științifică, cât și cunoașterea adevărului Scripturii. — Gospel Workers, 81 (1915).

Cea mai importantă știință — Deși cunoașterea științifică înseamnă putere, totuși cunoașterea pe care Domnul Isus a venit să o răspândească în mod personal constituie o putere mai mare. Știința mântuirii este cea mai importantă știință care merită studiată în pregătirea școlară de pe pământ. Înțelepciunea lui Solomon este vrednică de dorit, dar înțelepciunea lui Hristos este cu mult mai vrednică de dorit și mult mai esențială. Noi nu putem ajunge la Hristos doar printr-o simplă instruire intelectuală, dar, prin El, putem urca pe cele mai înalte trepte ale măreției intelectuale. În timp ce dobândirea cunoașterii în domeniul artei, al literaturii și al comerțului nu ar trebui descurajată, studentul trebuie să-și asigure mai întâi o cunoaștere experimentală a lui Dumnezeu și a voinței Sale. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 19 (1913).

Domnul Hristos a utilizat știința tuturor adevăratelor științe — Fără a exercita nici o presiune, fără a folosi nici o violență, El [Hristos] unește voința omului cu voința lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai importantă dintre toate științele veritabile, deoarece prin ea se realizează o schimbare minunată în minte și caracter — schimbarea care trebuie să aibă loc în viața fiecărui om care intră pe porțile cetății lui Dumnezeu. — Letter 155, 1902. (My Life Today, 340).

Cercetările științifice nu se află în contradicție cu revelația — Dumnezeu este temelia întregii existențe. Adevărata știință se află în armonie cu lucrările Sale; adevărata educație conduce la supunerea față de guvernarea Sa. Știința dezvăluie înaintea ochilor [742] noștri minuni noi; ea se avântă în înălțimi și exploră noi adâncimi, dar nici una dintre descoperirile științifice nu se află în opoziție cu revelația divină. — The Signs of the Times, 20 martie, 1884. (The S.D.A. Bible Commentary 7:916.)

Știința nu poate dezlega tainele divine — „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.” (Deuteronom 29, 29.) Dumnezeu nu le-a dezvăluit niciodată oamenilor modul în care a realizat lucrarea de creație; știința omenească nu poate dezlega tainele Celui Prea Înalt. Puterea Sa creatoare este imposibil de înțeles, așa cum este însăși existența lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 113 (1890).

Biblia este călăuza noastră în domeniul științei — În cunoașterea istoriei începuturilor lumii, a creării și căderii omului, noi depindem de Biblie. Înlăturați Cuvântul lui Dumnezeu și nu ne putem aștepta la nimic altceva decât să fim lăsați la discreția fabulelor și speculațiilor și a acelei slăbiri a intelectului care este rezultatul sigur al cultivării erorii.

Avem nevoie de istoria autentică a originii pământului, a căderii lui Lucifer și a pătrunderii păcatului în lume. Fără Biblie, ar trebui să rătăcim conduși de teorii false. Mintea ar ajunge să se supună tiraniei superstiției și falsității. Dar, pentru că avem o istorie autentică a începuturilor lumii, nu este nevoie să ne împotmolim în speculații și teorii lipsite de temeinicie.

Oriunde ar fi, creștinii pot trăi în comuniune cu Dumnezeu. Ei se pot bucura de informațiile unei științe sfințite. Intelectul lor poate fi fortificat, așa cum s-a întâmplat cu Daniel. Dumnezeu i-a dat „știință, pricepere pentru tot felul de scrieri, și înțelepciune”. Dintre toți tinerii examinați, „nu s-a găsit nici unul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici [743] decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui”. (Daniel 1, 19.20.) — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1904.

Toate adevărurile sunt consecvente între ele — Aceste persoane [care nu cred raportul Genezei] au pierdut simplitatea credinței. Ar trebui să existe o credință fermă în autoritatea divină a Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu. Biblia nu trebuie supusă verificării pe baza ideilor științifice omenești. Cunoașterea omenească este o călăuză nesigură. Scepticii, care citesc Biblia cu scopul de a găsi subiecte de polemică, pretind că acestea se află în contradicție datorită unei înțelegeri incorecte, fie a științei, fie a revelației; dar corect înțelese, știința și revelația se află într-o armonie desăvârșită. Moise a scris călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, iar o teorie corectă a geologiei nu va declara niciodată că descoperirile nu pot fi împăcate cu declarațiile sale. Toate adevărurile în domeniul naturii sau al revelației sunt consecvente unele cu altele, în toate aspectele. — Patriarchs and Prophets, 114 (1890).

Câteva pericole de care trebuie să ne ferim — Trebuie să ne apărăm fără încetare împotriva speculațiilor referitoare la geologie

și alte ramuri ale științei, în mod fals numite astfel, care nu au nici o legătură cu adevărul. Teoriile unor mari oameni trebuie cercetate cu mare atenție, pentru a discerne chiar și cea mai vagă urmă de insinuare a necredinței. Chiar și o sămânță minusculă de îndoială, dacă este sădită de profesori în școlile noastre și acceptată de elevi, va rezulta un seceriș al necredinței. Domnul i-a oferit omului însușiri intelectuale dintre cele mai strălucite, pentru a fi dedicate lucrării Sale. — The Review and Herald, 1 martie, 1898. (The S.D.A. Bible Commentary 7:916).

Înțelegerea științei însuflețite de Duhul lui Dumnezeu — Cunoașterea înseamnă putere, dar este o putere spre bine numai atunci când este unită cu adevărata evlavie. Cunoașterea trebuie să fie însuflețită de Duhul lui Dumnezeu, pentru a sluji celor mai nobile scopuri. Cu cât legătura noastră cu Dumnezeu este mai strânsă, cu atât putem înțelege mai bine valoarea adevăratei științe; deoarece atributele lui Dumnezeu, așa cum sunt văzute în lucrurile create de El, pot fi înțelese numai de cei care Îl cunosc pe Creatorul tuturor lucrurilor, Autorul tuturor adevărurilor. Asemenea oameni au găsit utilitatea cea mai înaltă a cunoașterii, deoarece, atunci când este [744] adusă sub controlul deplin al Duhului lui Dumnezeu, talentele lor sunt exercitate în activitate până la maxima lor capacitate. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 38 (1913).

Știința în slujba religiei — Școlile noastre trebuie să fie întemeiate pe principii și conduse în conformitate cu rânduielile Cuvântului lui Dumnezeu. În aceste școli este nevoie de un spirit diferit, care să anime și să sfințească fiecare ramură a educației. Să căutăm cât mai des cooperarea divină. Și căutarea noastră nu va fi zadarnică.

Făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu ne sunt destinate nouă. Putem aștepta prezența Învățătorului Ceresc. Duhul lui Dumnezeu poate fi împărtășit și în școlile noastre, așa cum a fost împărtășit pe vremuri în școlile profeților, și fiecare aspect al educației poate constitui o parte a consacrării divine. Atunci, știința se va afla în slujba religiei, așa cum a fost pentru Daniel; fiecare efort, de la primul și până la ultimul, va conduce spre mântuirea întregii ființe umane — trup, suflet și spirit — și spre slava lui Dumnezeu prin Hristos. — The Signs of the Times, 13 august, 1885. (Fundamentals of Christian Education, 99).

[745]

Capitolul 83 — Geriatria

Bătrânii nu au încetat să fie folositori — Bătrânii au nevoie de sprijinul și de influența benefică a familiei. Este posibil ca atmosfera cultivată în unele cămine ale fraților și surorilor noastre în Hristos să fie de așa natură, încât să însemne pentru cei vârstnici pierderea propriului lor cămin. Dar, dacă cei vârstnici sunt încurajați să participe la interesele și ocupațiile casei, ei vor fi ajutați să simtă că nu au încetat să fie folositori. Faceți-i să simtă că ajutorul lor este prețuit, că încă mai au de lucrat pentru ceilalți, iar aceasta le va înviora inimile și le va dărui bucuria de a trăi. — The Ministry of Healing, 204 (1905).

Un mediu familial plăcut — Atât cât este posibil, faceți în așa fel, încât cei care se apropie de mormânt, cu părul alb și pașii nesiguri, să rămână înconjurați de prietenii și tovarășii cu care sunt familiarizați. Ajutați-i să se închine împreună cu aceia pe care i-au cunoscut și iubit. Să fie îngrijiți de mâini atente și iubitoare. — The Ministry of Healing, 204 (1905).

Căminele de bătrâni nu sunt o soluție — Problema îngrijirii fraților și surorilor noastre în vârstă, care nu au familii care să le poarte de grijă, este adusă în discuție cu insistență. Ce se poate face pentru ei? Lumina care mi-a fost descoperită de Dumnezeu a
[746] fost repetată: „Înființarea instituțiilor care să se ocupe de îngrijirea bătrânilor nu constituie cea mai bună soluție pentru a face ca ei să beneficieze de companie. Nici nu trebuie să fie trimiși departe de casă pentru a fi îngrijiți. Membrii fiecărei familii trebuie să îngrijească de rudele lor. Dacă aceasta nu este posibil, lucrarea îi revine bisericii și trebuie acceptată atât ca o datorie, cât și ca un privilegiu. Toți cei care au spiritul lui Hristos îi vor trata pe cei bătrâni și slabi cu un deosebit respect și cu duioșie.” — Testimonies for the Church 6:272 (1900).

O viață mai plăcută și mai nobilă — Prezența unei persoane neajutorate în căminele noastre constituie o ocazie prețioasă de a coopera cu Domnul Hristos în lucrarea milei Sale și în dezvoltarea

unor trăsături de caracter asemenea Lui. În asocierea tinerilor cu cei vârstnici există o binecuvântare. Tinerii pot aduce lumină și căldură în inima și viața celor vârstnici. Cei care se bucură tot mai puțin de viață au nevoie de voioșia și optimismul tinerilor. Iar tinerii pot fi ajutați de înțelepciunea și experiența celor vârstnici. Mai presus de toate, cu toții au nevoie să învețe lecția slujirii dezinteresate. Prezența unei persoane care are nevoie de simpatie, răbdare și de iubirea care se sacrifică ar putea fi pentru multe familii o binecuvântare neprețuită. Viața familiei lor ar fi mai plăcută și mai nobilă și ar dezvolta în caracterele tinerilor și vârstnicilor, deopotrivă, acele haruri creștinești care le înfrumusețează și le îmbogățește, înzestrându-le cu valorile nepieritoare ale cerului. — The Ministry of Healing, 204, 205 (1905).

Tineri și vârstnici care își unesc forțele — Cât de impresionant este să vezi tineri și vârstnici care depind unii de alții: tinerii căutând sfatul și înțelepciunea celor în vârstă, iar vârstnicii căutând ajutorul și simpatia tinerilor! Așa trebuie să fie. Dumnezeu dorește ca tinerii Săi să aibă asemenea caractere, încât să poată găsi plăcere în prietenia cu cei în vârstă, pentru a fi uniți cu cei care se apropie de pragul mormântului prin cele mai duioase legături de simpatie. — Letter 6, 1886. (Sons and Daughters of God, 161).

Grija față de părinții în vârstă — Părinții au dreptul la o iubire [747]
și un respect care nu sunt datorate nici unei alte persoane. Însuși Dumnezeu le-a încredințat părinților responsabilitatea față de sufletele dăruite în grijă și a poruncit ca, în perioada timpurie a vieții copiilor lor, să ocupe locul lui Dumnezeu pentru ei. Cel care respinge autoritatea de drept a părinților lui respinge autoritatea lui Dumnezeu. A cincea poruncă le cere copiilor nu numai respectul, supunerea și ascultarea față de părinți, ci și obligația de a le oferi iubire și duioșie, de a le apăra reputația, de a-i ajuta și de a-i mângâia la bătrânețe. Porunca implică de asemenea respectul față de pastori și conducători și față de toți cei cărora Dumnezeu le-a conferit autoritate. — Patriarchs and Prophets, 308 (1890).

Puterea scade pe măsura înaintării în vârstă — Cei care au în grijă persoane în vârstă trebuie să-și aducă aminte că acestea au o deosebită nevoie de încăperi călduroase și confortabile. Pe măsura înaintării în vârstă, puterea scade, lăsând în urmă mai puțină vitalitate pentru a rezista influențelor unui mediu nesănătos; de aceea, cea mai

mare nevoie a celor vârstnici este lumina din belșug și aerul curat și proaspăt. — The Ministry of Healing, 275 (1905).

Tratarea declinului integrității mintale — Se întâmplă adesea ca vârstnicii să nu fie dispuși să înțeleagă și să recunoască faptul că puterea lor intelectuală slăbește. Ei și-au scurtat zilele, purtând griji care le reveneau copiilor lor. Deseori, Satana le influențează mintea, inspirându-le o teamă neîncetată cu privire la bani. Banii sunt idolii lor și i-au adunat cu o grijă nefastă. Uneori, ei se lipsesc de multe dintre facilitățile vieții și muncesc peste puteri, în loc să-și folosească bunurile materiale pe care le au. În acest fel, ei se consideră într-o permanentă stare de lipsă, datorită fricii că vor ajunge cândva săraci.

Toate aceste temeri sunt cauzate de Satana. El influențează cen-
[748] trii care provoacă o frică și o invidie obsedante, care corup noblețea sufletului și distrug gândurile și simțămintele înalte. Asemenea persoane și-au pierdut capacitatea de a gândi sănătos cu privire la bani.

Dacă ar ocupa locul pe care îl dorește Dumnezeu, ultimele lor zile ar putea fi cele mai bune și cele mai fericite. Cei care au niște copii în care se pot încrede, privind onestitatea și administrarea judicioasă a bunurilor, ar trebui să le îngăduie să-i facă fericiți. Dacă nu vor face aceasta, Satana va profita de lipsa lor de integritate mintală și va prelua controlul asupra lor. Ei trebuie să abandoneze grijile și poverile și să-și ocupe timpul într-o manieră cât mai fericită posibil, pregătindu-se pentru cer. — Testimonies for the Church 1:423, 424 (1864).

Pierderea memoriei de scurtă durată — Cei care au ajuns la o vârstă înaintată aflându-se în slujba lui Dumnezeu pot constata că uită repede anumite lucruri care li se întâmplă și anumite înțelegeri recente; dar în mintea lor sunt foarte vii scenele și întâmplările din copilărie. Oh, dacă tinerii ar înțelege cât de important este să-și păzească mintea curată și nepătată de gânduri imorale și să-și ferească sufletele de practici degradante, deoarece curăția sau necurăția tinereții se va reflecta în perioada bătrâneții. — The Youth's Instructor, 25 octombrie, 1894. (Sons and Daughters of God, 78).

Trăsături care se intensifică în perioada bătrâneții — Mi-a fost arătat David, rugându-se Domnului să nu-l părăsească atunci când va ajunge bătrân, precum și motivul care determina rugăciunea lui stăruitoare. El a văzut că majoritatea bătrânilor din jurul lui sunt

nefericiți și că trăsăturile lor de caracter nedorite se accentuează o dată cu înaintarea în vârstă. Dacă fuseseră înclinați spre invidie și izolare, acei oameni ajungeau foarte dezagreabili la bătrânețe. Dacă au fost geloși, certăreți și nerăbdători, aceste trăsături deveneau foarte evidente la bătrânețe. — Testimonies for the Church 1:422 (1864).

Invidia și raționamentele greșite — David a fost tulburat când a văzut că regi și nobili, care păruseră temători de Dumnezeu în [749] vremea deplinei lor maturități, la bătrânețe au ajuns geloși pe cei mai buni prieteni și pe rudele lor. Aceștia sufereau de teama continuă că prietenii își manifestă interesul față de ei din motive egoiste și erau dispuși să acorde atenție mai degrabă șoptirilor unor străini care îi sfătuiau rău intenționat cu privire la cei în care ar fi trebuit să aibă încredere. Invidia nestăpânită a acestor oameni izbucnea uneori pur și simplu pentru faptul că nu toți cei din jur erau de acord cu raționamentele lor greșite. Lăcomia lor era înspăimântătoare. Adesea, credeau că rudele și propriii lor copii le doresc moartea, pentru a le lua locul și averile și pentru a beneficia de respectul care le era acordat. Iar unii erau atât de stăpâniți de gelozie, încât erau în stare să-și distrugă propriii copii. — Testimonies for the Church 1:422, 423 (1864).

Rugăciunea lui David pentru timpul bătrâneții — David a observat că, pe măsură ce înaintau în vârstă, unii păreau să-și piardă stăpânirea de sine, deși, atunci când au fost în puterea vârstei, fuseseră oameni neprihăniți. Satana câștigase controlul asupra minții lor, făcându-i să fie neliniștiți și nemulțumiți. El a văzut că mulți dintre bătrâni păreau că L-au părăsit pe Dumnezeu și se expuneau batjocurilor și criticilor vrăjmașilor.

David a fost profund mișcat; el era tulburat, gândindu-se la timpul în care avea să fie bătrân. Se temea că Dumnezeu îl va părăsi, că va fi la fel de nefericit ca și celelalte persoane în vârstă al căror comportament îl observase și că va fi lăsat pradă batjocurilor vrăjmașilor Domnului. Cu această povară în suflet, el se ruga stăruitor: „Nu mă lepăda la vremea bătrâneții, când mi se duc puterile, nu mă părăsi! Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale. Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrânețile cărunte, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum, și puterea Ta neamului de oameni care va veni!” (Psalmii 71, 9.17.18.)

[750] David simțea nevoia de a fi ocrotit împotriva relelor care pândesc vremea bătrâneții. — Testimonies for the Church 1:423 (1864).

Folosirea bunurilor materiale încredințate — Fratele L. este un ispravnic al lui Dumnezeu. Lui i-au fost încredințate spre administrare bunuri materiale și trebuie să fie conștient de datoria lui și să-i înapoieze lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu. El trebuie să înțeleagă în mod corect ceea ce îi cere Dumnezeu. Atâta timp cât este în viață și continuă să-și păstreze facultățile rațiunii, trebuie să valorifice cât mai bine privilegiul de a administra proprietatea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o și să nu o lase în grija altora, care să o folosească și să intre în posesia ei după moartea lui. — Testimonies for the Church 2:675 (1871).

Să nu ajungă la un bilanț negativ — Fratele L. ar trebui să-și administreze afacerile vieții în mod corect, ca să nu se afle în cele din urmă în pierdere. Este privilegiul lui de a fi bogat în fapte bune și de a-și aduna o comoară pentru vremurile viitoare, pentru a-și asigura viața veșnică. Dacă dă curs raționamentelor lui greșite, nu este în siguranță. El ar trebui să se sfătuiască cu frații care au experiență și să caute înțelepciunea lui Dumnezeu, ca să-și poată îndeplini bine lucrarea. Acum ar trebui să fie cât se poate de serios în străduința de a-și asigura o comoară nepieritoare în cer. — Testimonies for the Church 2:676 (1871).

Lucrătorii în vârstă să nu fie îndepărtați — Cei care și-au petrecut viața în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se bucure de cea mai duioasă atenție. În ciuda multelor lor infirmități, acești lucrători continuă să aibă talente care îi califică să ocupe un loc și o poziție speciale. Dumnezeu dorește ca ei să ocupe poziții de conducere în lucrarea Sa. Acești lucrători au rezistat cu credincioșie în mijlocul furtunii și al încercării și sunt printre cei mai valoroși sfătuitori. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru că încă mai sunt în stare să-și folosească darurile în serviciul Domnului!

Să nu se piardă din vedere că, în trecut, acești luptători sârguincioși au sacrificat totul pentru progresul lucrării. Faptul că au îmbătrânit și au albit în slujba lui Dumnezeu nu este un motiv [751] pentru a fi nevoiți să înceteze exercitarea unei influențe superioare influenței unor oameni care cunosc mult mai puțin lucrarea și au mult mai puțină experiență cu privire la lucrurile divine.

Deși sunt istoviți și nu pot purta poveri mai grele decât acelea pe care cei mai tineri pot și trebuie să le poarte, valoarea lor ca sfătuitori este una dintre cele mai prețioase. Ei au făcut greșeli, dar au învățat din propriile lor greșeli și au devenit înțelepți; au învățat să evite erori și pericole și tocmai de aceea sunt competenți pentru a oferi un sfat înțelept. Ei au suportat testul și încercarea și, deși au pierdut o parte din puterea pe care au avut-o în trecut, nu trebuie dați la o parte de cei cu mai puțină experiență, care nu știu decât foarte puține cu privire la lucrare și la sacrificiul de sine al acestor pionieri. Domnul nu îi va da la o parte. El le dăruiește un har și o înțelepciune deosebite. — Testimonies for the Church 7:287, 288 (1902).

Să fie onorați și respectați — Bătrânilor purtători ai stindardului, care se află încă în viață, nu trebuie să li se încredințeze lucrări grele. Cei care au slujit Maestrului când lucrarea era dificilă, cei care au suportat sărăcia și au rămas credincioși adevărului când numărul nostru era mic trebuie onorați și respectați întotdeauna. Sunt îndrumată să declar: Toți credincioșii au obligația de a acorda respect pionierilor înaintați în vârstă, care au suportat încercări, greutăți și multe lipsuri. Ei sunt lucrătorii lui Dumnezeu și au realizat o parte remarcabilă în dezvoltarea lucrării Sale. — Testimonies for the Church 7:289 (1902).

Să fie tratați ca niște mame și tați — Atunci când bătrânii purtători ai stindardelor se află în lucrare, cei care au beneficiat de pe urma lucrării lor trebuie să se îngrijească de ei și să-i respecte. Nu-I împovărați cu sarcini grele. Apreciați sfaturile și îndrumările lor. Tratați-i ca pe niște mame și tați care au purtat povara lucrării. Lucrătorii care au purtat în trecut nevoile cauzei realizează o lucrare nobilă atunci când, în loc de a lua asupra lor toate responsabilitățile, așează o parte dintre acestea pe umerii tinerilor și tinerelor pe care i-au educat, așa cum l-a educat Ilie pe Elisei. — The Review and Herald, 20 martie, 1900. (Selected Messages 2:227).

Sfat adresat lucrătorilor vârstnici și cu experiență — Fie [752]
ca Domnul să-i binecuvânteze și să-i susțină pe lucrătorii noștri vârstnici și cu experiență. Fie ca El să-i ajute să fie înțelepți cu privire la menținerea puterilor lor fizice, intelectuale și spirituale. Domnul m-a îndrumat să le spun celor care și-au adus mărturia în perioada timpurie a soliei: „Dumnezeu v-a înzestrat cu puterea rațiunii și dorește să înțelegeți și să respectați legile care au legătură

cu sănătatea organismului. Nu fiți imprudenți. Nu vă suprasolicitați. Luați-vă timp pentru odihnă. Dumnezeu dorește să rezistați în locul și poziția care v-au fost încredințate și să vă îndepliniți partea în salvarea oamenilor care sunt absorbiți și scufundați de curentul puternic al răului. El dorește să rămâneți în armură până când El Însuși vă va sfătui să o dezbrăcați. Nu mai este mult timp până când vă veți primi răsplata cuvenită". — Testimonies for the Church 7:289 (1902).

Cel mai mare pericol — Am fost sfătuită să le spun fraților mei mai în vârstă: Umblați în umilință cu Dumnezeu. Nu fiți acuzatorii fraților. Lucrarea care v-a fost încredințată trebuie adusă la îndeplinire sub îndrumarea directă a Dumnezeului lui Israel. Înclinația de a critica reprezintă cel mai mare dintre toate pericolele. Frații pe care sunteți tentați să-i criticați sunt chemați să poarte responsabilități pe care voi nu le-ați putea purta sub nici o formă, dar ați putea să veniți în sprijinul lor, ajutându-i. Împărtășindu-le experiența pe care ați trăit-o în trecut alături de alți lucrători, dacă doriți, voi ați putea face un mare serviciu pentru cauza lui Dumnezeu. Domnul nu a încredințat nici unuia dintre voi misiunea de a-i corecta și mustra pe frații voștri. — Letter 204, 1907. (Evangelism, 106, 107).

Secțiunea 17 — Psihologie practică

[753]

[754]

[755]

Capitolul 84 — Tratarea emoțiilor

Noi nu putem cunoaște motivațiile — Aduceți-vă aminte că nu puteți ști ce se află în inimile oamenilor. Voi nu cunoașteți motivele care au determinat acțiunile pe care le considerați greșite. Multe persoane nu au beneficiat de o educație corectă; caracterele lor sunt deformate, ei sunt aspri și irascibili și par lipsiți de orice scrupule. Dar harul Domnului Hristos îi poate schimba. Să nu-I îndepărtați și să nu-I faceți să se descurajeze sau să dispere, spunându-le: „M-ai dezamăgit, așa că nu mai încerc să te ajut". Este suficient să rostim câteva cuvinte sub influența provocării — doar atât cât considerăm că merită acele persoane — iar aceasta poate să rupă legăturile care ar fi trebuit să unească inima noastră cu inimile lor.

Trăirea consecventă, răbdarea îndelungă, spiritul care rămâne netulburat de provocare constituie întotdeauna argumentul cel mai convingător și apelul cel mai solemn. Dacă ați avut ocazii și avantaje de care alții nu au avut șansa să beneficieze, gândiți-vă la aceasta și fiți întotdeauna niște învățători amabili, atenți, sensibili și înțelepți.

Atunci când imprimăm un sigiliu pe ceară, dacă dorim ca formele să fie distincte și pronunțate, nu-l presăm într-o manieră grăbită și brutală; ci îl așezăm cu atenție și îl presăm treptat și precis, până când urmele se fixează în materialul moale. Sufletele omenești tre-
[756] buie tratate în același fel. Secretul puterii influenței creștine este perseverența, iar aceasta depinde de statornicia voastră în manifestarea caracterului lui Hristos. Ajutați-i pe cei care au greșit, Împărtășindu-le propria voastră experiență. Arătați-le cum — atunci când voi ați făcut greșeli — răbdarea, bunătatea și sprijinul fraților conlucrători v-au oferit curaj și speranță. — Testimonies on Sabbath-School Work, 116, 117 (1900). (Counsels on Sabbath School Work, 100, 101).

Lupta cu o putere care pune stăpânire pe minte, suflet și trup — Lumea este asaltată cu o intensitate nemaivăzută până acum. În distracții, în câștigarea banilor, în lupta pentru putere, în însăși lupta pentru existență, există o forță teribilă care pune stăpânire

pe minte, suflet și trup. În mijlocul goanei iraționale în care ne aflăm, Dumnezeu ne vorbește. El ne invită să venim la o parte și să petrecem un timp în comuniune cu El. „Fiți liniștiți, și să știți că Eu sunt Domnul”. (Psalmii 46, 10.) — Education, 260 (1903).

Vindecarea suferințelor spirituale — Această lume este asemenea unui azil imens, dar Domnul Hristos a venit pentru a-i vindeca pe bolnavi și pentru a proclama eliberarea celor înrobiți de Satana. În El Însuși era putere și sănătate. Celor bolnavi și suferinzi și celor posedați de demoni, Domnul le oferea propria Lui viață. El nu a întors spatele nici unuia dintre cei care veneau să primească puterea Sa vindecătoare. Isus știa că cei care I se rugau pentru ajutor aduseseră boli grave asupra lor înșiși; dar nu a refuzat să-i vindece. Când puterea lui Hristos pătrundea în sărmanele suflete, acestea erau convinse de păcat și multe erau vindecate atât de suferințele spirituale, cât și de maladiile fizice. Evanghelia continuă să aibă aceeași putere. De ce să nu ne așteptăm să asistăm și noi acum la rezultate asemănătoare? — The Desire of Ages, 823 (1898).

Oamenii sunt mâinile îngerilor — Oamenii sunt mâinile ființelor îngerești, deoarece îngerii angajează mâini omenești în lucrarea practică de slujire. În calitate de colaboratori ai îngerilor, oamenii trebuie să cunoască și să folosească facilitățile oferite ființelor [757] îngerești. Unindu-ne cu puteri omniprezente, suntem binecuvântați prin educația și experiența lor înaltă. Dacă devenim părtași ai naturii divine și îndepărtăm egoismul din viețile noastre, ne vor fi dăruite talente deosebite cu ajutorul cărora să venim în ajutorul altora. Aceasta este modalitatea cerească de a administra puterea mântuitoare. — Testimonies for the Church 6:456, 457 (1900).

Partea omului și partea divină în perioadele de conflict — Domnul își încredințează întotdeauna lucrarea în mâini omenești. Acesta este contextul cooperării dintre divin și uman. Omul lucrează în ascultare de lumina divină primită. Dacă Saul ar fi spus: Doamne, nu mă simt înclinat în nici o privință să respect îndrumările Tale specifice, pentru a contribui la propria mea mântuire, atunci nici dacă Domnul ar fi îngăduit să strălucească asupra lui Saul o lumină de zece ori mai puternică nu ar fi fost de nici un folos.

Lucrarea omului este aceea de a coopera cu divinul. Dar, o dată cu momentul marii hotărâri a omului de a-și subordona voința și modul de viață față de voința și îndrumările lui Dumnezeu și de a

deveni dependent de influențele pline de har care l-au însoțit de-a lungul întregii lui vieți, se declanșează cel mai dur și mai greu conflict. Lucrarea omului este tocmai aceea de a-i îngădui lui Dumnezeu să lucreze — „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”. (Filipeni 2, 13.) Caracterul omului decide natura deciziilor și a faptelor lui. Acțiunile nu trebuie să se conformeze cu simțămintele și înclinațiile, ci cu voința explicită a Tatălui nostru, care este în ceruri. Să ascultăm și să respectăm îndrumările Duhului Sfânt. — Letter 135, 1898.

Vorbiți despre puterea lui Dumnezeu — Când cineva vă întreabă ce mai faceți, nu încercați să vă gândiți la ceva trist, pe care să-l spuneți cu scopul de a câștiga simpatia. Nu vorbiți despre lipsa voastră de credință și despre necazuri și suferințe. Ispititorul se delectează când aude asemenea cuvinte. Când discutați despre subiecte întunecoase, voi îl glorificați pe Satana. Noi nu trebuie să ne gândim la marea putere a lui Satana și să ne lăsăm copleșiți. Vorbind despre puterea lui Satana, de cele mai multe ori, noi ne predăm în mâinile sale.

[758] În loc de a vorbi despre puterea lui Satana, să vorbim despre marea putere a lui Dumnezeu, care lucrează ca să unească toate interesele noastre cu interesele Sale. Vorbiți despre puterea inegalabilă a lui Hristos și despre gloria Lui. Întregul cer este interesat de mântuirea noastră. Îngerii lui Dumnezeu, mii și mii și de zece ori zece mii, sunt însărcinați cu misiunea de a le sluji celor care vor fi moștenitorii mântuirii. Ei ne apără împotriva răului și alungă puterile întunericului, care caută să ne distrugă. Oare nu avem nici un motiv de a fi mulțumitori în fiecare moment, de a fi mulțumitori chiar și atunci când pe calea noastră par să existe dificultăți? — The Ministry of Healing, 253, 254 (1905).

Nu vorbiți despre sentimentele negative — Dacă nu vă simțiți cu inima ușoară și voioși, nu vorbiți despre simțămintele voastre. O religie rece și întunecată nu va atrage niciodată sufletele la Hristos. Ci le alungă departe de El, în cursele pe care Satana le-a întins pentru picioarele care alunecă. În loc să vă gândiți la descurajări, gândiți-vă la puterea pe care puteți să o cereți în Numele lui Hristos. Ancorați-vă imaginația cu fermitate în lucrurile nevăzute. Gândurile voastre să fie îndreptate spre dovezile marii iubiri a lui Dumnezeu pentru voi. Credința poate suporta încercarea, poate rezista ispitei

și poate purta povara dezamăgirii. Domnul Isus este Mijlocitorul nostru. Prin lucrarea Lui ne este asigurat totul. — The Ministry of Healing, 488 (1905).

Zâmbete și cuvinte voioase — Dacă privim la partea luminoasă a lucrurilor, vom descoperi suficiente motive pentru a fi fericiți și voioși. Dacă suntem zâmbitori, ni se va răspunde la fel; dacă adresăm cuvinte plăcute și voioase, ni se va vorbi în aceeași manieră.

Dacă par atât de descurajați și deprimați ca și când s-ar considera lipsiți de prieteni, creștinii creează o imagine greșită a religiei. În unele situații, s-a promovat ideea că voioșia și buna dispoziție sunt incompatibile cu demnitatea caracterului creștin; dar aceasta este o greșeală totală. Cerul este un loc al bucuriei. — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885.

Voioșia luminează calea vieții — În loc de a stărui asupra su- [759]
părărilor și necazurilor, fiecare om are datoria de a cultiva voioșia. Mulți nu numai că își produc în felul acesta o stare deplorabilă, dar sacrifică sănătatea și fericirea pe altarul unei imaginații bolnave. În jurul lor există lucruri dezagreabile, iar nemulțumirea continuă este exprimată în înfățișarea lor într-o manieră mult mai evidentă decât dacă ar fi fost rostită prin cuvinte.

Asemenea simțăminte descurajatoare produc mari daune sănătății, deoarece tulbură procesul digestiei și împiedică o bună nutriție. Deși teama și îngrijorarea nu pot repara nici măcar un singur rău, ele pot crea mari pagube; dar speranța și voioșia luminează calea vieții altora și sunt „viață pentru cei ce le descoperă și sănătate pentru trupurile lor”. — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885. (My Life Today, 153).

Timpul mesei și emoțiile — Învățați pentru voi înșivă ce trebuie să mâncați, care sunt sortimentele de alimente care vă hrănesc cel mai bine, iar apoi respectați îndrumările rațiunii și ale conștiinței. În timpul mesei, înlăturați orice îngrijorare și orice gând tulburător. Nu fiți grăbiți, ci mâncați încet, cu bună dispoziție, cu inima plină de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările Sale. Nu vă angajați într-o activitate intelectuală imediat după masă. Faceți exerciții fizice moderate și oferiți-i stomacului puțin timp pentru a-și începe lucrarea. — Gospel Workers, 241, 242 (1892). (Counsels on Health, 565).

Cultivarea erorii împiedică dezvoltarea minții — Mintea care a fost stăpânită cândva de eroare nu va reuși niciodată să se deschidă față de adevăr, nici chiar după o lucrare de cercetare. Vechile teorii vor pretinde să fie recunoscute. Lucrurile adevărate, nobile și sfințitoare vor fi înțelese confuz. Superstițiile vor pătrunde în minte, amestecându-se cu adevărul, și vor continua să-și exercite fără încetare influența lor înjositoare.

Cunoașterea creștină se deosebește în mod distinctiv printr-o superioritate inegalabilă în tot ce este legat de pregătirea pentru viitor și viața veșnică. Acesta este elementul care deosebește cititorul [760] credincios al Bibliei, care a primit în inimă comorile prețioase ale adevărului, de scepticul care crede în filozofia păgână.

Pătrundeți înțelesul adânc al cuvântului „stă scris". Alungați din minte teoriile înfumurate și periculoase care, dacă sunt favorizate, vor înrobi mintea într-o asemenea măsură, încât omul să nu poată deveni o nouă creatură în Hristos. Mintea trebuie să fie supravegheată, apărată fără încetare și hrănită cu unica hrană care poate fortifica experiența religioasă. — Manuscript 42, 1904. (Medical Ministry, 89).

Puterea divină este singura speranță a reformei — Fără puterea divină nu poate fi înfăptuită nici o reformă spirituală veritabilă. Barierele omenești ridicate împotriva înclinațiilor naturale și cultivate sunt asemenea unor stăvilare de nisip în fața unui torent. Până când viața Domnului Hristos nu devine o putere conducătoare a vieților noastre, noi nu vom putea rezista ispitelor care ne asaltează dinăuntru și din afară. — The Ministry of Healing, 130 (1905).

Puterea trimișilor îngerești trebuie unită cu puterea umană. Aceasta este singura cale de a fi plini de succes. — Letter 34, 1891.

Să nu stăruim asupra propriilor noastre emoții — Nu este înțelept să privim la noi înșine și să ne cercetăm propriile noastre emoții. Dacă procedăm astfel, vrăjmașul ne va întâmpina cu dificultăți și ispite care slăbesc credința și distrug curajul. Prin cercetarea atentă a propriilor emoții și dezlănțuirea propriilor noastre simțăminte, noi favorizăm îndoiala și ne aruncăm singuri în mijlocul dificultăților. Să ne îndepărtăm privirile de la noi înșine și să le îndreptăm spre Domnul Isus. — The Ministry of Healing, 249 (1905).

Emoțiile negative sunt schimbate prin Duhul lui Dumnezeu — Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, viața este schimbată. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite; iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul tristeții, iar fața reflectă bucuria cerului. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care coboară din curțile cerului. Binecuvântarea vine în clipa în care sufletul se [761] predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi, acea putere pe care nu o poate vedea nici un ochi omenesc creează o nouă făptură după chipul lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 19 noiembrie, 1908. (My Life Today, 46).

Nevoia unei mari înțelepciuni — În tratarea bolilor provocate de minte este nevoie de o mare înțelepciune. O inimă bolnavă și tristă, o minte descurajată au nevoie de un tratament foarte atent.... Acești bolnavi pot fi vindecați numai printr-o simpatie duioasă. Mai întâi, medicul trebuie să le câștige încrederea și apoi să-i îndrume spre Marele Vindecător. Dacă acești bolnavi pot fi conduși prin credință la Marele Medic și dacă ei pot avea încredere în faptul că El Se ocupă de cazul lor, aceasta le va elibera mintea și adesea le va reda sănătatea trupului. — The Ministry of Healing, 244 (1905).

Amabilitatea lui Hristos în tratarea minții oamenilor — Domnul Hristos consideră interesele oamenilor ca fiind propriile Lui interese. Lucrarea care poartă acreditarea divină este o lucrare care manifestă spiritul lui Isus, care dezvăluie dragostea Sa, grija, sensibilitatea și amabilitatea Sa în tratarea minții oamenilor. Ce descoperiri ar ajunge la cunoștința oamenilor, dacă ar putea fi îndepărtată cortina și ați putea vedea rezultatele activității voastre în tratarea celor greșiți, care au avut nevoie de tratamentul cel mai potrivit cu putință pentru a nu fi îndepărtați de pe cale! „Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.” (Evrei 12, 12.13.) — Special Testimonies, Seria A 3:9, 10, 3 august 1894. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 184, 185.)

Fluxul de putere dătătoare de viață — Dincolo de întreaga activitate de vindecare a Domnului Hristos se află puterea iubirii, iar noi putem fi instrumente ale lucrării Sale numai dacă suntem părtași ai acestei iubiri, prin credință. Dacă neglijăm să ne unim cu Hristos

printr-o legătură divină, fluxul de putere dătătoare de viață nu poate curge în torente bogate dinspre noi înspre oameni. — The Desire of Ages, 825 (1898).

[762] **Unica sursă a păcii** — Pacea neîntreruptă și adevărata liniște a spiritului nu au decât o singură sursă. Despre aceasta vorbea Domnul Hristos când spunea: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.) „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.” (Ioan 14, 27.) Domnul nu oferă această pace în mod separat de propria Sa Persoană. Ea se află în Domnul Hristos, iar noi o putem primi numai primindu-L pe El. — The Ministry of Healing, 247 (1905).

Experiența Lui trebuie să fie experiența noastră — Prin Hristos, strigătul omenirii a ajuns până la Părintele milei infinite. Ca om, El a implorat tronul lui Dumnezeu, până când natura Sa umană a fost încărcată cu un flux ceresc, care trebuia să unească natura umană și natura divină. Printr-o comuniune continuă, El a primit de la Dumnezeu viață, ca s-o poată răspândi lumii. Experiența Lui trebuie să fie experiența noastră. — The Desire of Ages, 363 (1898).

Capitolul 85 — Lucrarea de consiliere [763]

Nevoia de sfătuitori — Oh, [câtă nevoie este] de oameni competenți, înțelepți și raționali, bărbați echilibrați, care să fie niște sfătuitori siguri, cu o înțelegere profundă a naturii umane și care să știe cum să îndrume și să sfătuiască în temere de Dumnezeu. — Letter 45, 1893. (Selected Messages 2:362).

O ureche în stare să asculte cu simpatie — Este nevoie de păstori care, sub îndrumarea Marelui Păstor, să caute oile pierdute și rătăcite. Aceasta înseamnă suferință fizică și sacrificiul confortului personal. Înseamnă atenție duioasă acordată celor greșiți, răbdare și compasiune divină. Înseamnă o ureche în stare să asculte cu simpatie rapoarte dureroase despre greșeală, degradare, disperare și nenorocire. — Gospel Workers, 184 (1915).

Importanța lucrării de consiliere pastorală — Așa cum medicul se ocupă de tratarea bolilor fizice, tot astfel pastorul slujește pentru sufletul bolnav de păcat. Și, pe cât de importantă este viața veșnică în comparație cu viața trecătoare, cu atât mai importantă este lucrarea sa față de aceea a medicului. Pastorul se confruntă cu o varietate nelimitată de temperamente și datoria lui este să-i cunoască bine pe membrii familiilor care ascultă învățăturile, pentru a alege [764] mijloacele de abordare capabile să exercite cea mai bună influență în călăuzirea lor pe o cale dreaptă. — Gospel Workers, 388 (1915).

Acceptați-i pe oameni așa cum sunt — Acceptarea oamenilor așa cum sunt ei, indiferent de poziția sau starea lor, și ajutarea lor pe toate căile posibile — aceasta este lucrarea de slujire a Evangheliei. Este posibil ca pastorii să fie nevoiți să intre în casele celor bolnavi și să spună: „Doresc să te ajut și voi face pentru tine tot ce pot mai bine. Nu sunt medic, ci pastor, și aș dori să-l ajut pe cel bolnav și trudit”. Aproape întotdeauna, cei bolnavi trupește sunt bolnavi și din punct de vedere sufletesc, iar când sufletul este bolnav, trupul se îmbolnăvește. — Manuscript 62, 1900. (Medical Ministry, 238).

A veni în întâmpinarea necazurilor — Lucrătorii Domnului trebuie să aibă în inimă dragostea lui Isus. Fiecare pastor să trăi-

ască într-o relație de împreună simțire cu oamenii. Prin metode bine organizate, să meargă din casă în casă și să ducă fără încetare plăcuta mireasmă cerească a atmosferei iubirii. Veniți în întâmpinarea întristărilor, a dificultăților și necazurilor celorlalți. Bucurați-vă și îngrijorați-vă împreună cu ei, indiferent dacă sunt bogați sau săraci, oameni din înalta societate sau persoane umile. — Letter 50, 1897. (Evangelism, 348, 349).

Un sfat într-o situație de criză — Când sunt încercați și ispitiți, cei lipsiți de experiență au nevoie de îndrumarea unui sfat înțelept; ei trebuie învățați că realizările spirituale pot fi atinse numai cu prețul unui efort statornic și bine orientat. Noilor veniți în credință trebuie să le repetăm deseori că: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”. (Iacov 1, 5.) Aceste cuvinte trebuie prezentate în același spirit în care au fost date de către Maestrul, deoarece sunt mai valoroase ca aurul, argintul sau pietrele prețioase.

Învățați-i pe tinerii ucenici să se prindă de mâna lui Hristos și să-i spună: „Condu-mă și călăuzește-mă Tu”. Ce mângâiere, ce speranță și binecuvântare vor primi sufletele confuze și dezorientate, dacă Îl [765] vor căuta umilite pe Dumnezeu! Condiția este să vină înaintea lui Dumnezeu cu credință, fără șovăială, cerând călăuzire în ziua strâmtorării. Fiecărui căutător sincer îi este adresată această făgăduință: „Vei primi răspunsuri pline de bunăvoință”. „Vei primi.”

Făgăduința că Dumnezeu nu va greși niciodată trebuie repetată cât se poate de des. Este mai bine să crezi în Domnul decât să-ți pui încrederea în cei mari. Fiecare suflet să fie învățat să-și adreseze cererile în rugăciuni înălțate spre tronul harului. Puterea și harul vor veni în mod sigur la cel ce face aceasta, deoarece este făgăduința lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există atât de mulți care suferă, lipsiți de putere, pentru că nu cred că Dumnezeu va face exact așa cum a făgăduit. — Manuscript 19, 1894.

Dumnezeu a dat legi — Tatăl este legiuitorul casei; și, asemenea lui Avraam, el trebuie să instaureze Legea lui Dumnezeu ca lege a casei sale. Despre Avraam, Dumnezeu a zis: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului”. (Geneza 18,19.) Nu trebuia să existe nici o neglijență tendențioasă care să permită dezlănțuirea răului; nici un favoritism

indulgent, neînțelept și slab; nici o abatere de la convingerea sa cu privire la datorie, în favoarea apelului la sentimente greșit înțelese. Avraam nu avea doar misiunea de a da învățături corecte, ci și de a impune autoritatea legilor neprihănite și drepte.

Dumnezeu a dat legi prin care să fim călăuziți. Copiii nu trebuie lăsați să rătăcească departe de căile sigure, definite de Cuvântul lui Dumnezeu, ajungând pe căile periculoase ce se deschid în fața lor la fiecare pas. Dorințele și înclinațiile greșite ale copiilor trebuie supuse restricțiilor și înfrânte în mod blând, dar ferm și perseverent. — The Ministry of Healing, 390, 391 (1905).

Ascultați sfatul celor cu experiență (cuvinte adresate unui părinte și soț tulburat) — Tu ai fost ca o corabie dusă de valurile acestei lumi, dar adevărul etern se va dovedi ca o ancoră pentru tine. Trebuie să-ți aperi credința. Nu acționa din impuls și nu promova teorii nesigure. Credința trăită în Hristos și supunerea față de Legea lui Dumnezeu vor avea cele mai bune consecințe pentru tine. Fii dispus să primești îndrumarea și sfaturile celor cu experiență. Nu ezita să lupți pentru biruință. Fii loial și onest față de tine însuți, [766] față de copiii tăi și față de Dumnezeu. Fiul tău descurajat are nevoie de răbdare și duioșie. Ca tată, trebuie să-ți amintești că nervii care pot vibra de plăcere pot fi de asemenea zdruncinați de cea mai acută durere. Dumnezeu Își identifică propriile interese cu suferința umană. — Testimonies for the Church 4:368 (1879).

Când sfatul ar fi putut salva un tânăr de la o căsătorie eșuată — După ce a fost prea târziu, ei au recunoscut că au făcut o greșeală și și-au distrus fericirea acestei vieți și mântuirea propriilor lor suflete. Ei n-au admis ca cineva să cunoască despre problemele lor, deși, dacă ar fi acceptat sfaturile, ar fi putut fi scutiți de ani întregi de frustrare și întristare. Dar sfatul este ignorat doar de cei care sunt hotărâți să acționeze după propria lor plăcere. Asemenea persoane sunt conduse de pasiune, dincolo de orice barieră care ar putea fi interpusă de rațiune și judecată. — The Review and Herald, 25 septembrie 1888. (Messages to Young People, 459).

Câteva calificative pentru un consilier — Este foarte important ca acela care este ales să se ocupe de nevoile spirituale ale pacienților și îngrijitorilor să fie un om cu o judecată temeinică și o principialitate statornică și consecventă, un om care exercită influență morală și știe cum să trateze mintea altora. El trebuie să

fie înțelept, cultivat și sensibil. La început, o asemenea persoană ar putea să nu fie eficientă în toate privințele; dar, printr-un efort perseverent și prin exercitarea abilităților ei, trebuie să se instruiască și să devină calificată pentru această importantă lucrare. Slujirea în această poziție necesită cea mai mare înțelepciune și sensibilitate și nu poate fi îndeplinită sub nici o formă, dacă persoana nu are o integritate inflexibilă, deoarece va fi nevoită să se confrunte cu toate formele și descrierile posibile ale erorii. — Testimonies for the Church 4:546, 547 (1880).

Sfatul adresat în particular poate deveni o cursă (sfat adresat unui pastor) — Noaptea trecută, atenția mi-a fost atrasă în mod insistent asupra cazului tău și îți vorbeam așa cum vorbește o mamă [767] cu fiul ei. Ți-am spus: „Frate _____, nu ar trebui să consideri că ești dator să discuți anumite subiecte cu tinerele doamne, chiar dacă soția ta este prezentă. Tu le încurajezi să creadă că nu este nici un rău să-i împărtășească pastorului secrete și dificultăți din familie, pe care ar trebui să le prezinte înaintea lui Dumnezeu, deoarece El înțelege inimile, nu poate greși niciodată și judecă cu nepărtinire. Refuzați să ascultați orice rapoarte cu privire la subiecte de natură intimă, indiferent dacă se referă la persoane sau la familii. Dacă persoanele sunt încurajate să apeleze la oameni atunci când se confruntă cu necazuri, acestea vor da naștere la ispite nu numai pentru sufletul care cere ajutor, ci și pentru cel căruia îi sunt împărtășite”. — Letter 7, 1889.

Limite privitoare la consilierea pastorală a femeilor — Femeile s-au simțit atrase de tine și au fost dispuse să-ți relateze problemele lor intime și dezamăgirile din familie. Tu nu ar trebui să le asculți, ci să le spui că nu ești decât un muritor supus greșelii; că Dumnezeu este ajutorul lor. Domnul Isus cunoaște tainele fiecărei inimi și poate să le ofere binecuvântare și mângâiere. Spune-le că tu ai putea judeca greșit și ai fi în stare să încurajezi răul, în loc să-l condamni. Îndrumă-le spre „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. Dacă vei îmbrăca armura și vei trece prin orice încercare ar veni, lucrând personal, acolo unde este necesar, și pentru aceia care închid ușa în fața luminii, din cauza egoismului și lăcomiei lor, probabil că nu îți vei face atât de mulți prieteni, dar vei salva suflete. — Letter 48, 1888.

Avertizări repetate — Nu îngădui ca vreo femeie să aibă motive de a se simți atrasă de tine. Răspunde prompt și cu demnitate și spune-le că nu tu ești confesorul lor. Numai Isus trebuie să cunoască tainele inimii. Tu nu ești decât o ființă umană și nu poți judeca decât dintr-o perspectivă omenească, prin urmare, este posibil ca deciziile și sfaturile tale să fie greșite. — Manuscript 59, 1900.

Fratele meu, nu văd nici un bine în faptul de a organiza întâlniri [768] particulare cu femei tinere. Educația tinerelor cu privire la influență, decență și comportament trebuie să fie făcută de femeile mai în vârstă și cu experiență. Nu permite ca ele să-și relateze istorisirile intime nici unei ființe umane. Nu aceasta este rânduiala lui Dumnezeu, iar tu nu trebuie să încurajezi nici o inițiativă de acest fel. — Letter 9, 1889.

Factori care contribuie la o consiliere eficientă — Când un suflet trece prin perioade de criză și încercați să îl sfătuiți sau să îl mustrați, influența bună a cuvintelor voastre nu va putea fi mai mare decât influența propriului vostru exemplu și a spiritului care vă caracterizează. Înainte de a *face* binele, voi trebuie să *fiți* buni. Dacă propriile voastre inimi nu au fost umilite, înnobilate și sensibilizate prin harul lui Hristos, nu puteți exercita nici o influență care să conducă la transformarea altora. Dar, dacă această transformare s-a produs în voi, binecuvântările pe care le veți răspândi asupra altora vor izvorî din propria voastră viață, la fel de natural ca parfumul plăcut al trandafirului sau ca ciorchinii de struguri care cresc în vița-de-vie. — Thoughts from the Mount of Blessing, 127, 128 (1896).

Educația și experiența care l-au pregătit pe Moise pentru a fi un sfătuitor înțelegător — Unii oameni ar fi evitat acea lungă perioadă de trudă și confuzie, considerând-o o pierdere de timp. Dar cel care urma să devină conducătorul poporului său a fost chemat de către Înțelepciunea Infinită, să petreacă patruzeci de ani de muncă umilă, ca păstor la oi. Purtarea de grijă răbdătoare, renunțarea la sine și atenția duioasă față de turma de oi au dezvoltat în caracterul lui Moise acele trăsături care îl pregăteau să devină un păstor al lui Israel plin de milă, înțelegător și îndelung răbdător. Nimic din ceea ce ar fi putut oferi vreo școală sau cultură omenească nu ar fi putut înlocui această experiență în pregătirea lui. — Patriarchs and Prophets, 247, 248 (1890).

Unii sunt incapabili să se ocupe de tratarea minții oamenilor (sfat adresat unui pastor) — Tu ai anumite trăsături de caracter care te fac incapabil să tratezi în mod înțelept mintea altora. Maniera în care lucrezi nu va aduce cele mai bune rezultate. — Letter 205, 1904.

[769] Cea mai frumoasă lucrare în care ar fi putut fi implicați vreodată oamenii este aceea care implică relația cu mintea. Nu toți sunt potriviți pentru corectarea celor greșiți. Ei nu au suficientă înțelepciune pentru a acționa cu corectitudine și în același timp cu iubire și milă. Ei nu sunt predispuși să recunoască necesitatea de a îmbina iubirea și compasiunea duioasă cu mustrările consecvente. Unii sunt întotdeauna severi, fără a fi necesar, și nu înțeleg valoarea îndemnului adresat de apostol: „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică”. (Iuda 23.) — Testimonies for the Church 3:269, 270 (1873).

Intelectul uman nu este atotputernic — O concepție clară cu privire la ce este Dumnezeu și cu privire la ce ne cere El să fim ne va oferi o corectă imagine de sine. Cel care studiază în mod corect Cuvântul Sfânt va învăța că intelectul uman nu este atotputernic și că, fără ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate oferi, puterea și înțelepciunea omenească nu sunt altceva decât slăbiciune și ignoranță. — Testimonies for the Church 5:24 (1882).

Manifestarea harului lui Hristos — Dumnezeu ar dori ca oamenii să privească mai puțin la ce este limitat și să depindă mai puțin de oameni. Avem sfătuitori care dovedesc în mod vizibil că nu cunosc harul lui Hristos și nu înțeleg adevărul așa cum este el în Hristos.

Cei care cooperează cu Dumnezeu au păreri umile despre ei înșiși. Ei nu sunt îngâmfați și plini de mulțumire de sine, ci sunt îndelung răbdători, amabili, plini de milă și de roade bune. Ambiția omenească este lipsită de importanță pentru asemenea oameni. Neprihănirea lui Hristos merge înaintea lor și slava Domnului este răsplata lor. — Special Testimonies, Seria A 3:49, 7 mai, 1895. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 215, 216).

Întrebări pentru sfătuitori — Când am încercat să le prezentăm fraților și surorilor noastre reforma sănătății și le-am vorbit despre importanța faptului de a mânca, a bea și a face toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu, mulți dintre ei spuneau prin faptele

lor: „Nu este treaba nimănui dacă eu mănânc aceasta sau aceea. Indiferent de ce facem, vom suporta noi înșine consecințele”.

Dragi prieteni, comiteți o greșeală majoră. Nu numai voi înșivă suferiți datorită unui stil de viață greșit. Societatea din care faceți parte suportă consecințele greșelilor voastre într-o mare măsură, alături de voi înșivă. Dacă voi suferiți datorită necumpătării în mâncare și băutură, noi toți cei care ne aflăm în preajma voastră sau vă suntem asociați suntem de asemenea afectați de infirmitățile și bolile voastre. Noi suntem nevoiți să plătim un preț al viețuirii voastre greșite. [770]

Dacă aceasta conduce la scăderea puterilor minții sau ale trupului vostru, noi o observăm când suntem în societatea voastră și suntem afectați de ea. Dacă, în loc de a avea un spirit voios, sunteți întristați, răspândiți o atmosferă întunecată asupra tuturor celor ce se află în preajmă. Dacă suntem triști și deprimați și trecem prin necazuri, iar voi sunteți sănătoși, puteți avea o minte limpede și puteți să ne arătați căile de rezolvare și să ne adresați cuvinte de mângâiere. Dar dacă mintea voastră este atât de întunecată datorită modului de viață greșit, încât nu ne puteți oferi un sfat corect, nu suferim noi o pierdere? Nu suntem noi afectați în mod serios de influența voastră?

Este posibil să avem o încredere destul de mare în modul nostru de a judeca lucrurile, și cu toate acestea, să dorim să primim sfaturi; deoarece „în mulțimea sfătuitorilor este siguranță”. Noi dorim ca acțiunile noastre să fie considerate acceptabile de către cei pe care îi iubim și suntem dispuși să căutăm sfatul lor, dorind ca ei să fie capabili de a-l oferi cu o gândire lucidă. Dar ce atenție am putea acorda judecății voastre, dacă celulele sistemului vostru nervos au fost solicitate până la epuizare și dacă puterea minții voastre a fost consumată datorită unei hrane necorespunzătoare care se află în stomac sau chiar datorită unei hrane sănătoase, dar în cantități enorme? Ce atenție putem acorda judecății unor asemenea persoane? Ele gândesc prin păienjenișul unei mase de mâncare nedigerată. Prin urmare, stilul vostru de viață ne afectează. Este imposibil să urmezi o cale greșită, fără să-i faci pe alții să sufere. — Testimonies for the Church 2:356, 357 (1870).

Atenție în abordare — Dacă ar intra în lucrarea pastorală, cei neglijenți și brutali în abordarea oamenilor ar manifesta aceleași deficiențe de comportament, aceeași lipsă de tact și abilitate și în

abordarea minții oamenilor. — Testimonies for the Church 5:399 (1885).

[771] **Cum să rostești cuvinte clare** — Am fost autorizată să spun câteva cuvinte clare pentru cei care au ajuns dezorientați. Nu am îndrăznit să fac altfel decât să le spun adevărul, deoarece am primit o solie pentru ei. — Letter 271, 1903.

Învățați modul lui Hristos de a lucra cu mintea oamenilor — Învățați să abordați mintea oamenilor așa cum a făcut-o Domnul Hristos. Uneori este necesar să fie rostite cuvinte tăioase, dar, înainte de a pronunța adevărul pătrunzător ca o sabie, asigurați-vă că Sfântul Duh al lui Dumnezeu locuiește în inima voastră; și apoi lăsați-l să-și îndeplinească lucrarea. Dar nu *voi* sunteți cei care trebuie să fie tăioși. — General Conference Daily Bulletin, 13 aprilie, 1891. (Selected Messages 2:371).

Cei bolnavi au probleme emoționale — Adesea, simpatia și tactul se vor dovedi pentru bolnavi mai benefice decât cele mai competente tratamente acordate într-o manieră rece și indiferentă. Când medicul se apropie de patul de suferință cu un comportament dezinteresat și neglijent și îl tratează pe pacient într-o manieră indiferentă, dându-i impresia, prin cuvinte și gesturi, că nu reprezintă un caz care să necesite prea multă atenție, el îl lasă pe pacient să tragă propriile concluzii și îi oferă motive de îngrijorare întemeiate. Adesea, îndoiala și descurajarea determinate de indiferența medicului vor anihila efectul pozitiv al remediilor pe care le prescrie. — The Ministry of Healing, 244 (1905).

Nu reproșuri, ci o mână binevoitoare — Dacă vedeți pe cineva ale cărui cuvinte sau atitudini dovedesc că este despărțit de Dumnezeu, nu-l acuzați. Nu este lucrarea voastră aceea de a-l condamna, ci apropiați-vă de el pentru a-l ajuta. Parabola oii rătăcite trebuie să devină un moto în fiecare cămin. Păstorul divin le lasă pe cele nouăzeci și nouă de oi și pleacă afară, în pustie, pentru a o căuta pe cea pierdută.

Printre stânci sunt spini și mărăcini, locuri alunecoase și fisuri [772] periculoase, iar Păstorul știe că, dacă oaia se află într-unul dintre aceste locuri, trebuie să fie scoasă de o mână prietenoasă. Când descoperă oaia pierdută, El nu o asaltează cu reproșuri. El nu face altceva decât să se bucure că a găsit-o în viață. Când aude strigătele de departe, Păstorul înfruntă orice obstacol, ca să poată salva oaia

pierdută. Cu mâini puternice, dar blânde, El îndepărtează mărăcinii sau o scoate din noroi; și, cu duioșie, o așează pe umerii Lui și o aduce înapoi în turmă. Răscumpărătorul curat și fără păcat îl poartă pe umeri pe cel păcătos și murdar. — Manuscript 17, 1895.

Sfătuirea înțeleaptă — Oferită în mod înțelept, simpatia este bună, dar trebuie manifestată judicios, cunoscând motivele pentru care persoana merită simpatie. Ce trebuie spus despre acceptarea sfatului și al îndrumărilor? Proverbe 25,9-12: „Apără-ți pricina împotriva aproapelui tău, dar nu da pe față taina altuia, ca nu cumva, aflând-o cineva, să te umple de rușine.... Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint. Ca o verigă de aur și o podoabă de aur curat, așa este înțeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare”.

Dacă ne asociem pentru a ne ajuta unul pe altul pe calea spre cer, dacă vorbim despre lucrurile divine și despre lucrurile cerești, atunci vor exista subiecte despre care merită să discutăm; dar dacă discuția se concentrează asupra eului și asupra lucrurilor pământești și lipsite de importanță, tăcerea este de aur. Urechea ascultătoare va accepta mustrarea cu umilință, răbdare și dispoziție de a se lăsa învățată. Atunci, conversația noastră se va dovedi benefică și va îndeplini lucrarea încredințată de Dumnezeu. Dacă cerințele prevăzute de instrucțiunea divină sunt îndeplinite de ambele părți, cel care mustră cu înțelepciune își face datoria, iar urechea binevoitoare ascultă cu folos și este binecuvântată. — Letter 52, 1893. (Sons and Daughters of God, 166).

Fii calm și amabil, indiferent de situație — Lucruri care au darul de a tulbura, de a încurca și de a pune răbdarea la încercare vor apărea în permanență.... Ei trebuie să fie pregătiți pentru acestea și să nu se enerveze sau să-și piardă echilibrul. Ci trebuie să fie calmi și amabili, indiferent de situația care ar putea să apară.... Să fie conștienți fără încetare că se ocupă de bărbați și femei a căror minte [773] este bolnavă, care înțeleg deseori lucrurile într-o lumină deformată, și cu toate acestea, sunt siguri că le înțeleg perfect. — Testimonies for the Church 3:182 (1872).

Nu așteptați prea mult — Pastorii trebuie să fie atenți, pentru a nu aștepta prea mult de la persoane care încă rătăcesc orbite în întunericul erorii.... Ei trebuie să fie răbdători și înțelepți în abordarea oamenilor, amintindu-și cât de complexe sunt circumstanțele care

au contribuit la dezvoltarea unor particularități atât de diferite ale oamenilor. — Testimonies for the Church 4:262 (1876).

Atmosfera păcii — Cea dintâi lucrare, frații mei, este aceea de a vă însuși binecuvântarea lui Dumnezeu în propriile voastre inimi. Apoi, aduceți această binecuvântare în casele voastre, renunțați la spiritul de critică, învingeți tendința de a căuta greșelile și lăsați să predomine spiritul voioșiei, al mulțumirii și bunătății. Atmosfera din casele voastre vă va însoți la serviciu, iar pacea cerului vă va învălui sufletele. Oriunde domnește iubirea lui Isus, există o milă duioasă și sensibilitate față de nevoile altora. Cea mai prețioasă lucrare în care vă puteți angaja, frații mei, este cultivarea unui caracter creștinesc. — Testimonies for the Church 5:558, 559 (1889).

Conduceți la fântânile de apă vie — Cel care caută să-și astâmpere setea din fântânile acestei lumi va bea numai pentru a înseta din nou. Pretutindeni există oameni însetați. Ei tânjesc după ceva care să împlinească nevoia sufletului lor. Unul Singur poate împlini această nevoie. Marea nevoie a lumii, „Dorința tuturor popoarelor”, este Domnul Hristos. Harul divin, pe care îl poate dărui numai El, este asemenea unei ape vii, care purifică, împrospătează și înviorează sufletul. — The Desire of Ages, 187 (1898).

Înțelegerea punctului de vedere al lumii — O rațiune iluminată ne obligă să recunoaștem că lucrurile cerești sunt mai presus de lucrurile pământești; cu toate acestea, inima degradată a omului îl [774] determină să acorde prioritate lucrurilor pământești. Părerile marilor oameni, teoriile științei, pe nedrept numite astfel, sunt legate de adevărurile Scrierii Sfinte. — The Review and Herald, 24 noiembrie, 1891.

Marele Sfătuitor — Veniți la Dumnezeu cu toate nevoile voastre. Nu mergeți la alții cu încercările și ispitele voastre; numai Dumnezeu vă poate ajuta. Dacă îndepliniți condițiile făgăduințelor lui Dumnezeu, acele făgăduințe se vor împlini pentru voi. Dacă mintea voastră este îndreptată spre Dumnezeu, când vor veni încercări și ispite, nu veți cădea din extaz în valea descurajării. Nu veți vorbi despre confuzie și îndoială. Și nu veți spune: „Nu știu ce să cred despre aceasta sau despre aceea. Nu mă simt fericit. Nu sunt sigur că avem adevărul”. Tu nu vei proceda astfel, deoarece sufletul tău va avea o ancoră fermă și sigură.

Când vorbim despre confuzie și descurajare, Satana ascultă cu o bucurie diabolică, deoarece lui îi face plăcere să știe că a reușit să ne înrobească. Satana nu ne poate cunoaște gândurile , dar ne poate observa acțiunile, ne poate auzi cuvintele; și din îndelunga lui cunoaștere a naturii umane, el poate adapta ispitele astfel, încât să profite de punctele slabe de caracter. Cât de adesea îi permitem să cunoască secretul victoriei asupra noastră! Oh, dacă am reuși să ne controlăm cuvintele și faptele! Cât de puternici am deveni, dacă vorbirea noastră ar fi de un asemenea caracter, încât să nu ne fie rușine să ne confruntăm cu raportul ei în ziua judecății. Cât de diferite vor părea cuvintele noastre în ziua lui Dumnezeu, față de ceea ce par atunci când le rostim! — The Review and Herald, 19 mai, 1891.

În mijlocul vostru se află Marele Sfătuitor al tuturor veacurilor și vă invită să vă puneți încrederea în El. Să plecăm de la El pentru ființe umane nesigure, care depind de Dumnezeu tot atât de mult ca și noi înșine? Am căzut noi atât de mult sub nivelul privilegiilor noastre? Nu am fost vinovați de faptul că am așteptat atât de puțin și nu am cerut de la Dumnezeu ceea ce El dorește să ne ofere? — The Review and Herald, 9 iunie, 1910.

[775]

Capitolul 86 — Acordarea încrederii

Demnitatea încrederii aduce pace minții — Domnul Hristos îi întreabă pe toți cei care poartă Numele Său: „Mă iubești?” Dacă Îl iubiți pe Isus, veți iubi sufletele pentru care a murit El. Poate că o persoană nu are un aspect exterior plăcut, poate că este deficitară în multe privințe, dar, dacă are reputația unei onestități indiscutabile, va câștiga încrederea celorlalți. Dragostea pentru adevăr și încrederea pe care oamenii o pot avea în ea vor înlătura sau vor accepta trăsăturile deficitare ale caracterului ei. A fi demn de încredere în locul și chemarea ta și a avea dispoziția renunțării la sine cu scopul binecuvântării altora vor aduce pace minții și favoare din partea lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 4:353 (1879).

Atitudinea față de trădarea încrederii — Nu veți ști niciodată, până la judecată, care a fost influența unui comportament amabil și atent față de cineva nedemn, inconsecvent și iresponsabil. Când ne confruntăm cu lipsa de recunoștință și cu trădarea adevărurilor sfinte, suntem tentați să ne manifestăm nemulțumirea și indignarea. Cei vinovați se așteaptă și se pregătesc pentru aceasta. Dar răbdarea și bunătatea îi vor lua prin surprindere și adesea vor trezi în ei impulsuri mai bune și dorința după o viață mai nobilă. — The Ministry of Healing, 495 (1905).

[776] **Confidentul nostru este Isus** — Puțini apreciază în mod corect și puțini folosesc privilegiul prețios al rugăciunii. Trebuie să mergem la Isus și să-i împărtășim nevoile noastre. Putem să-i aducem micile noastre griji și dificultăți, în același fel cum Îi aducem marile noastre necazuri. Să-i prezentăm Domnului în rugăciune tot ce ne-ar putea tulbura și descuraja. Dacă simțim la fiecare pas nevoia prezenței lui Hristos, Satana nu va avea ocazia să-și strecoare ispitele. Printr-un efort calculat, Satana se străduiește să ne țină departe de cel mai bun și mai înțelegător prieten. Noi nu trebuie să avem nici un alt confident în afară de Isus. Cu El, putem vorbi în siguranță despre tot ce se află în inimile noastre. — Testimonies for the Church 5:200, 201 (1882).

Un avertisment cu privire la mărturisiri — Nu-I încurajați niciodată pe oameni să vă considere o sursă a înțelepciunii. Când oamenii vin la voi pentru a fi sfătuiți, îndrumați-i către Acela care cunoaște motivele tuturor inimilor. În lucrarea noastră pastorală, trebuie să se manifeste un spirit diferit. Nimeni să nu aibă rolul de confesor; nimeni nu trebuie să se înalțe pe sine pe o poziție supremă. Lucrarea noastră este aceea de a ne umili eul și de a-l înălța pe Domnul Hristos înaintea oamenilor. După învierea Sa, Mântuitorul a făgăduit că puterea Sa va fi cu toți cei care vor înainta în Numele Lui. Aceasta este puterea și numele care trebuie înălțate. Noi trebuie să păstrăm fără încetare în mintea noastră rugăciunea lui Hristos, când cerea ca ucenicii să fie sfințiți prin neprihănire și adevăr. — Manuscript 137, 1907. (Selected Messages 2:170).

Nu mărturisiți oamenilor păcatele ascunse decât dacă sunteți îndemnați de Duhul Sfânt — Persoanelor care vin să vă ceară să vă rugați pentru ele, prezentați-le aceste gânduri: suntem ființe umane; noi nu putem cunoaște nici inima, nici secretele vieții voastre. Acestea sunt cunoscute numai de voi și de Dumnezeu.

Dacă vă pocăiți acum de păcatele voastre, dacă nici unul dintre voi nu poate înțelege că într-o anumită situație a acționat în contradicție cu lumina primită din partea lui Dumnezeu și a neglijat să-și respecte trupul, templul și proprietatea lui Dumnezeu, degradându-l prin obiceiuri greșite, să mărturisească aceste lucruri înaintea lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu vă îndeamnă în mod [777] special să vă mărturisiți în prezența oamenilor păcatele de natură particulară, nu le spuneți nici unui suflet. — *Our Camp Meetings*, Patriarchs and Prophets, 44. 45 (1892). (Counsels on Health, 373, 374).

Dumnezeu să fie confesorul vostru — Toți oamenii au nevoie de o experiență practică și personală a încrederii în Dumnezeu. Nimeni să nu devină confesorul vostru; deschideți-vă inimile înaintea lui Dumnezeu; Spuneți-i toate secretele sufletului. Aduceți la El încurcăturile voastre, mici și mari, iar El vă va arăta o cale de a ieși din ele. Numai Dumnezeu știe cum să vă ofere exact ajutorul de care aveți nevoie. — Gospel Workers, 418 (1915).

Mi-am mărturisit păcatul înaintea lui Dumnezeu, iar El m-a iertat — Nu este ceva vrednic de laudă să vorbim despre slăbiciunile și descurajarea noastră. Fiecare dintre noi să spună: „Sunt întristat

pentru că am cedat ispitei, pentru că rugăciunile mele sunt atât de superficiale, iar credința mea este atât de slabă. Nu am nici o scuză pentru că viața mea religioasă este pipernicită. Dar mă străduiesc, în Hristos, să ajung la plinătatea caracterului. Am păcătuit, dar încă Îl iubesc pe Domnul Isus. Am căzut de multe ori, dar El și-a întins mâna pentru a mă salva. I-am spus totul despre greșelile mele. I-am mărturisit cu rușine și tristețe că L-am dezonorat. Am privit spre cruce și am rostit: El a suferit toate acestea pentru mine. Duhul Sfânt mi-a descoperit propria mea lipsă de recunoștință și păcatul de a-l fi făcut de rușine pe Domnul Hristos. Cel care n-a cunoscut păcatul a iertat vina păcatului meu. El mă cheamă la o viață mai înaltă și mai nobilă și mă avânt spre ceea ce este înaintea mea". — Manuscript 161, 1897.

Nici o virtute deosebită în mărturisirea înaintea oamenilor — Sper că nimeni nu va ajunge la concluzia că obține favoarea lui Dumnezeu dacă își mărturisește păcatele sau că ar exista vreo virtute deosebită în mărturisirea păcatelor înaintea oamenilor. Pentru aceasta este necesară o experiență a credinței care lucrează prin dragoste și purifică sufletul. Dragostea lui Hristos va supune înclinațiile păcătoase. Adevărul nu numai că poartă în el însuși dovada originii lui cerești, dar în același timp dovedește că, prin harul Duhului lui Dumnezeu, reușește să curețe sufletul.

[778] Domnul dorește să venim în fiecare zi la El, cu toate necazurile noastre, și să ne mărturisim păcatele, iar El ne poate dărui odihnă în purtarea jugului și a poverii Sale. Duhul Lui cel Sfânt ne va umple sufletul cu puterea harului Său și fiecare gând va fi adus în supunere de ascultarea față de Hristos. — Testimonies for the Church 5:648 (1889).

Omul să nu-și mărturisească păcatele înaintea oamenilor căzuți — Nu este nici o înjosire ca omul să îngenuncheze în fața Creatorului lui și să-și mărturisească păcatele, cerând iertare prin meritele Mântuitorului crucificat și înviat. Este un act nobil să-ți recunoști greșelile înaintea Celui care a fost străpuns și rănit de fărădelege și răzvrătire. Aceasta ne înalță în ochii oamenilor și ai îngerilor; pentru că „cel ce se umilește va fi înălțat".

Dar cel care se pleacă în fața omului căzut și își dezvăluie gândurile tainice și visele inimii se dezonorează pe sine, înjosindu-și demnitatea și degradându-și orice pornire nobilă a sufletului....

Această mărturisire înjositoare a păcatelor înaintea oamenilor este una dintre cauzele căreia i se datorează, într-o mare măsură, creșterea răului care întinează lumea și o pregătește pentru distrugerea finală. — Testimonies for the Church 5:638, 639 (1889).

Dezvăluirea publică a păcatelor ascunse răspândește răul — Mi s-a arătat că multe, multe mărturisiri nu trebuie rostite niciodată în auzul oamenilor muritori; deoarece rezultatul unui asemenea act nu poate fi anticipat de judecata parțială a unor ființe limitate. Semințele răului sunt împrăștiate în mintea și inima celor ce ascultă mărturisirile, iar atunci când vor fi ispitiți, aceste semințe vor încolți și vor aduce roade, iar experiențele triste se vor repeta. Pentru că cei ispitiți vor gândi că aceste păcate nu pot fi atât de grave; nu au mărturisit și aceia care sunt de multă vreme creștini că au făcut tocmai aceste lucruri? Prin urmare, mărturisirea publică în biserică a acestor păcate ascunse se va dovedi mai degrabă o mireasmă a morții decât o mireasmă de viață spre viață. — Testimonies for the Church 5:645 (1889).

Dezvăluirea secretelor desparte sufletul de Dumnezeu — [779]
Am văzut că, atunci când surorile care sunt predispuse să vorbească se adună în grupe, Satana este întotdeauna prezent, deoarece își găsește de lucru. El este gata să stârnească mintea și să profite cât se poate de mult. Satana știe că șoptirile, vorbirea de rău, colportarea povestirilor, dezvăluirea secretelor și disecarea caracterelor altora despart sufletul de Dumnezeu. Aceasta înseamnă moartea spiritualității și scăderea influenței religioase.

Sora _____ păcătuiește mult prin vorbire. Cuvintele ei ar trebui să exercite o influență spre bine, dar ea vorbește adesea la întâmplare. Uneori, cuvintele ei construiesc o imagine falsă a lucrurilor transmise. Uneori exagerează. Prin urmare, aceasta este minciună. Deși nu există intenția de a greși, obiceiul de a vorbi mult și de a discuta despre subiecte nefolositoare a fost cultivat atât de mult timp, încât ea a devenit neglijentă și neatentă la ceea ce spune și deseori nici măcar nu mai știe ce a declarat. Aceasta distruge influența bună pe care ar fi trebuit să o aibă. Este timpul unei schimbări totale în această privință. Societatea ei nu a fost apreciată așa cum ar fi putut fi dacă nu și-ar fi îngăduit un asemenea mod păcătos de vorbire. — Testimonies for the Church 2:185, 186 (1868).

Turnând necazurile în urechi omenești — Uneori turnăm propriile noastre necazuri în urechile altora și împărtășim întristările noastre unor persoane care nu sunt în stare să ne ajute, neglijând să I le spunem lui Isus, care este capabil să transforme căile tristeții în cărări ale bucuriei și păcii. — The Signs of the Times, 17 martie, 1887. (Our High Calling, 97.)

Fiți atenți cu oamenii care nu Îl cunosc pe Dumnezeu — Continuându-și instrucțiunile date ucenicilor Săi, Isus a zis: „Păziți-vă de oameni". Ei nu trebuia să-și pună încrederea în aceia care nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu, Împărtășindu-le preocupările lor și cerându-le sfatul, deoarece aceasta ar fi oferit un avantaj agenților lui Satana. Adesea, ideile și metodele oamenilor împiedică planurile lui Dumnezeu. Cei care zideau templul Domnului trebuia să construiască după planul descoperit pe munte — asemenea celui divin. Când slujitorii Săi depind de sfatul oamenilor care nu se află sub călăuzirea Duhului Sfânt, Dumnezeu este dezonorat și Evanghelia [780] este trădată. Înțelepciunea omenească este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. Cei care se lasă conduși de ea vor greși în mod sigur. — The Desire of Ages, 354 (1898).

Nu trădați încrederea și misiunea sfântă — În fiecare dintre instituțiile noastre va veni o perioadă de criză. Vor fi exercitate presiuni împotriva lor atât din partea credincioșilor, cât și a celor necredincioși. Nu trebuie să existe nici o trădare a încrederii sau misiunii sfinte pentru beneficiul și înălțarea eului. Noi trebuie să veghem în permanență asupra vieților noastre și să fim cât se poate de vigilenți, pentru a nu crea o impresie greșită în fața lumii. Transmiteți, prin cuvinte și fapte: „Eu sunt creștin. Nu pot acționa după învățăturile lumii. Eu trebuie să-l iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele meu ca pe mine însumi. Nu pot să fiu de acord sau să mă implic în vreun plan care ar putea să afecteze, chiar și măcar în cea mai mică măsură, capacitatea mea de a fi folositor, să scadă influența mea sau să-mi distrugă încrederea în vreunul dintre trimișii lui Dumnezeu". — Testimonies for the Church 5:479 (1889).

Capitolul 87 — Psihologia și teologia [781]

Psihologia în Sfintele Scripturi — Adevăratele principii ale psihologiei se află în Sfintele Scripturi. Omul nu își cunoaște propria lui valoare. El acționează în conformitate cu temperamentul lui neconvertit, deoarece nu privește la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lui. Cel care vine la Isus, care crede în El și Îl acceptă ca Exemplu al său înțelege însemnătatea cuvintelor: „Le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1, 12.)

Când își ocupă locul la picioarele lui Isus, omul este făcut în stare să înțeleagă reflectarea propriei lui nelegiuiri, viața păcătoasă și adâncimile teribile ale degradării în care se poate cufunda o inimă omenească. El reușește să discearnă caracterul curat al Celui fără păcat și desăvârșirea oferită păcătosului pocăit și convertit. El stă alături de Domnul Hristos în locurile cerești. — Manuscript 121, 1902.

Dumnezeu înțelege cu precizie lucrarea minții omenești — Domnul Dumnezeu este infailibil în capacitatea lui de înțelegere. El înțelege lucrarea minții omenești, principiile active ale ființelor omenești pe care le-a creat, precum și modul în care se vor lăsa influențate de lucrurile care apar, maniera în care vor reacționa în [782] fața fiecărei ispite și în fiecare circumstanță în care se află.

„Căci căile Domnului sunt lămurite înaintea ochilor Domnului”. (Proverbe 5,21.) „Ochii Domnului sunt în orice loc”. (Proverbe 15,3.) „Căci El vede până la marginile pământului, zărește totul sub ceruri”. (Iov 28, 24.) „Căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile”. (1 Cronici 28, 9.) El cunoaște lucrurile care vin în mintea noastră, fiecare dintre ele. „Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face”. (Evrei 4, 13.) — Letter 18, 1895.

Dumnezeu cunoaște toate lucrările tainice ale minții omenești — Se gândesc femeile și bărbații la modul în care Dumnezeu privește creaturile pe care le-a făcut? El a creat mintea omului.

Mintea noastră nu zămislește nici măcar un singur gând nobil care să nu fi venit de la El. Domnul cunoaște toate lucrările tainice ale minții omenești; nu este El creatorul minții? Dumnezeu înțelege că păcatul l-a degradat și înjosit pe om, dar îl privește cu milă și compasiune; deoarece El vede puterea pe care o are Satana asupra lui. — Manuscript 56, 1899. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1105).

Religia aduce pace și fericire — S-a creat impresia că religia este dăunătoare sănătății. Această idee este greșită și nu trebuie promovată. Adevărata religie aduce pace, fericire și mulțumire. Evlavia este benefică atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare. — Letter 1b, 1873.

A sta la picioarele lui Isus sau a te baza pe înțelepciunea omenească — Domnul Hristos trebuie implicat în toate gândurile, simțămintele și preferințele noastre. El trebuie exemplificat în cel mai mic detaliu al slujirii de zi cu zi în lucrarea pe care ne-a încredințat-o s-o îndeplinim. Dacă, în loc de a ne baza pe înțelegerea [783] omenească sau de a ne conforma zicalelor lumești, noi stăm la picioarele lui Isus și sorbim cu nesaț cuvintele Sale, învățând de la El și spunând: „Doamne, ce dorești Tu să fac?”, independența noastră nativă, încrederea noastră în sine, puternica noastră voință personală vor fi înlocuite cu un spirit supus, sincer asemenea unui copil și dispus să se lase învățat. Când ne aflăm într-o relație corectă cu Dumnezeu, vom respecta atât autoritatea de conducător a lui Hristos, cât și pretenția Lui de a primi din partea noastră o ascultare necondiționată. — Letter 186, 1902. (Our High Calling, 99.)

Legați știința adevăratei sfințenii cu știința filozofiei gândirii — Dumnezeu nu a dat nici o altă lumină suplimentară care să ia locul Cuvântului Său. Această lumină are rolul de a conduce mintea derutată la Cuvântul Său, care, dacă este mâncat și digerat, înseamnă viață pentru suflet. Apoi, faptele bune vor fi văzute așa cum este văzută lumina în întuneric.

Dacă, atunci când studiați filozofia gândirii umane, ați cerceta cu atenție știința adevăratei evlavii, experiența voastră creștină ar fi foarte diferită de ceea ce este. De ce ați întors spatele izvoarelor curate ale Libanului, ca să beți din apele murdare ale câmpiei — înșelăciunea ideilor omenești? Inima are nevoie de o putere care poate fi descoperită numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Această putere este pâinea vieții; dacă o mănâncă, omul va trăi veșnic. El nu trebuie

să guste doar ocazional pâinea care vine din cer, ci să trăiască prin cuvintele ei, care sunt duh și viață pentru primitor. Cea mai serioasă cercetare a adevărului și însușirea personală a cuvintelor lui Hristos lucrează o transformare a caracterului. — Letter 130, 1901.

Duhul Sfânt umple mintea curată — Noi trebuie să ne umplem mintea în mod continuu cu Hristos și să ne golim de egoism și păcat.... Pe măsură ce vă goliți mintea de vanitate și frivolitate, golul va fi umplut cu ceea ce Dumnezeu așteaptă să vă ofere — Duhul Său Sfânt. Atunci, din comoara bună a inimii vor ieși lucruri bune, mărgăritare ale gândirii, iar ceilalți vor înțelege cuvintele.... Gândurile și sentimentele voastre vor stărui asupra Domnului Hristos, iar voi [784] veți reflecta asupra celorlalți lumina care a strălucit asupra voastră, venind de la Soarele neprihănirii. — The Review and Herald, 15 martie, 1892. (Our High Calling, 115.)

Principiile se aplică în toate circumstanțele — Domnul a vorbit în mod explicit în Cuvântul Său Sfânt. Acele pagini binecuvântate sunt pline de învățătură și viață, în armonie cu adevărul. Ele constituie o normă de viață desăvârșită. Sunt oferite învățături și sunt stabilite principii care se aplică în toate circumstanțele vieții, chiar dacă anumite situații particulare ar putea să nu fie menționate. Nu este omis nimic din ceea ce este esențial pentru un sistem desăvârșit al credinței și pentru metode corecte în practică. Toate datoriile pe care Dumnezeu le cere din partea noastră sunt prezentate în mod clar; și dacă cineva nu va reuși să ajungă la viața veșnică, aceasta se va datora faptului că s-a încrezut în sine, a fost plin de concepte zadarnice și nu a depins pentru mântuire numai de meritele sângelui lui Hristos. De pe calea cea dreaptă, nu va cădea nici unul dintre cei umili și onești care acceptă Biblia ca fiind călăuza lor și sursa tuturor sfaturilor lor. — Letter 34, 1891.

Adevărul este un principiu activ — Adevărul este un principiu activ și lucrător, care modelează inima și viața astfel, încât să existe o continuă înaintare spre cer.... Cu fiecare efort al voinței, se obține un nou impuls spre acțiune. Caracterul moral se aseamănă din ce în ce mai mult cu caracterul și gândirea lui Hristos. Creștinul care înaintează este în posesia unui har și a unei iubiri care transmit cunoștință, deoarece înțelegerea divină și pătrunzătoare a caracterului lui Hristos are o înrâurire profundă asupra înclinațiilor lui. Slava lui Dumnezeu, care se descoperă deasupra scării, poate

fi înțeleasă și prețuită numai dacă urcăm treaptă cu treaptă, atrași fără încetare tot mai sus, spre țintele nobile descoperite de Domnul Hristos. Toate însușirile minții și trupului trebuie angajate în această lucrare. — Manuscript 13, 1884. (Our High Calling, 68.)

O abordare pozitivă — Cerul observă pe cel care aduce cu sine o atmosferă plină de pace și dragoste. Un asemenea om își va primi răsplata sa. El va sta în picioare în marea zi a Domnului. — Manuscript 26, 1886. (Our High Calling, 234.)

[785] **Sfătuirea și educația nu exclud relația personală cu Dumnezeu** — Deși educația, pregătirea și sfatul celor cu experiență sunt esențiale, lucrătorii trebuie învățați să nu se bazeze numai pe judecata omului. Ca oameni liberi ai lui Dumnezeu, toți trebuie să ceară înțelepciune de la El. Dacă cel ce învață depinde numai de ideile altuia și nu avansează dincolo de acceptarea planurilor acestuia, va înțelege lucrurile doar prin prisma gândirii lui și, prin aceasta, nu va fi decât o reflectare a unei alte persoane. Dumnezeu îi tratează pe oameni ca pe niște ființe responsabile. El va lucra prin Duhul Său în mintea pe care a dăruit-o omului numai dacă omul îi va oferi posibilitatea de a lucra și dacă va înțelege lucrările Sale. Planul Său este ca fiecare om să-și folosească mintea și conștiința pentru el însuși. Dumnezeu nu dorește ca vreun om să devină umbra altuia, exprimând numai opiniile altcuiva. — Testimonies for the Church 5:724, 725 (1889).

Dumnezeu aprobă cea mai înaltă cultură intelectuală — Dacă este sfințită prin iubire și temere de Dumnezeu, cea mai înaltă cultură intelectuală beneficiază de aprobarea Lui deplină. Oamenii umili, aleși de Hristos, au umblat cu El timp de trei ani și au fost supuși influenței înălțătoare a Maiestății cerului. Domnul Hristos a fost cel mai mare educator pe care L-a cunoscut lumea vreodată. — The Review and Herald, 21 iunie, 1877. (Fundamentals of Christian Education, 47, 48).

Mintea este sursa tuturor acțiunilor, bune sau rele — El a pregătit acest sălaș viu pentru minte, „țesut în chip ciudat”, un templu pe care Domnul Însuși l-a pregătit pentru locuirea Duhului Lui Sfânt. Mintea conduce întreaga ființă umană. Toate acțiunile noastre, bune sau rele, își au sursa în minte. Mintea este aceea care se închină lui Dumnezeu și ne așează în rândul ființelor cerești. Cu toate acestea, mulți își petrec întreaga viață fără a deveni înțelepți

cu privire la ... [„recipientul”] ce conține această comoară. — Special Testimonies On Education, 33, 11 mai, 1896. (Fundamentals of Christian Education, 426).

Mintea e condusă de cer sau este pervertită — Purificat, înnobilat și condus de cer, intelectul este o putere universală ce zidește [786] Împărăția lui Dumnezeu. Intelectul pervertit exercită exact influența opusă; corupe puterea omenească încredințată cu scopul de a fi dezvoltată printr-un efort sârguincios în facerea binelui. Intelectul pervertit înșeală și distruge.

Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu suficiente însușiri pentru a fi capabili și înțelepți să ducă mai departe și să reprezinte cu putere și abilitate minunatele lucrări ale Domnului, pentru toți cei care Îl iubesc și păzesc poruncile Lui. El a dorit ca omul să păzească poruncile lui Dumnezeu, deoarece păzirea poruncilor Sale contribuie la sănătatea și viața tuturor ființelor omenești.

Talentele încredințate constituie o responsabilitate sfântă. Nici un om nu trebuie să tânjească după talente pe care nu le are, decât dacă s-a rugat și a cerut înțelepciune de sus — pentru a fi sigur de corecta folosire a tuturor capacităților dăruite de Dumnezeu, — astfel încât să hotărască să Îl onoreze și să-l slăvească pe Dumnezeu prin talentele pe care le primește în dar. Este o lucrare minunată să crezi și să accepți lumina sfântă venită din partea lui Dumnezeu, pentru a o răspândi tuturor celor ce se află în întunericul erorii; deoarece această lumină este oferită fără părtinire și fără interese egoiste, ca să ajute, să binecuvânteze și să salveze sufletele pieritoare. Pentru lucrătorul credincios, ea este o comoară care îl face să fie mai bogat în cer decât un milionar pe pământ. El este moștenitorul lui Dumnezeu, împreună moștenitor cu Isus Hristos al unei glorii veșnice mult mai valoroase. — Manuscript 63, 1900.

Omul creat pentru un scop nobil — Ceea ce constituie valoarea unui om nu este pretenția și aparența superiorității, ci adevărata noblețe a minții. Cultivarea corespunzătoare a însușirilor intelectuale reprezintă adevărata identitate a omului. Aceste însușiri nobile sunt dăruite pentru a contribui la formarea caracterului pentru viața viitoare nemuritoare. Omul a fost creat pentru a se bucura de un statut mai înalt și mai sfânt decât cel pe care i-l poate oferi lumea aceasta. El a fost creat după chipul lui Dumnezeu, pentru un scop atât de

înalt și de nobil, încât să atragă atenția tuturor îngerilor. Testimonies for the Church 4:438 (1880).

Modul de gândire trebuie schimbat — Mintea multora poate ajunge la un stadiu atât de josnic, încât Dumnezeu nu mai poate lucra [787] prin și pentru ea. Modul de gândire trebuie schimbat, iar conștiința morală trebuie trezită, astfel încât să poată înțelege cerințele lui Dumnezeu. Conținutul și esența adevăratei religii trebuie să fie recunoscute și evidențiate fără încetare de relația noastră personală cu Dumnezeu — prin cuvinte, prin fapte și prin comportament. Umilința trebuie să ia locul mândriei, seriozitatea să ia locul ușurătății, iar devoțiunea, locul indiferenței nereligioase. — Testimonies for the Church 4:582 (1881).

Gândirea motivează slujirea — Am văzut că, în perioada verii trecute, spiritul predominant a fost acela al unei căutări până la limită a ofertelor acestei lumi. Poruncile lui Dumnezeu nu au fost respectate. Deși pretindem că slujim legii lui Dumnezeu, mintea multora se află în slujba lumii. Dar ei nu pot sluji legii lui Dumnezeu, în timp ce gândurile lor sunt ocupate cu lucrurile pământești și interesele personale. — Testimonies for the Church 1:150 (1857).

Serviciul acceptat de Dumnezeu — Mulți cred că defectele lor de caracter îi fac incapabili să atingă standardul pe care l-a înălțat Domnul Hristos, dar tot ce trebuie să facă acești oameni este să se umilească la fiecare pas sub brațul puternic al lui Dumnezeu. Hristos nu evaluează omul în raport cu cantitatea de lucru pe care o realizează, ci în funcție de spiritul în care este îndeplinită lucrarea.

Când îi vede pe oameni ridicând poverile, străduindu-se să le poarte cu o inimă smerită, cu neîncredere în sine și într-o dependență totală de El, Domnul adaugă lucrării lor perfecțiunea și suficiența Sa, iar lucrarea este acceptată de către Tatăl. Noi suntem acceptați în Fiul Iubit. Defectele celui păcătos sunt acoperite de perfecțiunea și plinătatea Domnului, Neprihănirea noastră. Cei care depun eforturi umile, cu o dorință sinceră și cu o inimă smerită, pentru a trăi la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu, sunt priviți de către Tatăl cu o iubire duioasă și plină de înțelegere; El îi consideră ca pe niște copii ascultători și neprihănirea lui Hristos le este atribuită. — Letter 4, 1889.

Cunoașterea lui Hristos aduce vigoare minții — Domnul [788] Hristos este un izvor de viață. Ceea ce au nevoie oamenii este o

mai limpede cunoaștere a Lui; ei au nevoie de răbdare și bunătate și au nevoie să învețe cu sârguință cum poate fi deschisă întreaga lor inimă față de agenții vindecători ai cerului. Când lumina iubirii lui Dumnezeu strălucește în cămările întunecoase ale sufletului, neliniștea, tulburarea și insatisfacția vor înceta, iar bucuriile pline de satisfacție vor oferi sănătate minții și putere trupului. — The Ministry of Healing, 247 (1905).

Cu Hristos nu există eșec — Puterea infinită a Duhului Sfânt este fortăreața de apărare a fiecărui suflet pocăit. Nici un suflet care cere protecția lui Hristos cu credință și părere de rău pentru păcat nu va fi lăsat să ajungă sub puterea vrăjmașului. Mântuitorul este alături de copiii Săi când sunt ispitiți și încercați. Cu El nu poate exista eșec, pierdere, imposibilitate sau înfrângere; noi putem împlini toate lucrurile prin Cel care ne întărește. — The Desire of Ages, 490 (1898).

[789] ## Capitolul 88 — Influențe negative asupra minții

Să renunțăm la căutarea greșelilor — Noi ar trebui să smulgem din gândurile noastre nemulțumirile și căutarea greșelilor. Să nu privim în permanență la toate defectele pe care le-am putea vedea.... Dacă dorim să păstrăm o relație bună cu Dumnezeu, trebuie să privim stăruitor la lucrurile mari și prețioase — la neprihănirea, slava, puterea, bunătatea, afecțiunea, iubirea pe care Dumnezeu le revarsă asupra noastră. Și, privind astfel, mintea noastră va deveni atât de legată de aceste lucruri de natură veșnică, încât nu vom avea nici o dorință de a descoperi greșelile altora. — Manuscript 153, 1907. (Our High Calling, 232.)

Noi tindem să ne amintim lucrurile rele — Trebuie să învățăm să interpretăm conduita celorlalți în maniera cea mai favorabilă posibilă.... Dacă suspectăm fără încetare răul, suntem în pericolul de a genera exact lucrurile pe care le suspectăm.... Nu putem trăi fără să suferim uneori în sufletul nostru sau fără ca temperamentul să ne fie pus la încercare, dar, în calitate de creștini, trebuie să fim tot atât de răbdători, de înțelegători, umili și smeriți precum dorim să fie și alții.

Oh, de câte mii de fapte bune și gesturi de bunăvoință beneficiem noi, ... care dispar neobservate ca roua sub razele soarelui, în timp ce pagubele reale sau imaginare lasă o impresie aproape imposibil de
[790] șters în viitor! Cel mai bun exemplu pe care îl putem oferi altora este acela de a fi onești cu noi înșine, de a lăsa în seama lui Dumnezeu persoana noastră, reputația noastră și de a nu manifesta prea mare interes în corectarea fiecărei impresii greșite sau în prezentarea situației noastre într-o lumină favorabilă. — Letter 25, 1870. (Our High Calling, 237.)

Imaginile asupra cărora stăruim ne schimbă viața — Tot ceea ce ne determină să vedem slăbiciunea naturii umane se află în planul lui Dumnezeu de a ne ajuta să privim la El și în nici un caz să nu ne punem încrederea în oameni sau să considerăm omenescul un mijloc de apărare.... Noi suntem schimbați după chipul lucrurilor

asupra cărora stăruim. Prin urmare, cât de important este să ne deschidem inima față de lucrurile adevărate, plăcute și care se bucură de o bună reputație! — Letter 63, 1893. (Our High Calling, 248.)

Să ne amintim de fragilitatea naturii umane — În relațiile cu semenii noștri, trebuie să ținem cont că și ei sunt supuși aceloraşi tendințe, suferă aceleași slăbiciuni și suportă aceleași ispite ca și noi. Și asemenea nouă, ei trebuie să lupte cu viața pentru a-și păstra integritatea.... Adevărata curtenie creștină reunește și desăvârșește dreptatea și politețea, mila și iubirea o întregesc, conferind caracterului cele mai fine retușuri și cel mai atrăgător șarm. — Letter 25, 1870. (Our High Calling, 236.)

Nu ridicați bariere — Domnul dorește ca poporul Său să folosească alte metode în locul condamnării răului, chiar dacă aceasta este îndreptățită. El dorește să facem mai mult decât să le adresăm adversarilor noștri acuzații, care nu fac altceva decât să-i împingă tot mai departe de adevăr. Lucrarea pe care Domnul Hristos a venit să o realizeze în lumea noastră nu a fost aceea de a ridica bariere și de a-i amenința pe oameni pentru faptul că sunt greșiți. Cel care se așteaptă să lumineze un popor înșelat trebuie să se apropie de ei și să lucreze pentru ei în iubire. El trebuie să devină centrul de răspândire a unei influențe sfinte. — Gospel Workers, 373 (1915).

Învingeți sensibilitatea — Mulți oameni au o sensibilitate nesfințită, care îi menține într-o continuă căutare a unor anumite [791] cuvinte, anumite priviri sau acțiuni pe care să le poată interpreta drept o lipsă de respect sau de apreciere. Toate acestea pot fi învinse. Fiecare trebuie să înainteze în temere de Dumnezeu, făcând tot ceea ce poate mai bine, fără să se intereseze sau să se îngrijoreze dacă vor fi apreciați sau ofensați de critici, slujind cu ardoare lui Dumnezeu și învățând să construiască cele mai favorabile interpretări cu privire la tot ce ar părea ofensator în comportamentul altora. — Manuscript 24, 1887. (Our High Calling, 240.)

Nu vânați motive de nemulțumire — Faptul că îi judecăm pe frații noștri, că îngăduim ca simțămintele noastre să fie stârnite împotriva lor, atunci când credem că nu s-au comportat tocmai corect față de noi, nu va aduce nici o binecuvântare în inimile noastre și nu va îmbunătăți în nici un fel situația creată. Eu nu îndrăznesc să permit ca simțămintele mele să alunece pe calea vânării tuturor motivelor de nemulțumire, repetându-le mereu și mereu și trăind

într-o atmosferă de neîncredere, ostilitate și disensiune. — Letter 74, 1888. (Our High Calling, 239.)

Pierderea integrității conștiinței — Când îți pierzi integritatea conștiinței, sufletul tău devine terenul de luptă al lui Satana; îndoielile și temerile tale vor fi suficiente ca să-ți paralizeze energiile și să te ducă la descurajare. — Letter 14, 1885. (Our High Calling, 94.)

Lucrarea specială a lui Satana este să provoace disensiune — Neglijența în cultivarea unei considerații duioase și a înțelegerii reciproce a provocat disensiune, neîncredere, un spirit de căutare a greșelilor și o dezbinare generală. Dumnezeu ... ne solicită să îndepărtăm acest mare păcat și să ne străduim să răspundem rugăciunii lui Isus ca ucenicii Săi să fie una, după cum El și Tatăl sunt una.... Provocarea disensiunii este lucrarea specială a lui Satana ... pentru ca lumea să fie privată de cea mai puternică mărturie pe care o pot oferi creștinii — și anume că Dumnezeu L-a trimis pe propriul Său Fiu pentru a aduce în armonie minți turbulente, mândre, invidioase, geloase și bigote. — Letter 25, 1870. (Our High Calling, 237.)

[792] **Presiunile emoționale negative tulbură întreaga ființă** — Invidia și gelozia sunt boli care tulbură toate însușirile ființei. Ele au apărut în paradis o dată cu Satana.... Cei care ascultă vocea lui vor jefui meritele altora și vor falsifica și răstălmăci realitatea pentru a se înălța pe ei înșiși. Dar nimic întinat nu poate intra în cer și, dacă aceia care cultivă acest spirit nu sunt schimbați, nu vor intra niciodată acolo, deoarece ei i-ar critica și pe îngeri. Ei ar invidia coroana altora. Asemenea oameni nu ar ști să vorbească decât despre imperfecțiunile și greșelile celorlalți. — The Review and Herald, 14 septembrie, 1897. (Our High Calling, 234.)

Un temperament nesfânt pune în pericol mintea și viața evanghelistului — Manifestarea temperamentului tău nesfânt chiar în mijlocul adunării poporului lui Dumnezeu îți pune în pericol mintea și viața. Întreabă-te: Merită să continuu în modul în care am acționat, în ceartă și conflicte? — Letter 21, 1901.

Când puterea lui Dumnezeu este pierdută — Bărbații și femeile au fost cumpărați cu un preț, și încă ce preț! Însăși viața Fiului lui Dumnezeu. Ce lucru teribil este ca aceștia să se așeze într-o poziție în care puterile lor fizice, mintale și morale sunt degradate și își pierd vigoarea și puritatea! Asemenea bărbați și femei nu pot aduce lui Dumnezeu o jertfă plăcută.

Prin pervertirea apetitului și a pasiunilor, omul a pierdut puterea lui Dumnezeu și a devenit un instrument al nelegiuirii. Întreaga ființă este bolnavă — trup, suflet și spirit. Dar a fost oferit remediul pentru sfințirea umanității. Trupul și mintea nesfântă pot fi curățite. Pentru ca noi să putem primi iertare și mântuire, a fost prevăzut un minunat remediu. — Letter 139, 1898.

Cel care urmărește simplitatea în toate obișnuințele vieții, înfrânându-și apetitul și controlându-și pasiunile, își poate păstra însușirile minții puternice, active, viguroase și receptive la tot ceea [793] ce solicită gândirea și acțiunea, capabile să discearnă între sfânt și nesfânt și pregătite să se angajeze în orice activitate spre slava lui Dumnezeu și binele omenirii. — The Signs of the Times, 29 septembrie, 1881. (Sons and Daughters of God, 86).

Cei care cad sunt lipsiți de o atitudine mintală sănătoasă — Cei care cad în capcana lui Satana nu au ajuns încă să manifeste o atitudine mintală sănătoasă. Ei sunt îndrăzneți, mulțumiți de sine și plini de sentimentul importanței personale. Oh, cu câtă durere privește Domnul asupra lor și ascultă cuvintele lor vanitoase și blasfematoare. Ei sunt umflați de mândrie. Vrăjmașul se uită la ei surprins că au căzut atât de ușor. — Letter 126, 1906.

Încrederea excesivă este o cursă a lui Satana — Cât de zadarnic este ajutorul omenesc atunci când puterea lui Satana se exercită asupra unui om care s-a înălțat pe sine, neștiind că este părtaș la știința lui Satana. În încrederea lui de sine, el înaintează direct în cursa vrăjmașului și cade. El nu a acordat atenție avertismentelor primite și a ajuns prada diavolului. Dacă ar fi umblat în umilință cu Dumnezeu, ar fi alergat în locurile sigure pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru el. Astfel, în timp de pericol, el ar fi fost în siguranță, deoarece Dumnezeu ar fi ridicat pentru el o barieră în calea vrăjmașului. — Letter 126, 1906.

Inima este coruptă din fire — Trebuie să ne amintim că inimile noastre sunt corupte din fire și că noi suntem incapabili să urmăm o conduită corectă prin noi înșine. Numai harul lui Dumnezeu, combinat cu cele mai stăruitoare eforturi din partea noastră, ne poate face să câștigăm biruința. — The Review and Herald, 4 ianuarie, 1881. (Our High Calling, 111.)

Obiceiurile rele împiedică dezvoltarea — Orice practică sau obicei care slăbește puterea nervilor și a creierului sau forțele fizice

ne descalifică pentru a exercita următoarea roadă a harului, după cumpătare — răbdarea. — Manuscript 13, 1884. (Our High Calling, 69.)

[794] **O minte leneșă, indisciplinată** — Dumnezeu nu dorește să fim mulțumiți cu o minte leneșă și indisciplinată, preocupată de gânduri superficiale și amintiri rătăcite. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 506 (1913).

Trecând prin viață în conflict cu lumea — Majoritatea acestor oameni indisciplinați trec prin viață intrând în conflict cu lumea, în mod neintenționat, datorită unei greșeli de interpretare, și eșuează acolo unde ar fi trebuit să aibă succes. Ei încep să creadă că lumea are ceva împotriva lor, deoarece nu îi laudă și nu le acordă atenție și se răzbună printr-o pornire împotriva lumii, pe care o acuză de provocări. Uneori, circumstanțele îi obligă să afișeze o umilință falsă, dar aceasta nu se aseamănă cu un har natural, iar adevăratul lor caracter va fi demascat în mod sigur mai devreme sau mai târziu. — Testimonies for the Church 4:202 (1876).

Cercetarea atentă a fiecărui obicei — Bărbații și femeile trebuie învățați să cerceteze cu atenție fiecare practică sau obicei personal și să înlăture ceea ce le cauzează suferința trupului și, ca urmare, așternând umbre și asupra minții. — The Review and Herald, 12 noiembrie, 1901. (Welfare Ministry, 127, 128).

Ce să facem cu îndoiala — Chiar și creștinii cu o îndelungată experiență sunt adesea asaltați de cele mai teribile îndoieli și șovăieli.... Nu trebuie să consideri că situația ta este fără speranță datorită acestor ispite.... Speră în Dumnezeu, încrede-te în El și odihnește-te în făgăduințele Sale. — Letter 52, 1888. (Our High Calling, 86.)

Când diavolul vine cu îndoielile și necredința sa, închide ușa inimii tale. Închide-ți ochii, ca să nu privești umbra întunecată. Ridică-ți privirile spre cer, unde pot privi lucrurile veșnice, și vei primi putere pentru fiecare ceas. Încercarea credinței este mai valoroasă decât aurul.... Ea te antrenează să lupți în bătăliile Domnului....

Tu nu poți să-ți permiți să lași să ți se strecoare nici o îndoială în
[795] minte. Nu-I face plăcere diavolului, vorbind despre poverile teribile pe care le porți. De fiecare dată când procedezi astfel, Satana râde, pentru că sufletul lui te poate controla până acolo, încât să pierzi

din vedere pe Isus Hristos, Răscumpărătorul tău. — Manuscript 17, 1894. (Our High Calling, 86.)

Repetarea păcatului slăbește puterea de a rezista — Nimeni nu poate dedica nici măcar o singură dată în slujba mândriei și a celor lumești puterile care i-au fost dăruite de Dumnezeu, fără a se așeza singur pe terenul vrăjmașului.... Fiecare repetare a păcatului îi slăbește puterea de a rezista, îi orbește privirile și îi alungă convingerea. — The Review and Herald, 20 iunie, 1882. (Our High Calling, 160.)

Încurajarea celor disperați — În lucrarea pentru victimele viciilor, în loc de a le arăta disperarea și ruina spre care se îndreaptă grăbiți, întoarceți-le privirile către Isus. Ațintiți-le spre slava cerurilor. Aceasta va contribui la salvarea trupului și a sufletului mai mult decât teroarea mormântului deschis în fața celor neajutorați și în aparență fără speranță. — The Ministry of Healing, 62, 63 (1905).

Preocupări inutile și consumatoare de timp — Trebuie să ne îndepărtăm de sutele de subiecte care ne atrag atenția. Sunt lucruri care ne consumă timpul și necesită cercetări, dar nu sfârșesc prin nimic. Cele mai înalte preocupări solicită întreaga atenție și întreaga energie, care sunt risipite adesea pentru lucruri nesemnificative.

Acceptarea unor teorii noi nu aduce o nouă viață sufletului. Chiar și cunoașterea faptelor și teoriilor importante este de o mică valoare, dacă nu este pusă în practica vieții de zi cu zi. Trebuie să simțim responsabilitatea de a oferi sufletelor noastre o hrană care să dezvolte și să stimuleze viața spirituală. — The Ministry of Healing, 456 (1905).

O viață pentru un scop — Noi trebuie să trăim pentru lumea viitoare. Este atât de devastator să trăiești la întâmplare, o viață fără sens. Noi urmărim un scop în viață — o viață pentru un scop. Dumnezeu să ne ajute să fim oameni care se sacrifică pe ei înșiși, se [796] preocupă mai puțin pentru ei, uită de ei și de interesele lor egoiste și împlinesc binele nu pentru onoarea pe care ne așteptăm să o primim aici, ci pentru că acesta este scopul vieții noastre și justificarea finală a întregii noastre existențe. Fie ca rugăciunea noastră zilnică să se înalțe la Dumnezeu, pentru ca El să ne elibereze de egoismul nostru. — Letter 17, 1872. (Our High Calling, 242.)

[797] ## Capitolul 89 — Influențe pozitive asupra minții

Mulțumirea sufletească favorizează sănătatea — Nimic nu tinde să promoveze mai bine sănătatea trupului și a sufletului decât un spirit de mulțumire și laudă la adresa lui Dumnezeu. A rezista melancoliei, simțămintelor și gândurilor de nemulțumire constituie o datorie imperativă — tot atât de mare precum este aceea de a ne ruga. — The Ministry of Healing, 251 (1905).

Proprietatea abilităților noastre mintale și fizice — Cu câtă naturalețe ne considerăm proprietarii noștri deplini! Dar Cuvântul inspirat declară: „Voi nu sunteți ai voștri, ... căci ați fost cumpărați cu un preț". (1 Corinteni 6, 19.20.)... În relația cu semenii noștri, noi suntem deținătorii abilităților mintale și fizice care ne-au fost încredințate. Dar în relația cu Dumnezeu, noi suntem doar beneficiari și administratori ai harului Său. — Letter 44, 1900. (Our High Calling, 40.)

Urmăriți să realizați unitatea — Este voia lui Dumnezeu ca iubirea și unitatea frățească să existe în mijlocul poporului Său. Înainte de răstignirea Sa, rugăciunea lui Hristos a fost ca ucenicii Lui să fie una, așa cum El și Tatăl erau una, pentru ca lumea să poată crede că Dumnezeu L-a trimis. Această rugăciune mișcătoare și frumoasă străbate veacurile, ajungând chiar până în zilele noastre; deoarece cuvintele ei spuneau: „Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor". (Ioan 17, 20.)

[798] Deși nu trebuie să sacrificăm un principiu al adevărului, ținta noastră continuă trebuie să fie aceea de a atinge acest stadiu al unității. Aceasta este dovada uceniciei noastre. Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții". (Ioan 13, 35.) Apostolul Petru îndemna biserica: „Fiți cu aceleași gânduri, simțind unii cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți". (1 Petru 3, 8.) — Patriarchs and Prophets, 520 (1890).

Observați ceea ce este pozitiv în mediul înconjurător — Cu toții ați văzut frumoșii nuferi albi care cresc în mijlocul lacurilor.

Cât de emoționați am fost, cât am fi dorit și ce eforturi am fi fost dispuși să facem ca să ajungem până la ei! Oricât de mult noroi, murdărie și resturi ar fi existat în jurul florilor, dorința noastră de a le avea nu putea fi distrusă. Ne minunam cum poate fi nufărul atât de frumos și de alb, când în jurul lui există atâta mizerie.

Ei bine, acolo există o rădăcină care pătrunde adânc în nisipurile aurii și adună cea mai curată substanță care hrănește nufărul, zămislind floarea pură și imaculată, așa cum o vedem. Nu ar trebui să învățăm din aceasta o lecție? Nufărul ne arată că, deși există multă nelegiuire pretutindeni în jurul nostru, nu suntem nevoiți să ne lăsăm atinși de aceasta. Nu vorbiți despre nelegiuirea și răutatea din lume, ci înălțați-vă gândurile și vorbiți despre Mântuitorul vostru. Nelegiuirea pe care o vedeți în jur vă face să fiți mai fericiți că El este Mântuitorul vostru și că sunteți copiii Lui.

Deci, vom privi noi la nelegiuirea din jur și vom cugeta la partea întunecată a lucrurilor? Oricum, nu le putem schimba; așadar, să privim la ceva mai înalt, mai bun și mai nobil. Vorbiți despre acele lucruri care vor lăsa o impresie bună asupra minții și vor înălța fiecare suflet, smulgându-l din această nelegiuire în lumina din înălțimi. — Manuscript 7, 1888.

Comemorarea binecuvântărilor — Dacă toate energiile greșit orientate ale minții ar fi dedicate unui subiect unic și important — bogățiile prețioase ale harului lui Dumnezeu primite în viața aceasta — ce diplome de merit ar împodobi încăperile memoriei, comemorând darurile și favorurile lui Dumnezeu.... Atunci am căuta să [799] adunăm comorile spirituale tot atât de perseverent și de stăruitor, ca și cei care trudesc pentru acumularea lucrurilor pământești trecătoare, iar aceasta ar deveni un principiu activ, păstrat cu statornicie în viața de zi cu zi.

Puteți fi îndreptățiți să fiți nemulțumiți de starea voastră prezentă, deoarece Domnul deține un cer al binecuvântării și o vistierie încărcată de lucruri bune și plăcute pentru a împlini nevoile sufletului. Astăzi, dorim mai mult har, dorim o înnoire a iubirii lui Dumnezeu și a asigurării bunătății Sale, iar El nu va reține aceste comori cerești de la adevăratul căutător. — Manuscript 22, 1889. (Our High Calling, 188.)

Un profit corespunzător darurilor — Fiecărui slujitor îi este încredințată o înzestrare pentru care este răspunzător și diferitele lu-

crări sunt proporționate în raport cu diferitele noastre abilități. Dumnezeu nu a fost părtinitor în distribuirea darurilor Sale. El a dăruit talentele în conformitate cu puterile deja cunoscute ale slujitorilor Săi și așteaptă din partea lor un profit corespunzător. — Testimonies for the Church 2:282 (1869).

O folosire corectă a abilităților fizice și intelectuale — Timpul trebuie folosit în mod judicios, eficient și sub îndrumarea sfințitoare a Duhului Sfânt. Trebuie să înțelegem bine ce este corect și ce este greșit să facem cu proprietățile și cu abilitățile fizice și intelectuale pe care le avem. Dumnezeu este proprietarul de drept al tuturor puterilor încredințate slujitorilor omenești. În lumina propriei Sale înțelepciuni, El stabilește termenii și cadrul în care omul să utilizeze fiecare dar primit de la Dumnezeu. El va binecuvânta folosirea corectă a fiecărei puteri investite pentru slava Numelui Său.

Talentul vorbirii, cel al memoriei, al administrării — toate au rolul de a contribui la slava lui Dumnezeu și la înaintarea Împărăției Sale. Dumnezeu ne-a încredințat propriile Sale bunuri, pe care să le administrăm în absența Sa. Fiecare ispravnic are o lucrare specială de îndeplinit în înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Nimeni nu este scutit. — Letter 44, 1900. (Our High Calling, 40.)

[800] **Dumnezeu dăruiește talentele, omul le cultivă** — Noi trebuie să cultivăm talentele pe care ni le-a dat Dumnezeu. Ele sunt daruri și trebuie folosite într-o relație corectă unul cu altul, pentru a alcătui un întreg desăvârșit. Dumnezeu dăruiește talentele, capacitățile minții; omul formează caracterul. Mintea este grădina Domnului, iar omul trebuie să o cultive cu sârguință, pentru a forma un caracter asemănător celui divin. — Letter 73, 1899. (Our High Calling, 106.)

Incapacitatea este rezultatul inactivității — Mulți dintre cei care evită efortul creștin se scuză, motivând că nu sunt capabili să îndeplinească lucrarea. Dar oare Dumnezeu i-a făcut incapabili? Nu, niciodată. Această incapacitate a fost produsă de propria lor lipsă de activitate și perpetuată prin alegerea lor deliberată. Ei înfăptuiesc deja, în caracterele lor, rezultatul sentinței: „Luați-i și talantul pe care îl are”.

Continua folosire greșită a talentelor lor îi va lipsi întru totul de Duhul Sfânt, care este singura lumină. Sentința „Pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară” (Matei 25, 30) nu face

decât să pecetluiască alegerea pe care ei înșiși au făcut-o pentru veșnicie. — Christ's Object Lessons, 365 (1900).

Asocierea unor elemente diferite — Unitatea în diversitate este planul lui Dumnezeu. Printre urmașii lui Hristos, trebuie să existe o asociere de elemente diferite, adaptate reciproc, fiecare având o lucrare specială pentru Dumnezeu. Fiecare persoană își are locul ei în împlinirea marelui plan de a purta amprenta chipului lui Hristos.... Unul este potrivit pentru a face o anumită lucrare, altul are o lucrare diferită, pentru care este pregătit, altul are încă o lucrare, într-un domeniu diferit; dar fiecare trebuie să fie o completare a celorlalți.... Lucrând în și prin elemente diferite, Duhul lui Dumnezeu va realiza armonia acțiunii.... Trebuie să existe un singur duh călăuzitor — Duhul Celui care este infinit în înțelepciune și în care toate elementele diferite se întâlnesc într-o unitate inegalabilă. — Letter 78, 1894. (Our High Calling, 169.)

Inima dezvăluită în caracter — Ceea ce suntem în inima noastră, se va dezvălui în caracter și va avea o influență asupra tuturor celor cu care ne asociem. Cuvintele și acțiunile noastre sunt o mireasmă de viață spre viață sau o mireasmă de moarte spre moarte. Și, la judecată, vom fi aduși față în față cu cei pe care, dacă am fi avut o legătură zilnică cu Dumnezeu și un interes viu și stăruitor pentru salvarea sufletelor lor, i-am fi putut ajuta să meargă pe calea cea dreaptă și sigură, prin cuvinte înțelepte și prin sfaturi. — Letter 27, 1892. (Our High Calling, 241.) [801]

Puterea electrizantă asupra minții altora (sfat adresat unui om visător) — Trebuie să cultivi puterea de caracter, deoarece exemplul unui om puternic este vast și pătrunzător și provoacă la imitare. El pare să dețină o putere electrizantă asupra minții altora. Oamenii serioși și perseverenți sunt puțini în această lume. Fiecare lucrător al lui Dumnezeu se va confrunta cu piedici și cu obstacole. Dar trebuie să le învingă în mod hotărât. Lucrătorul energic și perseverent nu va permite să-i fie blocată calea. El va doborî toate barierele.

Tu ai nevoie de o energie constantă, fermă și inepuizabilă. Trebuie să te disciplinezi și să realizezi o schimbare totală. Depune toate eforturile și învinge-ți sentimentele copilărești. Trebuie să te hotărăști să nu-ți irosești viața îndeletnicindu-te cu lucruri de nimic. Obiectivele tale sunt bune. Tu cauți în permanență să realizezi ceva, dar nu ajungi la aceasta și nu reușești să-l îndeplinești. Cea mai

mare parte a ocupației tale este mai degrabă vorbitul decât acțiunea. Sănătatea ta ar fi cu mult mai bună dacă ai depune o energie mult mai stăruitoare și ai realiza ce ți-ai propus, în ciuda oricăror obstacole. — Letter 33, 1886.

Iubirea lui Dumnezeu este dincolo de orice definiție — Iubirea lui Hristos este un lanț de aur care unește ființele omenești limitate, care cred în Isus Hristos, cu Dumnezeul cel Infinit. Iubirea pe care o are Domnul pentru copiii Lui întrece orice cunoștință. Nici o știință nu o poate explica sau defini. Nici o înțelepciune omenească [802] nu o poate intui. Cu cât simțim mai mult influența acestei iubiri, cu atât devenim mai smeriți și mai umiliți. — Letter 43, 1896. (The S.D.A. Bible Commentary 5:1141).

Religia modelează întreaga ființă — Adevărata religie își are locul ei propriu în inimă; și ca principiu călăuzitor, ea se exteriorizează, modelând comportamentul, până când întreaga ființă devine asemenea chipului Domnului Hristos; până și gândurile sunt aduse în supunere față de gândurile Domnului Hristos. Dacă acest principiu călăuzitor nu se află în inimă, mintea va fi modelată în asemănare cu mintea lui Satana, realizându-și voința până la ruinarea sufletului. Atmosfera care învăluie sufletele este devastatoare pentru toți cei ce se află în preajmă, indiferent dacă sunt credincioși sau necredincioși. — Letter 8, 1891.

Familiarizarea cu natura aduce sănătate trupului, minții și sufletului — Lucrurile din natură sunt binecuvântări ale lui Dumnezeu, oferite pentru a dărui sănătate trupului, minții și sufletului. Ele sunt oferite celor sănătoși pentru a-i păstra sănătoși, iar celor bolnavi pentru a-i face sănătoși. Asociate cu un tratament bazat pe proprietățile apei, ele sunt mai eficiente în restabilirea sănătății decât orice medicament chimic din lume. — Testimonies for the Church 7:76 (1902).

[803] **Ascultarea aduce odihnă** — În supunerea totală față de Domnul Isus Hristos există pace; o pace constantă care inundă sufletul. Ascultarea de Dumnezeu aduce odihna. Ucenicul care calcă umil și smerit pe urmele Răscumpărătorului descoperă o pace și o odihnă pe care lumea nu le poate oferi și pe care lumea nu le poate lua înapoi. „Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine”. (Isaia 26, 3.) — Letter 6, 1893. (Our High Calling, 98.)

Umilința conduce la pace — Dacă umilința și smerenia sufletului, care au caracterizat fără încetare viața divinului Fiu al lui Dumnezeu, sunt împărtășite de către adevărații urmași ai Săi, aduc o mulțumire, o pace și o fericire care îi înalță mai presus de sclavia unei vieți artificiale. — The Health Reformer, 1 decembrie, 1871. (Our High Calling, 98.).

Iertarea înseamnă pacea sufletului — Ce este „odihna" promisă? Este conștiența faptului că Dumnezeu este loial, că nu îi dezamăgește niciodată pe cei care vin la El. Iertarea Lui este deplină și gratuită, iar acceptarea Lui înseamnă odihnă pentru suflet, odihnă în iubirea Lui. — The Review and Herald, 25 aprilie, 1899. (Our High Calling, 97.)

Pacea este rezultatul predării de sine — Când renunțăm la îndreptățirea personală și la toate raționamentele formulate dintr-o perspectivă egoistă, descoperim pacea. Secretul păcii desăvârșite în iubirea lui Isus constă în deplina predare de sine și acceptarea căilor Lui.... Faceți tot ce v-a spus El să faceți și fiți siguri că El va face tot ce a spus că va face.... Ați venit la El, renunțând la toate surogatele voastre, la necredința voastră și la toată îndreptățirea de sine? Veniți la El așa cum sunteți, slabi, neajutorați, pe punctul de a muri. — The Review and Herald, 25 aprilie, 1899. (Our High Calling, 97.)

Interesele vitale sunt în stăpânirea voastră — Aduceți-vă aminte că ispita nu este păcat. Aduceți-vă aminte că, oricare ar fi circumstanțele grele în care se poate afla cineva, nimic nu-I poate slăbi cu adevărat puterea sufletului, atâta timp cât el nu cedează ispitei și își păstrează integritatea. Interesele vitale și cele mai importante ale vieții voastre se află în stăpânirea voastră. Nimeni nu vă poate face rău fără propriul vostru consimțământ. Nici toate legiunile satanice nu vă pot răni, decât dacă va deschideți sufletul în fața curselor și săgeților lui Satana. Toată nelegiuirea din jur nu vă poate lăsa nici o pată în suflet și nu vă poate întina cu nimic, dacă în voi nu există o minte întinată. — Letter 14, 1885. (Our High Calling, 94.)

Controlul sentimentelor — Noi ne bucurăm datorită lucrurilor nădăjduite, nu datorită celor trăite. Noi știm, în nădejdea slavei lui Dumnezeu, că încercarea lucrează răbdare și experimentăm nădejdea. Ce înseamnă aceasta? Oare, dacă nu simțim ce dorim să simțim, ar trebui să ne impacientăm, rostind cuvinte care dovedesc că avem

atributele lui Satana? Nu ne putem permite să vorbim cu asprime și lipsă de amabilitate, deoarece suntem în atenția ființelor cerești [804] și întregul univers privește felul în care luptăm; și cât de mare este durerea pe care o aducem inimii lui Dumnezeu, când Îl negăm în vreun fel! Semnele cuielor de pe mâinile lui Hristos demonstrează că El ne-a săpat în palmele Sale. — Manuscript 16, 1894.

Încurajarea reface trupul și sufletul — Vorbiți-le celor suferinzi despre un Mântuitor plin de înțelegere și de milă.... El privește cu compasiune spre cei care consideră cazul lor fără scăpare. Când sufletul este plin de teroare și teamă, mintea nu poate înțelege compasiunea duioasă a lui Hristos. Sanatoriile noastre trebuie să fie niște centre de răspândire a păcii și liniștii pentru mințile tulburate.

Dacă puteți inspira speranța și credința mântuitoare celui descurajat, mulțumirea și voioșia vor lua locul descurajării și al neliniștii. Atunci, starea lor fizică poate experimenta schimbări minunate. Domnul Hristos le va reface atât sufletul, cât și trupul și, înțelegând iubirea și simpatia Lui, ei se vor odihni în credință. El este Luceafărul de dimineață, care strălucește în mijlocul întunericului moral al acestei lumi păcătoase. El este Lumina lumii și toți cei care Îi vor dărui inimile vor găsi pace, odihnă și bucurie. — Letter 115, 1905. (Medical Ministry, 109, 110).

Creștinul nu este pasiv, ci activ — Un creștin sănătos, care se dezvoltă, nu va fi un primitor pasiv printre semeni. El trebuie să dăruiască în aceeași măsură în care primește. Capacitățile noastre se măresc prin exercitare. Societatea creștină ne va asigura o atmosferă curată pe care să o respirăm, și respirând-o, noi trebuie să fim niște oameni activi. Faptele noastre creștinești, încurajările, gesturile de simpatie și îndrumările pe care le oferim celor care au nevoie de ele, stăpânirea de sine, iubirea, răbdarea și îndelunga răbdare necesare în exercitarea lucrării creștine vor crea în noi înșine credință, ascultare, nădejde și dragoste de Dumnezeu....

Pentru întărirea spirituală, este esențial ca sufletul să fie activ. Lucrarea trebuie realizată prin antrenarea într-o activitate spirituală [805] care să folosească la maximum ocaziile de a face bine.... Cu cât cineva este mai credincios în îndeplinirea îndatoririlor creștine, cu atât mai evidentă și mai temeinică va fi dezvoltarea sa. — Letter 1, 1882. (Our High Calling, 260.)

Folosirea influenței sociale — Creștinismul vine în contact cu lumea prin intermediul relațiilor sociale. Fiecare bărbat sau femeie care a primit lumina divină trebuie să răspândească această lumină pe cărările întunecoase ale celor ce nu cunosc o cale mai bună. Influența socială, sfințită prin Duhul lui Hristos, trebuie folosită la maximum, pentru a aduce sufletele la Mântuitorul. Domnul Hristos nu trebuie ascuns în inimă asemenea unei comori râvnite, sfinte și dragi, de care să se bucure doar posesorul. Noi trebuie să Îl avem pe Hristos în noi, asemenea unei fântâni din care izvorăsc apele vieții veșnice, înviorându-i pe toți cei care vin în contact cu noi. — The Ministry of Healing, 496 (1905).

Puterile latente ale creștinismului — Pe căile obișnuite ale vieții, de multe ori, un om se îndeletnicește cu truda zilnică, fără a fi conștient de capacitățile pe care le are și care, dacă ar fi implicate în acțiune, l-ar înălța pe aceeași treaptă cu cei mai onorați oameni ai lumii. Pentru ca aceste însușiri latente să fie trezite la viață, este necesară atingerea unei mâini înzestrate. Astfel de oameni au fost cei chemați de Isus pentru a-i fi colaboratori, oferindu-le privilegiul asocierii cu El. Printre marii oameni ai lumii, nu a existat niciodată un învățător asemenea Lui. Când au încheiat perioada de educație primită din partea Mântuitorului, ucenicii nu mai erau ignoranți și lipsiți de cultură. Ei deveniseră asemenea Lui în gândire și caracter, iar oamenii au înțeles că fuseseră cu Isus. — The Desire of Ages, 250 (1898).

Necesitatea țintelor și a obiectivelor — Să aveți o țintă a vieții, atâta timp cât trăiți. Învăluiți-vă în lumină și strălucire și îndepărtați norii. Căutați să fiți o floare proaspătă și frumoasă în grădina lui Dumnezeu, răspândind parfumul plăcut pretutindeni în jur. Faceți aceasta și nu veți muri cu nici o clipă mai repede; dar, făcând din [806] dureri și frustrări subiectul conversațiilor voastre, prin lamentări și nemulțumiri, vă veți scurta zilele în mod sigur. — The Health Reformer, 1 iunie, 1871.

A trăi cu un scop înseamnă fericire — Cei care trăiesc pentru un scop, căutând să facă bine semenilor lor și să-l onoreze și să-l slăvească pe Răscumpărătorul lor, sunt adevărații fericiți de pe pământ, în timp ce oamenii neliniștiți și nemulțumiți, care caută rătăcind ici și colo, sperând să descopere fericirea, se plâng întotdeauna de dezamăgiri. Ei sunt într-o permanentă nevoie, niciodată satisfăcută,

deoarece trăiesc doar pentru ei înșiși. Ținta voastră să fie facerea binelui, ca să vă împliniți cu credincioșie partea în viață. — Letter 17, 1872. (Our High Calling, 242.)

Folosirea tuturor însușirilor spirituale — Noi trebuie să folosim la maximum toate însușirile spirituale.... Dumnezeu ... nu dorește să rămâneți începători. El dorește să ajungeți pe cele mai înalte trepte, de pe care să pășiți direct în Împărăția Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. — Manuscript 8, 1899. (Our High Calling, 217.)

Apendice A

[807]

Sfat adresat unei femei aflate în perioada de mijloc a vieții

Martha, gândurile mele se îndreaptă spre tine.... Dorim să te vedem, și dorim să te vedem încrezându-te pe deplin în prețiosul Mântuitor. El te iubește. El și-a dat viața pentru tine, deoarece a prețuit sufletul tău. Cu puțin timp în urmă, am avut un vis. Mergeam printr-o grădină, iar tu erai lângă mine. Îmi spuneai: „Privește acest mărăcine dizgrațios, uite acel pom deformat sau acel sărman trandafir pipernicit. Mă fac să mă simt atât de neplăcut, pentru că par să reprezinte viața mea și relația în care mă aflu cu Dumnezeu”.

Deodată, o făptură impresionantă a pășit chiar înaintea noastră pe cale și a spus: „Adunați trandafirii, crinii și garoafele, lăsați buruienile și mărăcinii dizgrațioși și nu îndurerați sufletul căruia Domnul Hristos a ales să-i poarte de grijă”.

M-am trezit; am adormit din nou și visul s-a repetat. Apoi m-am trezit și am adormit și, pentru a treia oară, visul s-a repetat. Acum doresc să iei în considerare ceea ce-ți spun și să lași la o parte neîncrederea, îngrijorarea și temerile. Îndepărtează-ți privirile de la tine și de la soțul tău și îndreaptă-ți atenția spre Domnul Isus. Dumnezeu ți-a adresat cuvinte de încurajare. Încrede-te în ele, acționează prin ele, mergi prin credință, și nu prin vedere. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite și o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11, 1.)

Brațul Domnului Isus este întins asupra ta. Domnul Isus nu acceptă ca vrăjmașul să te învingă. El îți va da biruința. El deține virtutea; El are neprihănirea. Poți căuta să o descoperi în tine, dar vei avea multe motive să te descurajezi făcând lucrul acesta, pentru că

nu se află acolo. Doar Domnul le are. Ele sunt ale tale, prin credință, deoarece Îl iubești pe Dumnezeu și păzești poruncile Sale.

Nu asculta minciunile lui Satana, ci amintește-ți făgăduințele lui Dumnezeu. Adună trandafirii, crinii și garoafele. Vorbește despre făgăduințele lui Dumnezeu. Vorbește despre credință. Încrede-te în Dumnezeu, pentru că El este singura ta speranță. El este singura [808] mea speranță. Eu duc bătălii teribile. cu ispitele lui Satana de a mă descuraja, dar nu cedez nici un centimetru. Nu-I dau vrăjmașului posibilitatea să ia în stăpânire mintea și trupul meu.

Dacă privești la tine însăți, vei vedea doar slăbiciune. Nu există acolo nici un Mântuitor. Vei vedea că Domnul Isus este departe de tine. Trebuie să privești la El și să trăiești, să privești la Cel care a devenit păcat pentru noi, ca să putem fi curățați de păcat și să primim neprihănirea lui Hristos.

Așadar, Martha, nu privi la tine însăți, ci privește spre Isus. Vorbește despre iubirea Lui, vorbește despre bunătatea Lui, vorbește despre puterea Lui; pentru că El nu îngăduie să fii ispitită peste puterea de a rezista. În Hristos se află neprihănirea noastră. Isus compensează deficiențele noastre, deoarece vede că nu reușim singuri. Când mă rog pentru tine, văd o lumină duioasă ce învăluie mâna întinsă spre tine să te salveze. Cuvintele lui Dumnezeu sunt garanțiile noastre. Noi rezistăm prin El. Noi iubim adevărul. Îl iubim pe Isus. Simțămintele nu sunt nici o dovadă a lipsei de compasiune din partea lui Dumnezeu.

Viața ta este prețioasă în ochii lui Dumnezeu. El are o lucrare pe care dorește să ți-o încredințeze. Nu ți-a fost dezvăluită până acum, dar mergi înainte prin credință, fără să rostești nici măcar un singur cuvânt de nemulțumire, deoarece aceasta L-ar îndurera pe iubitul Isus și ar dovedi că îți este teamă să te încrezi în El. Pune-ți mâna în mâna Lui. El Își întinde brațul peste bastioanele cerului, pentru ca tu să te poți sprijini încrezătoare de el. Oh, ce iubire, ce iubire duioasă a manifestat Domnul Isus pentru noi! Făgăduințele Bibliei sunt trandafirii, crinii și garoafele din grădina Domnului.

Oh, cât de mulți oameni pășesc pe căi întunecoase, căutând în jurul lor lucruri dizgrațioase și nesatisfăcătoare, în timp ce, un pas înainte, sunt numai flori! Pentru că nu au dovezi ale acceptării lor de către Dumnezeu, ei cred că nu au nici un drept să se declare copii ai lui Dumnezeu și să se bazeze pe făgăduințele care le-au fost date

în Evanghelie. Ei trec prin lupte dureroase, care le apasă sufletele și suferă asemenea lui Martin Luther în căutarea neprihănirii lui Hristos.

Există mulți care cred că pot veni la Isus, doar dacă se apropie de El asemenea acelui copil posedat de un demon care îl trântea la [809] pământ și îl chinuia, în timp ce era condus spre Mântuitorul. Tu nu faci parte din categoria celor care trebuie să treacă prin asemenea conflicte și încercări. Richard Baxter era neliniștit tocmai pentru că nu împărtășea cu privire la sine o concepție atât de umilitoare și de agonizantă, precum credea că ar fi trebuit să împărtășească. Dar, după ce i s-au prezentat aceste explicații, spre mulțumirea lui, în cele din urmă, pacea s-a așternut în inima sa.

Nimeni nu-ți pretinde să te îngrijorezi pentru tine însăți, făcând din aceasta o povară, deoarece ești a lui Isus. El te poartă în mâna Sa. Brațele Sale veșnice îți poartă de grijă. Viața ta nu a fost o viață de păcat în sensul obișnuit al cuvântului. Tu ai o teamă conștientă de a face răul. Inima ta este stăpânită de principiul alegerii binelui, iar acum trebuie să-ți întorci fața de la spini și pălămidă și să privești florile.

Ochii tăi să fie îndreptați către Soarele neprihănirii. Nu-L trata pe bunul și iubitorul tău Părinte ceresc ca și cum ar fi un tiran; ci privește la duioșia, mila și iubirea Sa cuprinzătoare și la marea Sa compasiune. Iubirea Lui este mai mare decât aceea a unei mame pentru copilul ei. Chiar dacă o mamă își poate uita pruncul, „totuși, Eu nu te voi uita” (Isaia 49, 15), zice Domnul. Isus dorește să te încrezi în El. Rugăciunea mea stăruitoare este ca binecuvântările Sale să se reverse asupra ta într-o măsură bogată.

Te-ai născut cu o înclinație ereditară spre descurajare și ai nevoie să fii încurajată în mod continuu, pentru a cultiva o stare de spirit optimistă. Ai primit, atât din partea tatălui, cât și a mamei, o sensibilitate aparte și, de asemenea, în locul tendinței spre înălțarea de sine, ai moștenit de la mama ta predispoziția de a-ți declina meritele. Dacă pentru cineva cu un temperament diferit de al tău este nevoie de o mustrare serioasă ca să fie impresionat, pentru tine este suficient un cuvânt. Tu te afli acolo unde știi că poți fi de folos altora, oricât de grea ar fi povara, oricât de solicitantă ar fi lucrarea, ești dispusă să faci totul cu voioșie și te neliniștești atunci când nu ai realizat nimic.

Samuel, care I-a slujit Domnului încă din copilărie, avea nevoie de o disciplină foarte diferită de disciplina necesară aceluia care dovedea o voință egoistă și încăpățânată. Copilăria ta nu a fost [810] afectată de brutalitate, deși au existat unele erori omenești. Întreaga ta situație mi-a fost descoperită cu claritate. Eu te cunosc mult mai bine decât te cunoști tu însăți. Dumnezeu te va ajuta să fii triumfătoare asupra lui Satana, și tot ce trebuie să faci este să-i încredințezi lui Isus luptele tale, pentru ca El să învingă în bătăliile grele, pe care tu nu le poți câștiga prin puterea ta limitată.

Tu Îl iubești pe Isus, iar El te iubește pe tine. Prin urmare, încrede-te liniștită în El, rostind din nou și din nou: „Doamne, eu sunt a ta". Încredințează-te fără rezerve în brațele lui Hristos. Nu bucuria este dovada faptului că ești o creștină. Dovada ta constă în „așa zice Domnul". Te las, prin credință, la pieptul lui Isus Hristos.

Citește următoarele versuri și consideră că sunt propriile tale simțăminte:

Nu am altă scăpare,
    Leagă de Tine sufletul meu fără putere;
Nu mă lăsa, nu mă lăsa singur!
    Mângâie-mă și susține-mă și mai departe;
Toată încrederea mea este pusă în Tine,
    Tot ajutorul meu îl primesc de la Tine;
Apără-mi capul descoperit
    Cu umbra aripii Tale.

În Tine se află harul îmbelșugat —
    Harul care iartă toate păcatele mele;
Revarsă valurile vindecătoare din abundență,
    Curăță și păstrează curată inima mea;
Tu ești Izvorul de viață,
    Lasă-mă să beau fără plată;
Izvorăște în inima mea,
    Și înalță-Te acolo în veșnicie.

— Letter 35, 1887.

Apendice B

Încredere acordată fără a lua în considerare schimbările emoționale

Experiența personală a autoarei

[811]

Când ești profund descurajat, aceasta se datorează faptului că Satana s-a așezat între tine și razele luminoase ale Soarelui neprihănirii. În perioadele de necaz, strălucirea este ascunsă dinaintea ochilor noștri și nu înțelegem de ce dovezile siguranței par să fie retrase. Noi suntem înclinați să privim spre noi înșine și spre umbra crucii, iar aceasta ne împiedică să vedem dovezile sigure care ne-au fost oferite. Noi suntem nemulțumiți de calea pe care mergem și ne desprindem de brațul Domnului Hristos. Dar, uneori, grația lui Dumnezeu străbate sufletul dintr-o dată, iar întunericul este risipit. Să trăim în lumina crucii de pe Calvar. Să nu zăbovim în umbra ei, lamentându-ne pentru supărările noastre, deoarece aceasta nu face decât să ne adâncească necazul.

Chiar și atunci când trecem prin valea descurajării, să nu uităm niciodată că Domnul Hristos este tot atât de aproape de noi, ca și atunci când înaintăm atât de încrezători ca și cum ne-am afla pe culmile munților. Glasul Său te invită: „Nu vrei să-ți încredințezi povara Marelui Purtător de poveri, Domnul Isus Hristos? Nu dorești să trăiești în locurile luminate de cruce, spunând: «Știu în cine am crezut, și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea»? «Pe voi, care Îl iubiți fără să-l fi văzut, credeți în El, fără să-l vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.»” (2 Timotei 1, 12; 1 Petru 1, 8.9.)

Eu am rămas blocată în locurile umbrite de cruci. Nu sunt obișnuită să fiu copleșită și să sufăr o depresie sufletească atât de [812] mare, precum am suferit în ultimele câteva luni. Nu doresc să-mi desconsider sufletul și nu doresc să-l desconsider în acest fel pe Mântuitorul. De aceea, nu voi învăța pe nimeni că Isus a înviat din mormânt și că S-a înălțat la cer, pentru a mijloci pentru noi înaintea Tatălui, până când nu îmi voi dovedi învățătura prin practică și nu voi crede în El ca să fiu mântuită, aducându-mi sufletul neajutorat spre Isus ca să primesc har, neprihănire, iubire și pace. Trebuie să am încredere în El, fără a lua în considerare schimbările mele emoționale. Trebuie să-l laud pe Acela care m-a „chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2, 9.) Privind stăruitor la iubirea și bunătatea Lui plină de har, inima mea trebuie să se ancoreze puternic în Hristos, Mântuitorul meu. Nu trebuie să mă încred în El numai ocazional, ci neîncetat, ca să pot dovedi roadele rămânerii mele în Cel care a plătit pentru Mine cu sângele Său prețios. Noi trebuie să învățăm să ne încredem în făgăduințele Sale, să manifestăm o credință statornică, privind făgăduințele Sale ca pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Mulți dintre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și caută să-l onoreze se tem că nu au nici un drept de a pretinde împlinirea făgăduințelor Sale bogate. Ei stăruie în lupte amarnice și dureroase și întunericul le învăluie pașii, dar, rămânând într-o asemenea stare, pierd din vedere lumina iubirii pe care Domnul Isus Hristos o trimite spre ei. Ei trec cu vederea faptul că au fost răscumpărați cu un preț infinit. Mulți stau departe, ca și când le-ar fi frică să se apropie și să se atingă de poala hainei lui Hristos, în timp ce chemarea Sa plină de har ajunge până la urechile lor, invitându-i: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11, 28-30.) — Manuscript 61, 1894.